

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

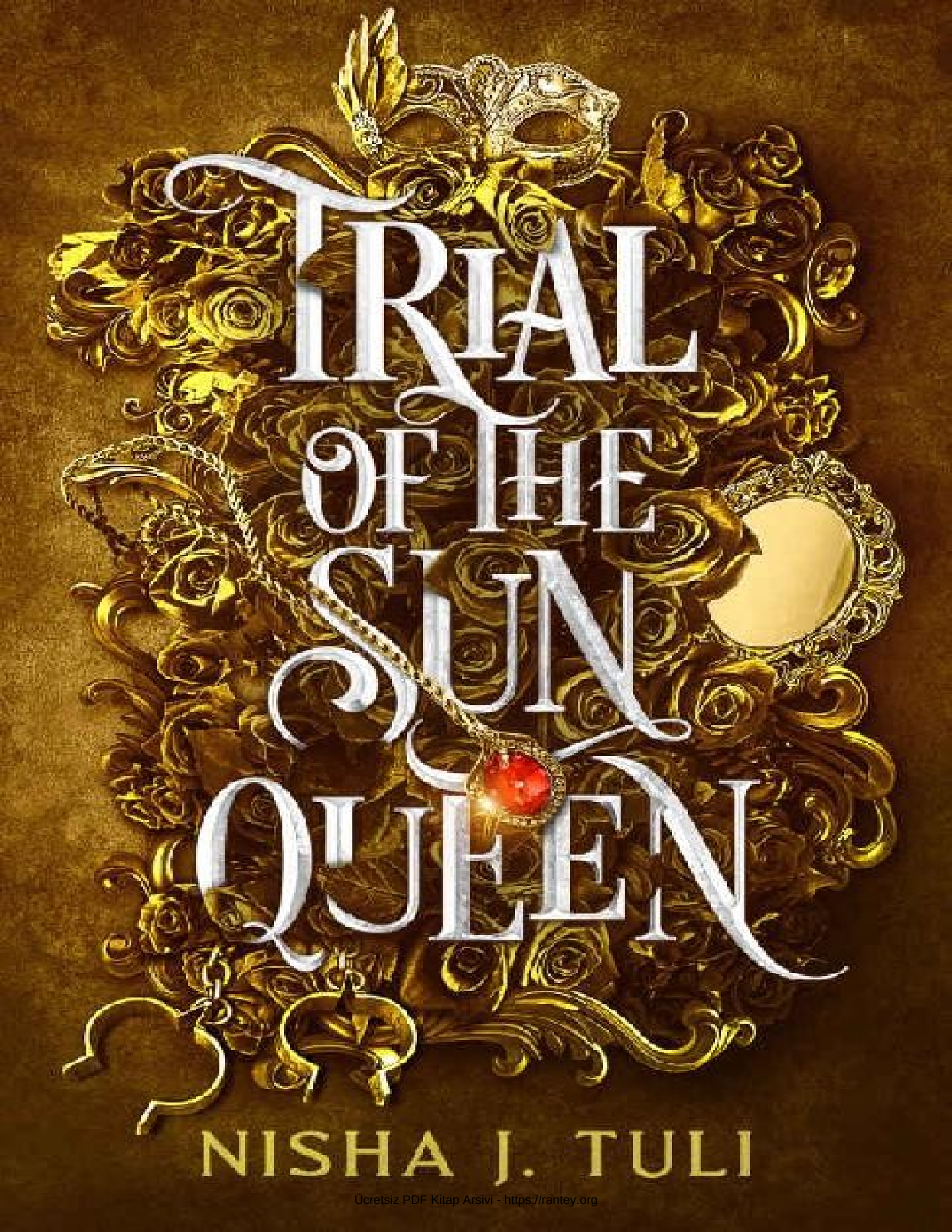
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The background is a rich, textured gold color. It is adorned with intricate, swirling floral and foliate patterns. Several pieces of jewelry are integrated into the design: a masquerade mask with feathers at the top, a necklace with a large red gemstone in the center, and a bracelet on the left. A circular gold mirror or pendant is on the right. The title 'TRIAL OF THE SUN QUEEN' is written in a large, white, serif font, with the words stacked vertically and slightly overlapping the jewelry and floral elements.

TRIAL OF THE SUN QUEEN

NISHA J. TULI

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TRIAL OF THE SUN QUEEN

NISHA J. TULI

THIRTEEN CROWNS PRESS

GÜNEŞ KRALİÇESİNİN DURUŞMASI

Copyright © 2022 by Nisha J Tuli

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, eleştirel makalelerde veya incelemelerde kullanılan kısa alıntılar dışında, yazılı izin alınmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz veya çoğaltılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, organizasyonlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bilgi için: <http://www.nishajtuli.com/> Kapak

tasarımı: Mibllart.com

ISBN: 978-1-7781269-7-0

Birinci Baskı Kasım 2022 10 9

8 7 6 5 4 3 2

*Kendini hem aşk hem de öfkeyle hareket
ederken bulan herkes için.*

İçindekiler

Yazarın Notu

Harita Tam

1. Birinci Bölüm

2. İkinci Bölüm

3. Üçüncü Bölüm

4. Dördüncü Bölüm

5. Beşinci Bölüm

6. Altıncı Bölüm

7. Yedinci Bölüm

8. Sekizinci Bölüm

9. Dokuzuncu Bölüm

10. Onuncu Bölüm

11. On Birinci Bölüm

12. On İkinci Bölüm

13. On Üçüncü Bölüm
14. Bölüm On Dört
15. On Beşinci Bölüm
16. On Altıncı Bölüm
17. On Yedinci Bölüm
18. On Sekizinci Bölüm
19. On Dokuzuncu Bölüm
20. Yirminci Bölüm
21. Yirmi Birinci Bölüm
22. Bölüm Yirmi İki
23. Yirmi Üçüncü Bölüm
24. Yirmi Dördüncü Bölüm
25. Yirmi Beşinci Bölüm
26. Yirmi Altıncı Bölüm
27. Yirmi Yedinci Bölüm
28. Yirmi Sekizinci Bölüm
29. Yirmi Dokuzuncu Bölüm
30. Otuzuncu Bölüm
31. Otuzbirinci Bölüm
32. Bölüm Otuz İki
33. Otuz Üçüncü Bölüm
34. Bölüm Otuz Dört

35. Bölüm Otuz Beş
36. Otuz Altıncı Bölüm
37. Otuz Yedinci Bölüm
38. Otuz Sekizinci Bölüm
39. Bölüm Otuz Dokuz
40. Sonsöz
Teşekkür Ayrıca
Nisha Yazar
Hakkında

Yazarın Notu

Güneş Kraliçesinin Davası'nı okumayı seçtiğiniz için çok teşekkür ederim. Bu, şu anda dört kitaplık bir seri olacağını düşündüğüm serinin ilk kitabı olacak. Bunun değişmeyeceğine söz vermiyorum! Bu kitap için gerçekten çok heyecanlıyım ve sizi hikâyenin her yerine serpiştirilmiş birçok paskalya yumurtasını aramaya teşvik ediyorum. Bazı cevaplar burada kendini gösterecek, ancak bazıları sonraki kitaplara kadar ortaya çıkmayacak... ve çok daha fazlası geliyor! Umarım siz de benim kadar seversiniz.

Bu seri biraz yavaş ilerliyor, bu yüzden gerçekten ateşli şeyler sonraki kitaplarda geliyor (söz veriyorum).

Okumak isterseniz içerik uyarıları aşağıda listelenmiştir, aksi takdirde Bölüm 1'e geçebilirsiniz.

Sevgi

ler,

Nisha

İçerik uyarıları: Önceden uyarmak isteyenler için, bu biraz ölüm, kan ve insanların birbirini öldürmesini içeren yetişkinlere yönelik bir romandır. Geçmişteki cinsel saldırılardan bahsediliyor - sayfada hiçbir şey olmuyor. Olağan F-bombaları ve biraz müstehcenlik var.

Birinci Bölüm

LOR

T Şapkalı sürtük sabunumu aldı. Dünyevi birkaç eşyamın bulunduğu küçük ahşap dolabı karıştırıyorum. Yırtık pırtık bir tunik. Bir çift çorap. Defalarca okuduğum birkaç yırtık pırtık roman. Toz. Ama sabun yok.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyorum dolabımdakileri dar karyolama boşaltırken. "Yüzünü keseceğim. Uçlarından kıkına kadar deşeceğim. Ben-"

"Sadece bir kalıp sabun, Lor."

Tristan'a dönerek olduğum yerde duruyorum. Duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, bir bileğini diğerinin üzerine atmış. Bir tutam siyah saç gözlerine dökülüyor ve dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor.

O tek kalıp sabunun abartılı lüksü için yaptıklarımın anısı ayak parmaklarıma kadar kayıyor. Dilimi dişlerimin arkasında gezdirdiğimde, hala müdürün terinin ekşi çürümesinin tadını alabiliyorum ve... *bunu düşünmüyorum.*

"Sadece sabun değil," diye tıslıyorum. "Bunun için ne yapmak zorunda kaldım biliyor musun-" Gülümsemesi kaybolunca sözümü kesiyorum. Kardeşim gözlerini kısıyor, kollarını indiriyor ve bana doğru bir adım atıyor. Benden neredeyse bir karış daha uzun, sıırım gibi, zayıf ve gözlerinin altındaki mor halkalara rağmen inanılmaz derecede yakışıklı - ki kendisi de bunun farkında.

"Ne yaptın sen? Kelava mıydı?" diye sorar.

Bakışlarım Willow'unkileri yakalıyor. Karşılıklı bir anlayış anını paylaşıırken, benimkinin yanındaki karyolasına oturuyor. Kız kardeşimin iri kara gözleri, benimkilere de yansıdığını bildiğim aynı yükü taşıyor.

"Hiçbir şey," diyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey Tristan'ın gardiyana karşı onurumu korumaya çalışması.

Kelava'nın bana yaptırdığı şey yeni bir şey değil. Bu yerde yolumu ilk kez kazanmak zorunda kalmadım ve eğer Nostraza'da bir gün daha hayatta kalmamı sağlayacaksa, bunu tekrar tekrar yaparım. Tristan iyi niyetli ama bazen bu baskıcı taş duvarlar arasında yaşamanın nelere mal olduğunu unutuyor.

"Lor," diyor Tristan, ses tonunda bir uyarı var.

"Bu işin peşini bırak, tamam mı? Ayrıntıları bilmeseniz daha iyi olur."

Çenesindeki bir kas kıpırdıyor, kara gözleri parlıyor. Sadece korumacı davranıyor ama bazen kendi işine bakmasını istiyorum.

Willow karyolasından kalkıyor ve sanki gerçekten temizlenecekmiş gibi ince gri tuniğinin tozunu alıyor. Düzinelerce karyola daha her duvara yaslanarak alanı tika basa dolduruyor. Tavan o kadar alçakta ki, Tristan'ın eğilmemek için boynunu bükmesi gerekiyor.

vuruyor. Varoluşlarının belirsiz bir noktasında beyaz olabilecek çarşaf, o kadar ince olan anemik gri yastıklarla birlikte yatakları kaplıyor ki, amacını görmek zor. Şanslıysanız, cızırtılı bir yün battaniye lüksüne sahip olabilirsiniz, ancak sabun kalıbım gibi, bu da nadir bir hoşgörüdür. Eğer delik deşik olmayan bir battaniyeniz varsa, size Zerra'nın kutsanmış diyebilirler. "Hadi biraz kahvaltı edelim. Sana yeni sabun alırsız," dedi Willow.

Dirseğini benimkiyle birleştirirken sesi yumuşak. Siyah saçları kulaklarının hemen yanından sarkıyor, dağınık ve gevşek. Son bit salgınından, hepimizin kafasını kafa derisine kadar tıraş ettiklerinden beri ancak bu kadar uzamıştı. Haftalar boyunca, şekilsiz gri çuvallar içinde bir patates ordusuna benzedik. Elimi kendi saçlarımda gezdirirken yüzümü buruşturuyorum. Her iki kardeşiminki gibi gece yarısı siyahı ve Willow'unkinden biraz daha uzamış, neredeyse çeneme değiyor.

Şimdiye kadar başardığım en uzun saç teli neredeyse sırtımın ortasına kadar uzanıyordu. Ama bu yıllar önceydi ve o zaman bile o kadar kuru ve kırılıyordu ki, uyandığımda teller kurumuş solucan yuvası gibi yastığımı kaplıyordu. Şimdi biraz daha sağlıklı hissediyorum, ancak Nostraza giderek daha kalabalık ve hastalıklarla dolu hale geldi ve her an başka bir salgın olabilir. Şimdiye kadar olmaması bir mucize.

Kolumu Willow'un kolundan kurtarıırken başımı sallıyorum ve sonra eşyalarımı dolabıma geri koyup kapıyı öyle sert çarpıyorum ki pervazları sallanıyor. Kilit yok, sorun da bu. Burada hiçbir şey aslında kimseye ait değil. Bedenlerimiz ve kesinlikle ruhlarımız da dahil olmak üzere her şey geçici olarak ödünç alınmış durumda. Henüz sahiplenmedikleri tek şey zihnim, gerçi bu da her geçen yıl daha az doğru gibi görünüyor.

Tristan ve Willow yolu gösteriyor, ben de loş, dar bir koridordan geçiyorum, titrek aplikler yolu aydınlatıyor. Taş duvarlar kaygan ve

Nemden parlıyor. Nostraza'nın içi her zaman ıslaktır ve eminim ki hepsi su değildir. Uzun zaman önce, bu tuğlaların arasından başka nelerin sızdığını çok fazla düşünmemek için kendimle bir anlaşma yaptım. Sadece bu sayısız kendini kandırma sayesinde başka bir günle yüzleşebiliyorum.

Benim yüzümden kahvaltıya geç kalacağız ve muhtemelen hiçbir şey yiyemeyeceğiz. Şikayet etmeyecekler ya da beni suçlamayacaklar ama bir şekilde kardeşlerimin gönlünü alacağım.

Başka bir yatakhane odasının önünden geçerken içeriye bakıyorum, düşmanım Jude'un burada uyuduğunu biliyorum. Belki skoru eşitlemek için ondan bir şey çalarım. Belki sabunum onun dolabındadır. Herkesin bulabileceği bir yere saklayacak kadar aptal olabilir. Tristan elimi yakaladığında içeri girmek için hamle yapıyorum.

"Yapma. Buna değmez." Gözlerim onunkilerle buluşuyor, göğsümün ortasında sıkıştırılmış bir kaya gibi yaşayan öfke yumağını dürtüklüyor. Sadece bu taşın elmas gibi parlak bir geleceği yok.

Anlamıyor. Bu bok çukurunun gözdelerinden biri. Bir mahkûma göre güçlü, kuvvetli, çekici ve gardiyanların çoğunu parmağında oynatıyor. Ona *Nostraza Prensi* diyorlar ve bunu alay etmek için söylüyorlar ama Tristan da şakanın içinde olduğu için üstünlük onda.

"Sana biraz daha getireyim." Yüz ifadesi yumuşar. "Söz veriyorum."

Gardiyanlar Tristan'ı kayırsa bile, bu iyilikseverlik bana ya da Willow'a asla uzanmadı. Aile bağlarımız güvenliğimiz için herkesten gizli tutuluyor ve bu onun hatası değil ama yine de onun işinin bu kadar kolay olmasına içerlediğim günler oluyor. Yine de bu adil değil. En başından beri ikimizi de korumak için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Peki," diyorum, gözlerimdeki beklenmedik yaşların düşmemesini dileyerek. Onları nasıl içimde tutacağımı ve nasıl bastıracağımı zor yoldan öğrendim. Gözyaşları sadece bir silah olarak kullanıldığında işe yarıyor.

Ama bazı günler diğerlerinden daha zor.

Midem sürekli boş ve boğazım kuru, su kaynağı olmayan en derin mağara gibi. Sırtımda iki hafta önce yediğim dayaktan dolayı iyileşmekte olan yaralar, ne zaman hızlı hareket etsem hala ağrıyor. Cezamı, sıcak bir kase çorbayı "yanlışlıkla" özellikle gaddar bir gardiyanın kucağına düşürdüğümde verdiler. Bunu hak etmişti ve hiçbir pişmanlık duymuyorum. Umarım taşakları büzüşüp düşmüştür.

Bugün, bu hapishane duvarları arasında geçirdiğim on iki yılın her birinin boğucu ağırlığını hissediyorum. Sadece doğmuş olmak suçundan on iki yıl. Asla istemediğim ve hatta gerçekten anlamadığım parçalanmış bir mirasın lekesini taşıdığım için.

Her saniye. Her dakika sonunda özgür olacağım güne odaklanıyorum. Rüyalarımda yaşıyorum ve uyanıkken görüyorum. Kemiklerimin titreyen iliklerinde hissediyorum. Bir gün buradan çıkacağım ve Aurora Kralı'na aldığı her şeyi geri ödeyeceğim. Yaptığı her şey için.

Ama öylece kaçamam. Gidebilsem bile Tristan ve Willow olmadan gidemem. Onlar olmadan özgürlük yok.

Bir gün *hepimizi* buradan çıkarmanın bir yolunu bulacağım.

Koridorda ilerlemeye devam ediyoruz, Willow elimi tutuyor ve bana endişeli bakışlar atıyor. Küçük üçlümüzün en nazik olanı o. Nostraza'nın öğütücü sertliğine rağmen, benim korumama ihtiyaç duyan yumuşak kalpli bir kelebek olmaya devam ediyor. Biz burada boğulurken, onun güvende olmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapacağım - hiçbir şeyden daha azına sahip olmadığımız bir hayatta yapabildiğim kadarıyla.

Ama hepimiz birbirimize bakıyoruz ve bazen benim de ona ihtiyacım oluyor.

Bir an sonra bir elin kıcımı sıktığını hissediyorum ve yumruğum havada, ezici bir darbe indirmeye hazır bir şekilde dönüyorum. Gelenin Aero olduğunu görünce hırlıyorum ve yine de yumruğumu savuruyorum. Kıl payı ıskaladığımda yüzünde bir sırıtış belirerek eğiliyor.

"Hadi ama Lor, en sevdiğin mahkuma böyle mi davranılır?"

"Favori," diye alay ediyorum arkamı dönmeden önce. Ama o bir kolunu belime doluyor ve beni göğsüne doğru çekiyor, çenesi boynumun kavrımına yaslanıyor. Tristan ve Willow'a attığı sırıtışı hissedebiliyorum.

"Sadece bir dakika sürecek."

Willow onay için bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum. "Geliyorum. Bana biraz taş ayır." Willow kantindeki kahvaltılık ekmekleriyle ilgili şakama homurdanırken, Tristan da Aero'yu uyarmak için ters ters bakıyor.

"Sadece git," dedim ona. "Ben iyiyim."

"Ona zarar verirsen seni öldürürüm," diyor Tristan ve ben gözlerimi devirirken kendimi Aero'nun kucağından kurtarıyorum.

Ellerini teslimiyetle havaya kaldırıyor, sırıtışı daha da büyüyor. "Anladım patron."

"Devam et," diyorum ve Tristan Willow'la birlikte dönüp koridorda ilerleyerek köşede kayboluyor. Ama Tristan Aero'ya tehditkâr bir bakış daha atmadan önce değil.

Onlar gider gitmez Aero'nun elleri belimde dolanıyor ve beni duvara yaslayıp ağzını ağzıma yapıştırıyor. Benden birkaç santim daha uzun, zayıf ve iri yarı. Her zaman açlıktan ölmek üzere olan Nostraza'daki hiç kimse kemiklerinde fazladan etin rahatlığına sahip değil.

Beni kaldırmadan önce elleri kıcımın üzerinde ve uyluklarımın arkasında kayıyor, bacaklarım onun beline dolanıyor. Kollarım onun etrafında yılan gibi

Öpüşürken boynumuz, dillerimiz ve dişlerimiz ıslak, çılgınca bir çarpışmada buluşuyor. Nazik ya da tatlı değil, ama bu duvarlar arasında geçen hayatın nazik ya da tatlı hiçbir yanı yok. Bu yerde geçen onca yıldan sonra, tatlılığın anısı gökyüzündeki yıldızlar kadar uzak ve ulaşılmaz geliyor.

Ateşli nefeslerimiz dar koridoru dolduruyor ve herkesin çoktan kahvaltıya gitmiş olmasına şükrediyorum. Aero kalçalarını benimkilere sürtüyor, aleti sertleşmiş ve karnımda hazır bekliyor. O bana doğru iterken parmaklarım kumral saçlarına dolanıyor ve inliyorum. İki yıl önce geldiğinde, gözüpek genç bir hırsızın resmiydi, ama Nostraza hepimizden aldığı o hayati kıvılcımı çaldı. Bir zamanlar muziplikle dolu parlak mavi gözleri, hepimiz gibi onun da eninde sonunda burada öleceğinin bilinciyle karardı.

Yine de bu cehennem çukurunda tutunabildiğim birkaç güzel şeyden biri o. "Bu gece benimle demirhanenin arkasında buluş," diyor, ağzı hâlâ benimkine değerken.

Elleri tuniğimin altından ve yanlarından kayıyor, parmakları yaralarımı nazikçe okşuyor. "Sana ihtiyacım var."

Ağzının ezilmesi cevabımı bastırıyor ve başımı sallıyorum, dili dilime değerken memnuniyetle inliyorum. Bu kasvetli varoluşta, bu küçük zevk karanlığın dar çatlaklarında parıldayan zayıf bir ışık.

"Sürtük," diye asidik bir ses geliyor ve öpüşmemizden ayrılıyoruz. Jude koridorda duruyor, kirli sarı saçları gevşek dalgalar halinde çenesine doğru sarkıyor. İnce kollarını kavuşturmuş, dudağındaki kıvrım küçümseme dolu. "Nostraza'nın bir numaralı fahişesi sensin, değil mi Lor? Burada, açıkta bir hayvan gibi çiftleşiyorsun?"

Delici gözleri Aero'ya kayıyor, kaşları memnuniyetsizlikle derinleşiyor.

"Siktir git, Jude," diyorum, sabunumun izlerini arıyorum, sanki boynunda bir zincire takılı olabilirmiş gibi. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, ağzı bir sırtışıya dönüşüyor ve parmaklarını boğazından aşağıya, sonra da duшта kendini temizliyormuş gibi kollarından yukarıya doğru rahatça gezdiriyor. Ama ben onun sırtışına kendi sırtışımla karşılık veriyorum. Sabunum onda olabilir ama Aurora'nın en zengin mahallesi olan Emerald District'e zorla girme suçundan tutuklandıktan sonra geldiği andan beri gözünün Aero'nun üzerinde olduğunu biliyorum.

Bunun yerine bana ilgi gösterdiğinde kendini beğenmiş bir memnuniyet içinde yuvarlanmadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurum. Yeni temizlenmiş teninin altında solucan gibi gezinmek için bir kolumu omuzlarına doladım ve diğer elimin parmaklarını göğsünde gezdirdikten sonra derin, uzun bir öpücük için başını aşağı çektim.

Aero'ya karşı hislerim karmaşık.

Er ya da geç herkesin sizden alındığı Nostraza'nın duvarları içinde birini sevmek çok zor. İçeri girmelerine izin verdiğim tek insanlar Tristan ve Willow ve bunun bir hata olduğunu biliyorum. Ne zaman ölümle burun buruna gelseler, ne zaman içlerinden biri dövülse ya da hücreye kapatılsa, öldüklerinde daha az acı vereceğini umarak onları ruhumdan söküp atmaya çalışıyorum.

Tek umudum bir gün, *bir gün* bizi buradan çıkarabilmek. Bu imkânsız bir hayal ama ona sis gibi yapışıyorum çünkü sahip olduğum tek şey bu.

Jude bir hırıltı çıkarıyor ve yanımızdan geçip gidiyor, omzu benimkine çarpıyor, sonra da yemekhaneye doğru fırlıyor.

"Biz de bir şeyler yemeliyiz," diyor Aero, "yoksa hiçbir şey kalmayacak. Vardiyan bittikten sonra buluşalım mı?" Elimi tutuyor ve biz de koridora doğru ilerliyoruz.

Başımı sallıyorum. Bugün çamaşır yıkama görevim var. Saatlerce yapış yapış sıcakta, dev sabun kazanlarını karıştırırken sırtımı ve kollarımı

zorlayarak geçirdim,

Bir zamanlar oldukları rengin hatırasına yapışan su dolu çarşaflar. Daha sonra neşelenmeye ihtiyacım olacak ve Aero genellikle geçici bir tedavidir.

Köşeyi dönüyoruz ve yüzlerce mahkûmun bulunduğu yemekhaneye giriyoruz. Gürültü, her zamanki gibi, seslerin kakofonisi birbirine karışırken neredeyse sağır edici. Her gün birkaç boş anımızdan birinin her değerli saniyesini doldurmak için yaygara koparıyorlar - kahvaltı için otuz dakika, akşam yemeği için otuz dakika. Kalan saatleri çalışarak geçiriyoruz; kimimiz mücevher madenlerinde, kimimiz mutfakta, kimimiz demirhanede, kimimiz temizlik yaparak, kimimiz dikiş dikerek ve geri kalanımız da özgür bir insanın asla kabul etmeyeceği yüzlerce ruh yıpratıcı iş yaparak.

Vardiyanız bittiğinde, bir saat dinlenebilirsiniz, ancak bu sadece yatağınıza yığılacak kadar bitkin değilseniz geçerlidir. Bu gece enerji bulacağım, çünkü sadece sefaletin olduğu bir yerde, bulabildiğim her çakıl taşının altında umut bulmalıyım.

Jude çetesiyle birlikte yemek sırasının sonuna yakın bir masada oturuyor, her biri bir öncekinden daha asık suratlı ve fare suratlı. "Yeni sabunumun kokusuna bayılmadınız mı? Cildim gül gibi kokuyor," diyor ve ön kolunu kölelerinin yüzüne doğru itmeden önce tuniğinin kolunu yukarı çekiyor.

Durup ona bakıyorum, kafatasında delikler açmaya çalışıyorum. Sonra başını kaldırıp bakıyor, yüzünde yavaş bir gülümseme yayılıyor. *O kaltak.*

Ne yaptığımı mantıklı bir şekilde düşünmeden harekete geçiyorum. Bir hırıltıyla sığıyorum, ellerim boynuna dolanıyor. Ona çarptığımda sandalye devriliyor ve ikimiz de sert taş zemine çarpıyoruz. Üstüne binerek boynunu sıkıyorum ve o da çığlık atarak kollarımdaki deriyi pençeliyor.

Jude bir yumruk savuruyor ve başımın yan tarafına öyle sert bir darbe indiriyor ki görüşüm bulanıklaşıyor. Artık yönümü kaybetmiştim, tutuşum gevşedi ve beni yere düşürüp

beni altına aldı. Çeneme bir yumruk daha atınca kan tadı alıyorum. Onu *öldüreceğim*.

Bu kez bileğini kavırıyor ve mide bulandırıcı ama tatmin edici kemik kırılmasını duymadan önce tüm gücümle sıkıyorum. Jude çığlık atıyor ve ben onu tekmeleyerek üstümden atıyorum, kendimi bir kez daha üstte buluyorum, serbest bırakılmış bir iblisin öfkesiyle karnına, kaburgalarına ve kafasına darbeler yağıdırıyorum.

"Lor!" Adımın sesini duyuyorum ve ellerimi kollarımda ve belimde hissediyorum, beni uzaklaştırmaya çalışıyorlar.

"Bırakın beni!" Çığlık atıyorum, hala Jude'u çırpıyorum.

"Lor!" Tristan'ın sesini tanıyorum ve göğsüm kabarmış ve başım zonkluyorken onu çekip çıkarıyorum. Muhafızlar etrafımızda bir çember oluşturmuş, beni vahşi bir hayvan gibi hapsetmişlerdi. Jude yerde yattığı yerden inliyor, altında kan birikiyor. Sıcak çenemden aşağı damlıyor ve tuniğimin önünü kıpkırmızı boyuyor. Silmeye çalışıyorum ama Tristan iki kolumu da arkamdan tutmuş.

"Bırak beni," diye tıslıyorum, bileklerimi onun mensesine sıkıştırarak. "Sen sakinleşene kadar olmaz."

Alaycı, geveze yemekhane bir an sonra ağır ayak seslerinin havada çınlamasıyla sessizliğe gömülür. Hepsi gösterinin tadını çıkarıyor, bugün akıl sağlığını kaybedenin kendileri olmadığına seviniyorlardı. Başka seçenek olmadığı için Nostraza'da eğlence denince akla gelen şey gardiyanın ağzının payını vermek.

"Burada neler oluyor?" Kelava soruyor.

Tristan en yalaka sesiyle "Hiçbir şey efendim," diye cevap veriyor. Bir yanım onu tokatlamak istiyor ama Tristan böyle hayatta kalıyor ve bunu ona çok göremem. Hepimiz yapmamız gerekeni yaparız.

Muhafız çemberi kırılıyor ve Kelava açıklıktan geçerek önümde duruyor, ben hâlâ Tristan'ın tutuşuna karşı mücadele ediyorum. Ağzımdan kan akmaya devam ediyor, damlacıklar yere ve botumun burnuna sıçırıyor. Müdür boncuk bakışlarını üzerimde sabitlerken şakağım ve dudaklarım acı verici bir nabız atışı yapıyor.

"Sana daha fazla sorun çıkarırsan bunun sonuçları olacağını söylemedim mi?"

Hiçbir şey söylemiyorum, sadece kendimi Tristan'ın elinden kurtarmaya çalışırken ters ters bakıyorum.

"Oh, Lor. Neden böyle olmak zorundasın?"

Kelava'nın sulu mavi gözleri, lekelenmiş ruhum için babacan bir endişeye benzer bir şeyle doluyor. Gerçekten iyi bir adam olduğunu düşünüyor. Ona tükürmek istiyorum. Onu yumruklamak istiyorum. Hayalarına öyle sert bir tekme atmak istiyorum ki, yaşlı ve güçsüz olduğunda, onurunun kırıntılarına tutunmaya çalışırken bile bunu hissedebilsin.

Jude yattığı yerden bir kez daha inliyor, kesinlikle garip bir açıyla sarkan bileğini tutuyor. *Lanet olası drama kraliçesi*. Müdür önce ona sonra da bana bakıyor, alnı çatlıyor.

"Bunu sen mi başlattın?"

Kendimi savunmak için ağzımı açtım. Kimse beni i s p i y o n l a m a y a c a k . Suçlular ve düşmüşler arasında bile bir onur kuralı vardır.

Jude hariç. Ben söz konusu olduğumda onun böyle bir derdi yok.

"Evet, öyle yaptı," diye tükürüyor, sonunda sesini bulsa da kanlı, şiş dudakları yüzünden boğuk çıkıyor. "Bana tamamen sebepsiz yere saldırdı!"

"Sabunumu çaldı!"

"Ben yapmadım! Bunu kanıtlayamazsınız!"

Kelava bir elini kaldırarak ikimizi de susturuyor. Jude'un yüzü şişiyor ve gömleğinin önü kıpkırmızı oluyor. Berbat görünüyor. Bu benim için iyiye işaret değil.

"Müdür Bey," diyorum nazlı bir gülümsemeyle, kendimi kurtarmak için elimden geleni yapıyorum. "Ofisinize gidersek, eminim bu işi çözebiliriz." Sözlerimdeki ima, boğazımda ekşi bir safra çizgisi yakıyor.

Bundan nefret ediyorum ama sunabileceğim tek para birimi bu.

Bunu söylemek yanlış, çünkü Kelava'nın sakın ve sabırlı cephesi çatlıyor, göz bebekleri karanlık kara deliklere dönüşüyor. Gardiyanlar bizi iğrenç dürtüleri için kullanıyor olabilirler ama görünüşe göre Nostraza'nın kapalı kapıları ardında hiçbir şey olmamış gibi davranan tecavüzcüler arasında bile onur var. Müdür, yumruklarını yakından tanıdığım iki gaddar gardiyanı işaret ediyor.

Muhafızlar beni Tristan'dan ayırırken Kelava, "Onu Hollow'a götürün," diyor. Hakkını yemeyelim, ağabeyim beni kolayca ele vermiyor.

"Hayır," diyorum, panik boğazımı sıkkan bir yumruğa dönüşüyor. O değil. Ondan başka bir şey. Geçen sefer neredeyse ölüyordum. Hollow'da geçirdiğim bir hafta beni neredeyse kırılmış, zihnimi paramparça etmiş ve bedenimi harabeye çevirmişti. "Hayır, lütfen. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

Ben gardiyanların tutuşuna karşı mücadele etmeye devam ederken müdür yüzünü benimkine doğru yaklaştırıyor. O kadar yakın ki nemli nefesini dudaklarımda hissedebiliyorum, kahvaltıda yediği her neyse onun kalıntılarıyla kokuşmuş.

"Başka hiçbir şey işe yaramadığına göre, iki hafta size bir ders vermeli."

"Hayır!" Çılgılık atıyorum, çırpınıyorum, kurtulmaya çalışıyorum. "Hayır! Lütfen!" Şimdi hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, yüzümü sıcak bir gözyaşı çizgisi kaplıyor, çılgılıklarım yankılanıyor

Odanın içinde. Ağlamakla ilgili kuralımı çiğnedim. Bu gözyaşları bir silah değil. *Bunlar* sadece bana karşı kullanılacak.

Tristan müdüre yalvarıyor ama Kelava'nın sert bakışları, kansız dudaklarında ince bir gülümsemeyle sıkıntımın tadını çıkarırken hiç değişmiyor.

Çığlıklarım, bir gardiyanın ortama öyle sert bir yumruk atmasıyla kesildi ki iki büklüm oldum ve neredeyse midemdeki az miktardaki içeriği dışarı fırlatıyordum. Kavrulmuş bir balık gibi soluk soluğa, iki kolumdan tutularak öyle bir güçle çekiliyorum ki omuz eklemlerimden biri patlıyor ve çığlığım odanın her köşesinden sekiyor.

"Götürün onu," diyor Kelava tekrar. "İki hafta sonra görüşürüz *mahkûm*, tabii senden geriye bir şey kaldıysa."

O anda, sürüklenip götürülürken kulaklarımda beyaz gürültünün uğultusundan başka bir şey yok.

İkinci Bölüm

T gardiyanlar beni dışarıya, tozlu avluya ve hapishanenin kuzey tarafına açılan devasa demir kapılardan geçirdiler.

Nostraza'yı çevreleyen ve kısaca Boşluk olarak bilinen aşılmaz ormana giriyoruz. Bir kez girdiniz mi, bir daha asla çıkamazsınız. Nadiren de olsa bir hapishaneden kaçma durumunda, Boşluk kişinin özgürlüğünün kısa ömürlü bir girişim olmasını sağlar.

Gardiyanlar beni adeta aralarında taşırken, bacaklarım kuduz bir kuklanınki gibi havada sallanırken, omzum acı içinde bağırarak debelenmeye devam ediyorum. Ama nafile. İkisi de benim iki katım ve on iki yıllık hapishane hayatı beni zayıf ve yetersiz beslenmiş bıraktı.

Sanırım asıl mesele de bu.

Kapılardan geçerken muhafızlar göğüslerine tutturulmuş opalesan ovallere dokunuyor. Birkaç kelime mırıldanıyorlar ve iğneler yanarak bizi parıldayan, yarı saydam bir baloncuğun içine alıyor. Yüzeyin ötesini görebilsem de, görüşümü bulutlu bir cam bölmesi gibi engelliyor. Muhafızlar

ölümlüdürler ve büyü yetenekleri yoktur. Kendilerini güvende tutmak için bir İmparatorluk veya Yüksek Fae, bu durumda Aurora Kralı tarafından yaratılan ve Boşluğa karşı bilinen tek korumayı sunan bu nesnelere güvenirler.

Hollow, hapishanenin duvarlarının hemen ötesinde yer alan, toprağın derinliklerine kazılmış bir çukurdan başka bir şey değildir. Eğer Boşluk'a insanları içine çekme kabiliyetinden dolayı bu isim verildiyse, Hollow'a da sizi içine çekip boş ve nefes nefese bıraktığı için bu isim verilmiştir.

Hapishaneye, gardiyanların ağaçların çok derinlerine inmesine gerek kalmayacak kadar yakın, ancak burada tek başınıza olduğunuzda sizi ormanın canavarlarına terk etmişler gibi hissettirecek kadar da uzak.

Hollow'da çok zaman geçirdim.

Benim gibi öfkeli bir kızın başının ara sıra ya da sık sık belaya girmesi kaçınılmazdır. Standart ceza bir ya da iki gece. Bu genellikle yeterince caydırıcı oluyor ve çoğu insan bir kereden fazla ziyaret etmiyor. Nostraza'da yaşam beklentisi çok kısa olduğu için mi yoksa sonsuz itaati doğurmak için sadece bir örnek yeterli olduğu için mi, emin değilim.

Biraz A sütunu, biraz da B sütunu sanırım.

Sadece bir avuç mahkum deliliğe yenik düşmeden Hollow'da bir geceden fazla hayatta kalabildi. Ben de onlardan biriyim. Belki de biraz deliyim. Artık bunu söylemek zor.

Son seferinde, muhafızlar küçük bir isyana misilleme olarak tayınlarımızı kestikten sonra kilere girmiştik. Her zamankinden daha da açtık ve hepimiz birbirimize düşmeden önce yiyecek bir şeylere ihtiyacımız vardı. Kendimi korumak için yaptığım bu hareket beni yedi acı dolu gece boyunca Hollow'da tuttu. Bu küçük bir ihlaldir ve cezam suça uymuyordu, ama buranın size yaptığı şey bu. Sizi uçurumun kenarına getirir ve tam devrilmek üzereyken sizi aşağıda bekleyen sivri kayalara doğru iter.

Benim için geri döndüklerinde, kanlı derim, keçeleşmiş saçlarım ve sivri tırnaklarımla hüngür hüngür ağlayan bir karmaşaydım. Willow'un dudaklarımdan tek bir kelime koparması haftalar sürdü. Dişlerimin takırdamasının durması ve rüyalarımın sonsuz bir kâbus döngüsünden arınması bundan daha uzun sürdü. O karanlık rüyalar artık sadece periyodik olarak görülüyor. Umabildiğim en iyi şey bu.

Muhafızlar beni ormanın derinliklerine doğru sürüklerken, ne kadar kırılmış olduğumu hatırlıyorum. Çatlamış parmaklarımın ucundan, parçalanmış ruhumun derinliklerine kadar bir insanın acı çekebileceği her şekilde nasıl acı çektiğimi.

İki hafta.

Sinirlerim parçalanıyor, panik uzuvlarımın içini boşaltıyor.

Nispeten, bugünkü ihlal de küçüktü, ama ben her zaman müdürün "favorisi" oldum. Bundan kurtulamayacağım. Bir kalıp sabun yüzünden öleceğim.

Muhafızlar da benim Boşluk'ta olduğum kadar gergin. Beni sert zeminde sürüklerken aralarındaki gerilimi hissedebiliyorum. Orman zeminine kazılmış derin dikdörtgen çukurun önünde duruyoruz. Buradan, ormanın üzerinde bilinçli bir kurbağa gibi duran Aurora Kalesi'nin yüksek kulelerini ve kulelerini görebiliyorum. Siyah taş sanki yıldızlarla aşılınmış gibi parlıyor, pencereler dalgalı ışık dalgalarıyla yeşilden mora ve kırmızıya dönüşüyor.

Bir gün, bu çirkin yere saldıracağım ve beni burada çürümeye terk ettiği için Aurora Kralı'nın kafasını koparacağım. Ben daha bir çocukken beni buraya attığı için.

Bir gün buradan kurtulacağım ve *her şeyi* ona ödeteceğim.

Dikkatim Hollow'a geri dönüyor, umutsuzluk kana bulanmış fantezilerimi oyuyor, muhtemelen intikamımın tatminini asla elde edemeyeceğimi biliyorum. Eğer bu cezadan sağ çıkarsam, benden geriye

hiçbir şey kalmayacak. Bir zamanlar bir ruhu ve hayali olan bir kabuk olacağım.

Etrafımdaki sessizliğı dinlerken içimdeki gerginlik düğümünü yutuyorum. Dikenli pullar ve keskin pençelerden oluşan bir ilmik gibi yaklaşan canavarları hayal ederken zihnim çoktan oyunlar oynamaya başladı.

Bir gardiyan elini sırtımın ortasına koyarak beni öne doğru itiyor. "İçeri gir, tatlım." Ayaklarım birbirine dolanıyor ve tökezliyorum. Deliğın kenarı altımdan kayıyor, ben dalarken toprak ve çakıl yağmuru oluşuyor ve bir yığın halinde çöküyorum. Yaklaşık üç metre derinliğinde, içinden çıkılamayacak kadar yüksek ama sıfır koruma sağlayacak kadar da sığ.

Duvarların yumuşak, ufalanan topraktan yapıldığını zaten biliyorum ve kenarlara tırmanmaya çalışırsam, başaracağım tek şey beni gömebilecek ve sonra boğabilecek minyatür bir toprak kayması olur. Hayır, yapabileceğim tek şey köşede oturmak ve her iki yöne doğru üçer adım atarak cümlemin bitmesini beklemek arasında gidip gelmek.

"Merak etmeyin," diye bağıırıyor bir gardiyan. "Dışarı çıktığında sana iyi bakacağız. Burası *çok* yalnız. Arkadaşa ihtiyacın olacak." İçlerinden biri kasıklarını kavrayıp kalçalarını iterken ikisi de kahkahalara boğuluyor.

"Müdürden sakladığımız küçük sırrımız olacak," diyor göz kırparak. Tükürüyorum, kanatlanıp gözüne inmesini diliyorum. Tabii ki öyle olmadı ve onlar daha da çok güleceğim.

"Hayır, teşekkür ederim," diye bağıırıyorum. "Aletinın bebek havucu büyüklüğünde olduğunu duydum. Beni tatmin etmek için *çok* daha büyük bir şeye ihtiyacım var." Gardiyanın yüzü kahkahadan kırmızı suratlı bir öfkeye dönüşüyor. Bu yorumun bedelini ödeyeceğim.

İkinci muhafız çömelir ve sırtır.

"Mig'dranlar son zamanlarda özellikle huzursuzlar ve en sevdikleri yemeğın tatlı genç kızlar olduğunu duydum." Göz kırıyor, naz mı yapıyor yoksa

baştan çıkarıcı. İkisinden de daha uzak olamazdı.

"İyi ki benimle ilgili tatlı bir şey yok, sık suratlı," diye çıkışıyorum ve yine gülüyorlar.

"Umarım bundan sağ çıkarsın, sevgilim. Seninle henüz eğlenmediğime inanamıyorum. Siktiğimin müdürünün evcil hayvanı." Sanki benim suçummuş gibi parlıyor. Sanki bunları seçen benmişim gibi.

Tekrar tükürmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. Belki çenemi kapatırsam sıkılırlar ve beni yalnız bırakırlar. Ama onların gidişini düşünürken bile korku kaslarıma yapışıyor. Tek başıma. İki haftadır burada hiçbir şeyim yok. Bu iki salağı kimseye tercih etmem çaresizliğimin bir göstergesi.

Ama belli ki eğlendiler ve gitmek için döndüler. Neredeyse onlara sesleneceğim ama sonra dilimi ısıırıyorum. Bana birkaç dakika daha eziyet etmek için kalsalar bile, eninde sonunda gidecekler. Buna alışsam iyi olur.

Birbirlerine hakaretler yağdırırken ruh halleri gürültülü, ta ki sesleri solana kadar ve ben nefesimin sesi ve kafamın içinde son ses bağırın düşünceler dışında sessizlikte yalnız kalana kadar.

Elimi göğsüme bastırarak nefesimi sakinleştirmeye çalışıyorum. Kovuk'ta yiyecek ya da su yok -bu çok insani olurdu- bu yüzden yakında yağmur yağmasını ummak zorundayım. Yiyecek konusuna gelince -boş toprak zemini tarıyorum- işte orada şansım yok.

Şanslıyım ki, Açlık ve ben uzun zamandır tanışan arkadaşlarız.

Sırtımı duvara yaslayarak yere çöküyorum ve ağrıyan omzuma masaj yapıyorum. Jude'un bana vurduğu yerden yüzüm hâlâ zonkluyor ama kanamam durmuş gibi görünüyor. Şakağımda bir yumrunun olduğu yere dokunuyorum ve irkiliyorum. Cildimde zaten yazılı olan geçmiş ihlallerin kronolojisine eklenecek birkaç yara izi daha.

Orman sessizliğini koruyor, belki de ne kadar tehdit oluşturduğunu değerlendiriyor. Yukarı bakıyorum, Aurora'da mavi gökyüzü yok. Sadece karanlık gökyüzü ve biraz daha az karanlık gökyüzü var. Soğuk kül renginden mürekkep siyahına kadar değişen tek renkli bir gökkuşağı. Gece ile gündüz arasındaki farkı anlamanın tek yolu bu diyara adını veren aurora borealis'in varlığı.

Geceleri, gökyüzünü renk şeritleriyle kaplarlar, denizin üzerindeki dalgalar gibi dalgalanırlar. Kobalt, zümrüt, menekşe ve kırmızı. Renkler o kadar canlı ki sanki biri bir kazan dolusu mücevheri eritip gökyüzüne dökmüş gibi. Çoğu gece, onları yurtlarımızda kilitli bir şekilde göremiyoruz, ancak onlara tanık olduğum nadir gecelerde, güzellikleri yıpranan ruhumun küçük bir parçasını tekrar bir araya getirdi.

Hollow'un sağladığı tek avantaj bu. Burada, küçük bir toprak dikdörtgenin merceğinden de olsa, gösteriyi kesintisiz olarak izleyebiliyorum. Gökyüzü kararırken ve saatler geçerken, bir yandan aurorayı ilk kez görmeyi beklerken, diğer yandan da bir kulağımı Boşluk'u evi olarak gören yaratıkların seslerine hazır tutuyorum.

Nostraza'ya getirildiğimde çocuktum. Ondan önceki hayatımın detayları puslu, açlık ve zamanın aşındırmasıyla kayboldu. Sadece Tristan ve Willow sayesinde bir zamanlar kim olduğumuza dair bir şeyler biliyorum.

İlk günlerimi bir ormanda yaşayarak geçirmeme rağmen, normal bir ormanın nasıl bir his olduğunu zar zor hatırlıyorum. Kuşların ve böceklerin seslerini dinliyorum. Yaprakların arasından hışırdayan rüzgârı. Belki de akan bir dereye gelen su sesini. Ama bunların hiçbirini duymuyorum.

Gece çökerken gökyüzü yavaşça kararıyor. Eğer zorlarsam, uzaktan hapishanenin seslerini duyabildiğimi hayal ediyorum: akşam yemeğinin ıslığı

zil sesi ve iş gününün ardından yüzlerce sesin sabit uğultusu. Aero'yu ve bu akşam planladığımız toplantıyı düşünüyorum.

"Üzgünüm Aero," diye fısıldıyorum derinleşen karanlığa.

Ama en çok Willow ve Tristan için endişeleniyorum. Muhtemelen kendilerini kaybetmişlerdir. Üçümüz arasında en çok belaya bulaşan benim ve müdür bana her ceza verdiğinde bunun onları üzdüğünü biliyorum. Onların iyiliği için uyumlu olmaya çalışıyorum ama otoriteye boyun eğmek yetenekler listemde üst sıralarda değil.

Kararan gökyüzüyle birlikte bir ürperti geliyor ve keşke bu ince tayttan ve standart hapisane kıyafeti olan tunikten başka bir şeyim olsaydı diye içime kapanıyorum. Karnım gurulduyor ve ağzım kuru, dilim kalın ve dudaklarım çatlak. Bu sabah kahvaltı bile yapmadım. Bulutlar tepemde yuvarlanıyor, bu geceki aurorayı görmemi engelliyor, ama belki de bu en azından yağmur anlamına geliyordur.

Ormanın rahatsız edici sessizliği devam ediyor, ama bu bana hapisanenin akşamki hareketlerini duyma imkânı veriyor. Yemek zamanı. Duş zamanı. Jude muhtemelen sabunumu kullanıyor ve kefaretimin tadını çıkarıyor. Kendini temizlerken muzaffer bir melodi mırıldandığını hayal ediyorum ve dişlerimi gıcırdatıyorum.

Umarım bileğini kırmışımıdır ve haftalarca acır.

Gözlerimi kapatırsam, sabunun çiçeksi kokusunu hâlâ alabiliyorum. Müdür bana gül olduğunu söylemişti. Gerçekten koklayıp koklamadığımı hatırlamıyorum ama çok güzel olmalılar.

Duş için sabun sağlamadıklarından değil, ama sert ve asitli ve kokusu burnumu ve gözlerimi yakıyor. O sabun sadece cennet gibi kokmakla kalmıyordu, zamanın yumuşak eliyle pürüzsüz hale getirilmiş kadifemsi cilalı bir taş kadar yumuşak ve kremsiydi. Cildim

ipek gibi hissettirdi. İnsanların her gün böyle sabun kullandığı bir dünya hayal etmek zor.

Sonunda, mahkumlar geceyi geçirmek üzere yerleşirken hapishane sessizleşiyor. Willow'un boş karyolama bakıp benim yerime ağlayarak uyduğunu hayal ediyorum. Tristan muhtemelen yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, beni buradan çıkarmanın bin bir yolunu planlıyor ama bunun imkânsız olduğunu biliyor.

Aero'yu düşünüyorum ve onun yalnız olup olmadığını ya da ihtiyaçlarını karşılamak için başka birini aramaya çıkıp çıkmadığını merak ediyorum. Bu düşünce göğsümü daraltıyor ama bu adil değil. Birbirimize hiçbir zaman söz vermedik. Ne anlamı olabilir ki?

Karnım o kadar yüksek sesle gurulduyor ki, sesi sessiz ormanda yankılanıyor. Ben bir yemek ziliyim. Boşluktaki her yırtıcıyı doğrudan saklandığım yere yönlendiren parlak kırmızı bir sinyal. Yine de önemli değil. Eminim kokumu alabilirler. Bir hayalet kadar sessiz olsam bile, burada olduğumu zaten bilirler.

Söylentilere göre Aurora Kralı, Ouranos kıtasında ve ötesindeki dünyalarda avladığı canavarların bu grotesk melezlerini yaratıyor. Büyüsü onları, ormana girdiklerinde ölümlülerin etiyle ziyafet çeken vahşi canavarlara dönüştürürken, aynı zamanda Aurora'nın Fae vatandaşlarını ve Kale'de yaşayan İmparatorluk ailesini de koruyor.

Bu canavarlar usta avcılardır. Bu ağaçlardan hiçbir şey geçemez.

Bir dal kırılıyor ve kalbim göğsümün içinde sıkışıyor. Bir başka çıtırtı ve deliğime girebilecek şeyden korkarak kendimi daha da köşeye sıkıştırıyorum. Şimdiye kadar, nadiren şanslıydım. Birçok kez kıl payı kurtulmama rağmen, daha önce burada hiçbir şey bana saldırmamıştı. Diğer mahkumlar bu kadar şanslı değildi.

Daha birkaç gün önce gardiyanların, bir geceliğine burada bırakılan ve sonunu bir ozziller'in çenesinde bekleyen bir mahkûmdan bahsettiklerine kulak misafiri olmuştum.

"Geriye kan ve kemik birikintisinden başka bir şey kalmadı," demişti biri ürpererek. Onlar bile bu fikir karşısında çılgına dönmüştü. Şimdi Ozziller'i hayal ediyorum, uçurumun kenarından süzülüyor, dudaklarını yalıyor. Dudakları olduğunu varsayıyorum. Neye benzediklerini bilmesem de, hayalimde jilet gibi keskin pullar, damlayan dişler ve aklıma gelebilecek en kötü kabuslar canlanıyor.

Dalların bir kez daha kırılmasıyla hava kalınlaşıyor, siyah gölgeler dönüyor. İçimi dolduruyor, burnumdan ve ağızımdan giriyor, ciğerlerimi ölümün ağır, kesif tadıyla tıkıyor. Nefesim kısıyor, sakın kalmak için nafil bir çabayla nefes nefese kalıyorum.

Karanlık daha da bunaltıcı hale geliyor ve artık paslı parmaklıklar arasından kayan zincirler gibi tırtıklı nefes sesleri eşlik ediyor. Açıklığın ağzında, beni zaten tüketmekte olanlardan daha siyah bir gölge beliriyor. Eğilmiş ve kırılmış, uzuvları doğaldan daha uzun, uyumsuz açılarla tutturulmuş bir bedenin karanlık şekli var. Boğazımdan bir inilti kaçıyor, kendimi daha sıkı sararak bir hiçliğin içinde kaybolmaya çalışıyorum.

Ben bir hiçim. Hiçbir şeyim yok. Lütfen git buradan, kafamın içinde tekrar tekrar bağıyorum.

Kalbim kaburgalarımın çarpıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bakmaya dayanamıyorum. En azından şimdi ölürsem, önümüzdeki iki haftayı acı çekerek geçirmek zorunda kalmayacağım. Umarım bu acısız ve hızlı olur.

Grevi bekliyorum, gerginlik ince cesaret kaplamamı asit gibi yakıyor. Bu belirsizliğe dayanamayıp gözlerimi açıyorum ve o anda

O an, şey gece yarısı gölgesinden oluşan bir bulanıklık içinde doğal olmayan bir hızla saldırır.

İşte o zaman kan donduran bir çığlık attım.

Üçüncü Bölüm

A Bir saniye sonra gökyüzünde parlak bir ışık parıltısı beliriyor, ardından öyle bir gök gürültüsü kopuyor ki yer sarsılıyor, duvarlardan kopan molozlar ve kayalar başımın üzerinden yuvarlanıyor. Bir başka parlak parıltı ve ardından daha da yüksek bir gök gürültüsü gök kubbede yankılanıyor patlamadan ve yağmur yağmaya başlamadan önce.

Yaratık gitmiş gibi görünüyor, muhtemelen fırtınadan ürkmüş. Rahat bir nefes alıyorum, kalbim hâlâ o kadar hızlı atıyor ki, atarken takılıp düşüyormuş gibi hissediyorum. Bu rahatlamak için çok yakındı. Bu şekilde iki hafta nasıl hayatta kalacağım?

Ama Zerra bu gece bir duamı kabul etti ve yüzümü gökyüzüne çevirip ağzımı açarak serin yağmur suyunun kavrulmuş dilimin ve boğazımın üzerinden kaymasını sağladım. En azından susuzluktan ölmeyeceğim. En azından henüz değil.

Sıcaklık hızla düşüyor ve yağmur saçlarıma, tenime ve giysilerime sabit bir ritimle vururken titriyorum.

Saatler süren aralıksız sağanak yağmurun ardından, ne dilediğim konusunda daha dikkatli olmam gerektiğini fark ediyorum. Deliğim suyla doluyor, tufan nemin toprağa batması için yeterli zamana sahip olamayacak kadar yoğun. Şu anda sadece birkaç santim derinliğinde duruyor ve Zerra'ya dualar gönderiyorum, bu başa çıkamayacağım bir sorun haline gelmeden yağmurun durması için yalvarıyorum. Ya da hayatta kalamam.

Ama dualarım dikkate alınmıyor, çünkü yağmur durmuyor. Bir balınayı boğmaya çalışan bir okyanusun kararlılığıyla yağmaya devam ediyor.

Bir gün geçmeli, gökyüzü şimdiye kadar anlatılmış en sıkıcı hikaye gibi siyahtan griye ve tekrar griye dönmeli. Bulut örtüsü o kadar kalın ki, auroradan eser yok. Yağmur yağmaya devam ettikçe, çukurum artık yerde oturamayacak hale gelene kadar dolmaya devam ediyor. Su birkaç metre yükseldiğinde ayakta durmak zorunda kalıyorum. Artık çamurlu olan duvara yaslanıyorum, gözyaşlarım yağmurla birlikte düşüyor. Burada ağladığımı kimse göremez ve kendime bu nadir hoşgörüyü tanıyorum.

Gelmeye devam ediyor. Sonsuz bir sel gibi geliyor ve geliyor. Su bacaklarımdan yukarı çıkıyor ve sonra sarmaşık dalları tarafından yavaşça gömülen bir heykelmişim gibi belime doğru sürünüyor. Çok yorgunum. Çok güçsüzüm. Uzanmak için her şeyimi verirdim. Oturmak için bile. Ayaklarım ve bacaklarım ağrıyor ve çok üşüyorum. Parmaklarım tamamen uyuştı. Hâlâ orada olduklarından emin olmak için ellerimi kontrol edip duruyorum. Botlarımın içinde ayak parmaklarımı oynatmaya çalışıyorum ama körelmiş yumrulara kadar üşümüşler.

Bedenimi duvara yaslayarak uyumaya çalışıyorum ama antilopların izdihamı sırasında birkaç göz kırpmaya çalışıyor da olabilirim. Yağmur yağıyor, yağıyor, kıyafetlerimi, saçlarımı ve tenimi ıslatıyor, yağmur damlaları gözlerime batıyor. O kadar titriyorum ki dişlerimin takırtısından çenem ağrıyor. Kollarımı gövdemin etrafına sarıyorum, biraz sıcaklığın rahatlığını bulmaya çalışıyorum, ama orada değil.

Sırt üstü uzanarak yüzmeye çalışıyorum, alt uzuvlarımın üzerindeki baskıyı hafifletmeye çalışıyorum. İşe yarıyor ama artık dik durmanın verdiği acıyla vücudumun daha fazla kısmını soğuk suya ve havaya maruz bırakmak arasında bir seçim yapmak zorunda kalıyorum.

Zerra'ya şükürler olsun ki en azından yaz mevsimindeyiz ve hava nispeten daha sıcak. Aurora'da kışlar en iyi ihtimalle acımasız, en kötü ihtimalle de ölümcüldür.

Sonunda. Sonunda durdu.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum ama acı vücudumun her uzvuna ve hücrelerine yayılıyor. Uyuşukluk her gözeneğe yayıldı, kök saldı ve soğuyan lav gibi yayıldı. Gökyüzü açılıp bulutlar dağılırken rahatlama gözyaşları döküyorum. En azından susamadım. Buz derimi kaplıyor, titreyen uzuvlarıma çarpan sert bir kabuk. Çok uzun süre ayakta kalınca ölebilir misin?

Suyun toprağa sızması için bir ömür daha geçmesi gerekiyormuş gibi geliyor. Eğer uyuyabilirsem, bu sadece hiçbir rahatlama sağlamayan çalıntı saniyeler halinde oluyor. Çok yorgunum. Çok açım. Hiçbir şeyin kırık, boş bir kabuğuyum. Yavaşça, çok yavaşça, su seviyesiyle birlikte alçalırken sırtım duvarın kenarından aşağıya doğru sürükleniyor. Bacaklarım titriyor ve sırtım kasılıyor. Başım zonkluyor ve kararsız kalbim çırpınıyor.

Bir sonsuzluktan sonra nihayet oturabiliyorum, vücudum ayaklarımdan ve bacaklarımdan ağırlığımı almanın lüks rahatlığıyla bir duman pufu gibi salınıyor. O kadar hafifim ki bulutların üzerinde yüzüyorum ama tenim o kadar su toplamış gibi hissediyor ki muhtemelen bir kayaya bağlanmış taş gibi gölün dibine batacağım.

Dizlerimi yukarı çekerek kollarımı üzerlerine kavuşturuyorum ve başımı eğiyorum. Birkaç saat sonra, sadece birkaç santim su kaldığında, artık boğulma tehlikesi olmadan yere yığılıyorum. O anda, hiçbir şey

uzanabilmek kadar ilahi bir his yok. Enerjimi toplayabilseydim ağılardım.
Göz kapaklarım kapanıyor ve sonra uyuyorum.

Bu çukurun dibinde ne kadar zamandır yattığımı bilmiyorum.

Gökyüzü griden siyaha, siyahtan griye tekrar tekrar salınırken günler uzun bir lekeye dönüşüyor. Aurora ışıkları ortaya çıktığında, izlemeye çalışıyorum ama başımı zar zor kaldırabiliyorum, sadece göz ucuyla kırmızı, mavi, yeşil ve morun neşesiz alayını yakalayabiliyorum. Nefesimi tutarsam, ışıkları *duyabiliyorum*. Sanki hiç çakmayan bir şimşek gibi enerjiyle doluymuş gibi çıtırdıyorlar.

Günler geçtikçe saymaya çalışıyorum, ama çabucak izimi kaybediyorum ve zihnim yine de bana oyun oynuyor. Bunların hiçbirisi gerçek gibi gelmiyor. Bir saniyeyi diğerinden ayırt edemiyorum. Bozuk bir saat gibiyim, sonsuza dek hiçliğe doğru ilerliyorum.

Yine yağmur yağmadı ve bunun için minnettarım, ancak bu küçük bir teselli. Yakında yine suya ihtiyacım olacak. Açlık o kadar derinden kemiriyor ki kemiklerimin iliğini kemiriyor. Açlığı *bilirim*. Ritmini ve kalp atışını, dokusunun kalitesini anlıyorum ama hiç bu kadar aç kaldığımdan emin değilim.

İblisin varlığını hissettiğim anlar oluyor ama asla eskisi kadar yakınım gelmiyor. Ona sesleniyorum. Beni yutması için yalvarıyorum. Beni alması için.

parça parça ayır ve buna bir son ver. Acıması umurumda bile değil. Sadece bunun bitmesini istiyorum.

Ama acı dolu yakarışlarıma kulak asmıyor. Bir şey onu geride tutuyor. Bulanık düşüncelerimin labirentinde, yaklaşma konusundaki isteksizliğini hissedebiliyorum.

Bilincim gidip geliyor, rüyalar kâbusları kovalıyor, renkler ve karanlıktan oluşan bir bulanıklığa dönüşen sonsuz bir döngüye giriyorum. Siyah tüylü kanatların ve kösele derilerin gölgeli görüntüleri. Kıpırmızı şimşek çatalları ve yıldızlardan oluşan bir nehirle kaplı bir gökyüzü. Keskin bir çıtırtıyla içime işleyen kanlı bir gülümseme. Neredeyse unuttuğum bir yerde yankılanan çığlıklar. Bildiğim ama hiç ziyaret etmediğim bir yer.

Tristan ve Willow'un bensez yollarına devam etmeye çalıştıklarını hayal ediyorum. Eğik başlarını ve gözyaşı lekeli yanaklarını. Willow'un ileri geri sallandığını görüyorum, dudaklarında bir dua, Tristan'ın kolu omuzlarına sarılmış.

Aurorayla kaplı bir gökyüzünün altında Aero'yu hayal ediyorum. Çılgın öpücükler ve muhtaç eller. Islak sıcağa karşı kayan sıcak teni ve ateşli inlemeleri. Parmaklarının, dudaklarının ve dilinin tadına bakmasını, ısırmasını ve emmesini hayal ediyorum. İyi hissettirmesi gereken bir şeyin, ömür boyu sürecektir bir acının içine gömülmüş kısacık bir rahatlama anı olduğunda nasıl ıstırap gibi hissettirebileceğini.

Rüyamda müdürü, onun boncuk gibi gözlerini ve kokuşmuş nefesini görüyorum. Zalim sözlerini ve sadist niyetlerini. Ağlamamak için kendimi zor tutarken bir fermuar sesi duyuyorum ve dizlerimin morardığını hissediyorum. Kırılgan saman çöpleri gibi tutunduğum o son haysiyet kırıntılarını teslim etmemeye kendimi zorluyorum.

Sanki aylardır, yıllardır buradaymışım gibi geliyor. Ama bu doğru olamaz. Vücudum ağrıyor ve nem kemiklerime yerleşti. Bir daha ısınabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Yağmurun yokluğunda boğazım bir kez daha kurudu, dudaklarım çatladı ve kanadı. Soğuğa karşı titriyorum, kıyafetlerim asla düzgün değil

kuruyor, hava nemli ve yoğun. Muhtemelen ayak parmaklarımın arasında ve kollarımın altında küf oluşuyor. Yakında orman zeminiyle bütünleşeceğim, tüketileceğim ve toprağa geri hediye edileceğim. Şansım yaver giderse, daha iyi bir yerde yeniden doğacağım. Orman normal ölüm sessizliğine döndüğünde, gece mi gündüz mü olduğunu ayırt edemiyorum, ama sonra bilinçli düşüncenin bulutlarında bir yerlerde farkına varıyorum.

Seslerin ritminde bir değişim. Bu Ezici durgunluk, uzaktan yankılanan bir sesle saçaklanıyor.

Metalin metale çarpma sesi. Taşa çarpan etin sesi. Çığlıkların sesi. Hapishaneden geliyor.

Bir kez daha başımı kaldırmaya çalışıyorum ama sadece bir santim kaldırılabiliyorum. Bir isyan gibi geliyor. Büyük bir isyan. Nostraza'da bunlardan üçünü yaşadım ve sonuç her zaman canlıdan çok ölü anlamına geliyor. Tristan ve Willow içeride. Umarım saklanıyorlar, ama Tristan'ın olayların ortasında kalacağını biliyorum. En azından, umarım Willow'u güvenli bir yere götürmeyi düşünmüştür.

Karanlığa isimlerini fısıldıyorum. *Willow. Tristan.* Buraya getirildiğimizde sadece on iki yaşındaydım. Willow benden üç yaş büyüktü ve Tristan da ondan iki yaş büyüktü. Annemle babamı anlık olarak hatırlıyorum, anılarımın çoğu ağabeyimin ve ablamın anlattıklarından derlenmiş. Her zaman birbirimizden ayrılmazdık. Her zaman birbirimizin yanında olduk. İlk yıllar en zor yıllardı ve bunca zaman bizi neyin hayatta tuttuğundan emin değilim ama her gün üçümüz de uyanıp takvimde bir başka dönüşü görmek için Zerra'ya teşekkür ediyorum.

Tristan'ı kralın üç adamını öldürmekle suçladılar ve Willow'a da krallıktan değerli bir eser çaldığı için ceza verdiler. Bana gelince, resmi bir karar verme zahmetine bile girmediler. Beni buraya attılar ve anahtarı da fırlatıp attılar.

Pişmanlıktan kırılgan, kuru bir hıçkırık çıkardım. Bizi buradan çıkarmayı o kadar çok istedim ki.

Hapishaneden gelen sesler giderek yükseliyor. Ormanın sessizliğinde çınlayan gümbürtüler ve feryatlar. Silahların arpışması ve yaralıların çığlıkları. Yaratıklar da dinliyor gibi görünüyor; hepsi merakın kıyısında durmuş. Mahkûmların sayısı muhafızlardan yirmi bir fazla ama yorgunlar, açlar ve silahları ya da eğitimleri yok. Muhafızların yanında da büyü var, kralın korumaları herhangi birinin şeritlere ayrılmadan çevreyi ihlal etmesini engelliyor.

Göz kapaklarım düşüyor. Çok yorgun ve açım ama uyuyamıyorum. Neler olduğunu duymam gerek. Tristan ve Willow. Umarım iyilerdir ve bilincim gidip gelmeye devam ederken yüzlerinin görüntüsüne tutunuyorum. Ne kadar sürdüğünden emin değilim ama saatler geçmiş olmalı. Zamanın varlığını üzerinde herhangi bir etkisi kalmadı. Belki de çoktan ölmüşümdür.

Ama sonra tam başımın yanında bir gümbürtü duyuyorum ve hangi iğrenç yaratığın mezarıma girdiğini merak ederek sestten irkiliyorum. Göz kapaklarım açılıp kapanırken, üzerimde hareket eden bir gölgenin belli belirsiz farkına varıyorum. Yumuşak bir hışırtı var. Tenimde nefesin sıcaklığı.

Biri bana dokunuyor. Sırt üstü yuvarlandım ve inledim. Her şey acıyor. Derim yanıyor. Kemiklerim ağrıyor. Kafamdaki her bir saç telini, kafa derimde yanan bir kibrit gibi hissedebiliyorum.

Sersemlemişken, ellerimin beni yattığım yerde kaydırıldığını fark ediyorum. Nazik ama sertler. Ve sonra kaldırılıyorum. Rüya mı görüyorum? Öldüm mü? Cennete mi götürülüyorum? Şüphesiz günahlarımın listesi, herhangi bir şekilde affedilmem için çok uzun. On iki yıldır hapisteyim. Hayatta kalmak için Zerra'nın hoş karşılamayacağı pek çok şey yaptım. Beni bekleyen ebedi bir huzur yok.

Savaştım. Hırsızlık yaptım. Fahişelik yaptım. O kadar çok küfrettim ki, ruhum kışın derinliklerindeki Aurora gökyüzü kadar siyah. Belki de sonsuza dek Düşmüşlerin arasında yaşamak için gönderildim. Ait olduğum yer orası.

Ama kaderimin bu olması önemli değil. Zaten uzun yıllar boyunca o ıssız düzlemde yaşadım. Cehennemin gerçekliği bundan daha kötü nasıl olabilir? Beni tutan kollar beni yukarı kaldırıyor ve çenemi gökyüzüne doğru eğiyorum, sefil sonsuzluğumu geçireceğim yeraltı dünyasının efendisinin ayaklarının dibine düşmeye hazırlanıyorum.

Eğer sonunda beni almaya gelen Ozziller ise, o zaman beni lime lime eder. Ölmek istedim, ama kendimi korumanın zayıf bir parçası ruhumdan geriye kalan parçalara tutunuyor ve çırpınıyorum. Kalan kısacık gücümle pençeliyor ve tırmalıyorum ama yeni doğmuş bir kuzudan daha tehlikeli değilim. Dişlerim etime batıyor, boğazımdan bir hırıltı kopuyor. Bir homurtu duyuyorum ve omzuma keskin bir acı saplanıyor.

Ve sonra karanlıktan başka bir şey hatırlamıyorum.

Dördüncü Bölüm

NADIR

Nadir parmak eklemlerini çatırdattı ve boynunu yuvarladı, bir esnemeyi yutarken dikkatini vermek için elinden geleni yaptı. Güney tarafına oturdu

Babasının toplantı odasının ortasındaki yuvarlak konsey masasının yan tarafında sekiz kişi daha oturuyordu. Her biri kendi sesine bir öncekinden daha fazla aşık olan çeşitli boylardaki Yüksek Fae'lerdi. Aurora Kralı doğrudan Nadir'in solunda oturuyor, ara sıra Nadir'in kendisi için ne kadar büyük bir hayal kırıklığı olduğunu hatırlatmak için ona onaylamayan bir bakış fırlatıyordu. Hepsi de saatlerdir vergilendirme ve Savahell Etekleri'ndeki madenlerde giderek artan muhalefet konusunda ne yapılması gerektiğini tartışıyordu.

Nadir bunların önemli olduğunu biliyordu ama bu soruların hepsinin basit ve kesin çözümleri vardı. Sorun, bu dalkavukların her birinin sadece ve sadece kendilerine fayda sağlayacak bir sonuç düzenlemek istemeleriydi. Sadece kazanmak onlar için yeterli değildi; rakiplerinin de en azından biraz acı çekmesini sağlamaları gerekiyordu.

Ve böylece sonsuz daireler çizdiler.

Bu Yüksek Fae'lerin her biri Aurora'nın sekiz bölgesinden birine hükmediyordu ve her biri borealisin ana renkleriyle adlandırılmıştı: Zümrüt, Kızıl, Gümüş, Menekşe, Çivit, Teal, Kehribar ve Fuşya. Hayatları güç ve zenginlik kırıntıları için sonsuz bir itiş kakış döngüsüydü, her biri kendi bölgesinin katkılarının en değerli olduğuna ve bu nedenle en çok ödülü hak ettiğine inanıyordu. Acıması bir durumdu.

Babası bu çekişmeye bir son verebilirdi. Kral olarak hükmü neredeyse mutlaktı. Ama Rion konseyi şımartmayı tercih ediyor, vaat ettikleri iyilikleri mücevherli hazineler gibi topluyordu. Ne de olsa borçlu olunan bir iyilik, daha fazla altına ya da zenginliğe ihtiyacı olmayan bir kral için en değerli para birimiydi.

Nadir tahta geçtiğinde bu saçmalığa bir son verecekti. Tek çözüm, vatandaşlar arasında en az huzursuzluğa yol açacak ve daha da önemlisi onu bu toplantılardan en kısa sürede çıkaracak bir çözümdü.

Aslında, muhtemelen hayatlarında ilk kez "hayır" kelimesini duyduklarında yüzlerindeki ifadeyi görmekten başka bir sebep olmasa bile, planlarını engelleme fikrinden zevk alıyordu. Bu onu popüler yapmayacaktı ama bu gevezelerin ne düşündüğü umurunda bile değildi.

Nadir kralın her ayrıntıyı özümsemesini izledi, konseyin sözlerini en iyi şarap gibi yudum yudum içip yuttu ve işi bittiğinde dışarı attı. Eğer Nadir işlerin yapılış şeklini değiştirmek istiyorsa,

Önce babasından kurtulması gerekiyordu ama bu on yıllardır düşündüğü ve henüz çözüme yaklaşmadığı bir sorundu.

Kapı sert bir şekilde çalındı ve on kişi başını kaldırdı. Herkes konseyin en vahim sebepler dışında rahatsız edilmemesi gerektiğini biliyordu.

"Girin," dedi Rion ve muhafızlarından dördü odaya girdi. duruşları sert ve dikti. Nadir gibi Rion da kuzguni saçları ve Aurora'nın gece gökyüzünün delici bakışlarıyla, canlı renklerin parıltılarıyla parıldayan siyah gözbebekleriyle bir metreyi aşkın boyuyla dikkat çekiyordu. Nadir'in aksine, Rion'un saçları zarifçe sivriltilmiş kulaklarının etrafında düzgünce kesilmişti, Nadir'in saçları ise babasının sonsuz küçümsemesine rağmen omuzlarına kadar dalga dalga sarkıyordu.

"Majesteleri," dedi baş gardiyan hızlı bir selamla. "Rahatsızlık için özür dilerim ama hapishanede bir isyan çıktı."

Nadir babasını dikkatle izledi, bir tepki belirtisi aradı ama Aurora Kralı taş ve mermer gibiydi, hiçbir şey kabuğunu çatlatmıyordu.

"Anlıyorum. Bu sefer ne için ayaklanıyorlar?" Rion sandalyesinde arkasına yaslandı ve ellerini karnının üzerinde kavuşturdu. Nadir'in babası neredeyse sekiz yüz yaşındaydı ama Yüksek Fae olarak bir savaşçının sertleşmiş fiziğine sahipti ve ölümlü yıllarında otuzundan biraz daha fazla görünüyordu.

"Tam olarak emin değiliz," dedi muhafız, sesi çatallaşıyordu, verdiği cevaptan dolayı gergin olduğu belliydi. "Son zamanlarda işler oldukça sessizdi, bu yüzden bu bizi şaşırttı."

"Müdür nerede?"

"Hâlâ olayların sonuçlarıyla uğraşıyoruz ama mahkûmların çoğunu etkisiz hale getirdik."

"Ceset sayısı?" Rion soğukkanlılıkla, sanki bu yaz çıkardıkları zümrütlerin sayısını sorar gibi sordu.

"Henüz tam sayıdan emin değiliz ama son duyduğuma göre neredeyse yüz kişiymiş." Muhafız daha dik durdu, belki de Rion'un meşhur gazabına karşı bir kalkan oluşturmaya çalışıyordu. Ama hiçbir sahte güven onu kralın intikamından kurtaramayacaktı. "Kelava yolda. Sizinle doğrudan konuşmak istedi ve sizi önceden uyarmamızı istedi."

Rion başıyla keskin bir selam verdikten sonra Nadir'e ve konseyin geri kalanına döndü. "Daha sonra yeniden toplanmamız gerekecek."

"Ama Majesteleri," dedi Violet Hanesi'nden bir soylu olan Jessamine, "bu ifadelerle işimiz bitmedi." Yapacak ne kadar çok işleri kaldığını göstermek istercesine önündeki kâğıt yığınını karıştırdı.

Rion, "'Dışarı' dedim," diye bağırdı. "Şimdi."

Çemberde ortak bir oflama sesi duyuldu, öfke herkesin yüz ifadesini gölgeliyordu. Ayrılmak için bir bahane arayan Nadir avuçlarını masaya koydu ve ayağa kalkmaya hazırlandı.

"Nadir," dedi babası. "Sen burada kalacaksın."

Nadir başını sallayarak sandalyesine geri oturdu.

Konseyin geri kalan sekiz üyesi ayağa kalktı, kralın davranışından dolayı kesinlikle aşağılanmışlardı ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorlardı. Nadir gülümsemesine engel olmaya çalışmadı, hepsinin bir grup değersiz astları gibi kovulmamış gibi davranmalarının tadını çıkarıyordu.

Konsey ayrılırken, müdür kapıda belirdi. Ter alnından aşağı akıyor, yanaklarına ve boğazına doğru süzülüyordu. Gri üniformasının önüne kan sıçramış, buruşuk beyaz yakasını kıpkırmızı lekeler kaplamıştı. Yanağında bir kan izi vardı ve çıkan soylulara selam verirken dalgınca onu sildi.

"İçeri girin," dedi kral ve gardiyan koşarak içeri girdi. "Kapıyı kapatın." Öyle yaptı ve devasa odada sadece Rion, Nadir ve gardiyan kaldı.

Kitap rafları duvarlara dizilmiş, deri ciltli kitaplarla tıka basa doluydu. Büyük bir pencere sırası, gökyüzünün ışıklarının tüm ihtişamıyla dalgalandığı kuzeye açılıyordu. Nadir yaklaşık üç yüz yıldır hayatta olmasına rağmen, bu ışık şeritlerinin görüntüsü asla ev gibi hissettirmekten vazgeçmeyecekti.

Sandalyesini masadan geriye ittikten sonra öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. Nadir ellerini birkaç santim aralıklı tutuyor, sanki boyaya batırılmış şekerleme iplerini çekiyormuş gibi aralarında renkli ışık bantları oluşturuyordu.

"Ne oldu Kelava?" diye sordu kral ve Nadir onların konuşmalarına tanık olmak için başını kaldırdı.

Kelava çenesini kaşıyarak, "Bu bir sürpriz oldu," dedi. "Son zamanlarda ortalık sakindi ve herhangi bir anlaşmazlık belirtisi görmedik."

Kral, "Bu tür olayları kontrol altında tutmak sizin göreviniz," dedi ve müdür başını salladı, sınıfın ortasında kurbağayı serbest bırakırken yakalanmış bir öğrenci gibi azarlanmış görünüyordu.

"Özür dilerim, Majesteleri. Şu anda bastırılmış durumdalar ve kayıplar çok az. İki muhafız ve yüz yirmi yedi esir kaybettik. Çok daha kötüsü de olabilirdi."

Kelava tereddüt etti ve Nadir müdürün açıklamadığı daha fazla şey olduğunu hissetti.

"Başka bir şey mi var?" diye sordu babası, belli ki aynı duyguyu hissetmişti.

Müdürün yüzündeki renk ayaklarına kadar aktı.

"Ben de size bunu söylemek istiyordum, Majesteleri. Mahkum 3452... gitti."

Rion sanki prensin bu haberi duymasını istemiyormuş gibi Nadir'e hızlı bir bakış attı. Sonra Nadir birkaç duygunun kesişmesini izledi

Rion'un yüzüne baktı ama omuzlarındaki gerginliğin, sanki büyük bir yük kalkmış gibi, nasıl da hafiflediğini fark etmedi. Bir mahkûmun ortadan kaybolması onu neden rahatlatmıştı ki? Nadir doğrulup oturdu. 3452 numaralı mahkûm kimdi?

"İsyanda mı öldü? Cesedi gördünüz mü?"

Müdürün yumruğu ağzını açmadan önce sıkıldı ve sonra kapandı

o.

"Çıkarın şunu!" Rion yumruğunu masaya öyle bir vurdu ki hem Nadir hem de

ve Kelava atladı.

"Sanırım öyle." Yutkundu, belli ki kendini toparlıyordu.

"Ne demek böyle düşünüyorsun?" Kral öne doğru eğildi, iri ve heybetli gövdesinde tehditkâr bir ifade vardı.

"Mahkum Hollow'da hapis cezasına çarptırılmıştı ve isyan başladığında hala oradaydı."

"Ve?"

"Ve onları geri almaya gittiğimizde, kaderlerini ozzillerden biriyle paylaşmış gibi görünüyorlardı."

"Ne demek ortaya çıktı?"

"Geriye bir kan birikintisinden başka bir şey kalmamıştı. Mahkûmun Boşluk'tan kaçtığına inanmak için hiçbir nedenimiz yok. Ozziller olmasaydı bile koğuşlar onları durdururdu."

Nadir kaşlarını çattı. Müdür dönüp duruyor, belli ki bunu inandırıcı bir hikâyeye dönüştürmeye çalışıyordu.

"Mahkûmun Kovuk'ta ne işi vardı?" diye sordu kral. Nadir konuşmanın bir ileri bir geri gidişini izledi, kafasında binlerce soru vardı. Babası için alçakgönüllü bir mahkûmun kaderi neydi? "3452'yi her zaman gözünüzün önünde tutmanız için kesin emir almıştınız."

Kelava başını eğdi, utanç yüz hatlarına kazınmıştı.

"Evet, Majesteleri. Mahkum bir kavga başlattı ve cezası iki hafta Hollow'da kalmak oldu."

"İki hafta." Bunun üzerine kral ayağa kalktı ve heybetli boyuna ulaştı. Ölümlü muhafızdan bir baş daha uzundu. "Mahkûmun iki hafta boyunca gözünüzün önünden ayrılmasına izin mi verdiniz?"

"Hayır," dedi gardiyan, kralının ifadesindeki şiddet karşısında yüzü buruşarak. "Hayır. Biri her zaman orada onları izliyor, kaçmamalarını sağlıyordu. Yemin ederim. Ama isyan başladığında, görevli gardiyanlar mahkûmları bastırmak için görev yerlerini terk ettiler. Ortalık sakinleşince geri döndüklerinde Hollow'u boş buldular."

"Bir kan birikintisi dışında."

"Evet, Majesteleri." Müdürün sesi neredeyse bir fısıltıya dönüşecek kadar kısılmıştı. "Kovuk'tan çıkmayı başarsalar bile hiç kimse Boşluk'tan sağ çıkamaz."

Bunu o kadar zayıf bir umutla söylemişti ki, Nadir neredeyse adama acıyacaktı. Ellerini esnetti, babasının sayısız duygu arasında gidip gelişini izlerken parmaklarının arasında ışık kıvılcımları oynayıyordu. Endişe, korku, kafa karışıklığı ve sonra rahatlama?

"3452 numaralı mahkûm kim?" Nadir bu gizliliğe daha fazla dayanamayarak sonunda sordu. Babası onu görmezden geldi, kralın niyetli bakışları hâlâ gardiyana odaklanmıştı.

"Tek görevinde başarısız oldun," dedi Rion. "Daha ne işe yarayacaksın?"

Bunun üzerine Kelava'nın rengi daha da soldu, boğazında bir düğüm oluştu. "Majesteleri. Bu bir daha olmayacak."

Rion öne doğru bir adım atarak titreyen adamın üzerine çıktı.

"Artık izleyecek bir mahkum yokken nasıl tekrar olabilir?" Müdür artık nefes almakta zorlanıyordu. Göğsünü tutuyordu, Ter şakaklarından aşağı akıyor ve yakasının etrafında birikiyordu. Kral'ın eli etli gıdılarının etrafında kenetlendi ve müdürün gözleri faltaşı gibi açıldı. Nadir hiçbir şey söylemedi, büyü hâlâ parmaklarının arasında dans ediyor, bu garip olaylar dizisini çözmeye çalışıyordu.

Rion gardiyanın boynunu sıktı ve Kelava bir hırıltı çıkardı. Kral'ın yüzü hınzır bir yüz ifadesine bürünürken, adamın havasını yavaşça, yavaşça kesti. Ayakları yerden kesilmiş olan müdürü kaldırdı. Kelava, Rion'un Fae gücüyle boy ölçüşebilecekmiş gibi kralın elini pençeleyerek boğulmaya ve hırıldamaya devam etti.

Bir an sonra kral Kelava'nın soluk borusunu ezerek tüm boynunu kurumuş bir gül tomurcuğu gibi buruşturdu. Gardiyanın burnundan ve ağzından akan kan, kralın kolundan aşağı ve yere döküldü. Rion gardiyanı ayaklarının dibine bıraktı, harap olmuş bedeninden son yaşam fısıltıları da süzülürken silahları takırdıyordu.

Nadir mürekkep rengi kaşlarını kaldırarak babasına baktı.

"Bu çok dramatikti," dedi. "Bütün bunların ne hakkında olduğunu bana söylemek ister misin?" Rion, müdürün soğumuş cesedine bakarken dudakları kıvrıldı.

"Ormanı aramanızı ve orada kimsenin dolaşmadığından emin olmanızı istiyorum."

"Kimi arıyorum ben? Mahkum 3452 kim?"

Rion karanlık bakışlarını oğluna çevirdi. "Bu önemli değil. Özellikle de gerçekten ölmüşlerse."

"O zaman kimi aradığımı nasıl bileceğim? Bir erkek mi? Bir kadın mı?"

Rion avuçlarını konsey masasının üzerine koydu ve eğildi. "Ormanda dolaşan kayıp bir mahkûmu arıyorsun, Nadir. Elbette bu

yeterince kolay olmalı? Senin için bile mi?"

Nadir babasının ses tonundaki küçümseme karşısında dişlerini sıktı ama tartışmanın bir anlamı olmadığını biliyordu. Aurora Kralı her zaman istediğini alırdı. Nadir ayağa kalktı ve özel dikim siyah ceketinin eteklerini çekti. "Evet, sanırım öyle."

"Güzel. Eğer birini bulursanız, hemen bana getirin." Rion parçalanmış muhafıza küçümseyen bir bakış daha attı. "Çıkarken de bunu temizlemesi için birini gönder."

Bölüm FI ve

LOR

S Işık göz kapaklarımın arasından süzülerek dünyayı turuncu ve kırmızı bir alev topuna çeviriyor. Vücudum ağrıyor, gözlerimi açıyorum, göz kırpıyorum

Anı parlaklıktan sular akıyor. İlk fark ettiğim şey bir pencere ve masmavi bir gökyüzü. Gördüğüm manzara karşısında o kadar şaşkınım ki, hala uyuyup uyumadığımı ve rüya görüp görmediğimi merak ederek kıpırdamadan yatıyorum.

Mavi gökyüzü sadece gölgeli bir anı olarak hatırladığım bir şey. Tıpkı kır çiçeklerinin görüntüleri ve annemin neşeli kahkahalarının sesi gibi. Bazen bu hatıra parıltılarını sadece beni rahatlatmak için eterden çağırdığımı düşünüyorum. Unutulmuş, işkence görmüş bir mahkumdan başka bir şeye dönüşmeden önce hayatımda iyi bir şeyler olduğunu hissetmek için. İşte bu.

anılarım değiştiğinde, pençelerini geçirip beni bırakmayı reddettiklerinde. Kaç yıl geçerse geçsin asla unutmayacağım anılar bunlar.

Kayıyorum, kaslarım ve eklemlerim itiraz ediyor. Üzerinde uzandığım yüzey bir bulut. Şimdiye kadar hissettiğim en yumuşak şey.

Hayır. Bu bir yatak. Yumuşak çarşafı ve başımın altında yumuşak bir yastığı olan yumuşak bir yatakta yatıyorum. Öldüm mü ben? Burası cennet *olmalı*. Başka hiçbir şey bu kadar harika hissettiremezdi. Tekrar kıpırdayınca acı dolu bir inilti çıkardım, acı uzuvlarımı kavuruyordu.

Ölmüş olsaydım, her şey bu kadar acımazdı değil mi? "Uyandın!" diye haykırıyor tanımadığım bir ses ve şimdi olmam gereken yerde olmadığımı fark ediyorum. Hatırladığım son şey, Hollow'da uzanmış, zar zor bilinçli, hapishane isyanının uzak seslerini dinlediğim. Biri beni kaçırdı. Çıplak bacaklarım ipeksi çarşafın üzerinde kayıyor ve memnuniyetle iç çekiyorum.

Kaçırıldım ve lüks bir yatakta yatmaya mı mahkum edildim? Bu...doğru görünmüyor.

"Nasıl hissediyorsun?" sesi tekrar geliyor ve bu kez sahibini fark ediyorum. Beyaz tenli, soluk sarı bir elbise giymiş, gümüş rengi saçları başının üstünde düğümlenmiş, yaşlı, ölümlü bir kadın. Geri çekiliyorum, kafatasım bir yatak başlığına çarpıyor. O kadar yüksek ki, tepeyi görebilmek için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor. İşte o zaman etrafım şok edici bir şekilde netleşiyor.

"Kimsin sen?" Nerede olduğumu düşünerek soruyorum. Bir yatak odası. Muhtemelen Nostraza'daki yemekhane ya da çamaşırhane dışında gördüğüm en büyük oda. Altın rengi kumaşla kaplı beyaz ahşap direklerle çevrili devasa bir yataktayım. Krem ve altının çeşitli tonlarındaki battaniyeler ve yastıklar, işlemeli bulutlardan oluşan bir kale gibi etrafımı sarıyor.

Zemin, kalın altın halılarla kaplı, altın damarlarla çizgili kremsi mermerdir. Odanın en ucunda devasa bir şömine yer alıyor ve pencerelerden oluşan bir duvarın tamamı, parlak bir güneşin parladığı aynı mavi gökyüzüne bakıyor.

"Neredeyim ben?" İnce, beyaz bir gecelikten başka bir şey giymediğimi fark ettiğimde battaniyeyi çeneme kadar çekerek soruyorum. Kumaşı o kadar yumuşak ki, ipek olmalı. Kaçırılıp bu odaya kapatıldım ve tereyağı kadar yumuşak yastık ve çarşaflarla kaplı bir yatakta yatarken gördüğüm en güzel kıyafeti giymek zorunda bırakıldım? Bu kesinlikle doğru gelmiyor.

"Bana çok zor günler geçirdiğinizi söylediler," diyor kadın, yiyecek dolu gümüş bir arabayı getirirken. "Bir şeyler yiyin, kendinizi daha iyi hissedeceksiniz."

"Kim. Sen. Sen," diye tekrarlıyorum, tüm duyularım uyarıyla ateşleniyor. "Ben Magdalene," diyor. "Ama çoğu insan bana Mag der."

"Neredeyim ben?" Mag'e odaklanmaya çalışarak tekrar soruyorum ama tost ve tereyağı kokusu ve Zerra'ya selam olsun... *bu kahve mi?* Midem gürültüyle gurulduyor ve Mag'in gri kaşları birbirine yaklaşıyor.

"Açlıktan ölüyor olmalısın, seni zavallı şey. Önce bir şeyler ye, sonra da seni Saygı Töreni için hazırlayalım."

Neyi?

Mag mükemmel şekilde kırılaştırılmış bir pastırma şeridi uzatıyor ve ben de bir hayvan gibi üzerine atılarak ağzıma tıkıyorum. Bunun tadı alıştığım grimsi et şeritlerine hiç benzemiyor. Çıtır çıtır, tuzlu ve yağlı ve çiğnerken inliyorum, zenginlik dilimi kaplıyor.

Mag arabayı yaklaşıyor, gümüş bir örtüyü kaldırarak kabarık krepleri ve çırpılmış yumurtaları ortaya çıkarıyor, her şeyden tereyağı damlıyor. Mag'i inceliyorum,

Acaba tüm bunlar bir oyun mu ve ben uyanmak üzereyken kendimi Hollow'un dibinde titrerken mi bulacağım diye düşünürken, o sabırla devam etmemi beklerken gülümsemeye devam ediyor. Önemli değil, eğer bu bir rüyaysa, en azından bir dağ kadar yüksek bir notla çıkabilirim.

Bir elimle bıçak ve çatalı, diğer elimle de bir sürahi dolusu şurubu alıp hepsini tabağın üzerine boşaltıyorum. Mag'in gözleri biraz açılıyor ama ben yemeği kesmeye başlarken yorum yapmıyor.

"Çay mı kahve mi?" Mag iki gümüş kap tutarak soruyor.

"İkisi de," diyorum, hâlâ bunların hiçbirinin gerçek olamayacağından emin bir şekilde. Küçük bir kahkaha atıyor.

"Elbette. Onları nasıl alıyorsun?"

"Almak mı?"

Kaşları çatıldı.

"Evet. Süt? Krema? Şeker?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve ağzıma kocaman bir yumurta ve krep lokması atıp bir tane daha yiyorum.

Mag dediğimi yapıyor, biri kahve diğeri çay olmak üzere iki fincanı dolduruyor, ardından cömertçe krema ve süt döküyor, bir çay kaşığı da şeker koyuyor. Hayranlıkla izliyorum. Hapishanede kahve ya da çay içtiğimiz tek zaman, o kadar zifiri karanlık ve acıydı ki, diliniz kabuğunu arayan bir salyangoz gibi kıvrılıyordu.

Biri beni kaçırdı, güzel bir yatağa yatırdı, ipek bir gecelik giydirdi ve şimdi bana zorla krep mi yediriyor?

"Aman canım, yavaşla," diyor Mag. "Kendini hasta edeceksin."

Haklı olduğunu biliyorum. Yemek yemeyeli en az bir hafta, muhtemelen daha fazla olmuştur. Ama eğer burası cennetse ve ben öldüysem, o zaman kesinlikle

önemli değil. Eğer rüya görüyorsam, uyanmadan önce bu yiyecekten alabildiğim kadarını içime çekmeyi kutsal bir görev olarak hissediyorum.

Bir an sonra, gerçekten hayatta olmam gerektiğini hatırlıyorum çünkü mideme kramplar giriyor ve mutfak eşyalarımı düşürüyorum. Mag, yani Zerra, yine de amatör değil. Çenemin altında altın bir kova hazırlamış bile ve ben de ona nezaket göstererek midemdekileri doğrudan kovaya boşaltıyorum.

Ben öğürürken Mag sırtımı usulca ovuyor ve şefkatli bir bakıcı gibi mırıldanıyor. Kim bu kadın? Zerra'nın kutsanmışlarından biri mi? Neler olduğunu anlayamıyorum. Her şeyi dışarı attıktan sonra elimin tersiyle ağzımı siliyorum ve kollarımın etrafına düzgünce sarılmış temiz, beyaz bandajlara dikkat ediyorum. Nostraza'da geçirdiğim yıllar sayesinde, her zaman çeşitli iyileşme durumlarında kesikler ve çürüklerle kaplıydım.

Mag dikkatimin nereye gittiğini fark ediyor, yüzünde acıma ifadesi var.

"Ben neden ölmedim?" Diye soruyorum ve Mag dudaklarını birbirine bastırarak keskin bir nefes alıyor. Komada olmalıydım. Ayakta duramayacak kadar güçsüz olmalıydım. Boş bir kabuk olmalıydım. Hollow'da o kadar uzun süre kaldım ki, tekrar bir araya getirilemeyecek kadar kırılmış olmalıyım.

Mag battaniyeyi etkili hareketlerle kalçalarımın doluyor.

"Yaralarının çoğunu onardılar. Geri kalanlar birkaç gün içinde iyileşir. Tüm yara izlerini yok edemedikleri için üzgünüm. Bazı yaralarınız çok eski ve...inatçıydı."

Bakışlarımı karşılayıp ellerini karnının önünde kavuşturmadan önce kadının gözlerinde şaşkınlık parlıyor.

Tabii ki hangilerini kastettiğini biliyorum. Sırtımdakileri. Yüzümdekini. Omzumun önündeki kömürleşmiş damga - bir dairenin üstünde üç kıvrımlı çizgi. Aurora Kralı'nın mührü. Yaktıkları damga

daha çocukken derime işledi ve beni sonsuza dek Nostraza'nın malı olarak işaretledi.

Şimdi yemek yemeden önceki halimden bile daha kötü hissediyorum ve yatağa geri yığılıyorum, hala ne kadar yumuşak olduğuna hayret ediyorum. Sonsuza kadar burada yatmak istiyorum.

Mag bana bir bardak su uzatırken, "Aşağıdan daha hafif bir şey isteyeceğim," diyor. "Bunu yavaşça iç."

Doğrulup bardağı alıyorum ve kaşlarımı çatarak suyu yudumluyorum. "İyi değil mi?" Mag ellerini ovuşturarak soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Yani, evet. Sorun değil." İyiden de öte. Serin, berrak ve tatlı ve suyun tadının böyle olabileceğini unutmuştum. Aurora'da bize verdikleri her neyse, tuzlu olmanın sınırındaydı ve üzerinde fazla düşünmemeye çalıştığım şeylerle bulanıktı. Söylentilere göre tuvaletlerden gelen her şeyi yarım yamalak filtreliyorlarmış. Tatlı suya en yakın olduğum an, Hollow'da geçirdiğim geceler boyunca yuttuğum yağmurdu.

Büyük bir yudum alıyorum, ağrıyan boğazımdan aşağı kayarken sıvının tadını çıkarıyorum. Tadı güneş ışığı ve umut gibi ve açıklanamaz bir nedenden ötürü bu göğsümün düğümlenmesine ve gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yakmasına neden oluyor. Bu kadın bana neden bu kadar iyi davranıyor?

Birkaç yudum daha alıyorum ve midem onların yerleşmesine izin veriyor. Bardağı komodinin üzerine koyduktan sonra Mag'in odanın içinde koşuşturmasını izliyorum.

"Lütfen," diyorum. "Neredeyim ben? Sen kimsin?"

"Elbette saraydasın canım. Alishmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama elimden geldiğince yardımcı olacağım."

Gözlerimi kırıştıyorum, bu kelimelerin bir anlam ifade

etmesini istiyorum. "Ne sarayı?"

Hâlâ Aurora'da olamam. Gökyüzü mavi. Her şey parlak ve altın rengi. Aurora ise siyah, gri ve sefaletin tonlarından başka bir şey değil. Yaşadığım tek güzel şey, gökyüzündeki mücevher tonlu ışıkların değerli, kısacık bir anlık görüntüsüydü.

"Başını mı çarptın?" Mag endişeyle alnını çatlatarak soruyor. "Güneş Sarayı tabii ki. Senin gibi... yetiştirilme tarzına sahip bir kızın kendini burada bulmasının zor olduğunu biliyorum ama bu doğru! *Sen Son Haraç'sın!*"

Kafasını çarpanın o olup olmadığını merak ederek gözlerimi kısarak Mag'e bakıyorum. Neden bahsediyor o?

"Ne için Son Övgü?"

Mag ağzını düzleştiriyor ve bana sert bir bakış fırlatıyor. Şimdi sinirlenmeye başladı ama neden olduğundan emin değilim.

"Kesin şu saçmalığı. Senin adın ne kızım? Bana söylemediler." "Lor," dedim. "Benim adım Lor."

"Hmm. Bu bir şeyin kısaltması mı? Biraz sade."

Başımı salladım. "Hayır, sadece Lor."

Mag kafasını bir gardıroba gömüyor ve bir süre sonra elinde çarpıcı bir altın elbiseyle çıkıyor.

"Şey, sanırım bu iş görür. Nasıl olsa göze batmayacaksınız, değil mi? Yine de sizi prezentabl hale getirmek için elimizden geleni yapacağız."

Kendime bakıyorum, bu yorum karşısında biraz aşağılanmış hissetmeye başlıyorum. Sonra aklıma Nostraza'dan aldığım yırtık pırtık tuniğimin gittiği geliyor.

Mag'e "Kıyafetlerim," dedim. "Kıyafetlerim nerede?"

"Giydiğin o pis paçavraları mı kastediyorsun?" Burnunu kırıştırıyor.
"Onlar gitti."

"Onları geri istiyorum. Lütfen."

Mag beni bir kez daha şaşkın bakışlarla süzüyor ama yüzümde gördüğü şey onu ciddi olduğuma ikna etmiş olmalı.

Çenesinin bir ucunu uzattı. "Onları bulması için birini göndereceğim." Ses tonundan nedenini anlayamadığı anlaşılıyor ve ben de onu aydınlatmamayı tercih ediyorum.

"Saçına ne oldu?" diye soruyor, garip davranışımı görmezden gelerek yanıma geliyor ve elbiseyi yatağın ayak ucuna bırakıyor. Pürüzlü uçlara dokunurken sesini fısıltıya indiriyor. "Bunu kendin mi yaptın? Sanırım Umbra'da doğru düzgün salon yok, fazla seçeneğin yok, değil mi?"

Kendimi mahcup hissederek elimi omuz hizamdaki buklelerimde gezdiriyorum. "Bitler," diyorum ve Mag'in yüzündeki dehşeti gördüğümde anında pişman oluyorum.

Yüzünü. "Sorun değil. Bende yoktu. Sadece önlem alıyorlardı."

Mag'in omuzları gevşer. "Evet, sanırım bu mantıklı."

"Umbra nedir?" Battaniyeyi geri çekip beni ince geceliğimle açıkta bırakırken soruyorum. Bileğimden tutup beni ayağa kaldırıyor ve yüzüme bakıyor. Bileğimi çekip göğsüme bastırıyorum.

"Sen iyi misin? Belki de şifacıyı buraya geri göndermeliyiz." Tekrar yiyecek yüklü arabaya dönüyor ve bir parça tost alıp bana uzatıyor.

"Midene bir şeyler indirmeye çalışmalısın. Bu sefer yavaş ye. Sanırım ihtiyaç duyacağın dersler listesine sofrada adabını da eklememiz gerekecek." Terk edilmiş krep ve yumurta tabağıma bakıp yüzünü buruşturuyor. Şuruplu bir katliam gibi görünüyor.

"Ne dersi? Neler oluyor?"

Beni yine görmezden geliyor ve saray gibi bir banyoya girdiğimiz bir kapıya doğru itiyor. Odanın ortasında dev bir küvet var, köpükler o kadar yüksek ki üstünden taşıyor. Daha önce hiç küvete girmemiştim. En azından hatırladığım kadarıyla. Nostraza'da yıkandığımız tek zaman ara sıra aldığımız buz gibi soğuk duştı, su basıncı o kadar sertti ki sanki sırtıma milyonlarca küçük iğne batırılmış gibi hissediyordum.

Ayrıca kadınlarla erkekleri ayırmamışlardı, bu yüzden Willow ve ben sadece Tristan kapıyı korurken şımarıyorduk.

O zaman hatırladım.

"Willow. Tristan," diyorum. "Neredeler? Onlara ne oldu?"

Mag'in cevabı yine şaşkın bir bakış oldu. "Bilmiyorum canım. Tostunu ye, sonra seni küvete sokalım ve bu saçla ne yapabileceğimize bakalım."

Sırtımdaki düğmeleri çözüyor ve ben bir protesto sesi çıkararak sırıyorum. Mütevazı olduğum için değil. Nostraza'daki hayat, yüzlerce mahkumla omuz omuza yaşadığınızda tüm bunları ortadan kaldırıyor. Hayır, ama bu kadının kim olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim olmadığı için ve bana zarar verme amacı taşımadığı halde yabancılar tarafından dokunulmaya alışık olmadığım için.

Hâlâ ölmüş olmam gerektiğinden eminim ama bu çok tuhaf bir öbür dünya.

Mırıldanır gibi bir ses çıkarıyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil canım." Beni tekrar döndürüyor ve ben kollarımla kendimi örtmeye çalışırken küvete işaret etmeden önce üzerimdeki kıyafeti çıkarıyor. "Gir içeri."

Banyo çok davetkâr görünüyor ama tereddüt ediyorum, hâlâ bir şey yakalamayı bekliyorum. Durduğum yerden suyun sıcaklığını hissedebiliyorum ve koku-Zerra, saf mutluluk. Uğruna savaştığım o boktan sabun parçasını çiğnenmiş bir taç yaprağı gibi kokutuyor.

Kendi kendime sırtıyorum. *Şimdi bana bak, Jude. Boktan sabununun tadını çıkar.*

Tanrılar aşkına neler olduğunu anlamaya çalışırken, bunu yaparken temiz de olabileceğime karar veriyorum. Kuvete doğru adım atıyorum ve ayak parmağımı daldırdığımda tenimde bir zevk dalgası tüylerimi diken diken ediyor. O kadar sıcak ki yakıyor, ama bir nefes alıp içine dalıyorum. Vücudumun acıya alışması sadece birkaç saniye sürüyor ve rahatlayarak iç çekiyorum.

Bundan sonra Nostraza'daki acımasız, buz gibi duşlara asla geri dönemeyeceğim. Şimdi umarım ölmüşümdür çünkü buna değerdi.

Mag etrafımda dolaşıyor, sonunda saçımı yıkıyor. Memnun kalınca da kalın beyaz bir havluyu sarınmam için bana uzatıyor. Üzerimi örtmeden önce, çürükler ve yara izleriyle kaplı çıplak bedenimi görüyorum. Kaburgalarım o kadar çok göze çarpıyor ki tenime gölge düşürüyorlar. Köprücük kemiklerim ve omuzlarım bir silah kadar keskin ve ölümcül.

Beni bir tuvalet masasına yönlendiriyor ve oturmamı söyleyip parmaklarını artık ipek gibi hissettiren ve bahçe gibi kokan kırpılmış saçlarımda gezdiriyor. Islak bir tutamı burnuma tutuyor ve takdirle içime çekiyorum. Mag parmaklarımı tokatlıyor, mırıldanır gibi sesler çıkarıyor ve sonra saçlarımı tarıyor, kurutuyor ve başımın üstüne tutturuyor. Her nasılsa, gerçekte olduğundan üç kat daha fazla saçım varmış gibi görünmesini sağladı.

"Bu daha iyi," diyor, şüpheli şaheserini her açıdan inceleyerek. "Makası bir daha eline almamaya çalış, olur mu? Eğer bir düzeltmeye ihtiyacınız olursa, saray stilistlerinden biri bunu sizin için yapmaktan mutluluk duyacaktır. Şu anki haliyle, bu karmaşayı düzeltmek için onlardan birini daha sonra seni görmeye çağıracağım."

Aynada ona kaşlarımı çatıyorum. Sanırım nazik olmaya çalışıyor.

Sonra, masanın üzerine dizilmiş sayısız küçük cam kavanoz ve tencereye dalıyor. Yüzüme birkaç şey sürerken, elimden geldiğince hareketsiz oturuyorum, çabalarını mahvedeceğimden endişeleniyorum. Makyaj.

Daha önce hiç makyaj yapmamıştım.

Etrafımı saran zenginliklerin büyüklüğü ve bolluğu şaşırtıcı. Bu banyo ne kadara mal olur? Ya bu oda? Bu kıyafetler?

Ben burada ne yapıyorum?

İşi bittiğinde beni aynaya geri çeviriyor. "İşte," diyor Mag. "Artık bir hanımefendi gibi görünebilirsin."

Yüzüme bakıyorum ve başka tarafa bakamıyorum. Nostraza'da ayna yoktu ve yıllardır ilk kez kendimi görüyorum. Yanağıma ve alt dudağıma dokunuyorum, bu parçaların bana ait olduğuna hayret ediyorum. Berbat görünüyorum.

Mag'e kıyasla yanaklarım çukur ve koyu renk gözlerim çökük. Makyajla elinden gelenin en iyisini yapmış ama her kimse, bir sihirbaz değil. Siyah kaşlarım yukarı kalkıyor ve koyu kahverengi gözlerim donuk ve hepsi de işkencenin acımasız ateşinde dövülmüş anılarla dolu. Yüz hatlarım yüzüme göre çok büyük ama cildim temiz olduğu için biraz daha sağlıklı görünüyor. Her zamanki grimsi tonunun aksine açık kahverengi. Belki biraz güneşten sonra bu kadar kansız görünmeyeceğim.

Parmaklarım sol gözümü ikiye bölen, kaşımın üstünden başlayıp yanağımanın ortasına kadar uzanan yara izini takip ediyor. Hiç inceleme fırsatı bulamamış olsam da orada olduğunu biliyordum. Mag makyajla her ne yaptıysa çoğunu kapatmış. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

Kendimi düşünmek için fazla zamanım yok çünkü Mag banyoya geri döndü - gittiğini bile fark etmedim - ve elimi yüzümden uzaklaştırdı.

"Dur, her şeyi berbat edeceksin." Elinde altın rengi bir elbise var ve beni ayağa kalkmaya yönlendiriyor.

"Seni şunun içine sokalım. Her an kralla tanışabilirsin."

Bu sözler beni bir gümbürtüyle gerçekliğe çarpıyor. "Kral mı? Ne kralı? Neden bir kralla tanışıyorum?"

Mag gözlerini deviriyor. "Seni gerçekten de zekân için seçmediler, değil mi? Görünüşün için de seçmedikleri kesin, gerçi biraz çalışsan ve kemiklerinde biraz et olsa çekici olabileceğini düşünüyorum."

Yine kaşlarımı çatıyorum, bu yorumun aşağılayıcı olup olmadığından emin değilim. Elbiseyi tutuyor ve içine girmem için sabırsızca işaret ediyor. "Hadi ama. Bütün gün bekleyemeyiz."

İstediğini yapıyorum, hâlâ isteksizim ama başka seçeneğim olmadığı için şimdilik buna razı oluyorum. Kolları kollarımdan yukarı çekiyor ve arkamı bağlamak için arkamda hareket ediyor. Aynadaki görüntüyü yakaladığımda nefesim kesiliyor. Parlak altın rengi kumaş kat kat yere kadar uzanıyor. Kollardan biri transparan, diğeri ise aynı altın rengi kumaştan yapılmış. Şeffaf malzeme, altın boncuklardan oluşan bir güneş patlamasının kaburgalarım ve karnım boyunca uzandığı korsajın yan tarafını kesiyor. Elbise bir deri bir kemik kalmış bedenime biraz bol geliyor ama bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey. Şu anda bunu çok düşünüyor gibiyim.

Kaçırıldım ve bana kraliçelere layık bir elbise mi giydiriliyor?

"Sırada bunlar var," diyor Mag, yere koyduğu bir çift altın terliği göstererek.

"Anlamıyorum," diyorum, önce onlara sonra da ona bakarak. "Lütfen. Neler oluyor?"

"Hazır mı?" diye derin bir erkek sesi geliyor yatak odasından. Mag telaşla bana döndü. "Giy şunları. Gitme vakti geldi."

Terlikleri ayağıma geçirip beni yatak odasına doğru çekiştirirken itiraz edecek takatim yok.

Odanın içinde üniformalı, gülünç derecede çekici bir erkek duruyor. Genç ve benim yaşıma yakın görünüyor, koyu sarı saçları ensesinde toplanmış. Uzun boyu, kasları ve savaşı terbiyesiyle üzerimde yükseliyor. Sırtından yayılan bir çift kar beyazı kanada bakakalıyorum. Eğer bunlar onun bir tür Yüce Fae olduğunu göstermiyorsa, incelikle sivriltilmiş kulakları ve parlayan teni bunu gösterirdi. Kalçasında büyük bir kılıç asılı ve onu nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyor.

Mag elimi tekrar çekiştirmeden önce sinirimi yutuyorum.

Yaklaştığımda erkek eğiliyor ve ben nasıl karşılık vermem gerektiğinden emin olamadan duraklıyorum. Ben de eğilmeli miyim? Okuduğum romanlardaki kadınlar bazen reverans yaparlardı.

Bildiğim şey, burada aptal gibi ağzım açık durmamam gerektiği.

"Ben Gabriel," diyerek doğruldu ve beni bunu anlamak zorunda kalmaktan kurtardı. Boynunun yan tarafında, güneş ışınlarının bronz teninde parmaklar gibi yayıldığı yerde altın bir dövme kıvrılıyor. "Güneş Kraliçesi Denemeleri sırasında gardiyanınız olarak görevlendirildim."

"Neyim? Neyim mi?"

Gabriel Mag'e bakar. "Gidebilirsiniz." Mag gerçekten de reverans yapıyor ve ben bunu bir dahaki sefere hatırlamak üzere not alıyorum.

"Yakında görüşürüz leydim."

"Hayır, bekle." Ama Mag çoktan gitmişti ve biraz kaba olmasına rağmen iyi niyetli görünüyordu. Şimdi beni botuyla ezmeyi planladığı bir böcekmişim gibi inceleyen bu korkutucu Fae ile baş başa kaldım.

Kapı Mag'in arkasından kapandığında Gabriel bana dönüyor, keskin mavi gözleri yanıyor.

"Lor. Güneş Sarayı'na hoş geldiniz. Muhtemelen bazı sorularınız vardır."

Bir adım geri çekiliyorum. Gabriel'in yoğunluğu beni korkutuyor. Burada yalnızım. Neden bu odada olduğuma ya da Güneş Sarayı'nda ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yok. Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama bulunduğum yerden çok uzakta olduğunu biliyorum. Muhtemelen beni öldürmek için yıkayıp giydirmediler diye düşünüyorum ama gerçekten emin olabilir miyim? Belki de özenle hazırlanmış bir şakanın kurbanıyım. Ama kim benim için bu kadar zahmete girer ki?

"Evet, Zerra'da neler oluyor? Ben neden buradayım? Sen kimsin?"

Gabriel dudaklarını birbirine bastırır, eli yanındaki kılıca gider.

"Muhtemelen sorularınız vardır," diye tekrarlıyor, "ama beklemeleri gerekecek.

Benimle gel."

Topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru ilerledi. Hareket etmediğimi görünce dönüp sert bir bakışla beni kısıtıyor.

"Bana neden burada olduğumu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyorum. Bu bir rüya mı?

Ben öldüm mü?"

"Bu bir rüya değil ve sen fazlasıyla hayattasın," diye cevap veriyor, eli kapı kolunda. "Ve isteyerek gelebilirsin ya da ben seni zorlayabilirim. Bu senin seçimin."

İfadesinde zerre kadar mizah yok. Tam olarak söylediği gibi yapacağından hiç şüphem yok. "Benimle gelerseniz, bazı sorularınız cevap bulacak."

Tereddüt ediyorum. Başka ne seçeneğim var ki? Her tarafı silahlarla kaplı ve böyle bir sarayda onun emirlerini yerine getirmeye hazır çok sayıda muhafız olduğunu varsayabilirim. Ve bana cevap sözü verdi. Gerçi *bazı* kelimesini kullandığını fark ettim.

"Pekâlâ," diyorum, başından beri bu benim fikrimdi gibi görünmeye çalışarak. "Akıllıca bir seçim leydim." Yüzündeki gülümsemeyi yakaladığımdan eminim.

soğukkanlı bir yüz.

"Neden herkes bana böyle seslenip duruyor?" Yanında durup soruyorum.
"Ben hanımefendi değilim."

Gabriel beni dikkatle inceliyor, bakışlarında bir şey yanıp
sönüyor. "Belki de değildin, ama bugün bu değişiyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Dediğim gibi, eğer benimle gelerseniz, sorularınız yanıtlanacaktır."
Kapıyı açar ve salona doğru eliyle işaret eder. "Önden buyurun *leydim*."

Benimle alay edip etmediğini merak ederek ona şüpheli bir bakış
atıyorum ama yüz ifadesinde sadece ciddiyet var.

Başımı sallayarak eteğimin eteklerini topladım ve kaderimle buluşmaya
hazır bir şekilde kapıdan çıktım.

Bölüm S xI

M Sarayın devasa koridorlarında ilerlerken zihnim etrafımı tam olarak algılayamıyor. Baktığım her yerde altın var. Katmanlar ve katmanlar halinde, sarının en yumuşak tonundan taze yayık tereyağı, ateşli turuncunun en derin, en yoğun tonlarına kadar.

Aynalar, yıldızlar ve parıldayan ipliklerle işlenmiş kalın dokuma halılar var. Şenlikli müziğin çınlayan notalarının salonlara süzüldüğü tonozlu odalardan geçiyoruz. Kahkahalar, sohbetler ve havada sanki karanlık burada asla kök salamayacakmış gibi bir ağırlıksızlık hissi var.

Bir enstrümanın nakaratlarını duyuyorum - piyano mu? Ve başka bir tane, kasvetli ama güzel. Belki de bir keman? Karmakarışık anılarımda gömülü, hayal ettiğim şeyler bunlar.

"Gel," diyor Gabriel, sesi alçak. Yüksek Fae'lerle dolu bir odanın önünde durdum ve soluk tenli bir dişinin

Altın rengi elbisesi, sarı bukleleri başına dökülmüş, yüksek altın rengi bir arpa tıngırdatıyor. Parmaklarından küçük kristal kadehler sarkıyor, içi fokurdayan sıvıyla dolu. Birbirlerine fısıldıyor ve kıkırdama nöbetleri içinde başlarını geriye atıyorlar. Çok mutlu ve hafif görünüyorlar. Çok rahatlar ve etraflarındaki dünyayla uyum içindeler. Bu nasıl bir his olabilir ki? "Daha sonra müzik dinleyebileceksiniz."

Gördüğüm manzara karşısında büyülenmiş gibi irkiliyorum ve Gabriel'e dönüp orada olduğunu hatırlıyorum. İsteksizce başımı sallayarak, onun kararlı adımlarını takip ediyorum. Birkaç köşeden kıvrılıyoruz ve sadece parlak gökyüzünü değil, aynı zamanda neredeyse yeşil olacak kadar mavi, berrak bir okyanusu gözler önüne seren geniş kemerli pencerelerin bulunduğu daha geniş koridorlardan geçiyoruz. Yine olduğum yerde duruyorum, elim boğazıma gidiyor ve bu görüntüyü sanki derinliklerine dalabilirmişim gibi içime çekmeye çalışıyorum. "Böyle bir şey göreceğimi hiç düşünmemiştim," diye fısıldıyorum, içimde bir düğüm göğüs. "Bu muhteşem."

Okyanusun dalgaları birbiri üzerinde yuvarlanıyor, beyaz köpüklü başlıklar şakacı bulutlar gibi yavaş tepelerde yuvarlanıyor. Gerçekte duyamasam da, çıkarması gereken sesi hayal ediyorum. Aslanların kükremesi ve gök gürültüsünün yankılanan sesi gibi.

"Leydim," diyor Gabriel, sesi bu kez daha yumuşak, ifadesi daha az sert. "Geç kalacağız. Lütfen. Eğer benimle gelerseniz sizi daha sonra oraya götüreceğime söz veriyorum."

"Tamam." Başımı sallıyorum, sonunda bakışlarımı ayırıyorum. Sanırım orada yüz yıl boyunca oturabilir ve bu manzaradan hiç bıkmayabilirim.

Sonunda, beyaz boyalı ahşaptan yapılmış ve altın yapraklar ve çiçeklerden oluşan bir telkari ile kaplanmış uzun bir çift kapı setine varıyoruz. Kapılardan biri kısmen aralık duruyor ve Gabriel onu birkaç santim daha iterek odaya giriyor ve beni içeri sokmadan önce kapıyı açık

tutuyor.

İçeri girdiğimde konuşmalar aniden kesiliyor, odadaki tüm gözler beni işaret ediyor, kafalar adeta baykuş gibi arkalarında dönüyor. Yutkunuyorum ve ellerim elbisemin kumaşında toplanıyor, muhtemelen terli avuçlarımla onu mahvediyorum.

Bu oda da diğerleri gibi görkemli; yüksek tavanları, devasa pencereleri ve her yerde zenginlik üzerine zenginlik kanıtları var. Benim burada ne işim var? Ben buraya ait değilim. Büyük bir hata olmuş.

Bir grup halinde toplanmış, hepsi de benim yaşlarımda görünen dokuz Yüksek Fae dişisi sayıyorum. Her biri bir öncekinden daha zarif, pembe dudaklı, uzun kirpikli ve iri, canlı gözlü. Parlak saçları, pürüzsüz tenleri ve ince uzuvları var. Her biri benimkini dolabın arkasından çıkarılmış tozlu bir paçavra gibi gösteren altın rengi bir elbise giyiyor. Daha birkaç dakika önce bu elbisenin gördüğüm en güzel şey olduğunu düşünerek ne kadar zavallı bir duruma düşmüştüm.

Odada ayrıca Gabriel'inkine benzer zırhlar giymiş dokuz Fae muhafız daha var, her birinin sırtında beyaz tüylü kanatlar ve boyunlarında aynı altın güneş dövmesi var. Dişiler ve gardiyanların yanı sıra, şu anda burnunu kapatan gözlüklerinin üzerinden bana bakan, sert bir ifadeye sahip bir Yüksek Fae dişisi de dahil olmak üzere birkaç kişi daha var.

"Ah, zamanı gelmişti. *Son Övgümüz* geldi." Neden herkes bana böyle sesleniyor? Ve bunu yaptıklarında neden sesleri uğursuz bir seviyeye düşüyor?

Fae öne doğru ilerliyor, eleştirel bakışları beni her açıdan inceliyor. Düz sarı saçları çenesine kadar kesilmiş ve gözleri çarpıcı bir yeşil. Altın rengi bir etek giymiş, üzerinde de kabarık, tereyağlı bir palto var.

dizleri. Yaklaşık benim boyumda olmasına rağmen, düz omuzları ve çenesini yukarı kaldırışındaki buyurganlık onu en az bir karış daha uzun gösteriyor.

"Biraz zayıfsın ama idare edersin." Yüzünü buruşturuyor, bir elini göğsüne bastırıyor. "Yüzündeki de *ne* öyle?"

Gözlüklerini yukarı iterek o kadar yaklaşıyor ki nefesinin kokusunu alabiliyorum ve burnumu kırıstırıyorum. Fae'lerin gözlük gibi geliştirmelere ihtiyaç duymadığından oldukça eminim. Görüşleri ölümlülerinkinden çok daha üstün, bu yüzden gözlükler göstermelik olmalı. Belki de onu zeki gösterdiğini düşünüyordur. Ona haberlerim var.

"Bu bir *yara izi* mi?" Sanki elbisemi kaldırıp yere sıçmışım gibi söylüyor. Yanağıma dokunuyorum, aniden utanıyorum. Daha önce yara izlerimden hiç utanmamıştım. Onlar fiziksel acımın canlı bir haritası, her biri işkencemin acımasızlığında kazanılmış. Onlar onur rozetleri. Pek çok kişinin yapamadığını yaptığım her anın sürekli hatırlatıcıları. Yeterince sıkı tutunursam hayatta kalmaya devam edeceğimi.

Onlar için beni yargılamaya nasıl cüret eder?

"Madam Odell, şifacılar ellerinden geleni yaptılar ama bazıları yetenekleri için bile çok fazlaydı. Zaman içinde onlar üzerinde çalışmaya devam edeceklerine söz verdiler," diyor Gabriel, yanımda belirerek.

Madam Odell kokluyor ve arkasına yaslanıp beni tepeden tırnağa değerlendiriyor, beni kesinlikle eksik buluyor. "Eh, artık burada. Sanırım bunun için başka bir şey yok. Adın ne kızım?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama o kadar gerginim ki acınası bir ciyaklamadan başka bir şey çıkmıyor. Boğazımı temizleyip tekrar deniyorum.

"Ben Lor," diyorum sessizce, diğer dokuz dişinin ağızlarını kapattığını, parlak gözlerinin neşeyle dans ettiğini fark ediyorum. Birkaçı bunu başaramadı

Kıkırdamalarını bastırırken, narin bir homurtu ve ardından kötü niyetli kısı kıs gülüşlerin hafifçe dalgalandığını duyuyorum.

"Lor kim?" Madam Odell soruyor. "Aile adınız yok mu?" Başımı sallıyorum. "Ben sadece... Lor'um."

Soyadım yok. Mirasım öldü. Beni çocukken o hapishaneye attılar ve her şeyimi elimden aldılar.

"Hmm," diyor. "Eğer Denemeler'den sağ çıkarsan, belki kendine bir tane kazanırsın. Bir Umbra sıçanının isimsiz olmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum. Gerçekten de hepsini temizlemeliyiz."

"Özür dilerim," diyorum, boynum öfke ve aşağılanmışlık içinde kızarıyor. "Az önce ne dedin sen? Umbra faresi nedir?"

Kadın beni görmezden gelerek diğer dokuz kadına dönüyor ve ellerini çırpıyor. Gabriel'e bakıyorum ve ona öfkeli bir bakış fırlatıyorum.

"Bana bazı cevaplar vereceğine söz vermiştin," diye tıslıyorum nefesimin altında. "Buraya hakarete uğramak için gelmedim. Bu süslü sarayda sana hiç terbiye öğretmiyorlar mı? Ne haltlar dönüyor burada?"

"Sabır," diyor, çenesi gergin. "Ve ağzından çıkana dikkat et. Artık bir hanımefendisin." Bana bakışından bu konuda ikna olmadığı anlaşılıyor.

"Sabırlı olmayacağım." Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Beni benden çaldın-"

Bir el kolumu sıkıyor ve Gabriel beni geniş göğsüne doğru çekiyor. "Bu düşünceni sakın bitirme *leydim*," diye kulağıma tıslıyor. "Yoksa önceki hayatının tatlı bir anı gibi görünmesine neden olacak sonuçlar doğar."

Mavi gözleri tehlike sınırında bir yoğunlukla yanıyor ve bu garip gerçeklikte uyandığımdan beri ilk kez gerçekten korkuyorum. Meğer kaçırılmışım ve kraliçelere layık bir elbise giydirilmişim, lüks çarşaflara sarılmışım ve tereyağlı tostla beslenmişim. Ama belli ki

Bunların hiçbir i iyilik olsun diye yapılmadı. Yavaşça başımı sallıyorum, bir şekilde şimdilik çenemi kapalı tutmanın en iyisi olduğunu anlıyorum - bu konuda hiçbir zaman çok iyi olmadım.

"Gabriel!" Madam Odell sesleniyor. "Onu buraya getir. *Şimdi* taht odasına gireceğiz." Son kelimeyi kalbime doğru fırlatılmış bir ok gibi noktılıyor.

Gabriel başını sallıyor ve beni diğer dokuz Fae'nin beklediği yere doğru sürüklüyor, iri eli pazularımı öyle sıkıca kavırıyor ki muhtemelen çürükler oluşacak.

Bu pisliği öldüreceğim.

Belirsiz bir şekilde grubun önüne atıldığımda, sanki çok yaklaşımdan korkuyorlarmış gibi hepsi küçük bir adım geri çekiliyor. Zarif burunlarının kırıışması, mükemmel boyanmış dudaklarının kıvrılmasına eşlik ediyor. Şu anda "yuh" diye bağırarak olsam hepsinin altın sarısı bir kibrit çöpü yığınınna dönüşüp bayılacaklarını hissediyorum.

Madam Odell ellerini çırpıyor. "Sıraya girin. Hepiniz sıraya girin." Fae'ler düzenli bir sıraya girerken altın rengi kumaşlar ve omuzlara atılan ipek bukleler telaş yaratıyor. Gül bahçesi gibi kokuyorlar, zengin bir parfümle ıslatılmışlar, koku o kadar iğrenç ki burnumun içini kaplıyor ve ciğerlerimde yoğunlaşıyor. Derin nefesler çekerken sıranın en arkasına itiliyorum, panik midemde dönüyor ve sıkılaşıyor. Ne olmak üzereydi?

Önümdeki kadın o kadar solgun ki teni kar gibi parlıyor. Parlak kırmızı bukleleri çarpıcı zümrüt gözleriyle eşleşiyor ve sanki sıçrayıp pürüzsüz, kremsi teninden bir ısırık alabilirmişim gibi ince, çıplak omzunun üzerinden bakmaya devam ediyor. Yalan söylemeyeceğim, cazip geliyor.

Ona muhtemelen bir tüyden daha sert bir şeyle hiç dokunulmadığını düşünürken, odanın diğer ucundaki bir kapı açıldı

ve önümdeki sıra hareket etmeye başladı.

Neden bilmiyorum ama Gabriel'i arıyorum, gitmem gereken yerin burası olduğuna dair bir onay arıyorum. Pek dostça davranmıyordu ama şu anda tanıdık gelen tek yüz onunki. Beni izliyor, kaşları çatık, ifadesi hiçbir şey ele vermiyor.

Bir el sırtıma vuruyor ve Madam Odell beni itiyor. "Çekil," diye tısladı. "Seni Umbra'dan çıkarmanın bir felaket olacağını biliyordum. Kralın bu saçma gelenekle neden eğlendiğini asla anlayamayacağım."

İleriye doğru yalpalayarak sözlerini işliyorum, alayı takip ederek daha önce gördüğüm tüm odalardan daha da korkutucu olan bir odaya giriyorum. O kadar parlak ki, güneş ışığının altın üzerindeki parıltısına karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Her yerde altın var. Yerlerde, duvarlarda ve hatta tavanda, daha mavi gökyüzünün görülebildiği kavisli bir cam kubbe dışında. Güneşin sıcaklığı vuruyor ve bunun çıplak tenimde nasıl bir his yaratacağını merak ediyorum.

Her duvara yerleştirilmiş dev pencereler, kristal berraklığındaki okyanusun kumlu kıyılarını ve yuvarlanan dalgalarını gözler önüne seriyor. Pırıl pırıl perdeler odanın yüksekliğine kadar uzanıyor; kilometrelerce uzunlukta kumaşla bir köy dolusu çadır kurulabilir.

Önümdeki kadının parlak kırmızı kafasının havada süzülüyormuş gibi görüldüğü odanın ortasına doğru ilerliyoruz. Sanki biz orada değilmişiz gibi dimdik durup önlerine bakan, kanatları ya da dövmeleleri olmayan insan muhafızların oluşturduğu paralel sıraların arasından geçiyoruz. Yüzlerce iyi giyimli Yüksek Fae ve ölümlü muhafızların arkasında duruyor, beni ve diğer dokuz dişiyi açık bir yargıyla süzerken mırıldanıyor ve fısıldaşıyorlar.

İleride, güneşin kıvrımlı ışınları şeklinde biçimlendirilmiş altın noktaların fon oluşturduğu iki tahtın oturduğu kürsüyü ilk kez görüyorum. Açık tutulan bir elin avuç içi gibi yayılıyorlar ve neredeyse kurtuluş gibi hissettiren bir şey sunuyorlar.

Kürsünün her iki yanında mücevherler, ipekler, danteller ve ayrıcalıklarının değişmez güvenliğiyle süslenmiş Yüce Fae'ler yer alıyor. Zenginlik. Savurganlığa bakmak neredeyse acı verici. *Böyle* yaşayan insanlar varken, kaba gri hapisane üniformamı, daracık karyolamı ve her gün beslendiğim yetersiz yiyecek kısıntılarını düşünüyorum.

İçim acıyarak Tristan ve Willow'u düşünüyorum, nerede olduklarını ve ne yaptıklarını merak ediyorum. Zerra'ya milyonuncu kez isyandan kurtuldukları ve onları yakında göreceğim için dua ediyorum.

Önümdeki kadınlar odanın önüne geldiler. Kürsüye doğru bir sıra halinde yayıldılar, beni tam ortalarına yerleştirdiler ve o zaman tüm kaderimin gidişatında açıklanamaz bir şekilde bir değişiklik gibi hissettiren şeyle yüz yüze geldim.

Yüksek Fae erkeği bir tahtta oturuyor, daha fazla altın ipek giymiş, bir sıra parlak düğmeli brokar bir ceket ve ilk başta kahverengi görünen, ancak hareket ettiğinde altın iplikle parıldayan bir çift pantolon da dahil olmak üzere. Yumuşak kahverengi çizimleri dizlerine kadar geliyor ve saçları cilalı bakır gibi parlıyor, güneş ışığında kahverengi, turuncu ve altından oluşan gölgeli bir nehri yansıtıyor. Dışarıdaki okyanusla aynı renkteki delici su gözleri, bakışları hepimizin üzerinde gezinirken bana ve diğer dokuz kadına bakıyor. Yüksek elmacık kemikleri, belirgin bir çenesi ve bir çift dolgun, mükemmel dudakları var. Güzel şeylerin zirvesini deneyimlediğim bir günde, o hepsini toza çeviriyor. Onun yanında nefesim kesiliyor.

Bu sadece Güneş Kralı olabilir.

Gözleri bana dikildiğinde duraksıyor, ağzının en ufak kıvrımına eşlik eden meraklı bir kıvılcım. Ama bunu hayal etmiş olmalıyım. Kadınsı güzelliğin diğer dokuz mükemmel örneğinin yanında beni fark etmesine imkân yoktu.

"Hoş geldiniz," diyor kral kusursuz beyaz dişlerini ortaya çıkaran bir gülümsemeyle. Gözleri sıcaklıkla parlıyor. "Aphelion yeni bir kraliçeye taç giydirme şansına sahip olalı beş asırdan fazla oldu." Düşünceli bakışları bizi tekrar selamlamadan önce yanındaki boş tahta doğru süzülüyor.

"Bildiğiniz gibi, Denemeler'de yarışacak on Haraç'tan biri olarak seçilmek onurların en büyüğüdür. Kendinizi burada bulmak için yüzlerce adayı geride bıraktınız ve hepinizin elinizden gelenin en iyisini yapacağınıza güveniyorum. Sadece en cesur, en sadık ve en zeki dişiler yükselmeyi ve benim yanımda hüküm sürmeyi umabilir."

Hızla gözlerimi kırptırıyorum, başımı sallıyorum, onu yanlış duyduğumdan eminim. Aphelion'da mıyım? Ouranos kıtasını tanımlayan detaylar hakkında sadece belirsiz bir fikre sahibim, ancak bu güney krallığının Aurora'dan alınabilecek en uzak yer olduğunu biliyorum.

Bu şaşırtıcı gerçeği bir kenara bırakırsak, daha da önemli olan şey, Güneş Kraliçesi unvanı için yarışmak üzere burada olduğum düşüncesi mi?

Yine öldüğüme ve tüm bunların ayrıntılı bir rüya olduğuna ikna oldum. Hollow'dayken zihnim gerçekten paramparça olmuş olmalı. Hayal gücümün bu kadar etkileyici hikayeler dokuyabildiğini bilmiyordum.

Altın rengi cübbe giymiş bir Fae erkeği öne çıktı, saçları o kadar açıktı ki neredeyse beyazdı. Ellerini arkasında birleştirmiş bir şekilde duruyor ve boğazını temizliyor. "Güneş Kraliçesi Denemeleri Aphelion'un tarihi boyunca süregelen bir gelenektir." Başı dik, sesi geniş salonda yankılanıyor.

"Binlerce yıldır, Denemeler krallığı yönetecek kraliçeleri seçmektedir. Aphelion'un en iyi ailelerinden gelen en güzel ve en yetenekli on kadın görgü kuralları, zarafet, dayanıklılık, mantık, zekâ ve baştan çıkarma alanlarında yarışmak üzere seçilir."

Bunun üzerine kaşlarımı çatıyorum, vertigo altın halıyı altımdan çekiyor. Dilimin ucunda o kadar çok soru var ki, tüm odayı boğmakla tehdit ediyorlar. Gabriel gözümü yakalıyor ve sanki düşüncelerimi sezmiş gibi, onları uyarıcı bir bakışla susturuyor. Odanın öbür ucundan "*yapma*" kelimesini ağzından çıkarıyor ve ben de kendi bakışımla karşılık veriyorum, burun deliklerim alevleniyor.

"Biri hariç," diye devam ediyor erkek Fae ve gözleri denizin dibine batan bir çapanın ağırlığıyla bana kayıyor. "Umbra'dan bir insan Haraç seçilecek ve böylece onlar da bu en imrenilen ödülü kazanma şansına sahip olacaklar. Bu, tüm ölümlülere, keskin zekâyâ ve arzuya sahip herkesin, eğer isterlerse hayattaki kaderlerini değiştirebileceklerini hatırlatır. Kendi kaderimizden kendimizin sorumlu olduğunu hatırlatıyor."

Ben onun sözlerini düşünürken odada bir mırıltı dolaşüyor, kirli bir kahkaha göğsümden fırlamakla tehdit ediyor. Beni buraya, toplumun süprüntülerinin yeterince çalışırlarsa kaderlerini değiştirebileceklerine dair bir tür kanıt olarak yarışmaya mı sürüklediler?

Yine birisi benim Umbra'dan olduğumu iddia ediyor. Mag. Madam Odell ve şimdi de bu Fae. Herkesin tepkisinden anladığım kadarıyla burası bir tür Aphelion varoşu ya da belki de başka bir hapisane olmalı. Ama ben Umbra'dan gelmedim. Aphelion'dan bile değilim. Ensemde bir karıncalanma ve midemde bir yanma hissediyorum.

Bunların hiçbirisi iyi görünmüyor.

Fae erkek tekrar konuşuyor. "On haraç önümüzdeki sekiz hafta boyunca dört mücadelede yarışacak. Her yarışma bir haracı test etmek için tasarlandı.

çeşitli beceri ve nitelikler. Görevi bizim tatmin edici bulduğumuz şekilde tamamlayamazsanız diskalifiye edilirsiniz. Bu mücadeleler acizlere göre değildir ve yüzyıllar boyunca pek çok Haraç ölüme yenik düşmüştür. Mücadeleler arasında, hayatta kalmanıza yardımcı olmak için tasarlanmış dersler ve eğitimler alacaksınız."

Kalabalık bu açıklamayı heyecanlı bir konuşmayla karşılar.

Ölüm mü? Zaten midem bulanıyor, daha da düğümleniyor.

"Dört mücadeleyi de geçen Haraçlar daha sonra kimin İmparatorluk Fae'liğine yükselmeye ve Güneş Kraliçesi olarak hüküm sürmeye layık olduğunu belirleyen Güneş Aynası'nın huzuruna çıkacaklar. Kimin kraliçe olması gerektiğine dair gerçeği ve gelecekteki kaderi yalnızca Ayna görebilir." Adam durup dramatik bir şekilde duraklıyor, bakışları sanki bazılarıımıza son kez bakıyormuş gibi üzerimizde geziniyor. "Hepinize iyi şanslar, Zerra sizi kutsasın ve korusun."

Kibar bir alkış tufanı odayı doldurur, herkesin yüzünde gülümsemeler belirir. Herkesin değil. Diğer dokuz Haraç'ın mükemmel tenleri artık yeşil renkte ve onlar da benim hissettiğim kadar hasta görünüyorlar. Haraç olmak bir onur olabilir ama bunun büyük bir bedeli olduğu da açık. Bizden yapmamız istenen şeyin gerçekliği onların daha önceki kendini beğenmişliklerini azalttı.

Bunu *neden* yapıyorum? Burada *ne* yapıyorum?

Sohbet devam ederken başımı kaldırdığımda kralın beni izlediğini görüyorum. Nefes kesici bakışlarına karşılık veriyorum ve bir şekilde benden beklediği şeyin bu olduğunu anlıyorum. Kahverengi saçları güneşte parılıyor ve mavi-yeşil gözleri ruhumun derinliklerinde kaybettiğimi bilmediğim bir yer buluyor gibi. Giysilerinin arasından kaslı vücudunun hatlarını seçebiliyorum; geniş omuzlar, dar kalçalar ve güçlü uyluklar. Bir dirseğini kolçağa dayadığında, büyük elinin güzelliğini ve gücünü fark ediyorum.

Bir büyüye kapıldım, hareket edemiyorum ya da konuşamıyorum. Ama sonra bir el kolumu çevreleyerek dikkatimi dağıtıyor. Gabriel bir buzdağının tüm sıcaklığıyla üzerimde yükseliyor. Krala bakıyor ve aralarında anlam veremediğim bir bakış alışverişi oluyor.

"*Onunla* evlenmek için yarışacak mıyım?" Sözcükler havada süzülen bir nefesle ağzımdan dökülüyor ve sonra bir zamanlar henüz anlayacak yaştaiken verdiğim bir sözün fısıltısına dönüşüyor.

Gabriel'in dudağı kıvrılır. "Sanırım deneyeceksin."

"Önce denemeleri kazanmalıyım," diyorum.

Bir kahkaha attı ve bakışlarım ona kaydı. "Tam olarak kastettiğim bu değil."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Bu senin Son Haraç olduğun anlamına geliyor." Gabriel derin bir nefes alıyor, bakışları bir kez daha şu anda başka bir Fae'yle konuşmakta olan krala kayıyor. "Ve yaklaşık sekiz bin yıldır süren Güneş Kraliçesi Denemeleri'nde, Son Haraç bir kez bile hayatta kalamadı."

Yedinci Bölüm

"W şapka?" Soruyorum, kralın az önce bana yaptırdığı büyü kılcal çatlaklara ayrılıyor.

"Hadi," diyor Gabriel dirseğimi çekerek.

Topuklarımı sıkıyorum ve kolumu geri çekiyorum. "Son Haraç asla hayatta kalamadı da ne demek?"

Gabriel bir nefes veriyor ve gözleri bir kez daha kralinkilerle buluşuyor. Yine bizi izliyor ve anlamlı bir bakış alışverişinde bulunurlarken kılınıyorum.

"Bu da ne? Neden birbirinize öyle bakıp duruyorsunuz? Sizinle gelirim bazı cevaplar alacağımı söylemiştiniz ama kafam her zamankinden daha çok karıştı! Bana neler olduğunu anlat!"

Gabriel dişlerini sıkarak, "Sesini alçalt," diye tıslıyor.

"Hayır! Hayır, sesimi alçaltmayacağım. Burada ne yaptığımı bilmek istiyorum!"

Bir sahneye neden oluyorum, birkaç meraklı kafa bana doğru sallanıyor. Gabriel kralla bir kez daha bakıştıktan sonra bana dönüyor, eğilip beni omzunun üzerinden çekiyor. Bir çığlık atıyorum ve ayağımı kasıklarına doğrultmadan önce sırtına vuruyorum. Ayak parmağım kaya gibi sert bir çıkıntıya değiyor ve haykırıyorum. Siktiğimin zırhı.

Beyaz tüylerle dolu bir yüze kara kahkahalar eşlik ediyor ve ben onları uzaklaştırmaya çalışarak kekeliyorum. Gabriel kalabalığa bakacak şekilde dönüyor. "Bunun için üzgünüm, bayanlar ve baylar. Bu Umbra farelerinin bazen nasıl olduklarını bilirsiniz." Doğrudan odaya bakarak kıcıma bir şaplak atıyor ve sadece benim yüzümden bir kahkaha tufanı kopuyor. Neler olup bittiğini anlar anlamaz, Gabriel kör bir cisimle öldüreceğim insanlar listesinde ilk sırada yer alıyor.

Tekrar dönüyor ve midem bulanırken gözlerimi kapatıyorum. Hâlâ daha önce yediğim yemeğin etkisindeyim ve vücudum Hollow'da geçirdiğim günlerden dolayı hâlâ yorgun. Gabriel bir kapı açıyor ve arkamızdan çarpmadan önce bir odaya giriyoruz.

Bir an sonra omzundan çekilip yumuşak bir kanepeye atıldım. Duvarları desenli altın ipekle kaplı bir tür penceresiz antre odasındaymışız gibi görünüyor.

"Bu ne cüret!" Yumruklarımı sıkarak ayağa fırladım. "Derhal bir açıklama bekliyorum!"

"Sesini alçalt," diyor Gabriel, mavi gözleri parlayarak.

Dik duruyorum, derin bir nefes alıyorum ve hayal kırıklığının derinliklerinden gelen kulakları delen bir çığlık atmaya hazırlanıyorum.

"Bunu yaparsan seni Nostraza'ya öyle hızlı geri gönderirim ki başın döner."

Nefesimin ortasında duraklıyorum ve sonra omuzlarımı düşürüyorum, içimdeki hava hırıltılı bir şekilde dışarı çıkıyor.

"Bu dikkatini çekti, değil mi Lor?"

Gözlerimi kısıyorum. "Söyle. Söyle bana. Ne. Ne. Devam. Devam Ediyor."

Gabriel elini yüzünde gezdiriyor ve odanın diğer tarafına doğru adım atıyor. "Atlas, Denemeler'de yarışmanız için Nostraza'dan serbest bırakılmanızı sağladı."

Başımı salladım. "Kim?"

"Atlas. Kral."

Bu beni kısa kesiyor. "Neden?"

Gabriel beni başımın tepesinden ayak parmaklarımın ucuna kadar inceliyor, ama bunda imalı bir şey yok. O karmaşık bir bilmeceyi çözmeye çalışan ve hayati bir ipucunu kaçıran bir bilgin.

"Bilmiyorum," diyor sonunda. "Bana seni Aurora'dan almam ve Güneş Kraliçesi Denemeleri sırasında Son Haraç olarak görev yapman için buraya getirmem söylendi."

Ellerimi açtım. "Bu hiç mantıklı değil. Neden ben? Neden Umbra dediğiniz yerden birini getirmiyorsunuz?"

Gabriel çenesini ovuşturur ve başını sallar. "Bunu ben de bilmiyorum."

"O zaman krala soracağım." Gülünç elbisemin önünü kaldırıp kapıya doğru yürüyorum ama Gabriel çıkışımı engelliyor.

"Böyle bir şey yapmayacaksınız

leydim." "Hemen yolumdan çekil!"

Gabriel bir adım öne çıkıyor, elleri omuzlarımda dolaşıyor. "Buraya Denemeler'de yarışmak için getirildin. Umbra'danmış gibi davranacaksın ve nereden geldiğini kimseye söylemeyeceksin. Ölebilirsin ama her hayalinin gerçekleştiğini de görebilirsin. Hangi ölümlü Güneş Kralı'yla evlenmeyi hayal etmez ki? İmparatorluk Fae'liğine yükselecek ve hayal edebileceğin tüm güce ve zenginliğe sahip olacaksın. Büyüye sahip olacaksın Lor."

"Ne tür bir sihir?" Soruyorum, çünkü kulağa oldukça iyi geliyor.

"Bilmiyorum. Buna Sun Mirror karar verir."

Şüpheci bir kaşımı kaldırıyorum.

"Lor, bu konuda başka seçeneğin yok. Yarışmalarda elinden gelenin en iyisini yapacaksın ve kazanamazsan muhtemelen öleceksin. Eğer bir mucize eseri hayatta kalmayı başarırsan, sefil hayatının geri kalanında çürümek üzere Nostraza'ya geri gönderileceksin. Yeterince açık olabildim mi? Atlas'ın seni neden burada istediğini bilmiyorum ama bu onun arzusu ve bunu yerine getirdiğini görmek de benim görevim."

Sözleri beni o kadar şaşırttı ki bir an konuşamadım.

"Tristan ve Willow'u da dışarı çıkarabilir misin? Onlar olmadan burada kalamam. Beni çıkarabilirsen, onları da çıkarabilirsin." Sonunda sesimin tonu yükseliyor. Belki sonunda onların özgürlüğünü güvence altına alabilirim. "Beni götürdüğünüzde bir isyan vardı. İyi olup olmadıklarını bilmiyorum. Onlara ihtiyacım var."

"İsyan falan yoktu," diyor.

"Vardı. Duydum," diye ısrar ediyorum.

"Halüsinasyon görüyor olmalısın."

Başımı eğip onu inceliyorum. Bana doğruyu mu söylüyor? Ama neden bu konuda yalan söylesin ki?

"Onları çıkarabilir misin? Lütfen?"

"Bunu yapamam," diyor Gabriel, yüz ifadesi kararlı, kanatları yumuşak bir ürperti veriyor.

"Neden olmasın? Beni sen çıkardın. Onları neden çıkaramıyorsun?" "İşler öyle yürümüyor."

Ellerimi yumruk yapıyorum. "Bu sefer çılgılık atacağım. Çılgılık atacağım."

Gabriel bir adım daha yaklaşıyor, iri bir elini boğazıma doluyor, çekmeye çalıştığımda daha sıkı kavlıyor, nefesim

Kekeleyerek. Bir an sonra beni duvara doğru itti, bir ölüm meleği gibi üzerime çullandı.

"Bunu zorlaştırma Lor. Sana söyleneni yapmazsan arkadaşların da tehlikede olacak." Öfkeyle hırlayarak tekrar kendimi kurtarmaya çalışıyorum. Boğazımı o kadar sert sıkıyor ki gerçekten korkmaya başlıyorum.

"Az önce onları tehdit mi ettin?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor, güçlü kolunu çekiştiriyorum ama nafile. O çelik gibi ve ben önemsiz bir pireyim.

"Yaptım. Şımarık bir velet gibi davranmaya devam edersen sadece arkadaşlarının hayatını kaybetmekle kalmaz, günlerinin geri kalanını seni bulduğum o delikte geçirmeni sağlarım. Bir kez daha soruyorum: kendimi ifade edebildim mi?"

Bana öyle bir vahşilikle bakıyor ki, savunmalarım parçalanmaya başlıyor. Gözyaşlarımın acısı gözlerimin arkasını yakıyor.

"Bu neden oluyor? Anlamıyorum."

Gabriel boynumu bırakıp bir adım geri çekiliyor ve altın rengi deri zırhındaki bir kırıışıklığı gidermeye çalışır gibi elleriyle önünü düzeltiyor. "Bu önemli değil. Önemli olan bu durumdan kurtulmak için elinden gelen her şeyi yapman."

"Az önce bana Son Haraç'ın hiç hayatta kalmadığını söylediniz. Bunu nasıl yapmam gerekiyor?"

Gabriel yavaş bir gülümsemeyle cevap verir. "Seni o delikte bulduğumda ölümün kıyısındaydın ve bir şekilde hâlâ benimle dövüşmeyi başardın. Beni ısırıldığını hatırlıyor musun Lor? Biraz cesaretini kullan."

Cevap veremeyecek kadar kafam karıştı ve şaşırdım. Bunların hepsi bir çeşit hata olmalı.

Kral benim hakkımda ne biliyor?

Gabriel kapıyı açıp beni takip etmem için eliyle işaret etmeden önce

başka bir şey söylemiyor. Taht odası artık boş ve adımlarımız duvarda yankılanıyor.

mermer. Bir çift büyük altın sandalyeye doğru yürüyorum, ihtişamlarına bakıyorum ve temsil ettikleri her şeyin ağırlığını hissediyorum.

"Sakın bana bunu istemediğini söyleme," diyor Gabriel usulca, doğrudan kulağıma. Bu, akılsız kızları asla geri dönemeyecekleri yerlere sürüklemek için tasarlanmış ölümcül bir okşayış. "Senin gibi bir kız."

Ona sert bir bakış attım. "Benim gibi hiçbir şeyi olmayan bir kızımı kastediyorsun?" "Evet, tam olarak bunu kastediyorum."

Homurdanıyorum ve kendimi kralın yanında hayal ederek kollarımı kavuşturuyorum. Bu fikrin cazip gelmediğini söylersem yalan söylemiş olurum. Hayatımın geri kalanını Nostraza'da geçireceğimden emindim. Eninde sonunda hastalık ya da şiddet beni öldürecekti. Oradan kurtulmuş olmam bile bir mucize.

Kralın oturduğu yeri işaret ederek, "Onu tanımıyorum bile," diyorum. "Ya aşağılık bir canavarsa? Ya harç kurutmak kadar sıkıcıysa? Ya ağzı kokuyorsa?"

Gabriel gözlerini devirir. "Onu tanıyacaksın. Tüm Haraçlar onunla vakit geçirme fırsatına sahip olacak."

Yutkundum. Gözlerimi acıtacak kadar güzel bir İmparatorluk Fae'siyle bir odada yalnız kalmam mı? Ona ne söyleyebilirim ki? Tamamen kaybolurdum, çünkü kralın iğrenç, sıkıcı ya da kötü kokan hiçbir yanı olmadığından oldukça eminim. Yarışacağım diğer dokuz kelebeğe kıyasla ben bir fareyim. Bana gülerek odadan çıkar.

"Kazanırsan arkadaşlarını dışarı çıkarabilirsin," diye devam ediyor ve bu da ihtiyacım olan tüm teşviki sağlıyor. Eğer Güneş Kraliçesi olursam, sonunda bir nebze de olsa güce sahip olacağım. İmparatorluk Fae'liğine yükselirsem, büyüye ve kaynaklara sahip olacağım. Para. Bir taç. Lanet bir *ordu*.

Evet, Willow ve Tristan'ı kurtaracaktım ve sonra Aurora Kralı'na ona borçlu olduğum her şeyi geri ödeyecektim. Beni parçalayan her kırbaç

darbesi için

Geri. Sesim kesilecek kadar yüksek sesle çığlık attığım o sonsuz geceler için. Müdürün beni hastalıklı zevkleri için kullanmasına izin verdiğim için. Her gece aç, üşümüş ve ağrıyarak uyuduğum için. Bir grup çocuğu Ouranos'un en kötü hapishanesine attığın ve bizi orada ölüme terk ettiğin için.

Aldığı her şey için.

Gabriel beni dikkatle inceliyor ama ben düşüncelerimin intikamını kendime saklıyorum.

Hâlâ Güneş Kralı'nın tahtına bakarken yavaşça başımı sallıyorum.

Bunların hiçbirisi mantıklı değil ama bu şanssı geri çevirmek aptallık olur. Bana hayatımın fırsatını sundular. Nostraza'da yaşarken zaten günlerim hep sayılıydı. Denemeler'de yarışarak kaybedecek hiçbir şeyim yok ve şimdi sadece hayalini kurduğum bir gelecek için bir şansım olabilir.

Bölüm E ghtI

NADIR

Nadir, Nostraza'nın ağır ahşap kapılarını duvarlardan sekecek kadar sert bir şekilde çarparak içeri daldı. Siyah deri elbisesini giymişti. Sırtında bir kılıçla zırhlı, dalgalı gece yarısı saçlarının üst yarısı bir düğümle bağlanmış.

Düzinelerce dikkatli göz onu taş fuayeye doğru hışımla ilerlerken buldu. Gardiyanlar şaşkın bakışlar attılar ve o geniş koridorda bir ok gibi ilerlerken daha dik durdular. Hapishane sakinlerinin acı dolu çığlıkları duvarlarda yankılanıyordu. Nostraza'nın senfonisinden kaçacak hiçbir yer yoktu.

Nadir durdu, etrafına bakındı.

"Ekselansları." Bir muhafız öne atıldı ve burnu neredeyse dizlerine degecek kadar eğildi. "Sizi buraya getiren nedir?" Adam doğruldu, ellerini sıktı, gözleri sanki her köşeden bir saldırı bekliyormuş gibi odanın içinde gezindi.

"Sen yeni müdürsün," dedi Nadir, adamın üniformasındaki armaya dikkat ederek.

"Öyleyim, Majesteleri. Ben Davor." Tekrar eğildi. "Sizin için ne yapabilirim?"

"Mahkûm kayıtlarını görmem gerekiyor," dedi Nadir. "Nerede tutuluyorlar?"

Müdürün alt dudağı titriyor, teni küle dönüyordu. Bu ölümlü aptalı Ouranos'un en kötü şöhretli hapishanesini korumakla kim görevlendirmişti? İlk baskı belirtisinde bir yumurta gibi çatlayacaktı.

"Bulmanıza yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Majesteleri? İhtiyacınız olan her konuda size yardımcı olması için birini görevlendirebilirim."

"Hayır," diye yanıtladı Nadir. "Bunu kendim yapacağım."

Bu yanıtta hoşnut olmadığı belli olan müdür ince dudaklarını birbirine bastırdı. "Pekâlâ. Lütfen beni takip edin." Davor döndü ve koridorda ilerlemeye başladı. Nadir de onu izledi, adımları gürültülü ve sertti, altındaki taşları cezalandırıyordu. Kral bir şeyler saklıyordu ve ne olduğunu öğrenmeye kararlıydı.

Davor Nadir'i birkaç nemli koridordan geçirdi, sonunda dar bir ahşap kapıya vardı ve cebinden bir anahtarlık çıkardı. "Burası mahkûm kayıtlarının tutulduğu yer." Anahtarlardan birini kilide soktu ve çevirdi.

"Hepsi mi?" Kapı açılıp raflar ve dolaplarla kaplı geniş bir oda ortaya çıkınca Nadir sordu. Cam küreler soluk renkte şeritlerle doluydu.

Tavanda bir çizgi halinde uzanan sarı ışık, ya babası ya da atalarından biri tarafından aydınlatma sağlamak için yaratılmıştı.

"Nostraza'da bir gece geçirmiş olan her mahkum bu dosyaların bir yerinde listelenmiştir. Geliş yıllarına ve sonra da numaralarına göre sıralanmışlar."

Nadir odanın içine girip etiketleri taradı, bazıları o kadar eskiydi ki yazılar zor okunuyordu. Mahkûm 3452'nin ne zaman geldiğine dair hiçbir fikri olmasa da, babasının ilgisine bakılırsa en azından birkaç yıldır Nostraza'da olduklarını tahmin ediyordu. Nadir, Kelava'nın yirmi yıldan biraz fazla bir süredir baş gardiyan olduğunu öğrenmişti, bu da ona en azından bir zaman dilimi veriyordu.

"Bırak beni," dedi Nadir elini uzatarak. "Ve anahtarları bana ver. Rahatsız edilmemeliyim."

Müdür yutkundu ama prensin dediğini yaparak anahtarlığı geniş avucunun ortasına yerleştirdi. Nadir döndü, siyah gözleri menekşe rengi patlamalarla parladı.

"Ve kimseye burada olduğumu söyleme."

"Evet, Majesteleri," dedi Davor, titreyen sesi ancak fısıltı halindeydi.

Müdür kapıyı kapatır kapatmaz Nadir hemen harekete geçti. Klasörler yıllara göre etiketlenmişti ama neyse ki sayılar hâlâ artıyordu. Sayıları üç bini bulan mahkûmları bulması uzun sürmedi. On iki yıl önce. Nostraza'ya gelip on yıldan fazla bir süre yaşayan biri. Bu kadar uzun süre nasıl dayanmışlardı? Bu, herhangi bir ölümlünün burada hayatta kalması ve akli dengesinin yerinde olması için çok fazla bir süreydi.

Dosyaları karıştırdı ve 3449, 3450, 3451, 3453 numaralı mahkûmları buldu.

Durdu, geri çevirdi. Dosya kayıptı. Tabii ki kayıptı.

Araştırmaya devam etti, üç binliğin geri kalanını çevirdi, hiçbir şey bulamadı. Yanlış yere mi konmuştu? Odanın etrafında döndü. Hayır, bu kasıtlı olmalıydı. Kral aptal değildi ve bunu sır olarak saklamasının bir nedeni vardı. Her ihtimale karşı sonraki birkaç çekmeceye göz attı ama başka bir şey bulamadı. Hayal kırıklığına uğramış bir halde elini saçlarında gezdirdi ve birkaç teli bağlarından kurtardı.

Kapıyı hızla açtı ve müdürü çağırmak için bağırdı.

"Evet, Majesteleri," dedi adam, birkaç saniye sonra geldiğinde nefes nefese kalmıştı. "Beni çağırmışsınız."

"İçeri gel ve kapıyı kapat."

Davor kendisinden isteneni yaptı, odanın ortasında durmuş ellerini ovuşturuyordu, yanağının etli derisinden bir ter damlası süzülüyordu. Nadir sırtıttı. Bu çok kolaydı. Adam bir su birikintisine dönüşmek üzereydi.

"3452 numaralı mahkumun kim olduğunu biliyor musunuz?"

Müdür gözlerini kırıştırdı. "Üzgünüm Ekselansları ama burada yüzlerce mahkûm var ve hepsinin numarasını bilmiyorum. İsimleri nedir?"

"İsimleri yok ve artık burada değiller. Onlar... isyanda öldüler." Nadir tereddüt etti, ne kadarını açıklayacağından emin değildi. Hafiyeliğinin babasına geri dönmesini istemiyordu. Bu onun emirlerinin bir parçası değildi.

"Çok üzgünüm Ekselansları, o zaman bilemiyorum. Belki dosyalarından bir şeyler çıkar. Kaç numara demiştiniz? 3452 miydi?"

Hay sikeyim. Müdür artık çok şey biliyordu.

"İsyan çıktığında Hollow'daydılar. Bu bir şey çağırıştırıyor mu?" Şimdi her şeyi açıklayabilirdi. Yine de Nadir'in müdürün icabına bakmaktan başka çaresi yoktu.

Davor karıştırdığı çekmecedan başını kaldırdı, kaşları birbirine yaklaştı. "Kelava'nın az önce birini gönderdiğini hatırlıyorum. Sanırım bir kız. Kim olduğunu hatırlamıyorum. Hepsi aynı görünüyor, anlarsın ya. Pis şeyler."

Bir kız.

Neden bir kız kralı bu kadar endişelendirdi? En azından bu da bir şeydi.

"Kim olduğuna dair bir fikriniz olmadığına emin misiniz? Dosyaları kayıp görünüyor. Bu konuda hiçbir şey bilmiyor musunuz?"

"Özür dilerim, Majesteleri. Kayıp mı?"

Nadir adamın üzgün olduğuna inanıyordu. Yüzündeki endişe ve onu memnun etme arzusu çok açıktı. Nadir, Davor'un elinden gelse bildiklerini açıklayacağına inanıyordu.

"Bu çok tuhaf," dedi müdür. "Bunu incelemek için bir soruşturma açmam gerekecek. Bu kayıp olmamalı. Nostraza kusursuz kayıtlar tutar."

Nadir bir adım öne çıktı. Davor'un üzerinde yükseldi ve adam onun yüzündeki fırtınalı ifadeden ürktü. "Özür dilerim, Ekselansları. Bu işe daha yeni girdim ama sizi temin ederim, bunu çözeceğiz ve bir daha olmamasını sağlayacağız." Davor titredi, Nadir'in öfkesinin nedenini tamamen yanlış anlamıştı. Nostraza'nın kayıt tutması umurunda bile değildi.

"Hollow nerede?" diye sordu Nadir.

"Hollow mu?"

"Tutuklunun tutulduğu yer. Nerede?"

"Ormanın içinde, kuzey kapısını geçince. Size gösterebilirim." Müdür şimdi hızlı konuşuyordu, belki de işlerin kendisi için çok kötü gitmek üzere olduğunu hissediyordu.

"Bunun için özür dilerim," dedi Nadir, ama sesi o kadar da üzgün gelmiyordu.

Bir an sonra, renkli ışık şeritleri Nadir'den sıyrılıp adamın etrafında dönerken müdürün gözleri büyüdü. Bir parmak genişliğinde kıpkırmızı bir iplik dudaklarının arasından geçip boğazından aşağı kaydı. Nadir ışığı yemek borusundan aşağıya doğru çekip sıkmadan önce gardiyanın kalbinin etrafına sararken Davor inledi. Gardiyan ağzı açık kaldı, ağzından sadece bir hırıltı çıktı.

"Majesteleri," diye boğuldu. "Lütfen."

Müdürün yüzü maviye dönerken Nadir daha da sıkı ve sonra kalbi göğsünün içinde duygusal bir zonklamayla patladı. Adam yere yığıldı, Nadir'in büyü iplikleri havada çözülürken derisi griye dönmeye başlamıştı bile. Çizmesiyle adamın ayağına bastı. Çok yazık oldu. İki günde iki gardiyan. Bu hapishanenin gerçekten bir sorunu vardı.

Nadir omuzlarını devirerek kapıyı açtı ve yoluna devam etti. Koridorun sonunda bekleyen bir çift muhafızın yanından geçerken onlara seslendi. "Müdürünüz kalp krizi geçirdi. Gidip onu kontrol etseniz iyi olur." Adımlarını durdurmadan omzunun üzerinden o yöne doğru işaret etti. O hapishanede sinsice ilerlerken gardiyanların koşmaya başladığını duydu. O veliaht prens ve Aurora'nın birincisiydi. Kimse onu sorgulayamazdı. Burada bulunmasına gelince, babası ona ormanı aramasını emretmişti. Nadir sadece önceden küçük bir sapma yapmıştı.

"Kuzey kapısı nerede?" Nadir başka bir muhafıza sordu, sesi sert, ifadesi daha da sertti. Titreyen adam bir dizi yön tarif etti. Arayışına devam eden Nadir nemli taş koridorlarda ilerledi, mahkûmların inleme ve çığlık sesleri kalın duvarlardan duyuluyordu. Dudağını büktü. Burası iğrenç bir yerdi.

Birisi burayı yerle bir etmeli. Belki de kral olduşunda bunu yapardı. Ama o zaman bütün bu insan soysuzları nereye gidecekti?

Bir kız.

On iki yıldır burada olan bir kız. Geldiğinde henüz yürümeye başlayan bir çocuk değilse, diye düşündü Nadir, Davor ondan kız diye söz ettiğine göre en azından genç bir kadın olmalıydı. Nostraza'da bu kadar uzun süre nasıl hayatta kalabilmişti? Normal yaşam beklentisi en iyi ihtimalle birkaç yıldan fazla değildi. Ve daha da önemlisi, babası *neden* Kelava'nın ona göz kulak olmasını sağlayacak kadar ilgilenmişti?

Nadir kuzey kapısından içeri daldı, avluda ilerlerken çizmeleri çakılların üzerinde çtırdıyordu. Muhafızlar duvarlardan onu izliyordu, yüzlerinde temkinli bir ifade vardı. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Nadir ve kral Nostraza'nın duvarlarının arkasına nadiren geçerlerdi.

Kuzey kapısını bulduğunda, Hollow'a giden yolu tekrar sordu ve birkaç dakika sonra kendini kapının üzerinde durmuş, küçük, karanlık boşluğa bakarken buldu. Ayaklarının üzerinde hafifçe durarak içine düştü. Bir ölümlü burada kapana kısılabilirdi, özellikle de duvarların yumuşak ufalanan dokusu göz önüne alındığında, ama bir Yüce Fae için bu kolay bir atlayıştı.

Nadir kalçalarının üzerine çömeldi ve ipucu aradı. Burada her ne kan varsa çoktan toprağa karışmıştı. Derin bir nefes aldı ve kıza ait olması gereken kokuya dikkat etti. Tatlı ve taze bir kokuydu bu ve bir şey hatırlayamadığı bir anının sınırlarını zorluyordu. Nadir uzun ve derin bir nefes daha alarak gözlerini kapadı ve kaşlarını çattı.

Şüphesiz kızın belirgin kokusu vardı ama başka bir şey daha vardı. Neredeyse tanıdığı başka bir koku. Birinin örtbas etmeye çalıştığı bir koku mu? Tanıdık bir şeyin, onu gizlemek için tasarlanmış bir şeyle birleşmesi. Ama tam olarak başarılı olamamışlardı.

Kelava'nın o kadar emin olduğu Ozziller'in izine rastlamamıştı. Hayır, kızı başka bir şey kaçırmıştı. Nadir ayağa kalktı, ellerini duvarlarda gezdirdi, sanki parmaklarıyla ipucu arıyordu.

Burada *başka* biri daha vardı. Başka bir saraydan biri.

Başka bir Yüce Fae.

Bölüm Nİ ne

LOR

T Ertesi sabah, ellerinin arasında yemek dolu bir tepsi taşıyan Mag'in neşeli sesiyle uyandım. Gabriel döndükten sonra

Dün gece odama gittiğimde ipek bir gecelik giymiş ve her şeyden yorgun düşmüş bir halde derin bir uykuya dalmıştım.

"Bakalım bu biraz daha iyi gidecek mi?" diyor Mag, tepsiyi uzak duvardaki uzun pencere sırasının yanındaki bir masaya koyarken. Kolunun üzerinde tanıdık gri bir giysi parçası var. Onu iki parmağının arasında tutuyor, sanki tenine çok fazla değmesine izin verirse onu zehirleyecekmiş gibi. "Bunu senin için temizlettim. Yine de neden geri istediğini anlayamıyorum."

Yataktan fırlayıp onu kaptım ve saklamak için yastığımın altına koydum. Mag önce yatağa sonra da bana baktı.

varoluş.

Bana işaret ediyor ve bir kase yulaf lapası ile birkaç kalın dilim ekmek koyuyor. Yavaşça yiyorum, midemin yemeğe alışmasına izin veriyorum.

"Çok zayıfsın," diyor. "Seni biraz doldurmamız gerekiyor. Birkaç hafta düzgün bir şekilde dinlenip beslendikten sonra çok daha sağlıklı görüneceksin."

Elbette, ama muhtemelen ilk mücadeleden sonra öleceğim için pek bir anlamı yok. Onu düzeltmeye zahmet etmiyorum ama tatlı, kremalı yulaf lapasından bir ısırık alıyorum ve gelecekteki ölümümü beklerken bu konforun tadını çıkarabileceğime karar veriyorum.

Mag, "Kaptan seni almaya gelmeden önce düzgün bir kahvaltı yapmanı söyledi," diyor. "Gücüne ihtiyacın olacak."

"Kim?" Ben soruyorum.

"Yüzbaşı. Denemeler için gardiyanınız."

Kaşlarımı çattım. Askeri rütbelere hakkında pek bilgim yok ama yüzbaşı kulağa önemli geliyor.

"Gabriel kaptan mı?"

"Kralın kişisel muhafızlarından, evet."

Mısır gevreğimden bir ısırık daha alıp kaşığımı masaya koyuyorum. "Kralın kaptanının bana bakıcılık yapmaktan daha önemli işleri yok mu?"

Mag dün gecedan kalma elbisemi asarken kaşlarını kaldırıyor ve odanın içinde dolaşarak ortalığı topluyor. "Bu onun görevi. Tüm gardiyanlar kralın baş muhafızlarının bir parçasıdır. On gardiyan ve on haraç. Bu her zaman böyle olmuştur. Ancak, kaptan genellikle favori yarışmacıya atanır. İtiraf etmeliyim ki, onun size atandığını görünce biraz şaşırdım."

Boş bir el sallıyor, belli ki ne düşündüğünü söylememeye çalışıyor. *Benim* baş yarışmacı *olmama* imkân yok. "Ama kralın kendine göre sebepleri olmalı," diye devam ediyor. "İlişkilerinin koşullarına rağmen bu ikisi çok eskiye dayanıyor."

Bir dilim ekmeği yağlayıp küçük bir parçasını ağzıma attıktan sonra takdirle inlerken bu şifreli ifadeyi düşünüyorum. Hâlâ sıcak, yumuşak ve mayalı, tereyağı erimiş ve zengin.

Mag'in ifadesindeki acıma beni dikleştiriyor, aşağılanma yanaklarımı renklendiriyor.

"Seni zavallı şey," diye fısıldıyor, başka tarafa bakıyor ve başını sallıyor, ama gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum. Bu kadının acımasını istemiyorum. Tek yaptığı hayatımın ne kadar acınası olduğunu hatırlatmak. Willow ve Tristan hâlâ Nostraza'da çürürken, bu yemeğin, bu odanın tadını çıkardığım ve bu lüks yatakta uyuduğum için kendimi suçlu hissediyorum. Umarım. Hâlâ isyan sırasında onlara bir şey olmasından endişeleniyorum. Gabriel ne derse desin, ben ne duyduğumu biliyorum.

"Kaptan bu sabah benden ne istiyor?"

Mag bir battaniyeyi katlayıp yatağın yanındaki koltuğun üzerine örtüyor. "Diğer haraçlarla ilk dersine giderken sana eşlik edecek."

Burnumu kırıştırıyorum. Diğer haraçlar. Kim bilir onlarla ne kadar zaman geçirip kıs kıs gülüşlerini dinlemem gerekecek. Hepsi çok pürüzsüz ve güzeldi ve hiçbirisi kaburgalarını görebileceğiniz kadar zayıf değildi. Hiçbirinin yüzünde iğrenç yara izleri yoktu. Tüm doğru yerleri dolgun, olması gereken yerleri ince, lekesiz tenleri ve kremci ciltleri vardı. Onlar deniz kenarında altın bir sarayda kusursuz güllerden oluşan bir bahçe, ben ise aralarında büyüyen ve bir parça güneş ışığı için çırpınan bir otum.

Pek çok nedenden dolayı buraya ait değilim.

Mag bana acıyan bir bakış daha gönderdikten sonra uzanıp elimi bir tür anne şefkatiyle okşuyor. Onun dokunuşundan kaçma dürtüsüne direniyorum, ellerim geceliğime çarpıyor. Bana zarar vermek için burada olmadığını kendime hatırlatıyorum.

"Seni etkilemelerine izin verme. Onlar Aphelion'daki en iyi ailelerden geliyorlar ve hayatlarını buna hazırlanarak geçirdiler. Onlara ayak uydurmayı bekleyemezsin canım."

Kaşlarım birbirine yaklaştı. Bunu cesaretlendirmek için mi söyledi?

"Elinden geleni yapacaksın," diye devam ediyor, şimdi omzumu sıkıyor ve bu sefer temastan çekinerek onun elinden kurtuluyorum. "İlk çıkan sen olursan kimse seni suçlamaz."

Nefesimin altında mırıldandığım bir küfürden sonra pencereden dışarı bakmak için ayağa kalkıyorum. Odam denize değil, daha ziyade şehre bakıyor. Aphelion'un tamamı önümde uzanıyor. Altın kubbeler, kuleler ve duvarlar güneş doğarken sabah ışığında usulca parlıyor. Aurora'nın daimi akşamüstünden sonra gündüzün geceye geçişine tanık olmak kafa karıştırıcı. Her gün böyle güneş ışığı ve parlaklık varken neden birileri orada yaşasın ki? Aurora'nın ışıkları güzeldi, ama açık bir yarayı tedavi etmek için kullanılan tek bir merhem damlası gibiydiler ve şu anda altımda yayılan parıldayan manzarayla karşılaştırılabileceklerinden emin değilim.

Sokakları ve binaları inceliyorum, şehir düzenli sıralar halinde dizilmiş. Uzak köşedeki gölgeli bir köşe gözüme çarpıyor ve buranın sözde götürüldüğüm kötü şöhretli Umbra olduğunu varsayıyorum. Burası nasıl bir yer olmalı ve buradaki onca zenginlik ortadayken neden böyle bir yerin varlığına ihtiyaç duyuluyor? Kral, krallığındaki herkesin rahat yaşamasını sağlamak için bir tane daha yaldızlı aynaya sahip olabilir mi?

Mag'in önceki sözlerini tekrar hatırlıyorum ve göğsümde bir şeyler buruşuyor. Bana inanıyormuş gibi bile yapmıyor. Ama neden inansın ki? O kesinlikle haklı. Tüm hayatları boyunca bunun için beklemiş bir grup Fae'ye karşı ne şansım olabilir ki?

Ama yine de, bunlar bir avuç şımartılmış prenses ve ben son on iki yılımı Ouranos'un en acımasız hapishanesinde geçirdim. Elbette bu bana bir tür üstünlük sağlamalı.

Mag odanın diğer ucundan, "Gel bakalım," diye sesleniyor. "Kaptan geldiğinde hazır olman gerekiyor." Kestane rengine, esnek deri zırhımı giymeme yardım ediyor, taytlar hareket özgürlüğü sağlıyor. Önü bağcıklarla tutturulmuş deri bir korsajla kaplı ince beyaz bir gömlek giyiyorum. Mag kollarıma bir çift siyah vambrace takıyor ve ben de dizlerimi aşan bir çift kahverengi deri bot giyiyorum. Dünkü altın rengi elbisemden çok farklı.

"Bütün bunlar ne için?"

"İlk silah eğitimin," diyor Mag korsenin bağlarını çözerken ve sonra beni muayene etmek için döndürürken. Saçlarımın kırılmış kenarlarına ve sonra yanağımdaki yara izine dokunuyor, sanki bir inciye dönüşmeyi başaramamış bir kum tanesiymişim gibi. Elini uzaklaştırıyorum.

"Kes şunu."

Bir süre sonra kapı çalınıyor ve Mag kapıyı açtığında Gabriel'i buluyor, o da benimkiyle aynı renkte deri bir zırh giymiş. Haraç Töreni'nde giydiğinden daha az resmi ve mümkünse onu daha da yakışıklı yapıyor. Beni küçümseyerek ve varlığımı bir zorunluluk olarak gördüğünü ima edercesine yukarıdan aşağıya süzüyor.

"Leydim."

"Gabriel, lütfen bana Lor de. Sana yalvarıyorum."

Ağız bir çizgi halinde düzleşiyor. "Eğer tercih ettiğin
buysa." "Öyle."

Tekrar eğilir. "O zaman gitmeliyiz. *Lor*."

Başımı sallayarak yanından geçip odamın girişinden koridora çıkıyorum.
Bir kez daha Güneş Sarayı'nın dolambaçlı, görkemli koridorlarında
ilerlerken Gabriel'i takip ediyorum.

"Burası ne kadar büyük?" Odadan odaya geçerken
soruyorum. "Büyük," diyor Gabriel.

"Oh, çok yardımcı oldu."

Adımlarını hiç bozmadan bana bakıyor. Bacakları o kadar uzun ki, ona
yetişmek için koşuyorum.

Mag ile aynı altın rengi kıyafeti giyen, benim yaşlarımda bir çift ölümlü
hizmetkâr kızın yanından geçiyoruz. Bizi gördüklerinde duruyorlar ve
ayağa kalkmadan önce saygılı bir reverans yapıyorlar. İkisi de Gabriel'e
gözlerinin içi gülerek gülümsüyor, o da sırtarak göz kırpmıyor.

"Hanımlar," diyor ve en yakınındaki kadının elini tutuyor. Altın sarısı
saçları, ince beli ve üniformasının yakasından taşan iri göğüsleriyle çok
güzel bir kadın.

Gabriel ağızını Annabelle'in elinin arkasına bastırıyor. "Bugün çok tatlı
görünüyorsun, Annabelle." Kadının nefesi kesiliyor, elindeki havlu yığını
düşürürken eli boğazına gidiyor. Herkesin görmezden geldiği sesli bir
homurtu çıkarıyorum. Gabriel cömert selamını ikinci kadına çevirerek, "Sen
de Seraphina," diyor ve dikkatini tekrar bana odaklayarak yüzündeki
gülümsemeyi siliyor.

"Hadi gidelim." Beklemeden topuklarının üzerinde dönüyor ve yürümeye
başlıyor. Beni kuşkuyla süzen iki kadına bakıyorum, yumrukları
kalçalarında.

"Merak etme." Ellerimi kaldırdım ve yüzümü buruşturdum. "O *tamamen* senin."

"Lor!" Gabriel koridorun yarısından bağıyor ve ben de peşinden koşuyorum.

Yetiştüğimde, göz ucuyla onu inceliyorum. "Ne?" diye havlıyor.

"Hiçbir şey." Gülümsememek için dudaklarımı birleştiriyorum. Gabriel çapkın mı?

Benimle değil, orası kesin.

Sonunda, yüksek tavanlı ve her duvarında silah rafları olan geniş bir odaya giriyoruz. Zemin altın ve krem rengi mermerle kaplı ve duvarlar düğün çiçeği rengine boyanmış. Büyük pencereler, aralarında diğer Haraçların çoğunun da bulunduğu düzinelerce insanın beklediği alanı çevreliyor. Bir Haraç, gardiyanıyla birlikte kenarda durmuş, o konuşurken not defterlerine bir şeyler karalayan bir grup Fae ile konuşuyor.

"Orada neler oluyor?" Beni parıldayan kılıçlarla dolu bir rafa yönlendirirken Gabriel'e soruyorum.

"Kraliyet not tutucuları," diye yanıtlıyor. "Gelecek kuşaklar için tüm Duruşmaları belgeliyorlar. Ayrıca nasıl gittiğini öğrenebilmeleri için günlük olarak halka da dağıtıyorlar."

"Neden?"

"İnsanlar ilgileniyor, Lor. Kim kazanırsa kraliçeleri o olacak. Bu denemeleri çok ciddiye alıyorlar."

Not tutanlardan biri Tribute'a bir soru sorarken onu dinliyorum. Güzel bir kadın, bal sarısı saçları kalın bir örgüyle örülmüş ve beline kadar sarkıyor. Altın rengi teni ipek kadar yumuşak görünüyor ve zırhı ona bir eldiven gibi oturuyor, cömert kıvrımlarını ve dolgun göğüslerini yumuşatıyor.

"Yürümeye başladığımdan beri kılıçla antrenman yapıyorum," diyor örgüsünü omzunun üzerinden atarken, mükemmel pembe dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Kirpikleri o kadar uzun ki göz kırptığında bir esinti

yaratıyor olmalı.

"Bunu yapmak zorunda mıyım?" Gabriel'e soruyorum, ön kolunu tutarken midem yerinden çıkacak gibi oluyor. Bana onaylamayan bir bakış atıyor.

"Evet. Ama mümkün olduğunca az konuşacaksın. Bırak biraz aptal olduğunu düşünsünler. Zor olmasa gerek."

Yavaşça başımı sallıyorum, Gabriel'in hakareti hakkında yorum yapmak için sözlerimin sonsuza dek yargılanması ve belgelenmesi ihtimalinden çok endişeleniyorum. Mümkün olduğunca az şey söyleyebilirim. Bu çok iyi bir plan gibi görünüyor.

"Bir kılıç seçin," diyor Gabriel ve ben de dönüp silah rafını inceliyorum. İnanılmaz derecede göz korkutucuydular. Cilalı kabzalar ve pırıl pırıl bıçakların hepsinin üzerinde sekiz kıvrımlı ışını olan bir güneş damgası var - Güneş Kralı'nın nişanı. Gabriel'in boynundaki altın dövmeye bir bakış atarak, kişisel muhafızları da dahil olmak üzere her şeyin üzerinde bu amblemin olduğunu fark ediyorum. Sanırım muhafızların kime ait olduğu konusunda bir hata yok.

"Bize kılıç mı veriyorsunuz?" Nostraza'da silaha benzeyebilecek hiçbir şeye yaklaşmamıza izin vermezlerdi. Tüm yiyeceklerimiz parmakla ya da kaşıkla yenirdi ve onları bile en dayanıksız tenekeden yaparlardı. Kendimizi savunmak için kullanabileceğimiz herhangi bir şeyi elimize geçirmediğimizden emin olmak için bizi düzenli olarak ararlardı.

"Evet, Denemeler bir rakiple savaşmayı da içerebilir. Ve sanırım sen çok geridesin."

"Ama neden?"

"Çünkü bir kraliçe olmak için eğitim alıyorsun ve bunlar pratik yapmak için köreltildi. Endişelenme."

Bunun üzerine kaşlarımı çattım. "Kraliçe olmak için neden dövüşmeyi bilmem gerekiyor?"

"Çünkü bir kraliçenin orduları yönetmesi ve gücünü ortaya koyması

gerekir," diyor sabrını yitirmeye başlayarak. Bir elini rafta gezdiriyor.
"Birini seç."

"Kraliçe olmanın daha çok firfırlı elbiseler içinde çay yudumlamak ve herkese tepeden bakmak olduğunu sanıyordum," diye espri yapıyorum. Gabriel'in sessiz kıkırdaması beni takip ediyor ve gülümsemesini görmekten memnun olarak ona bakıyorum. Belki bana ısınır. Burada bir arkadaşla ihtiyacım var.

"Sanırım biraz da o var," diyor ben durduğumda.

"Şu," diyorum, özellikle parlak gümüş kabzalı olanı işaret ederek.

Gabriel uzanır ve raftan çeker. "Mükemmel seçim." Kabzası bana dönük bir şekilde bana uzatıyor.

Bir düdük çalıyor ve Gabriel beni odanın ortasına yönlendiriyor, orada diğer Haraçlarla birlikte sıraya giriyorum. Not tutan kişiyle konuşan güzel kız yanımda duruyor.

"Merhaba, ben Lor," diyorum, çünkü cidden kaybedecek neyim var ki? Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, aramızda garip bir sessizlik oluşuyor.

"Ben Griane," diyor sonunda, solundaki kıza dönüp kulağına bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de kıkırdıyor. Dişlerimi gıcırdatıyorum. Önümüzdeki sekiz hafta böyle mi geçecek? Onlara karşı ben mi?

Griane, şık siyah saçlı ve açık kahverengi tenli bir Haraç ile konuşuyor. Koyu, açılı gözleri keskin elmacık kemiklerinin mükemmelliğini vurguluyor. "Ben Elanor," diyor bana o kibirli ifadesiyle bakarak. yakından tanıma fırsatı buldum. O zaman gözleri benim yanımdan geçerken açılıyor ve tüm oda öfkeli fısıltılara boğuluyor.

Kral geldi.

Bir aslan kadar zarif bir şekilde süzülerek odaya girer. Bakırla kesilmiş pırıl pırıl kahverengi saçları yüzünü çerçeveliyor, omuzlarına kadar sarkıyor.

Dalgalar. Akuamarin rengi gözleri bir çift mücevher gibi parlıyor. O da hepimiz gibi deri bir pantolon ve vücudunun tüm hatlarını, tüm kıvrımlarını ve kas dalgalanmalarını ortaya çıkaran beyaz bir gömlek giyiyor. Bize doğru ilerlerken odadaki tek bir kişi bile bakışlarını ondan alamıyor. Düdüklü Fae erkeğinin yanında durup kaslı kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

"Lütfen devam edin Üstat Borthius," der, derin sesi bir çellonun koparılmış teli gibi yankılanır. "Ben sadece gözlemlemek için buradayım."

Gardiyanlar önümüzde sıraya giriyor ve Üstat Borthius bir dizi talim yaptırmak için talimatlar veriyor. Ne kadar geride olduğumu hemen anlıyorum.

"İt!"

"Parry!"

"Dodge!"

Bu kelimelerin ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Kılıç eğitiminin kapsamı kitaplardan parçalar ve ara sıra yaşanan hapisane kavgalarıyla sınırlı. Gardiyanların cephaneliklerinin bir parçası olarak kılıçları olsa da, yumruklarını kullanmayı tercih ediyor gibiydiler.

Gabriel kılıcını savuruyor ve yanağımı kıl payı ıskalıyor. "Dikkat et," diye tıslıyorum. "Neredeyse bana vuruyordun."

Duruyor ve elini yüzüne sürüyor. "Bu korktuğumdan çok daha kötü."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Tahmin ettiğimden daha da geride olduğun anlamına geliyor." Ağzımı birbirine bastırıyorum.

"Beni buraya sürüklediğini düşünürsek, senin standartlarına uygun yaşamadığım için *çok* üzgünüm..."

Gabriel bıçağını tekrar saplıyor. Bu kez çenemin ucunu kesiyor, ben dokunmadan önce parlak bir acı noktası oluşuyor ve parmaklarım kanla lekeleniyor. Ona ters ters bakıyorum. "Ne oluyor lan? Bıçakların köreldiğini söylemiştin!"

"Kılıcın körelmiş dedim. Benimki tamamen ölümcül." Mavi gözleri parlıyor. "Ve sana çeneni kapalı tutmanı söyledim." Sesi o kadar alçaldı ki, odadaki başka kimse duymadı. Bakışları ikimizi de dikkatle izleyen krala kayıyor. "En baştan başlamamız gerekecek. Ve ekstra derslere ihtiyacınız olacak. İlk duruşmaya iki haftadan az bir zamanınız var."

Bir şey yapmak için ağzımı açtım. Tartışmak mı? Protesto mu? Tam olarak emin değilim ama Gabriel o kadar büyük bir pislik gibi davranıyor ki, sırf onun hayatını zorlaştırmak için bir şekilde direnmem gerektiğini hissediyorum.

Ama sonra Tristan ve Willow'u hatırladım. Aurora Kralı'nı hatırlıyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, bakışlarım bir çift berrak su gözüyle buluşuyor ve tehlikede olan her şeyi düşünüyorum. Kral başını eğiyor, mükemmel ağzının köşesi sanki ikimiz de özel bir şakanın içindeymişiz gibi yukarı kalkıyor. Midemde kelebekler uçuşuyor ve bakışlarımı ayırıp tekrar Gabriel'e odaklanıyorum.

"Atlas'la daha rahat olmaya başladığını görüyorum?" diye soruyor, sesinde alaycılık nehirleri akıyor. "Bu uzun sürmedi."

"Kapa çeneni," diye cevap veriyorum ve kılıcımı kaldırıyorum. "Öğret bana."

Gabriel'in cevabı yavaş, tembel bir gülümseme oluyor ve eminim bu şatodaki tüm hizmetçiler eteklerini kaldırıp bacaklarını açmaya hazırdır.

"Mantıklı düşünebilmenize sevindim leydim."

Sonraki birkaç saat boyunca diğer haraçlarla birlikte çalışıyorum. Gabriel bana temelleri öğretiyor, yanlış yaptığımda bana havlıyor. Bana tekrar ettiriyor

Kendi ayağına çelme takan bir ördeğe benzeyene kadar tekrar tekrar talim yapıyorum. İşimiz bittiğinde bir ter havuzuna dönüşmüş oluyorum, kaslarım o kadar düzensiz seğiriyor ki bedenimden fırlayıp kaçacaklarından korkuyorum.

Not tutanlarla konuşan güzel kadın Griane, neredeyse hiç terlememiş gibi görünüyor. O hala mükemmel ve ben güneşte fazla kalmış bir köpek gibi nefes nefese kaldım.

Üstat Borthius ellerini birbirine vurur. "Bu kadar yeter," diye ilan eder. "Haraçlar, şimdi birbirinizle yüzleşeceksiniz."

Kahretsin. Panikle Gabriel'e baktım. Bana işkence etmekten zevk alıyor olabilir ama en azından beni öldürmeye çalışmıyordu. Düşündüm.

Diğer haraçların bakışlarını hissedebiliyorum, sadece beni değil birbirlerini de değerlendiriyorlar. Rekabeti ortadan kaldırmak için yanlışlıkla karnına bir kılıç saplamaktan daha iyi bir yol olabilir mi? Kılıçlarımız körelmiş, kendime hatırlatıyorum. Yine de onlar hâlâ kılıç ve eğer biri aklına koyarsa kalıcı hasar verebilir.

"İyi olacaksın," diyor Gabriel, iri eli pazularıma sarılmış halde. "Fae'ler ölümlülerden çok daha güçlü değil mi? Ve büyüleri yok mu?"

"Evet, bazıları da öyle." Beni inceliyor. "Ama yaklaşık yirmi beşinci yıllarına kadar tam güçlerine ulaşamazlar. Buradaki herkes bundan daha genç ve sahip olabilecekleri herhangi bir büyü, denemeler sırasında kısıtlanıyor. İyi olacaksın," diye tekrarlıyor. Ama sesindeki belirsizliği fark edebiliyorum.

"Yapacak mıyım?"

Duraksıyor. "Elbette. Tabii ki. Ve eğer değilse, bir gün dayandın. Bu herkesin beklediğinden daha uzun, özellikle de benim."

"Peki, bu yankılanan onay için teşekkür ederim." Bunun üzerine ağzı sanki bir gülümsemeyi zapt etmeye çalışıyormuş gibi sıkıştı.

Dişı bir Fae'nin önünde durmam için çağrıldığımda, "Bunun komik olduğunu düşünmene çok sevindim," diye çıkışıyorum. Benden birkaç santim daha uzun, söğüt gibi ve zarif. Teni soluk ve uzun siyah saçları sırtından aşağı bir gece yarısı şelalesi gibi dökülüyor. Bir çift kobalt mavisi göz aurora ışıkları kadar parlak yanıyor.

Yaklaştığımda beni tepeden tırnağa tarıyor, burnunu kırıştırdıktan sonra homurdanıyor ve kılıcını sallıyor. "Seni kanalizasyondan daha kötü bir yerden mi sürüklediler?" diye soruyor. "Eskiden evim dediğin o izbe yerin kokusunu hâlâ alabiliyorum."

Çok güzel değil mi?

"O süslü okulda nasıl öfkeli bir sürtük olunmayacağı dersini kaçırdın mı?" Alaycı bir tavırla soruyorum. Kendini beğenmiş gülümsemesi, saçlarını geriye atıp omuzlarını dikleştirmeden önce bir anlığına kayboluyor.

"En azından burada bir günah keçisi olarak bulunmuyorum" diyor.

"Bir dakika," diye bir ses odaya sesleniyor, kralın zengin baritonu hepimizi hazırolda duran satranç taşlarına çeviriyor. "Buraya sadece gözlemlemek için geldiğimi söylemiştim ama bugünkü seanstan sonra, yarın akşam birinizin benimle yemek yemesine karar verdim."

Haraçların içinden bir heyecan kıkırdaması yükseliyor. Rakibim saçlarını tekrar savuruyor, kirpiklerini öyle bir güçle krala doğru savuruyor ki yüzüne çarpıp parçalanmadıklarına şaşıyorum. Kral o mükemmel beyaz dişleriyle ona hayranlık dolu bir gülümseme veriyor ve midemde yeşil bir şeyler kıvrılıyor.

Şah kenara döndüğünde, rakibimle karşı karşıya geliyorum.

"Lor, öyle mi?" diye soruyor, sanki at bokuna basmış gibi adımı söyleyerek. "Ben Apricia."

"Sizinle tanıştığma çok memnun oldum," diye cevap veriyorum, alaycılığım la onu keserek. "Seninle yerleri sileceğim, Umbra sıçanı."

"Denemeni görmek isterim."

Kendini bana doğru fırlattığında hiçbir uyarı yok ve son saniyede kılıcımı kaldırarak darbesini beceriksizce savuşturuyorum. Kendime gelmemi beklemeyip tekrar saldırıyor ve benim tek yapabildiğim yoldan çekilmek oluyor. Onun çok daha yetenekli olduğu aşikâr, dişlerini keyifle göstererek de bunun altını çiziyor.

"Umbra pisliği," diye tıslıyor. "Buraya ait değilsin ve yapacağım son şey olsa bile Güneş Kraliçesi olamayacağından emin olacağım."

Tekrar üzerime atlıyor ve ben kafamı hedef alan bıçağa o kadar odaklanmışım ki, dönüp arkamdan bir bacağını savurarak ayaklarımı tekmelediğini ve beni yere çarptırdığını fark etmiyorum. Bir homurtuyla mermerin üzerine düşüyorum, göğsümdeki hava vınlayarak dışarı çıkıyor. Hollow'da geçirdiğim zaman yüzünden hâlâ çok yorgun ve güçsüzüm. Fae şifacıları benimle ilgilenerek olağanüstü bir iş çıkardılar ama iyileşmek için daha fazla zamana ihtiyacım var.

Apricia üzerime doğru geliyor, aptal saçlarını tekrar savuruyor ve sırtıyor. "Hepimize bir iyilik yap ve kendini denize at."

Kafasındaki her bir saç telini koparmak istemeseydim etkileyici olabilecek süslü bir manevrayla kılıcımı döndürüyor. Nefesimi tutarak, onun diğer haraçların hayranlığını kazanmasını izliyorum. Durup düşünmeden kendimi yukarı fırlatıyor ve sırtına atlıyorum. Kılıç kullanmaktan anlamıyor olabilirim ama hayatım boyunca yüzlerce dövüşe katıldım ve cüssemden iki kat büyük bir adamı nasıl ağlatacağımı biliyorum. Bu dal gibi kaltak benim dengim değil. Fae olsa bile. Umarım öyledir.

Bir saman yığını gibi çöküyor, altıma yığılıyor. Onun tiz çığlığı yatıştırıcı bir okşayış ve benim memnuniyetim sınır tanımıyor. Apricia altımda çılgınca çırpınıyor, kolum boynuna dolanıyor. Onu öldürmeyeceğim. Belki de. Çok cazip geliyor. Hayır, bunu yapamam. Sadece bu sıçanın onun saçmalıklarına katlanmayacağını anlaması gerek.

Kulaklarım çınlıyor çünkü çok yüksek sesle çığlık atıyor ama bu güzel bir müzik. Altımda dönüyor, dişlerini koluma geçirmeden önce tutuşumu yerinden çıkarıyor ve yarı kaplan olmalı çünkü deri vambraces'imden bile hissediyorum. Beni ters çevirdiğinde ve yumruklarımızı tokuşturduğumuzda çığlık atma sırası bende. Elinin tersiyle yüzüme vurmadan önce kafasının yan tarafına ve elmacık kemiğine birer yumruk indiriyorum.

Hırıltılar, dişler, saçlar ve birbirine dolanmış öfke uzuvları var.

Bir an sonra üzerimden çekildi ve biri beni ayağa sürükledi, kendimi tekrar ona doğru fırlatmaya çalışırken bir kol belime dolandı. "Yeter!"

Kralın sesi odada çınlıyor ve bu ikimizi de susturmaya yetiyor. Apricia'nın lüks saçları şimdi bukleler halinde, yanağına kan bulaşmış durumda. Bir yanım kralın önünde bir hayvan gibi davrandığım için aşağılanırken, diğer yanım Apricia'nın yüzündeki o sırıtışı sildiğim için memnun

Sıkışmış bir yüz.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," diye devam ediyor kral, hem bana hem de Apricia'ya anlam veremediğim bir bakış fırlatarak. Haraçların geri kalanı da bizi izliyor, ikimizin de kralla yemek yemek için seçilme şansımızın olmadığını bildiklerinden gülümsemelerini bastırmaya çalışıyorlar. Apricia'nın yüzündeki ifade bu saraydaki tüm altını eritip şekilsiz bir yığına dönüştürebilir. İyi oldu. En azından onu da yanımda götürdüm.

Kral birkaç adım atarak odanın ortasında durdu ve ben gözlerimi

devirirken haraçların hepsi saçlarını düzeltip

kıyafetler. Hatta bir Fae yanaklarını çimdikleyip dudaklarını yalıyor, omzunun üzerinden utangaç bir bakış atıp göz kırpmıyor.

Gabriel beni hâlâ elinde tutuyor, belli ki gitmeme izin verirse Apricia'ya tekrar saldıracağımdan endişeleniyor. Aslında saldırabilirim. Özellikle de kral için aşırı telafi edici bir tavus kuşu gibi caka satarken.

"Hepinizi tanımak için sabırsızlanıyorum," diyor kral. "Şimdiden söyleyebilirim ki bu, Güneş Kraliçesi Denemeleri'nin şimdiye kadar ağırladığı en dikkat çekici Haraçlar. Bugün bu kadar büyük bir *ruh* gösteren Haraç'ı tanımayı çok isterim." İşte o zaman bakışları beni buluyor. Gabriel'in beni kavrayışı bir parça gevşiyor ve benim inançsızlığımı yansıtıyor. "Son Haracımız, Lor."

Onuncu Bölüm

GAbriel boğazını temizliyor ve kulağıma hırlıyor. "Eğer bırakırsam, uslu durabilir misin?"

Cevap veremeyecek kadar şaşkınım. Kral güneşin kendisinden daha parlak bir gülümsemeye beni izliyor.

Yanına yaklaşıyor ve yaklaştıkça bir şekilde daha da muhteşemleşiyor. Sanki filtrelenmemiş manyetizması yoğunlaştırılıyor ve herkesi umutsuzca ayaklarının dibine düşürmek için tasarlanmış güçlü bir tonik haline getiriliyor. Diğer haraçlar saçlarını düzeltmeye ve gözlerini kırpmıştırmaya devam ederken oluşturduğu sıraların arasından geçiyor ama kral sadece bana odaklanmış görünüyor. Muhtemelen az önce kendimi tamamen aptal durumuna düşürdüğüm içindir. Tek istediği, beni düzgün birine dönüştürebilecekleri gibi yanlış bir düşünceyle bataklıktan çıkarıp güzel bir elbiseye soktukları deli kıza iyice bakmak.

"Lor?" Gabriel tekrar sorar. "Bir *hanımefendi* gibi davranmaya hazır mısın?"

Omzumun üzerinden ona kaşlarımı çatıyorum. Benden bir *hanımefendi* yaratacaklarını düşünüyorlarsa gerçekten hayal görüyorlar. Bu her ne demekse.

Kral şu anda tüm amansız parlaklığıyla önümde duruyor. Yüce Fae'leri seyretmek her zaman güzeldir, ama kral bir İmparatorluk Fae'si - kraliyet üyesi - ve güzelliği çevresindekileri gölgede bırakıyor. Daha önce sadece bir başka İmparatorluk Fae'sinin huzurunda bulunmuştum, ama bu çok uzun zaman önceydi. Ve onun güzel olup olmadığı aklımdaki son şeydi.

Güneş Kraliçesi olmak için yükselecek olsaydım nasıl görünürdüm?

"Bence onu bırakabilirsin, Gabe." Kralın sesi güneşin ısıttığı odun ve balın içinden süzülen ışık gibi. Ritminin kemiklerime kadar işlediğini ve orada mırıldandığını hissediyorum. Ateşe tutulmuş bir pervane gibi, tamamen ve bütünüyle gözlerim kamaşıyor.

"Bundan emin misin Atlas?" Gabriel sorar ve kral başını sallar.

"Eminim."

Gabriel isteksizce itaat ediyor, kol mesafesinde duruyor ve bana sert bir bakış atıyor, *seni izliyorum*. Güzel, izliyor olmalı. Bir an için dikkatim bana bir iblisin kalbinden kopmuş buz parçalarıyla bakan Apricia'ya yöneliyor.

Kral elimi tutuyor ve nefesim kesiliyor. Zerra, ne yapacağım? O kadar uzun ki yüzüne bakmak için başımı eğmem gerekiyor. Bu kadar yakından, gözlerinin uçsuz bucaksız akuamarinini süsleyen sarı ve mor benekleri görebiliyorum. Ayrıca kokusunu da alıyorum; baş döndürücü ve lezzetli. Baharatlı ve taze bir şey, fırtına sonrası alacakaranlık esintisi gibi.

"Leydim, yarın akşam özel odamda akşam yemeği için bana katılma şerefini bahşeder misiniz?"

Sanki bir seçeneğim varmış gibi soruyor ve Gabriel'in arkamdaki uyarıda kaydığını hissettiğimde, tek bir cevap olduğunu biliyorum. İstemiyormuş gibi davranabilirim ama her parçam kabul etmek için can atıyor. Tabii ki onunla akşam yemeği yemek istiyorum, dizlerim erimiş tereyağı gibi olsa bile.

"Evet... Senin..." Durup etrafıma bakıyorum, kulaklarımın ucu ısınıyor. Eğiliyorum ve kral başını eğiyor, böylece yanaklarımız neredeyse birbirine değiyor. Lezzetli bir ürperti bastırıyorum. "Size ne diyeyim?"

Sadece onun duyabileceği kadar alçak sesle söylemeye çalışıyorum ama etrafımız Fae'lerle çevrili ve şu anda ilgi odağıyız. Diğer haraçlardan ve onların gardiyanlarından kahkahalar yükseliyor. Küçümseyici ve alaycı. Ben bu şakanın içinde değilim. Ben hepsinin kıcıyım.

Kral o zaman gülümsüyor, ama gülümsemesi gerçek gibi. Zalimce değil, nazik bir gülümseme ve içimde küçük bir umut ışığı beliriyor. Sarayının vatandaşları canavar olsa bile, belki de kralın ruhu bu sarayın altın sıcaklığını yansıtıyordur.

"Bana Atlas diyebilirsiniz," diyor yumuşak bir sesle ve odada bir nefes alma sesi duyuluyor.

Verdiği yanıtı düşünerek burnumu kıvırıyorum.

"Önemli bir unvan falan değil mi? Majesteleri? En yüce ve yardımsever olanınız?"

Atlas bir kıkırdama daha çıkarıyor, bu seferki de küçümseme değil nezaketle örülü. Derin ve zengin bir ses ve koruyucu bir örtü gibi omuzlarıma yerleşiyor. Eğer kral... eğer Atlas... beni çekici buluyorsa diğerlerinin ne düşündüğü kimin umurunda? Belki de haddimi aşıyorum.

"Hiç de değil. Buraya bir ortak bulmaya geldim. En değerli yoldaşımın bana bir unvanla hitap etmesini beklemezdim. Bağlandığım kişi bana adımla hitap edecek." Göz kırıyor ve aklımdaki tüm mantıklı düşünceler uçup gidiyor.

Bu Fae ile yemek mi yiyeceğim? Kendimi tamamen aptal durumuna düşüreceğim. Onun gibi birinin yanında nasıl davranacağıma dair hiçbir fikrim yok.

"Lütfen evet de," diye ısrar ediyor, sanki bu benim seçimimmiş gibi. Bana attığı bakış, bu odadaki tek kız benmişim gibi hissettiriyor. Bu saraydaki. Tüm krallıkta. Belki de tüm Ouranos'ta. Hayatımda hiç önemli ya da özel biri gibi davranılmamıştım. Buna alışabilirim.

"Evet..." Fısıldıyorum ve başını beklenti dolu bir hareketle eğip daha fazlasını bekliyor. "Evet... Atlas," diye deniyorum ve o anda yüzünde ısıltılı bir gülümseme beliriyor. Elim hâlâ onun elindeyken ağzını elimin arkasına bastırıyor ve nefes almayı bırakıyorum. Dudakları sıcak, yumuşak ama sert ve benimkilere karşı nasıl hissedeceklerini merak ediyorum. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, gözlerinde kalbimi neredeyse göğsümden fırlatacak bir parıltıyla başını kaldırıyor.

"Harika," diyor. "Dört gözle bekliyorum."

Bunun üzerine Atlas elimi bırakıyor ve diğer dokuz haraca dönmeden önce beni hızlıca selamlıyor. "Hanımlar," diyor, "ben de her biriniz hakkında daha fazla şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum. Lütfen yakında beni ziyaret etmek için bir davetiye bekleyin." Ardından odadan çıkmadan önce yumruğunu kalbinin üzerine bastırarak tekrar eğiliyor. Kapı arkasından kapandığında herkes sohbete dalıyor.

Gabriel elini koluma doluyor ve beni kapıya doğru çekiyor. "Gidelim," diyor, belli ki bana kızgın. Bir bakışta Apricia'nın beni en iyi nasıl dilimleyeceğini ve akşam yemeğinde muhtemelen acı baharatlarla süslenmiş bir güveçte servis edeceğini düşünür gibi beni izlediğini görüyorum.

Gabriel beni koridora doğru çekiyor, o kadar sıkı tutuyor ki irkiliyorum. "Canımı yakıyorsun!"

Beni duvara doğru itiyor ve ön kolunu boğazıma bastırıyor. "Bu senin için bir oyun mu Lor?" Gözleri öfkeyle parlıyor. "Burada başarısız olursan seni anında Nostraza'ya geri göndermeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nefes borumdaki baskıyı hafifletmeye çalışarak koluna yapışıyorum. Ağzımı açıyorum, cevabım boğazımda düğümleniyor. Ne yaptığını anlayınca Gabriel gevşiyor. Ama sadece koridorun ortasında bayılmamamı sağlayacak kadar.

"Neyin var senin?" Tısladım. "Kralla akşam yemeğini ben kazanmadım mı?"

Gabriel başını sallar. "Sen yaptın. Ve neden olduğundan emin değilim. Atlas neden seninle bu kadar ilgileniyor Lor? Sen kimsin?"

Sanki ondan bir şey sakladığımdan eminmiş gibi gözlerini kısıyor. "Ben hiç kimseyim. Neden beni seçtiğini bilmiyorum. Açıkçası, hiç kimse benden daha şaşkın. Muhtemelen benim için üzülyordur." Kelimeler içimden yırtılıyor ama kulağa ne kadar acınası geldiklerini hissedebiliyorum. Hepsi bu. Bu çılgın mücadelelerden birinin sonunda kaçınılmaz olarak ölümümle karşılaşmadan önce zavallı Son Övgü'yle dalga geçiyor. Böylece herkese, Aphelion'un bir sonraki kraliçesi olma şansına sahip olduğuna gerçekten inanan Umbra faresiyle nasıl yemek yediğine dair eğlenceli bir hikaye anlatabilir.

"Gidelim," diyor Gabriel. "Bir dahaki sefere sinirlerine hakim ol. Kimse bir meyhane kavgasında balo salonundan daha rahat edecek bir kraliçe istemez."

"Beni kışkırttı!" Bağırıyorum, öfkeyle. Gabriel duruyor, dönüyor ve üzerime geliyor. *Zerra, o gerçekten korkutucu.*

"Büyüklik sende kalsın Lor. *Kraliçeler* böyle yapar."

Yine bana sırtını dönüp uzaklaşıyor ve itiraf etmeliyim ki, sözleri aklımda yer ettikçe biraz utanıyorum.

Gabriel beni odama geri götürdükten sonra, Mag'in daha önce benim için

aldığı eski gri tuniğı koyduğum yere gidiyorum. Onu çıkarıp, koşuyorum

Parmaklarım etek ucunda geziniyor ve aradığım sert parçayı hissettiğim yerde yırtıp açıyorum.

Küçük kırmızı bir mücevher elime düşüyor ve geri aldığım için minnettar bir şekilde değerli aile yadigârına bakıyorum. Onun yanımda olması kendimi Willow ve Tristan'a biraz daha yakın hissetmemi sağlıyor. Onu ışığa tutuyorum, bir elmadan dilimlenmiş gibi görünen düzleştirilmiş bir tarafı hariç, yüzleri göz kırpmıyor.

Tuvalet masasının üzerinde bir mücevher kutusu duruyor ve içindekileri karıştırarak taşın sığabileceği büyüklükte altın bir madalyon seçiyorum.

Kapattıktan sonra zinciri boynuma asıyorum ve tokayı sabitliyorum. Aynaya bakarak derin ve topraklayıcı bir nefes alıyorum ve madalyonu elimde sıkıca kavriyorum.

On Birinci Bölüm

Tertesi akşam kapım çalındığında güneş ufukta batıyordu. Mag, hala çelimsiz olan bedenimin açılarını gizlemek için altın rengi ipekten, yere kadar uzanan bir elbise giymeme yardım etmişti bile. Beni bu şeyin içine soktuğu için neredeyse şehvetli görünüyorum.

Bir kez daha, yara izimi makyajla kapattı, böylece neredeyse görünmez oldu. Bu konuda ne hissettiğimden hala emin değilim. İyi uyuyamıyorum ve gözlerimin altında onun da gizlediği koyu halkalar var. Diğer mahkumların sesleri ve kokularıyla çevrili olmaya alıştığım hapishaneye kıyasla burası geceleri çok sessiz. Tristan ve Willow'u o kadar çok özlüyorum ki kalbime kramplar giriyor ve onlar olmadan dönüp duruyorum, son on iki yılın kâbusları rüyalarımı zehirliyor.

Şişeler, makaslar, taraklar ve iğnelerle dolu bir arabayı iten bir Fae erkeği odaya girer. Beyaz-sarı saçları sanatsal bir şekilde şekillendirilmiş.

Mag'in tuvalet masasında yanaklarıma altın tozu damlattığı yere doğru yürürken bir milim bile kıpırdamıyor.

"Callias," diye nefes alıyor, onun girişiyle rahatladığı belli. "Nihayet. Seni günler önce çağırmıştım."

Erkek, gözleri menekşenin parlak bir tonu olan bir bakışla onu kenara çekiyor. "Ben Aphelion'un en gözde stilistiyim. Parmaklarını şaklatınca gelebileceğimi mi sanıyorsun? Sikim kadar uzun bir müşteri listem var." Elini ağzına götürüyor ve komplocu bir fısıltıyla bana, "Ve inan bana, bu *çok* uzun, tatlım," diyor.

Mag bir öfke sesi çıkarıyor ve ben homurdanmamı bastırırken kafasının arkasına bir tokat atıyor.

"Bu bir Haraç," diyor Mag, beni işaret ederek. "Sana çaresizce ihtiyacı olan biri. Bunun acil bir durum olduğunu söylediğimde ne demek istediğimi anladın mı? Beni annene gitmek zorunda bırakma. Seni çocukluğundan beri tanıyorum, genç adam."

Callias başını ovuşturup Mag'e kara bir bakış fırlatırken burun delikleri alevleniyor. "Artık buradayım." Başını sallıyor ama mükemmel jöleli saçında hiçbir hareket yok. Mag de attığı tokatla tek bir saç telini bile yerinden oynatmış gibi görünmüyor. "Bana neyle çalıştığımızı söyle."

Dikkati bana dönüyor ve dudakları kıvrılmadan önce yüzü düşüyor. Kıvrılmış dudaklara, kırışmış burunlara ve uzun süreli bakışlara o kadar alıştım ki, gözlerimi kapattığımda onları görüyorum. O konuşmadan elimi kaldırıyorum. "Biliyorum. Ben iğrencim. İğrencim. Ben bir Umbra sıçanıyım. Umudun ötesindeyim. Her şeyi duydum. Hakaretleri bir kenara bırakıp devam edebilir miyiz?"

Bunun üzerine Callias parlak mor gözlerini kırıştırır ve yüzünde yavaş bir gülümseme belirir. "Vay, vay, etrafta işleri ilginç hale getireceksin.

Burada, değil mi?" Arkama geçip aynadaki bakışlarımı yakalıyor. "Sanırım şimdiden en sevdiğim Haraç oldun."

Onun onayı karşısında yüzümde beliren gülümsemeye engel olamıyorum. İçimden bir ses, Aphelion'un en gözde stilisti ve çok uzun bir penisi olan Callias'ın kolay kolay etkilenmediğini söylüyor.

"Ama bu saçlar," diyor, dağınık uçlarımı toplayıp parmaklarının arasında gezdirirken. "Bu konuda hemen bir şeyler yapmalıyız."

"Tamir edebilir misin?" Mag fısıltıyla soruyor, sanki bacağımyı kesmeyi tartışıyorlarmış gibi.

"Elbette tamir edebilirim," diye tersliyor. "Ama kolay olmayacak. Arabam."

Şaşkınlıkla Mag odanın öbür ucuna koşuyor ve Callias'ın arabasını getirip yanımda durduruyor. İçindekileri karıştırarak altın bir tarak ve bir çift parlak makas aldı. Başka bir şey söylemeden işe koyuluyor, adını hiç duymadığım ve muhtemelen hiç tanışmayacağım yüzlerce insan hakkında dedikodu yapıyor. Konuşma tarzından, hepsinin Güneş Sarayı'nda yaşadığını ya da soylulardan olduğunu tahmin ediyorum.

"...ve Gemma kaptanın onu kilerde tokatladığını iddia ediyor, ama aslında Gemma ve Irving olduğuna dair bir söylenti duydum." Homurdanıyor. "Amatör. İki kadın ve bir erkekle aynı anda hokkabazlık yaptığında, gel ve benimle konuş."

"*Gabriel*'i mi kastediyorsun?" Makası kesip atarken inanamayarak soruyorum.

Callias duraklar. "Kaptanla ilk isim bazında, değil mi?" Kaşlarının yukarı kalktığını görüyorum.

"Ve kral," diye ekliyorum ve bu Callias'ın gülümsemesinin genişlemesine neden oluyor.

"Aferin, Umbra faresi." Göz kırıyor ve ben de söyleme şekline aldırmadan tekrar gülümsüyorum.

Mag sabırsız bir ses çıkarır ve gözlerini devirir. "Siz ikiniz flört etmeyi bıraksanız? Kralın maiyetinden biri her an burada olabilir." Ellerini sıkarak kapıya bakıyor.

"Evet, evet, bitirdim," diyor Callias. Saçlarımı düzeltiyor ve ne tür bir sihre sahip olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama tamamen farklı bir kadın gibi görünüyorum. Saç uçlarımı temizledi ve saçlarımı karanlık bir yüzeyden yansıyan yıldız ışığı gibi parlattı. Her nasılsa saçlarımı daha uzun ve daha az körelmiş göstermiş. Ona dokunuyorum ve başımı sağa sola çeviriyorum.

"İnanılmazsın," diyorum şaşkınlıkla.

"Biliyorum," diyor Callias umursamaz bir tavırla. "Aphelion'daki en gözde stilist olmamın bir nedeni var." Küçük kapsüllerle dolu küçük bir cam kavanozu alıp bana uzatıyor. "Günde bunlardan bir tane al. Saçlarının daha hızlı uzamasına yardımcı olacak. Hepsini bir anda geri getiremem ama birkaç hafta içinde hatırı sayılır bir uzunluğa ulaşacaktır."

"Gerçekten mi?" Hapları alıp şişeyi açarak soruyorum. Şeffaflar ve içlerinde küçük altın parçacıkları asılı. "Bu inanılmaz." Bir tanesini yutuyorum.

"Sadece biraz güzellik büyüsü." Omuz silkiyor, ama tepkimin onu memnun ettiğini söyleyebilirim. Ayağa kalktığımda çenemi baş ve işaret parmaklarının arasına alıp yüzümü eğerek ışığı yakalamasını sağlıyor.

"Bu konuda ne yapabileceğime bakacağım. Bu şifacılar da hiç incelik yok. Bir bandaj yapıştırıp bitti diyorlar. Bu barbarca."

Başımı iki yana sallıyorum, bir elimle yüzümü çekip yanağımı kapatırken diğer elimle boynumda asılı duran altın madalyonu kavriyorum. "Hayır. Bunu yapmanı istemiyorum."

Bu yara hayatımdaki en önemli iki insanı hatırlatıyor. Willow'u müdürün öfkesinden korumaya çalışırken aldım. Araya girmiştım.

Tam saldıracakken onu korumak için önüne geçti ve onun yerine beni yakaladı. O kadar öfkeliydi ki, Tristan araya girene kadar beni kanlı bir şekilde dövdü ve sonra Kelava öfkesini onun yerine ona çevirdi.

Onu Tristan'ın üzerinden almak için üç gardiyan daha gerekti ve ikimiz de haftalarca revirde kaldık. Çıktığımda geriye bu yara izi, birkaç kırık kaburga ve sayısız çürük kaldı. Muhtemelen başkalarına aptalca gelebilir ama bu yara izi, ne yapmak için burada olduğumu ve Güneş Kralı'nın yanında bir yer kazanamazsam neler kaybedeceğimi hatırlatıyor.

Önemli olan tek şey Tristan ve Willow.

Callias yüz ifademde bir şey görmüş olmalı, çünkü bana sert bir baş selamı veriyor ve itiraz etmiyor. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum.

Cevap gülümsemesi çarpık. "Kralla iyi şanslar. İçimden bir ses seninle çok uğraşacağını söylüyor."

Mag, tepeden tırnağa altın zırhlara bürünmüş bir çift muhafız gelmeden hemen önce onu odadan kovuyor. Ardından Gabriel içeri giriyor, beni şöyle bir süzüyor, kanatları hışırdıyor.

"Biraz daha şık görünüyoruz, değil mi?" diyor ve ben gözlerimi kısıyorum. "Umarım taklit etmeye çalıştığın kadın gibi davranabilirsin."

"Tam bir pisliksin," diyorum terliklerimi giyerken.

"Bana daha kötülerini de söyledin, Tribute." Çenesini kapıya doğru salladı. "Hadi gidelim. Geç kalacaksın."

"Zerra, çok patronluk taslıyorsun," diye çıkışıyorum, onu odadan çıkarken takip ediyorum. Daha dolambaçlı koridorlardan geçerek yolumuza devam ediyoruz. Güneş neredeyse batmak üzere ve saray gündüz olduğundan daha da canlı görünüyor. Yanından geçiyoruz

Koridorlarda müzik çalarken insanların içki içip güldüğü çok sayıda oda.

Başka bir odada çiftler dans ediyor, ayakları hava gibi hafıf, odanın içinde dönüyorlar. Başka bir kapının ardında diğerk haraçlardan bazılarını görüyorum ve durup onları izliyorum. Bir salonun köşesinde toplanmışlar,  sanatçıyı izliyorlar. Bir hokkabaz, bir ateş üfleyici ve kendini mümkün ya da doğal görünmeyen kıvrımlara büken bir Fae.

Apricia beni bakarken yakalıyor, soluk tenli, beyaz-sarı saçlı ve buz mavisi gzly bir Haraç'a fısıldarken sert bir şekilde bakıyor. İkinci Haraç bana utangaç bir bakış atıyor ve sonra gülümsüyor. Çok büyük ya da sıcak bir gülümseme değil ama en azından kaşlarını atmıyor. Belki de bu grupta en azından bir müttefik bulabilirim. Apricia fark ettiğinde, Fae'nin koluna vuruyor ve o da arkasını dönüyor.

"Ne yapıyorlar?" Gabriel'e soruyorum. Hepsi korkunç olsa da, bir parçam benim de orada olmamı istiyor. Bu ortam şu anda bulunduğum yerden çok daha az korkutucu görünüyor. Güneş Kralı'nı ve onun ışıltılı gülümsemesini dşndk sinirlerim boğazımda düğümleniyor. Ona ne söyleyeceğim?

"Akşamlarının tadını çıkartıyorlar ve seninle yer değiştirmek için sol gözlerini seve seve verirler." Gabriel'in sözleri sivri.

Ona bakıyorum. "Tabii. Tabii ki. Hadi gidelim." Başını sallıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en uzun, en geniş kapıların önüne gelene kadar beni sarayda gezdirmeye devam ediyor. İçinden birkaç araba geçebilir ve bir devi rahatlıkla ağırlayabilirdi. Cilalı altınla parlıyorlar, üzerlerinde Güneş Kralı'nın amblemi var.

Bir ift muhafız el sallayarak bizi içeri sokuyor ve eğer sarayın görkemli olduğunu düşünseydim, kralın dairelerinin zenginliği yanında neredeyse snk kalırdı. Altın ve değerli taşlar, gümüş ve inciler her yüzeyi kaplıyor. İçeri girdiğimizde

kalın altın halı ayak seslerimi bastırıyor. Gabriel beni duvar boyunca uzanan ve denize bakan bir penceresi olan yarım daire şeklindeki devasa bir odaya götürüyor.

Batan güneş suyu pembe ve turuncu tonlarına boyuyor ve ne zaman şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeye tanık olduğumu düşünsem, onu aşacak başka bir şey buluyorum. Her şeyi sanki ilk kez görüyormuşum gibi hissetmekten kurtulabilecek miyim merak ediyorum. Neredeyse hiç yaşamadım. Tüm hayatım bir hiçliğin kıyısında geçti.

"Lor," diye yumuşak bir ses geliyor ben içeri girerken. Güneş Kralı, kahverengi pantolonu ve yakası açık beyaz gömleğiyle rahat olsa da görkemli. Çok güzel bir adam. Nostraza'nın sıkıcı gri üniformasını giyse bile yine de göz kamaştırıcı olabilirdi. "Burada olmanıza çok sevindim."

Gümbür gümbür atan kalbim beni öldürmeye çalışırken yaklaşıp elimin arkasını öpüyor. "Majesteleri," diye mırıldanıyorum ve azarlayan bir kaşını kaldırıyor. "Atlas," diye düzeltiyorum. "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim. Benim için bir onurdur." Düşünüyorum. Kral o kadar sıra dışı ki, bunun bir onur olması gerektiğine eminim ama neden burada olduğuma dair hâlâ kafamda bir sürü soru var.

"O zevk bana ait. Lütfen oturun." Masaya doğru yürür ve Gabriel'e hitap etmeden önce bir sandalye çeker. "Onu getirdiğin için teşekkür ederim. İşimiz bittiğinde seni çağıracağım."

Gabriel tereddüt ediyor, sanki hangimizi azarlayacağına karar verememiş gibi benimle kralın arasına bakıyor. "Terbiyeli ol," diyor ikimize de özellikle. Ben yerime yerleşirken Atlas kısık bir kıkırdama çıkarıyor ve sandalyeyi itiyor. O benden köşede bir yere otururken, Gabriel'in ayak sesleri odadan kayboluyor.

Tam o sırada kapı aralığından büyük tencereler ve yemek tabakları taşıyan birkaç hizmetçi çıkıyor. Her şeyi önümüze koydular, biri benim

köpüklü şarap. Yiyecek dizisi baş döndürücü. Çoğunun ne olduğunu bilmiyorum; tek bildiğim taze, renkli oldukları ve inanılmaz koktukları. Bir hizmetçi tabağıma birkaç porsiyon yemek koyuyor. Kızarmış tavuk, patates, yaprak, fındık ve kuru meyvelerden oluşan bir karışım, kremi bir sosun içinde. Önümde bir sepet dolusu kabarık beyaz yumuşak tereyağlı ekmek ve adını bilmediğim bir düzine başka şey.

"Lütfen ye," diyor Atlas ve ben yemeğe dalmadan önce sadece bir an tereddüt ediyorum. Bir lokma tavuk dilime değdiği anda inliyorum. Tadı çok güzel, bu sihir gibi hissettiriyor. Herhangi bir şeyin tadının böyle olması nasıl mümkün olabilir? "Beğendin mi?"

"Beğendin mi?" Dedim. "Bu şimdiye kadar yediğim her şeyin ötesinde."

Atlas odanın çevresinde konuşlanmış hizmetkârlara bakıyor. "Bizi yalnız bırakın," diye emrediyor ve bir an sonra kendimizi yalnız buluyoruz.

"Nostraza'da olmak nasıl bir şeydi?" diye sorarak beni hazırlıksız yakaladı. Bu akşam beklediğim sohbet konusu bu değildi. "O ekmeği yiyişinden anladığım kadarıyla seni pek iyi beslememişler."

Onun yorumuyla yüzüm ısındı. Ben tam bir hayvanım. Eminim diğer haraçlar sadece yemeklerini kemiriyor ve birkaç ısırdıktan sonra tıka basa doymuş gibi davranıyorlardır.

"Özür dilerim," diyorum ağzım doluyken. Artık sürdürülebilir miktarda yemek yediğim için vücudum kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyormuş gibi geliyor, sürekli bir açlık midemi kemiriyor.

"Üzülme," diyor Atlas, gülümsemesi nazik. "Lütfen. Sana bunu sağlayabildiğim için mutluyum. Ve o yerden çıktığın için."

"Ama kaybedersem beni geri göndereceksin," diyorum. "Gabriel bana böyle söyledi."

Atlas kaşlarını çatıyor ve ifadesi ciddileşiyor. "Ne yazık ki Aurora ile yaptığımız anlaşma bu."

"Anlaşma mı?"

Atlas iç geçiriyor ve şarabından sakın bir yudum alarak arkasına yaslanıyor. "Karmaşık bir durum."

"Sanırım bilmeye hakkım var, çünkü bu beni ve refahımı ilgilendiriyor." Yemeyi bıraktım, ellerim kucağımda, elbisemin yumuşak ipeğini kavırıyor.

Atlas öne doğru eğiliyor, dirseklerine dayanıyor, o kadar yaklaşıyor ki sıcak tarçın kokusunu alabiliyorum. Burnumu boğazına gömmek ve bu yemek gibi her damlasını içime çekmek istiyorum.

"Bilmeyi hak *ediyorsun* Lor, ama bu sır bu odadan asla çıkmamalı. Tüm Aphelion'da Son Haraç hakkındaki gerçekleri bilen tek kişi ben ve benden önce gelen krallardır. Ve yakında sen."

Açıklamak istemediği bir sırrın etrafında dans etmeye çalışıyormuş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum. Bekliyorum, onun varlığıyla gözümün kamaşmaması için elimden geleni yapıyorum ve önemli olana odaklanıyorum. Çoğunlukla Zerra adına burada ne yaptığımla ilgili cevaplar.

"Güneş Kraliçesi Denemeleri hakkında ne biliyorsun?" Atlas beni inceleyerek soruyor.

"Hiçbir şey. Birkaç gün öncesine kadar böyle bir şeyi hiç duymamıştım. Hayatımın yarısını o hapishanenin duvarları ardında geçirdim. Ouranos hakkında çok az şey biliyorum. Aurora'nın güneyinde olduğumuzu biliyorum ama hepsi bu kadar."

Atlas beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra konuşmak için ağzını açıyor. "Uzun zaman önce, çok uzun zaman önce, Aphelion ve Aurora bir anlaşmaya vardılar. Bunun nasıl gerçekleştiğine dair ayrıntılarla seni sıkmayacağım ama

Esasen, Aurora'ya Güneş Kraliçesi Denemeleri'nde bir ölümlü haraç verildi. Ve tam tersi."

"Neden?"

"Bir güç dengesi," diyor Atlas. "Aurora ve Aphelion Ouranos'taki en güçlü iki krallık. Bir kontrol olarak, her iki krallık da Denemeler ne zaman gerçekleşirse, içlerinden birinin kraliçe olması için bir fırsat olacağı konusunda anlaştı."

Kaşlarımı çatıyorum, bana söylediklerinin zincirini takip etmeye çalışıyorum. "Bu çok karmaşık görünüyor," diyorum. "Bunu neden yapsınlar ki?"

Atlas omuz silkiyor. "Binlerce yıl önceki kral ve kraliçelerin ne düşündüğünü bildiğimi iddia edemem. Ancak anlaşma bağlayıcıdır ve Son Haraç hafızalarda kaldığı sürece birbirlerinin evinden gizlice gelmiştir."

"Neden gizlice?"

Atlas sanki sorularım onu eğlendiriyormuş gibi gülümsüyor.

"Öncelikle, bu bir sır çünkü Aphelion halkı yeni kraliçelerinin kuzeyden gelmesinden hiç memnun olmaz. Böyle bir şey hiç yaşanmamış olsa da, ortaya çıkacak sonuç hiç hoş olmaz."

"Hiç olmadı derken, Son Haraç her seferinde öldü demek istiyorsun."

Atlas dudaklarını birbirine bastırıyor ve başını sallıyor. "Evet."

"Ve sanırım bunların hepsi 'kaza' mıydı? Son Haraç *uygun* bir *şekilde* bertaraf edildi mi? Aurora'dan birinin kraliçeniz olarak hüküm sürmesini de istemezsiniz herhalde?"

Atlas bana dikkatle bakıyor. "Teoride yok ama Duruşmalara müdahale etmem yasak. Aurora'dan gelen temsilciler duruşmaları yakından takip ediyor. Atalarımın bunu neden yaptığını sormuştun, emin olmamakla birlikte, nedenlerinin ego ve güçle ilgili olduğundan şüpheleniyorum.

Gurur. Eğer Son Haraç yükselecek olursa, rakiplerinin tahtında kendilerinden birinin oturduğunu bilmek yeterli olacaktır. Bu hiçbir zaman diğerinin sarayına sızmanın bir yolu olarak düşünülmedi, daha ziyade Ouranos'ta kimsenin gücünün mutlak olmadığının bir sembolü olarak hizmet etmek içindi."

"Neden Aurora ile rakipsiniz?"

"Aphelion ve Aurora iki karşıt taraftır, Lor. Günün sıcak ışığı ve gecenin soğuk ışıkları. Güçlerimiz birbirine karşı çalışır ve her zaman hkimiyet için savaşmışızdır. Her şey her zaman böyle olmuştur."

Atlas atalını eline alıyor ve tabağındaki kızarmış buttan bir parça tavuk koparıyor. Tavuğu ağzına gtrşn izliyorum, yutkunurken boğazının nasıl dğmlendiğini görüp byleniyorum. Gözleri benden hiç ayrılmıyor, berrak mavi bakışları vahşi bir fırtına kadar yoğun.

"Nihayetinde Güneş Aynası bir sonraki kraliemizi belirleyecek," diye devam ediyor ses tonundaki ciddiyetle. "O zaman yükselecek ve İmparatorluk Fae'si olacak. Ve ben de sihrime tam ve sınırsız erişim kazanacağım." Ağzına bir parça ekmek atıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Denemelerin amacı da bu. Benim gücüm iki yarıyı bir bütün haline getirmeye dayanıyor. şu anda Yüksek Fae olarak hatırı sayılır bir büyüye sahip olsam da, bu birleşme bu gücün olgunlaşmasını tamamlamaya, onu çoğaltmaya ve her iki hükümdara da kullanmaları için bahşetmeye hizmet ediyor. Her saray, kendi hükümdarlarının yükselişini belirleyen bir Esere sahiptir." Duraksıyor. "Aurora'da bu bir meşaledir," diyor ben dilimin ucundaki soruyu sormaya fırsat bulamadan.

Bu bilginin ağırlığı aramıza bir taş gibi düşüyor. *By.* Gabriel kazanırsam, İmparatorluk Fae'sinin büyüsünün benim olacağını söylemişti.

Yüksek Fae büyüü bir Şey olabilir, ama İmparatorluk büyüü bana mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazla güç verir.

"Ne tür bir büyüün var?"

Atlas gülümser ve şarabından bir yudum alır. "Işığı kontrol edebilirim. İllüzyonlar benim uzmanlık alanım."

"Bu ne anlama geliyor?" Yoğun bir merakla soruyorum.

Arkasına yaslanıp bir el sallıyor. Birdenbire okyanus tabanında oturuyoruz, etrafımız mavi su, yosun dalları ve renkli balık sürüleri ile çevrili. Nefesim kesildi. "Bu inanılmaz. Çok gerçekçi görünüyor."

Atlas omuz silkiyor. "Şaşırtıcı derecede faydalı olabilir."

Ayağı kalkıyorum, ayağımın altındaki kumun bile ben adım attıkça nasıl döndüğünü fark ediyorum. Uzanıyorum ve elim serabın içinden geçiyor, illüzyon dokunduğum yerde ışık noktalarıyla parıldıyor. Dikkatli bakarsam, etrafımızda daha fazlasının parıldadığını görebiliyorum. Görüntünün gerçek olmadığına dair tek ipucu onlar.

Atlas şaşkınlığıma gülüyor, sonra bir el sallıyor ve deniz eriyip gidiyor, beni bir kez daha yemek odasında bırakıyor. Elim göğsüme götürüp ona bakıyorum.

"Aurora'nın senin tacın üzerinde hak iddia etmesi seni korkutmuyor mu?" Önceki konuşmamızın konusuna dönerek soruyorum. "Onun sadece bir sembol olduğunu söylemenize rağmen mi?"

Atlas şarabından bir yudum daha alıyor ve ben yerime dönerken bana şüpheli bir bakış atıyor. "Güneş Aynası seni seçerse, bunun bana ve sarayıma karşı niyetinin saf olmasından kaynaklanacağına inanıyorum. Yeni eviniz olacak Şey için savaşacağınıza inanıyorum."

"Aurora'ya sadakatim yok," diyorum kızgınlıkla, bunu ona neden söylediğimden emin değilim. Ama Aurora'ya hiçbir Şey borçlu değilim. Orası benim evim değil ve

her şeyimi elimden aldı. Eğer şansım olsaydı, tüm krallığı yerle bir ederdim.

Atlas'ın ağzı memnun bir gülümsemeye dönüşüyor. "O zaman endişelenmem için bir sebep daha yok."

Bardağının kenarından beni inceliyor, parlak su gözleri içimi deliyor. O kadar çiğ ve açık bir bakış ki, kendimi tenime kadar soyulmuş hissediyorum. "Ayrıca kraliçeme aşık olacağıma ve onun da bana aşık olacağına dair muhtemelen aptalca olan umudumu da koruyorum. Bir Fae'nin hayatı çok uzun olabilir ve sevmediği birine bağlıysa daha da uzun olabilir."

Büyü fikrinin içimdeki rüzgârı alıp götürdüğünü düşünüyordum ama bu seferki beni gökyüzüne savurdu. Yutkunuyorum ve odaklanabileceğim başka bir şey olsun diye çatalımı bir parça patatese saplıyorum. Onu ağızma tıktırıp kalbimin durulmasını beklerken yavaşça çiğniyorum.

Kendime geldiğimde "Neden ben?" diye sordum.

Başını sallıyor, bir dirseğini masaya dayıyor ve çenesini yumruğunun üzerine koyuyor. "Çünkü Son Haraç her zaman Nostraza'dan gelirdi ve sanırım sen de doğru yaştaydın. Rion nedenlerini benimle paylaşmadı."

"Rion?"

"Aurora Kralı," diye cevaplıyor Atlas, uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına iterken ifadesi yumuşuyor. Yanağımı okşayan parmaklarının kısa dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor. "Seni gerçekten de her şeyden haberdar etmediler, değil mi?"

Sözlerindeki nezaket, sesindeki sempati gözlerimin arkasındaki yaşların alevlenmesine neden oluyor. Beni buraya ölmem için getirmiş olsalar bile, hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. İçimde bir şeyler gevşiyor, sonsuza dek hapsolacağımı düşündüğüm bir hayatın boğuculuğundan beni sarsıyor. Nostraza'nın bildiğim tek varoluş olacağından emindim.

Ama Aurora Kralı bunca zaman sonra neden gitmeme izin verdi? Neden şimdi bana bu küçük özgürlük şansını sundu? Ve neden onun yerine Willow'u göndermedi? Bu onun için daha güvenli bir seçim olurdu gibi görünüyor. Yine de burada hayatı ve onuru tehlikede olan kişi o olmadığı için minnettarım.

"Lütfen," diye fısıldadım. "Arkadaşlarımı çıkarabilir misin? Tristan ve Willow'u? Sahip olduğum tek şey onlar. Gabriel bu şekilde yürümediğini söyledi ama sen bir kralsın."

Atlas cevap vermek yerine masayı itiyor ve ayağa kalkıyor. Elini uzatıyor, ben de elimi uzatmadan önce bir göz atıyorum. Beni ayağa kaldırıyor ve bir dizi kapıdan geçirerek okyanusa bakan bir balkona götürüyor. Güneş batmış ve yıldızlar gökyüzünde pırıl pırıl parlıyor. Bu yerle ilgili her şey o kadar harikulade ve gerçeküstü ki, bir anını bile bunun bir parçası olarak geçirme fırsatım olduğuna inanamıyorum.

Ciğerlerimi temizleyen deniz havasını içime çekiyorum.

Atlas beni parmaklıklara doğru çekiyor, elimi bırakıyor ve dirseklerine yaslanıyor.

"Özür dilerim," diyor. "Ama bunu yapamam. Anlaşmamız sadece Son Haraç için. Eğer başarısız olursan, Nostraza'ya geri dönmek zorunda kalırsın, yoksa savaş riskini göze alırım."

"Ve bunu aşağılık bir mahkûm için yapamazsın," diyorum, sesim odun gibi çıkıyor. "Lor-"

Elimi kaldırıyorum. "Sorun değil. Elbette benim için savaşa girmeni beklemiyorum. Ben sadece senin için hiçbir şey ifade etmeyen bir ölümlüyüm. O kanın ellerime bulaşmasını asla istemem."

Dik duruyor ve parmağıyla çenemi yukarı kaldırarak bakışlarını benimkiyle buluşturuyor. "Özür dilerim. Keşke bunu değiştirebilseydim."

"Eğer kazanırsam... onları dışarı çıkarabilir miyiz?"

Atlas o zaman gülümsüyor, başparmağı çenemde geziniyor, bu rahatlatıcı hareket göğsümde her zaman donup kalan ağır duygu bloğunu çözüyor. "O zaman Rion'la kesinlikle pazarlık yapabiliriz."

Bu zayıf umudun pençelerini geçirmesine izin vermeden önce, karşı karşıya olduğum şeyin büyüklüğünü hatırlıyorum. Kendimi geri çekiyorum ve yüzümü suya dönüp parmaklıklara tutunuyorum. "Ama Son Haraç hiç kazanmadı. Yani bunların hepsi tamamen varsayımsal."

"Lor, her şeyin bir ilki vardır. Seni korumak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Neden?" diye sordum. "Aurora Kralı'yla kan davana devam edebilmek için mi?"

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Hiç de değil. Atalarımın böyle hissettiğini söyledim ama ben böyle hissetmiyorum. Ouranos'un eski politikaları ve kimsenin ne hakkında olduğunu bile hatırlayamayacağı kadar uzun süredir var olan küçük kinlerle ilgilenmiyorum. O taca layık birini bulmak istiyorum. Onunla bir hayat kurmak ve simbiyotik bir birlikteliğin tüm aşk ve tutkusunu yaşamak istiyorum. Tüm haraçları koruyacağım. Benim sayemde buradasınız ve eğer incinirseniz, bu benim utancım olur. Bununla yaşayamam."

Karşımdaki erkeğe hayretle bakıyorum. "Nasıl gerçek olabilirsin?" Soru ben istemeden ağzımdan kaçıyor ve Atlas gülüyor. Göğsünün derinliklerinden geliyor, erimiş çikolatadan yayılan dallar kadar sıcak, meleksi bir ses. Güldüğünde ıslıl ıslıl oluyor ama bu haliyle akkor gibi.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, mavinin girdaplı havuzları midemin derinliklerinde kıvrılan bir sıcaklıkla içimi yakıyor. Ay ışığı elmacık kemiklerinin düzlemlerinde ve çenesinin çizgisinde parıldıyor. Kahverengi saçları bakırdan örülmüş gibi parıldıyor. Yanağıma dokunuyor, bir parmağı dikkatli bir dokunuşla yara izimi takip ediyor. Kendimi destekliyorum, yaramı kapatmakla ilgili kaçınılmaz yorumunu bekliyorum ama onun

yerine ifadesi düşünceli bir hal alıyor.

"Son Övgü hiçbir zaman hayatta kalamadı, ama bu oyunun bir kuralı olduğu anlamına gelmiyor. Belki de doğru kişi henüz ortaya çıkmamıştır."

O kadar yakınımda duruyor ki vücudunun fısıltısını benimkine karşı hissedebiliyorum. Kendimi göğsünün sert düzlemlerine ve kalçalarının güçlü kıvrımlarına doğru bastırırken ona doğru eğilme dürtüsüne karşı koyamıyorum. Başını eğiyor ve ağzımın köşesine en nazik öpücüğü kondurduğunda nefesim kesiliyor.

Beni daha da yakınına çekerken, bir kolu belimi sararken ve bana karşı sıkarken çaresiz bir minnow'um. Sıcacık bir tenle kaplı kasları ve sert hatları var. O kadar parlak ki, Zerra'nın onu saklamak için tuttuğu güneş ışığının tek tek damlacıklarından yapmadığına inanmak zor.

Çenemi tekrar yukarı kaldırıyor, ağzı artık benimkine o kadar yakın ki nefesinin dudaklarıma değdiğini hissediyorum. Tadı çilek ve limon gibi ve biraz önce içtiği dumanlı şarabın bir ipucu.

"Lor-"

"Majesteleri," diye araya giren bir muhafız Atlas'ın sonraki sözlerini kesti. Beyaz kanatlarından diğer dokuz muhafızdan biri olduğu anlaşılıyor. Atlas rahatsız edilmekten hoşnut olmadığını gösteren bir kaşını kaldırıyor ama kolunu belimden çekmiyor. Aksine, beni daha sıkı çekiyor.

"Ne oldu, Jareth?" diye soruyor kırpılmış bir ses tonuyla.

"Konsey odasında size ihtiyaç var. Beklediğiniz haberci geldi." Jareth'in gözleri krala dönmeden önce bir anlığına bana kayıyor. Jareth sarayın içine çekilmeden önce Atlas başını eğiyor.

Atlas bana bakıyor, parmakları çenemin kıvrımlarında geziniyor. "Gecemizi kısa kestiğim için çok üzgünüm. Lor, seni daha yakından tanımak isterim. Umarım

Bunu tekrar yapabiliriz. Benim yanımda rahat olman benim için önemli. Bu gece söylediğim her kelimede ciddiydim."

Onun ezici varlığı ve paylaştığı sayısız şaşırtıcı ifşaat sayesinde göğsümdeki hava hırıltıya dönüşüyor. "Elbette," diyorum, kendimi kontrol ediyor gibi görünmeye çalışarak. "Yemek için teşekkür ederim. Asla unutamayacağım bir şeydi."

Atlas gülümsüyor ve sonunda elini bırakıp uzaklaşıyor. Onun yokluğunu hissediyorum, sanki bedenimden kopmuş fiziksel bir şey gibi. "Seni odana götürmesi için Gabriel'i çağıracağım."

Elimi Atlas'ın koluna koydum ve gömleğinin altındaki kasların esnemesini hissettim. "Eğer senin için de uygunsa, sanırım geri dönüş yolunu kendim bulabilirim. Her şey yolunda mı? sarayı keşfedersem? Sahile gitmeyi çok isterim. Daha önce hiç okyanus görmemiştim."

"Sanırım bu hiç denizde yüzmediğin anlamına geliyor?" diye soruyor, gülümsemesi sabırlı ve başımı sallıyorum.

"Benim bir aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız. Bu hayatta çok az şey yaptım ve neredeyse hiçbir şey deneyimlemedim. Diğer Haraçlarla kıyaslandığımda çok cahil ve... kültürsüzüm. Bana bu güzel elbiseyi giydirebilirsiniz ama ne olduğumu saklayamazsınız." Sözlerimin sonu kesiliyor. İhtiyacım olan son şey farklılıklarına dikkat çekmek ama Atlas'la ilgili bir şey bana kendimi hoş ve güvende hissettiriyor ve ona söylediğim hiçbir şey için beni yargılamayacağını hissettiriyor.

Başını eğiyor ve gözlerimle buluşarak bana bakıyor. "Hayır. Gözlerinin derinliklerinde yaşadığın hayatı görebiliyorum. Aptal değilsin ve cahil de değilsin. Belki vals yapmayı ya da piyano çalmayı öğrenmedin ama bunlar zenginlerin sadece zamanlarını doldurmak için yaptıkları şeyler. Önemli değiller ve hiçbir şey ifade etmiyorlar. Sen *yaşadın*, Lor. O hapishanede pek çok korkunç şey yaşamış olmalısın."

Bir nefes çekiyorum, gözlerimin tekrar yandığını hissediyorum. Uzun zamandır tasmayla tuttuğum gözyaşlarımı zapt etmek gittikçe zorlaşıyor. Burada, güneşin yüzüme vurduğu ve denizin uğultusunun kulaklarımda yankılandığı bu yerde, uzun zamandır ruhumu bağlayan dizginleri bırakabileceğimi hissediyorum.

Artık günlerim acımasız sözlerden, boş midelerden ve keskin yumruklardan daha fazlası olduğu için gözyaşlarım asla izin vermediğim serbest bırakılma için yalvarıyor. Hayatımın her kapısında bir anahtar döndü ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. *Ben* asla eskisi gibi olamayacağım. Eğer Nostraza'ya geri gönderilirim, hayatta kalma yeteneğimden endişe ediyorum. Sadece birkaç gün içinde Aphelion, bir tabut gibi giydiğim kabuğun yüzeyini çizdi.

"Tekrar çok özür dilerim," diyor Atlas. "Sözünü kesmek istemiyorum ve bu konuşmayı bitirmek istiyorum. Yarın benimle yemek yer misin?"

Göz kırpıyorum, gözümün kenarındaki yaşı siliyorum. "Peki ya diğer haraçlar? Seninle üst üste iki gece geçirmeden de benden yeterince nefret ediyorlar zaten."

Atlas kaşlarını çatar. "Doğru. Düşünmüyordum. O zaman sana zaman ayırmanın başka bir yolunu bulacağım, böylece kayırıyormuşum gibi görünmeyecek. Bir şeyler bulmam için bana birkaç gün ver."

"Tamam," diye fısıldadım. "Teşekkür ederim."

Atlas'ın neden bu kadar nazik davrandığına ve neden benimle daha fazla zaman geçirmek istediğine dair sorularımı bir kenara itiyorum. Sanırım beni buraya getirdiği için bir miktar suçluluk duyuyor olmalı ve kesinlikle acıma duygusu var. Ne derse desin, düşmanlarına bir açıklama yapmak için beni kullanabilir ve bunu hatırlamam iyi olur. Ama bu gece benimle konuşma ve bana bakma şekli, kendimi öyle biri gibi hissettirmiyor.

"Ve tabii ki istediğiniz yeri keşfetmekte özgürsünüz," diye ekliyor. "Saray duvarları içinde her yerde güvende olacaksınız."

Jareth tekrar kapıda belirir. "Majesteleri," diyor sabırsız bir ses tonuyla.
"Size Şimdi ihtiyaç var."

"Geliyorum," diyor Atlas. "İyi geceler, Lor." "İyi geceler," diyorum ve sonra Güneş Kralı gidiyor.

On İkinci Bölüm

NADIR

Nadir davetiyeyi elinde tutuyordu; parlak altın mürekkeple karalanmış altın renkli kağıt, kasvetli siyahlarla gösterişli bir kontrast oluşturuyordu

ve çalışma odasının grileri.

"Bu da ne?" Mael odanın ortasındaki siyah kadife koltuğa çökerek sordu, ayaklarını önündeki alçak masaya vuruyordu.

Nadir alay ederek mektubu tekrar okudu. "Atlas'tan geliyor. Aphelion yine o saçma Güneş Kraliçesi Yarışmaları'nı düzenliyor ve Atlas onlara işkence etmek için elinden geleni yaptıktan sonra hala hayatta olan zavallı dişileri *kutlamak* için son yarışmadan önce Haraçların onuruna bir baloya davet edildim. Barbarca bir gelenek."

Mael başını eğdi, kara bir kaşını kaldırdı. "Ve *seni* davet etti?"

Nadir kısık bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Muhtemelen daha iyisini bilmeyen uşaklarından biridir. Aslında benim gelmemi beklemediğine eminim." Kartı masasına fırlattı ve ardından Mael'in ayaklarına tekme attı.

"O pis botlarını masamdan çek."

Nadir uzun pencerelerin altında yer alan bara doğru yürüdü ve kendine bir kadeh konyak doldurdu. İçindekileri bir yudumda geri attı, yumuşak sıvı boğazını yakıp göğsünü ısıttı, ama tedirginliğini yatıştırmak için hiçbir şey yapmadı.

Ateşin önünde uzanan sevgili buz köpekleri Morana ve Khione'ye baktı. Küçük kurtların boyuna sahiptiler ve bir komutla bir adamın boğazını parçalayabilirlerdi. Yüzleri patilerine yaslanmıştı; kalın, beyaz kürklerinin uçları alevlerin ışığında parlıyordu.

"Yani bu kızı kimin kaçırdığı hakkında hiçbir fikrin yok mu?" Mael konuşmalarının önceki konusuna geri dönerek sordu.

"Onlar Fae'ydi," diye yanıtladı. "Tek söyleyebileceğim bu. Koku çok zayıftı." "Ve bu gizemli kokuyu hangi sarayın almış olabileceğine dair hiçbir ipucu yok.

Mahkum mu?"

"Bunu bilseydim, çoktan orada olmaz mıydım sanıyorsun?"

Mael ellerini başının arkasında kavuşturarak arkasına yaslandı. Parlatılmış siyah deri bir zırh giymişti ve siyah bukleleri kısa kesilmişti. Koyu kahverengi gözleri ve teni, gökyüzünde dalgalanan mor ve kıvıll auroranın renkli yansımalarıyla parıldıyor, Nadir'in çalışma odasındaki tek aydınlatma kaynağını oluşturuyordu.

"Babana ne söyledin?"

"Ozziller'in onu yakaladığına dair kanıt dışında hiçbir iz bulamadım."

"Öyle olmadığına eminsin."

Nadir kendine bir bardak daha doldurdu, ilki biraz fazla kolay içilmişti. "Bölgede gizlenen bir tanesinin izini sürdüm ve yuvasını buldum. Orada herhangi bir ölümlünün olduğuna dair hiçbir iz yoktu. O kaçırıldı. Hollow'un ötesinde bir koku olmaması bir gösterge ise uçup gitmiş."

"Yani Tor, Woodlands ya da Aphelion olabilir," diye yanıtladı Mael. "Muhtemelen Alluvion değil." Durakladı ve Nadir dönüp hayat boyu arkadaşı ve özel muhafızlarının kaptanına baktı.

"Kalp'in içinde en son ne zaman gözetleme yaptık?" Nadir pencereden dışarı bakarak sordu. Gökyüzü kapkara ve bulutsuzdu, mor, pembe ve deniz mavisi şeritler halinde akıyordu.

Mael öne doğru eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı ve ellerini kavuşturdu. "Kalp mi? Neden? Heart'ın bu işin içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nadir omuz silkti. "Daha garip şeyler de oldu."

"Birkaç ay oldu," diye yanıtladı Mael. "Ama birkaç gözcü gönderebilirim. İşlerin sessiz kalmasını sağlayın."

Nadir başıyla onayladı. "Evet, öyle yap. Ve düzenli bir program ayarla. Bütün bu olanlarda bir gariplik var."

Tekrar Mael'e baktı. "Amya hangi cehennemde?"

Mael gözlerini devirdi. "O burada olacak. Zerra kutsanmış, boktan bir ruh hali içindesin."

Nadir bardağına doğru sırtıttı. "Aradaki farkı anlayabiliyor musun?" "Gerçekten söyleyemem. Bana şundan bir bardak ver."

Nadir bara döndü ve ikinci bir içki doldurdu. Yanına gidip Mael'e uzattı ki ikisinin de dikkatini pencereden gelen bir ses çekti. Nadir döndüğünde Amya'nın dışarıda süzüldüğünü gördü, renkli ışık kamçıları sırtında kanatlar oluşturarak onu havada tutuyordu.

Kobalt ışığından ince bir dalga yayarak, açılmadan önce pencerenin mandalına hafifçe vurdu. İçeri fırladı ve bir tüy kadar hafif bir şekilde çömelerek halının üzerine indi. Nadir gibi onun gözleri de gece yarısı irislerine fon oluşturan aurora renklerini yansıtıyordu.

Siyah deri tayt ve dar bir korse giymişti, kahverengi omuzları çıplaktı. Sırtından aşağı sarkan ikiz örgülerin arasından kırmızı, mor ve zümrüt rengi çizgiler geçiyordu. Bir başka ışık fiskesi pencereyi öyle bir kuvvetle kapattı ki, duvar boyunca uzanan her bir bölme sarsıldı.

"Dikkatli olacak mısınız?" Nadir tersledi. "Eğer o pencereleri tekrar değiştirmek zorunda kalırsam..."

Amya sırtıttı ve Nadir gözlerini devirerek kadehi onun elinden aldı, kalan konyayı parlattıktan sonra geri uzattı. Mael'e dönerek bir elini kalçasına koydu, başını Nadir'e doğru eğdi ve "Neden bu kadar sinirli?" diye sordu.

Nadir boğazından alçak bir hırıltı çıkardı.

Mael odanın öbür ucundan fısıldayarak, "Sevgili yaşlı babanın ondan bir şey saklamasına kızıyor," deyince ikisi de kahkahalara boğuldu.

Nadir kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Eğer ikinizin de işi bittiyse," dedi. Mael ve Amya, Amya onun yanındaki kanepeye çökmeden hemen önce komplocu bir gülümsemeyle birbirlerine baktılar. Botlarını önündeki alçak masanın üzerine koydu ve arkasına yaslandı.

Tam o sırada Morana ve Khione ateşin önündeki yerlerinden kalktılar ve başlarını Amya'nın kucağına yaslayarak, her ikisi de Amya'nın ilgisini çekmek için yalvarırcasına yanına geldiler.

"N'aber ağabey?" diye sordu Morana'nın kulağının arkasını kaşıyarak, Khione ise ağlamaklı bir mırıltı çıkardı.

Nadir'in gözleri Amya'nın ayaklarına kaydı ama hiçbir şey söylemedi, işine devam etmek istiyordu. Amya'ya Mael'e 3452 numaralı mahkûmla ilgili öğrendikleri hakkında daha önce söylediklerini anlattı.

"Ve sen onun kim olduğunu bilmiyorsun? Ya da onu kimin kaçırdığını?" Amya öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayayarak sordu.

"Burada lanet olası bir yankı mı var?" Nadir sordu ve Amya gözlerini kıstı.

"Bunun önemli olduğundan neden bu kadar eminsin?" diye sordu. "Babam bu mahkum hakkında başka bir şey söyledi mi? Hiç mi?"

Nadir başını salladı. "Ona kızın hayatta olduğuna dair bir işaret olmadığını söylediğimde rahatlamış görünüyordu ama yine de onun varlığını önemsiz göstermeye çalıştığını hissettim. Tek bir kızın kaderiyle ilgilenmesi hiç mantıklı değil. Kız neden önemli ve neden Kelava onu izliyordu?"

"Bunların hepsi güzel sorular ama her anlama gelebilir," dedi Amya. "Bunun peşine düşmeye değer olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Bu kız herhangi biri olabilir. Belki de Nostraza'da elden çıkardığı gayrimeşru bir kız kardeşidir ve gittiği için rahatlamıştır."

Nadir alay etti. "Saçmalama. Babam piç doğmuş olsun olmasın hiçbir çocuğunu bu kadar önemsemezdi." Dişlerini sıkarak elindeki boş bardağı sıktı.

"Haklısın," dedi Amya ve bakışları buluştu, aralarındaki boşluğu ömür boyu çektikleri acı dolduruyordu.

Mael gözlerini devirdi. "Zerra, siz ikiniz çok *hasar* görmüşsünüz."

Nadir ve Amya rahatsız edici ikiz bakışlarıyla onu kıstırdılar. "Kapa çeneni," diye koro halinde bağırdılar ve Mael bir kahkaha attı.

"Biliyor musunuz, terapi ikinizin her zaman kurduğu intikam planlarından çok daha faydalı ve kesinlikle daha az tehlikeli olurdu."

Amya Mael'i görmezden gelerek Nadir'e baktı. "Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Diğer mahkemeleri araştırın. Ortaya çıkan gizemli kız hakkında bir şeyler bulabilecek misin bir bak. Gizlenmiş ya da göz önünde olabilir."

Amya başını salladı. "Tor, Alluvion ve The Woodlands'de güvenilir casuslarım var. Celestria bağlantım az önce yakalandı, bu yüzden yerine birini bulmam gerekecek. Yazık oldu. Çok iyiydi." Alt dudağını ısırđı. "Ve tabii ki, Aphelion'a kimseyi gizlice sokmayı hâlâ başaramadım."

Nadir başını salladı. "Diğerleriyle başla. Şansımız varsa Aphelion'un bu işle bir ilgisi yoktur. Eminim Atlas bir bağlanma partneri bulma kisvesi altında bir sürü hevesli genç dişiyi becermekle çok meşguldür. Elleri oldukça dolu olacaktır."

Amya burnunu kırıştırdı. "Yine mi Duruşmalar? Geçen sefer olanlardan sonra buna bir son vereceklerini düşünürdünüz."

"O dosyayı bulmamız gerek," diye yanıtladı Nadir, Amya'nın yorumunu duymazdan gelerek, Aphelion, Atlas ya da geleceğin Güneş Kraliçesi umurunda bile değildi. "Kaybolmasının bir nedeni var. Umarım yok edilmemiştir."

"Nereye bakacaksın?" Mael sordu.

"Başlangıç olarak babamın çalışma odasına."

Mael ve Amya birbirlerine ihtiyatlı bir bakış attılar. "Bu biraz riskli," dedi.

Nadir pencereye dönerken kayıtsız bir ses çıkardı. "Riskle birlikte ödöl de gelir. Umarım."

"Nadir?" Amya sordu ve Nadir onun oturduğu yere doğru baktı. "Bunun gerçekten babamı alaşağı edebileceğini mi düşünüyorsun? Mesele bu mu yani?"

Omuz silkti, yüzyılların kederiyle ağırlaşmış derin bir iç çekerken bir elini gevşek koyu dalgalarında gezdirdi.

"Bilmiyorum Am, ama emin olmanın tek bir yolu var ve elimizdeki her seçenek araştırmaya değer."

Bölüm Th rteenI

LOR

O Sonraki hafta sabahlarımı Gabriel'le saatlerce antrenman yaparak geçiriyorum; o da benim gücümü, dayanıklılığımı ve el becerimi geliştirmeye çalışıyor. Bir hafta boyunca

Şifacılar birkaç kez daha geri döndüler ve Hollow'da geçirdiğim süre boyunca oluşan hasarı tersine çevirdiler. Asla bir kılıç ustası olamayacağım ama en azından kendime ciddi bir zarar vermeden nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Etrafımda biraz gevşedi ve artık bana her zaman değil sadece bazen bakıyor, bu yüzden bunu bir gelişme olarak işaretliyorum. Beni yakında tekrar görmek istediğini söylemesine rağmen Atlas'tan hiçbir haber alamıyorum.

Acımasına izin vermemeye çalışıyorum. O bir kral - yönetmesi gereken koca bir diyarı var ve zaman geçirmesi gereken dokuz haracı daha var. Kendime onun çekiciliği ve güzelliği karşısında gözümün kamaşmaması gerektiğini hatırlatmalıyım.

O. Ben Son Haraç'ım. Burada bir kurbandan başka bir şey değilim ve Atlas'ın iddia ettiğinin aksine, sözde bir suçluyu kraliçesi olarak istemiyor. O gece özel olduğumu düşünmeme izin verdi ama kendime hiçbir şey olmadığımı ve hep öyle kalacağımı hatırlatıyorum.

Öğleden sonralarımı Madam Odell ve diğer haraçlarla geçirirken, görgü kuralları ve adab-ı muaşeretin incelikleri konusunda eğitim alıyorum. Müzik dersleri, dans dersleri ve sanat dersleri var. Hepsi benim için kayıp. Diğer haraçlar piyano ve keman eğitimi aldılar ve melekler gibi çalışıyorlar. Aphelion'un kıvrak valslerinin tüm adımlarını zaten biliyorlar. Fırça darbeleri mükemmel, koparılıp koklanabilecek kadar gerçek görünen boyalı altın gülleri çağrıştırıyor. Diğerleri beni incelerken yolumu bulmaya çalışıyorum. Bazıları temkinli, bazıları acımasız ve bazıları da beni tamamen görmezden geliyor.

Gabriel beni öğle yemeği için yemek salonuna götürmek üzere geldiğinde neredeyse iki haftadır Aphelion'daydım. Başka bir altın elbisenin içindeyim, dizinin sonu gelmiyor. Boynumda kendime ait olduğunu iddia ettiğim altın madalyon asılı. Bu çöküş denizinde kimse bir bibloyu gözden kaçırmayacak. Bir başka rahatsız edici yemekle daha yüzleşmeye hazırlanırken, onu elimde tutarak kendime hakim olmaya çalışıyorum. Gabriel yürürken bana bakıyor, dilinin ucunda bir şey olduğu belli.

"Ne?"

"Daha iyi görünüyorsun. Daha sağlıklı."

Omuz silkiyorum. "Teşekkürler. İlk mücadelede bana çok faydası olacak."

"Buradan nefret ediyorsun." Bu bir soru değil. "Nostraza'da olmayı mı tercih ederdin?"

Açlıktan ölmek, dövülmek ve kilit altında tutulmak mı?"

Hâlâ madalyonu tutarak ona bakıyorum. "Açıklaması zor." Elbette Nostraza'nın rutubetini ve soğuk acımasızlığını özlemiyorum ama Willow ve Tristan'ı başımı döndürecek kadar şiddetle özlüyorum. Nostraza belki de

Sefil bir haldeydim ama beni seven iki insanla birlikteydim. Yaşasam da ölsem de umurlarında olan.

"Hepsi benden nefret ediyor," diyorum diğer haraçları kastederek. Gabriel kaşlarını kaldırarak başını eğiyor.

"Ne olmuş yani?"

"Yani-" Ona kaşlarımı çatıyorum. "Yani ben istemiyorum."

Gabriel başını sallar. "Eğer bir kraliçe olacaksan Lor, insanların senin hakkında ne düşündüğü konusunda endişelenmeyi bırakmalısın. Hükümdarlar her zaman popüler olmayan zor kararlar vermek zorundadır."

Bir kahkaha attım. "Ve senin gibi bir piç gibi mi davranayım?"

Gabriel durur, bir elini kapının koluna koyar ve göz kırpar. "Onun gibi bir şey." Kapıyı iterek açıyor ve beni içeri yönlendiriyor.

Rahat yemek odasına girdiğimde sohbet aniden kesiliyor. Gabriel'in sözlerini ciddiye almaya çalışarak bir iç çekişi bastırıyorum. Nostraza'nın içinde, hapishanenin baş belası olarak belli bir şöhrete sahiptim. Diğer mahkûmların hepsi beni sevmese de, çoğu bana saygı duyardı. Nostraza'da hiyerarşiyi anlamıştım. Sistemi kendi lehime nasıl manipüle edeceğimi biliyordum. Orada geçirdiğim onca yıldan sonra, en uzun süreli mahkumlardan biri olarak biraz yükseltilmiş rolümde rahattım. Burada, Aphelion'un zenginliğiyle çevrili bir yerde, boyumu çok aşan yeni kurallar dizisinde yol bulmaya çalışan beceriksiz bir amatörüm.

Diğer dokuz haraç, odanın ortasına doğru uzanan bir masanın iki yanına oturmuş durumda, Madam Odell de kendini beğenmiş bir gargoye gibi masanın başına tünemiş. En uçta boş bir koltuk bekliyor, muhtemelen benim için. Koltuğa gömülüp zarif görünmek için elimden geleni yaptığımda herkes bana bakıyor. Yanımda kıvrıcık siyah saçlı ve koyu kahverengi tenli bir kadın olan Halo oturuyor. Bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor.

"Merhaba," diyor ve omzumu kendi omzuyla dürtüyor. Bu hareket karşısında irkilmemeye çalışıyorum, başkalarının gündelik temasından hâlâ rahatsızım ve umutsuzca bu yüzden tuhaf görünmemeye çalışıyorum. Diğer haraçların hiçbiri daha önce ben başlatmadan bana doğrudan hitap etmemişti.

"Merhaba," diyorum ve onun gülümsemesine kendi gülümsememle karşılık veriyorum. Karşımda Marici oturuyor, Atlas'la akşam yemeği yediğim gece salonda fark ettiğim buz gibi sarı saçlı kadın.

O da gülümsüyor, soluk mavi gözleri donmuş göller gibi. "Seni görmek güzel." Çenesini indiriyor ve omuzlarını içe doğru kıvrıyor. "Kralla yemeğiniz nasıl geçti? Sormak için can atıyordum."

Halo kıkırdıyor ve elleriyle ağzını kapatıyor. "Marici, burnunu sokman hiç hoş değil," diyor, gülümsemesi mükemmel beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. Her şeye rağmen ben de kendimi sırtırken buluyorum.

"O çok..." Isındığımı belirtmek istercesine elimi yüzüme doğru sallıyorum ve iki Fae de minnettar kahkahalar atıyor. Apricia masanın en ucunda oturuyor ve sanki onun huzurunda eğlenmeye cüret etmemizi engellemek istermiş gibi bize bakıyor.

"Öhöm," diyor Madam Odell, odadaki genel konuşmayı susturarak. Halo bana doğru bir gülümseme daha gönderiyor ve kalbimin etrafındaki sıkı bant bir parça gevşiyor. Denemeye devam edersem belki işler düzelebilir.

"Hepinizin eğitim ve derslerinizle meşgul olduğunuzu biliyorum, ancak birbirimizi daha yakından tanımamızın akıllıca olacağını düşündüm. Her ne kadar çoğunuz toplumdaki yeriniz sayesinde zaten tanışıyor olsanız da, buradaki herkes aynı... çevrelerde dolaşmıyor."

Dokuz çift göz daha beni incelerken ince dudaklı bir gülümsemeye bana bakıyor. Ellerim tabağımın yanındaki çatalı sıkıyor. Bu benim suçum değil.

Onların aptal partilerine hiç gitmedim.

"Neden hepimiz kendimizi doğru dürüst tanıtmıyoruz?" Apricia uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden savurarak soruyor. "İlk ben başlayacağım."

Madam Odell ona bakıyor, belli ki sözünün kesilmesinden hoşlanmıyor, ama Apricia'ya yavaşça başını sallıyor. "Pekâlâ. Devam edin."

Apricia sandalyesinde kıpırdanıyor, gülümsemesi kendini beğenmiş. "Ben Apricia Heulfryn, Cornelius Heulfryn'in ilk kızı, 24. bölgenin müdürü, Güneş Yıldızları'nın lideri ve Birinci ve İkinci Sercen Savaşları'nın gazisi ve kahramanıyım. Güzel sanatlarda, yorumlayıcı dansta yetenekliyim ve Aurelius Festivali'nde üç yıl üst üste Altın Çan ödülünü kazandım."

Sözlerini bitirdiğinde oda o kadar sessiz ki köşede bir farenin gözlerini devirdiğini duyuyorum. Odadaki herkes ona temkinli bir şekilde bakıyor, monologundan ne anlam çıkaracaklarından emin değiller. Madam Odell boğazını temizliyor ve Apricia'ya şaşkın bir bakış atıyor.

"Bu çok... hoş, Apricia," diyor ve yanında oturan kadını işaret ediyor. Kralla ilk buluşmamızda arkasından yürüdüğüm soluk kıızıl saçlı Haraç. Kendini Hesperia olarak tanıtıyor, Apricia'dan biraz daha az görkemli bir giriş yapıyor ama yine de kendini beğenmişlikle dolu. Onların toplumunda doğmadığıma memnunum, bu beni dayanılmaz bir züppe yapmayacaksa tabii.

Masanın etrafında ilerliyorlar, herkes önemli olması gereken bir başarıyı ya da aile bağıını sıralıyor ve sanırım etkileyici olması gerekiyor, ama çoğunlukla gösteriş gibi geliyor. Belki de Gabriel haklıdır ve onların onayına ihtiyacım yoktur.

Yine de, tanışma faslı masada ilerlerken ensemden soğuk bir ter boşanıyor. Madam Odell'in

Sonum için. Bir elimi madalyonumun etrafına sarıyorum, menteşenin kenarının avucuma battığını hissediyorum.

Utangaç değilimdir. Nostraza'daki yemekhanede yüzlerce insanın önünde konuşmuşluğum var, genellikle de ortalığı karıştırmak istediğimde. Ama onlar dünyanın en aşağılık pislikleriydi. Katiller, tecavüzcüler ve hırsızlar. Birçoğu Nostraza'nın rezilliğini bile hak etmiyordu. Burada, bu güzel odada ve bu güzel sarayda, hayatımda gördüğüm en zarif on kadınla karşı karşıyayken, kendimi onların narin ipek ayakkabılarının ucunda kıvrılan bir solucan gibi hissediyorum.

Madam Odell delici bakışlarını üzerime dikti. "Ya sen, hayatım?" Son iki kelimeyi söyleme şekli, hiç de öyle olmadığını gösteriyor.

Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım kurudu. Temizleyip tekrar deniyorum. "Ben Lor. Ben... Umbra'danım," diyorum, Nostraza hakkındaki gerçeği kimsenin bilemeyeceğini hatırlayarak.

Atlas'ı ve oyun tahtasındaki bir çift zar gibi nasıl kullanıldığımı düşünüyorum. Hayatımın bu insanlar için hiçbir değeri yok. Aurora Kralı'nı düşünüyorum, hâlâ bunun için neden beni seçtiğini merak ediyorum. Eğer bir şekilde bu oyunu kazanmayı başarırısam, sonunda rakibinin kraliçesi olarak benimle yüzleşecek. Yaptığı onca şeyden sonra, neden bunu riske atsın ki? Ne kazanacak ki?

Tırnaklarım avuçlarıma batıyor. Beni buraya hangi anlaşmanın getirdiği umurumda değil. Bu yarışmayı kazanacağım ve sonra Nostraza'ya saldırıp onu çıplak ellerimle tuğla tuğla yıkacağım. Tristan ve Willow'u çıkaracağım, sonra da sırada *Rion* var.

Muhtemelen hâlâ zararsız, kırılmış ve dövülmüş olduğumu düşünüyordur ama ona aksini kanıtlayacağım.

"Lor?" Halo koluma nazik bir el koydu ve odadaki herkesin bana baktığını fark ettim. Tekrar. "İyi misin?"

Gözlerimi kırptıştırıyorum, düşüncelerimin kuyusundan çıkıp bu altın odaya ve bu altın saraya, çoğunun adını bile bilmediğim nefis yiyeceklerle geri dönüyorum. Önümde bir kase çorba duruyor, kalın ve sarı, üzerinde bir tutam krema ve bir dal yeşil var.

"Ben iyiyim," diyorum, saçımın bir parçasını yüzümden iterek. Mag'in daha düzgün görünmesi için kullandığı iğnelerden kurtulup duruyor. Callias'ın hapları sayesinde biraz daha uzadı ve şimdi omuzlarımın üzerinden geçiyor.

Madam Odell bana kısık bir bakış fırlatıyor ve hayatında hiç kimseye içtenlikle gülümseyip gülümsemediğini merak ediyorum.

"Sana anlatmaya çalıştığım gibi," dedi ellerini masanın üzerinde kavuşturarak ve bana bir kez daha sinirli bir bakış fırlatarak, "seni bugün buraya ilk görevine hazırlamak için getirdim. İki gün içinde gerçekleşecek ve hazır olmanız gerekecek." Hepimiz korku dolu bakışlar atarken haraçlardan fısıltılar yükseliyor. Madam Odell elini kaldırarak bir kez daha sessizlik çağrısında bulundu. "Hanımlar, lütfen. Meydan okumanın ayrıntılarını açıklamaya yetkim yok ama tarih derslerinizi tazelemek isteyebileceğinizi söyleyebilirim."

Sonunda yavaş ve lezzetli bir sırtışa dönüşüyor, kısır bakışları beni buluyor. Ağzının köşeleri bir gülümseme taklidiyle yukarı kalkmış olsa da, bunda sıcak ya da misafirperver hiçbir şey yok. "Hepiniz Aphelion'da altının satın alabileceği en iyi öğretmenlere sahipsiniz ve umarım hepiniz dikkatinizi vermişsinizdir."

Umbra'dan olsaydım bile özel öğretmenim ya da dersim olmazdı. Umbra'daki insanların yarısı muhtemelen okuma bile bilmiyordur. Sadece bu da değil, hayatımı kalın taş duvarların arkasında, Ouranos'un yöntemlerinden habersiz geçirdim.

Kıtanın Aphelion da dahil olmak üzere altı diyardan oluştuğunu, doğuda Ormanlık Alan ve batıda Alluvion ile sınırlandığını biliyorum. Kuzeyde Aurora, Tor ve Celestria ile sınırlanmıştır. Bir zamanlar kıtanın merkezinde yedinci bir diyar vardı, ancak çok uzun zamandır yok. Bunlar haritası olan bir çocuğun bile cevaplayabileceği basit sorular.

Şarap kadehimi elime alıyorum ve çarpınan nabzımı sabitleyeceğini umarak büyük bir yudum alıyorum. Tek tesellim bir bilgi yarışmasının kulağa pek de tehlikeli gelmemesi, o yüzden bu umut kırıntısına tutunuyorum. Her zaman kaybettiğimde, olabilecek en kötü şey Nostraza'ya geri gönderilmem olur. Eskisinden daha kötü durumda olmayacağım ve en azından Willow ve Tristan'ı görebileceğim.

Ama sonra hepimiz orada kapana kısılacaksınız ve tek özgürlük şansımız sonsuza dek yok olacak. Bir daha asla böyle bir fırsat yakalayamayacağım. Bunu bir şekilde kazanmalıyım. Onlar için.

Bir sonraki yemek servis edilirken haraçlar kendi aralarında sohbet ediyor ve ben de kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyorum. Belki Gabriel bana yardım eder, gerçi gardiyanların sadece silah eğitimi konusunda yardımcı olabileceğini söylemişti.

Eminim bu odadaki hiç kimse yol göstermeye hevesli olmayacaktır. Ben rakibim, çok iyi olmasam bile. Bir yerlerde bir kütüphane olmalı. Hiçbir şey değilse bile, Nostraza'da nasıl becerikli olunacağını öğrendim. Bunu kendi avantajıma kullanmalıyım.

Bir hizmetçi önüme bir tabak koydu. Kemik porselen tabağın kenarları parlak altın renginde ve üzerinde minik bir tavuğa benzeyen bir şey var. Çatalımla dürtüyorum, her yönden değerlendiriyorum.

"Sülün avı," diyor Halo, fısıltıyla eğilerek. "Çok lezzetli."

Benimle alay ettiğinden eminim, alnım çatık bir şekilde ona bakıyorum ama yüz ifadesinde sadece nezaket var. "Ve bunlar da keman başları," diyor, kuşun yanında duran garip kıvrılmış sebzeleri işaret ederek.

"Yanlış pişirilirse zehirli, ancak tuzla yenildiğinde ve tereyağı ile sote edildiğinde lezzetli."

"Zehirli mi?" Çatalımla ölümcül yeşillikleri dürterek soruyorum. Halo kahkahasını bastırmak için ağzını kapatıyor.

"Sadece karnını ağrıtırılar. Merak etmeyin. Kralın aşçıları ne yaptıklarını bilirler."

"Oh," dedim. "Tamam. Teşekkür ederim."

Halo başını sallıyor ve sanki beni rahatlatmak istercesine bir keman başını mızraklayıp ağzına atıyor ve bir çırpıda çiğniyor. Sırıttıyorum ve onu takip ediyorum. Dişlerimin arasında tam kıvamında çıtırdıyor, topraksı ve taze bir tadı var.

Tatsız ve daha da tatsız yemeklere o kadar alışmışım ki, yemeklerin tadının böyle olabileceğini unutmuşum. Bir kez daha, hayatımı tutarak geçirdiğim gözyaşları düşme tehdidinde bulunuyor. Hayattaki konumuma hiçbir zaman acımadım, bunun yerine bana verilen kaderi kabul etmeyi seçtim. Bu, özgürlüğüme giden yolu bulana kadar ödenmesi gereken bir bedeldi. Ancak ilk kez, bana dağıtılan elin nasıl da yığılmış bir desteyle oynandığını görerek umutsuzluğa kapıldım.

Ben çürüyüp giderken, dayak yerken, ölümüne çalışırken ve daha da kötüsü, bu yumuşak ve güzel Fae'ler ipekler içinde yaşıyor, şarap içiyor ve kuş tüyünden yapılmış yastıklarda uyuyorlardı. Bu konuda biraz acı duymamak elde değıl.

Madam Odell elini kaldırarak bir kez daha sessizlik istedi.

"Ayrıca sizi buraya oldukça hassas bir konuyu tartışmak için getirdim." Servis elemanları tabaklarımızı almak için odaya daldıklarında peçetesini ağzının kenarlarına siliyor.

Meydan okuma ve sözde zehirli yiyeceklerle ilgili sinirlerime rağmen, sülünümün yarısını ve sebzelerimin çoğunu yemeyi başardım. Teşekkürler

çökmüş yemeklerden oluşan istikrarlı bir diyet, dolgunlaşıyorum, elbiselerim artık bir iskeletin üzerine örtülmüş bir çarşaf gibi üzerimden sarkmıyor. Hayatımda fiziksel olarak hiç bu kadar iyi görünmemiş ve hissetmemiştim. Gabriel'in eğitiminden dolayı birkaç kasım ağrıyor ama bu küçük bir rahatsızlık.

Madam Odell, "Güneş Kraliçesi Denemeleri boyunca en iyi şekilde davranmanız şart," diye devam ediyor. "Burada sadece sarayı temsil etmiyorsunuz, aynı zamanda kralla bir bağ kurmaya çalışıyorsunuz. Kendinizi geleceğin kraliçelerinin en iffetlisi dışında bir şey olarak göstermenin sizin zararınıza olacağını söylememe gerek yok."

Kızlardan bazıları utanç içinde ağızlarını kapatırken kıpkırmızı oldular.

"Bu konuyu açtım çünkü her Güneş Kraliçesi Duruşması sırasında en azından

kendini biriyle uzlaşmacı bir pozisyonda bulan bir Haraç. Bu onların gardiyanı olabilir..." Masanın etrafında bir nefes alışverişi korosu oluşuyor ve ben gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüye direniyorum. "...kralın ekibinin bir üyesi, hatta kralın kendisi."

Bu hepimizi durdurur.

"Kral mı?" Ostara soruyor. Başının tepesini saran bir örgüyle örülmüş kestane rengi saçları ve teninin zeytin tonunu tamamlayan koyu gri gözleri var. "Böyle bir şey olabilir mi?" Sesindeki ton, bu düşüncenin onu utandırmadığını, aksine bu konuda çok ama çok umutlu olduğunu gösteriyor. Atlas'ı ve parmaklarının yanağımdaki hissini, kokusunu, yontulmuş bedeninin benimkine karşı verdiği hissi düşündüğümde, onu gerçekten suçlayamıyorum.

Madam Odell dudaklarını büzerek, "Bu oldu," diyor. "Ve bu Haraç için asla iyi bitmez. Bu yüzden, kralın yatağını uzun vadede ısıtmak istiyorsanız, ne kadar çekici ve yakışıklı olursa olsun, bunu şimdi yapmaktan vazgeçmeniz gerektiğini hatırlamanız iyi olur. O sadece bir erkek ve

eylemlerinden sorumlu tutulabilir. İlişkinizin uygun şekilde devam etmesini sağlamak sizin elinizde."

Bakışları yine bana kayıyor, sanki bir kar örtüsünün saflığını lekeleyen kara bir lekeymişim gibi. Eğer bende bakire bir kraliçe umuyorlarsa, o gemi okyanusun dibinde oturuyor.

"Benim için endişelenmene gerek yok," diyor Apricia, siyah saçlarını bir kez daha omzunun üzerinden savurarak. Eğer saçları her zaman bu kadar rahatsız ediciyse, birilerinin ona toka alması gerekiyor. "Ben hâlâ bir bakireyim ve sevgilime bağlanacağım güne kadar da öyle kalmayı planlıyorum."

Bunu söyleme şekli, sevgilisinin aslında Güneş Kralı olduğundan çok emin olduğunu gösteriyor. Elimde olmadan bir homurtu çıkarıyorum ve sonra onu bardağımın kenarına gömmeye çalışıyorum. Bu kimseyi kandırmıyor ve on çift göz bana dönüyor.

"Peki ya sen?" Apricia kara kaşlarından birini kaldırarak soruyor. "Sanırım Umbra'dan bir lağım faresi bir bulaşık bezinden daha fazla kullanılmıştır. Belki biraz para için bacaklarını açarsın?" Kıs kıs gülüyor ve karşısında oturan bal sarısı kadın Griane de ona kıs kıs gülüyor. Sanırım Apricia baş kaltak rolü için bir müttefik ve rakip buldu.

"Apricia," diye azarlıyor Marici. "Bu çok dayanılmaz bir kabalık. Eminim *öğretmenlerin* sana bundan daha iyi davranışlar öğretmiştir." Onun sözleri karşısında göğsümde bir şeyler ısınıyor. Muhtemelen buradaki varlığım hakkında aynı şeyleri hissettiği için beni gerçekten savunuyor.

Apricia'nın utanabileceğini düşündüysem yanılmışım çünkü burnunu çekiyor ve sivri çenesini daha da yukarı kaldırıyor. "Hepimiz onun bir kurban olarak burada olduğunu biliyoruz. Bir 'mesaj' olarak. Bizden biriymiş gibi davranmayın." Bunun üzerine bana baktı ve burnunu kırıştırarak tekrar kokladı.

Madam Odell sonunda, "Bu kadar yeter," diye araya giriyor ama

aşağılanmamdan zevk aldığını söyleyebilirim. Bana tekrar baktığında,
büzölüp

Yerde eriyip gitmeyi dileyerek oturuyorum. Buradan nefret ediyorum. Bundan nefret ediyorum. Şu anda Nostraza'nın kapalı duvarlarına nasıl özlem duyabilirim? Gabriel bunu anlamayabilirdi ama kendine has garip bir şekilde, burası evimdi.

"Cevabı duymak istiyorum," diyor Madam Odell ve ben göz kırpıyorum. "Neyin cevabı?"

"*Kullanılıp kullanılmadığınız*" -eliyle dairesel bir hareket yapıyor- "Bayan Heulfryn'in çok güzel bir şekilde ifade ettiği gibi bir bulaşık bezi gibi. Kral yokken neler olduğunu rapor etmek ve Haraçların daha az arzu edilen nitelikleri hakkında onu bilgilendirmek işimin bir parçası."

Oda o kadar sessizleşiyor ki Halo'nun uzun kirpiklerinin kırışmasını duyabildiğime yemin edebilirim, ağzı açık bana bakarken. Bakışını yakalıyorum, yüz ifadesinde sempati buluyorum. Yüzümde görmesi gereken şey onu tekrar o ana döndürüyor. "Madam Odell, Lor'u ayrı tutmak pek adil görünmüyor."

"Düşüncelerinizle ilgilenmiyorum," diyor Madam Odell. "Yarışmadan elenmenin tek yolunun başarısız bir deneme olmadığını hatırlatmama gerek var mı? Aklını başına topla."

Halo'nun ağzı kapanıyor ve ona, beni savunmaya çalıştığı için minnettarlığımı ifade ettiğini umduğum bir bakış gönderiyorum. Diğer herkes beklentiyle izliyor. Yalan söyleyebilirim. Yalan *söylemeliyim*. Bu kimseyi ilgilendirmez ve kimse bir şey kanıtlayamaz.

Madam Odell öne doğru eğilmiş, dirseklerini masaya dayamış ve ellerini çenesinin altında kavuşturmuş bir halde, "Bekliyorum," diyor. Ağzımı açıyorum ama hiç ses çıkmıyor.

Ben saf değilim. Kullanıldım ve kırıldım. Ama bunların çoğunun benim seçimim olmadığını onlara nasıl söyleyebilirim? Beni zevkleri için kullanılacak bir araçtan başka bir şey olarak görmeyen ahlaksız gardiyanların merhametine kaldığımı? Kendimi savunmak için hiçbir çarem

ve yolum olmadığını? Her şeyimi

O anıları susturmaya ve olanları unutmaya çalıştığım gün? Bunun benim seçimim olmamasının utancını hafifletmek için Aero gibi erkeklerde teselli aradığımı mı? Aero ile, bu benim seçimimdi. Ne zaman ve nasıl istersem o zaman alırdım.

Nostraza'da tutunacak çok az şey vardı. O nemli taş duvarlar arasında bulunacak çok az konfor vardı.

Peçetemi elimde evirip çevirirken, yanaklarım yanarken ve gözlerim yaşlarla dolarken odada birkaç kıs kıs gülüşme oluyor. Artık onları tutamıyorum. Halo uzanıp bileğime rahatlatıcı bir el doluyor. Bu onun suçu değil ama duygularını takdir ediyorum.

Dehşet içinde elimin arkasına sıcak bir damlanın sıçradığını hissediyorum. Nostraza'da olduğu gibi burada da ağladığımı görmelerine izin veremem. Bu Fae'lerin muhafızlardan bir farkı yok. Onlar da benim zayıflıklarımı arıyorlar. Giydiğim doku inceliğindeki zırhta delikler açmanın bir yolunu.

Bana bu şekilde davranmaya nasıl cüret ederler? Beni buraya şaka olsun diye zorla getirdiler. İbret olsun diye. Ve hepsinin çok üstün olduğunu düşünüyorlar. Derin bir nefes alıyorum. Öfkemin yoğunluğuyla titriyor. Gözyaşlarım kuruyor ve onları tekrar aşağıya dolduruyorum. Aşağıya, aşağıya, ait oldukları yere. Her zaman ait oldukları ve sonsuza dek saklayacağım yere.

Başımı kaldırıp Madam Odell'e en sert bakışlarımı yöneltiyorum. Bir kaşını kaldırıyor, ağzının köşesi alaycı bir ifadeye dönüşüyor. Cevap vermek yerine ayağa kalkıyorum ve sandalyemi öyle bir güçle geriye itiyorum ki, herkesin irkilmesine neden olan yüksek bir çığlıkla yankılanıyor. Başka bir şey söylemeden peçetemi masaya vuruyorum, dönüyorum ve hışımla odadan çıkıyorum.

Bölüm On Dört

I Madam Odell ve diğer haraçlarla arama mümkün olduğunca mesafe koymaya çalışarak olabildiğince hızlı yürüyorum. Şu anda yaklaşık bir santim boyundayım. Yanaklarımı siliyorum, yüzümdeki tek çizgiyi temizliyorum.

nem neredeyse çatladığım anı işaret ediyor.

Ama henüz çözülemem. Dayanmam gereken tüm Güneş Kraliçesi Denemeleri var ve hayatta kalmaya niyetliyim.

Ağlama. Ağlama. Tekrar tekrar söylüyorum. Göremeseler bile bilecekler. Apricia gibi dişiler bunun kokusunu alır. Tıpkı Jude'un Nostraza'da olduğu gibi, her zaman her sığ zararsız sıyrığı kazıyor, onları ham, açık yaralara dönüşmeye zorluyor.

Nereye gittiğime dikkat etmeden kendimi sarayın bilmediğim bir yerinde buluyorum. Ama burası o kadar büyük ki, her şey yabancı. Koridorlar bomboş, genellikle görevleri için koşuşturan hizmetkârlardan yoksun.

Yapacak işlerim var. Bir kütüphane bulmam gerek. Madam Odell, Aphelion'un tarihini bilmem gerektiğini söyledi ve kafama tıktırmam gereken bir ömür boyu öğrenmem gereken şey var ve bunu yapmak için kırk sekiz saatten az zamanım var. Kaybedecek zamanım yok.

Kapıları rastgele açıyorum, ya kilitli ya da boş yatak odalarına, oturma odalarına ve salonlara açılıyor. Bir koridordan müzik sesi geliyor ve yardım isteyebileceğim birini bulmayı umarak sesi takip ediyorum.

Bir köşeyi döndükten sonra kendimi sarayın kalabalık bir bölümünde buluyorum, altın mermer ve yıldız her yönde parlıyor. Koridorun sonunda bir dizi çift kapı açık duruyor, hizmetkârlar Fae ve insanlarla dolu bir odaya girip çıkıyorlar.

Bu manzara karşısında kaşlarımı kaldırıyorum. Görünüşe göre Güneş Sarayı günün her saatinde bitmek bilmeyen partilere ev sahipliği yapıyor. Eğlenceden pek anlamam ama bu tür kutlamaların hep akşamları yapıldığını sanırdım.

Şenliğe yaklaşırken, kütüphaneyi nerede bulabileceğimi sormak için telaşlı bir hizmetkârı durdurmaya çalışıyorum ama aceleyle yanımdan geçip gidiyor ve sorumu duymazdan geliyor. Ama odaya girdiğimde de beni durduruyorlar. Bu kesinlikle bir parti ve bu insanlar kesinlikle çok iyi vakit geçiriyor.

Birileri köşede piyano çalarken, diğerleri koltuklarda uzanmış, hiç bitmeyen bir fıkra anlatıyormuş gibi sürekli gülüyorlar. Ortada rengarenk ikramlarla dolu bir masa duruyor, Fae ve ölümlüler parmaklarıyla birbirlerine lokmalar yediriyor.

Erkek bir Fae girdiğim yerde bir dişiye duvara yaslamış, bacağını beline dolamış ve eteğini yukarı iterek pürüzsüz çıplak kalçasını ortaya çıkarmış. Adam kadının ağzını yalarken gözlerimi alamıyorum, eli kadının elbisesinin kumaşının altından kayıyor ve kadın sırtını dönüp soluk soluğa kalıyor.

Eğlenenler sadece onlar değil. Daha fazla çift, üçlü ve bir dörtlü çeşitli soyunma hallerinde ve çeşitli tutku sancıları içinde. Madam Odell'le yaşadığım olayı düşünmek beni daha da öfkeliyor. Kralın sarayında bu tür bir sefahat sürerken benden iffet talep etmeye nasıl cüret eder?

O zaman az önce izlediğim Fae'nin tanıdık olduğunu fark ettim.

"Gabriel?" Soruyorum ve bir kalp atışı boyunca şaşkın şaşkın bana bakıyor, sonra şaşkınlığı ukala bir sırıtışa dönüşüyor.

"Lor, burada ne işin var?" Duvara yasladığı kadın bana küçümseyerek bakıyor, burun delikleri nazikçe açılıyor.

"Sakin ol," diyorum ona. "O sadece benim sinir bozucu bebek bakıcım."

Gabriel hınzırca bir kahkaha atar ve kadından uzaklaşarak bacağından sıyrılır ve eteğini normal pozisyonuna geri getirir. "Özür dilerim," diyor ona. "Görünüşe göre görev çağırıyor. Seni sonra bulurum."

Suratını asıyor ve sonra eğilip kulağına bir şeyler fısıldıyor, adamın gözleri beklentiyle parlıyor, yüzünde bir sırıtma beliriyor. Bana bir bakış daha fırlattıktan sonra kalçalarını cömertçe sallayarak uzaklaşıyor. Gabriel kalabalığın arasında gözden kaybolana kadar gülümsemesini hiç kaybetmeden onu izliyor.

"Benimle meşgul olmadığın zamanlarda yaptığın şey bu mu?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak soruyorum.

"Bu seni hiç ilgilendirmez, Final Tribute."

Kollarımı indiriyorum ve ayağımı yere vurmak için duyduğum çocuksu dürtüye direniyorum. "Bana öyle deme."

"Ne istiyorsun Lor? Neden diğerleriyle hanımefendi gibi şeyler yapmıyorsun?" O zaman bana daha yakından bakıyor, yüzümü analiz ediyor. "Sen

Ağlıyor muydun?"

"Hayır," diye bağırıyorum ama yalan söylediğim çok açık.

"Ne oldu? Kim yaptı bunu?" diye soruyor, sesi aniden sertleşiyor. Daha iyisini bilmesem, korumacı davrandığını dűřünürdüm. Bu neredeyse yeni bir gűzyařı dalgası başlatacaktı, ama akışlarındaki musluğu kapattım.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diyorum ve kolundan tutup onu odadan dışarı çekiyorum. "Yardımaınıza ihtiyaım var. Madam Odell ilk testin kırk sekiz saat içinde yapılacağını ve şansımın olması için Aphelion geçmişimi bilmem gerektiğini sűyledi."

Gabriel homurdanır. "Ve sen Aphelion tarihini hiç bilmiyorsun."

Gűzlerimi deviriyorum. "Bu senin bir yeteneđin mi? Bariz olanı sanki derin bir vahiymiř gibi ifade etmek?"

Sanki onu ařađılamamıřım gibi gűlűyor. Kimsenin senin hakkında ne dűřündűđűnű umursamamak gűzel olmalı. "Peki planın nedir, Haraç?"

"Bir kűtűphaneye ihtiyaım var. Kitaplarla dolu."

"Sincaplarla dolu bir kűtűphanenin aksine mi?"

Derin bir nefes çekiyorum, sabrımın derinliklerine iniyorum. "Bana yardım edecek misin?"

Gabriel bir an çenesini kařıyarak dűřűncelere dalıyor, kirli sakalları sert bir ses çıkartıyor. Sarı saçları bugűn gevřek, çenesinin hemen arkasına dűkűlűyor ve gűmleđinin bađcıkları pűrűzsűz bronz gűğsűnű ortaya çıkartıyor. Atlas kadar gűz kamařtırıcı deđil ama belli bir çekiciliđi var. Fae'nin onu bırakmakta isteksiz olmasına řařmamalı.

"Sana yardım etmemem gerekiyor," diyor gűzlerini kısarak. "Bu hile yapmak olur."

"Yapmayacaksın. Bana sadece sarayı gezdiriyorsun." Yűz ifadesi řűpheci bir hal alıyor. "Bu yarıřma zaten adil deđil. O haraçların hepsi

hayatları boyunca ders çalıştılar. Bana bir kütüphane göstermeniz bana gerçek bir avantaj sağlamayacak." Duraksıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ama denemek zorundayım."

Beni düşünceli bir şekilde değerlendiriyor. "Tamam, Haraç. Hadi gidelim."

Koşar adımlarla yanımdan geçip giderken rahat bir nefes alıyorum, yetişmek için koştururken arkama bakmıyorum. Soluk sarı ahşaptan oyulmuş bir dizi geniş kapıya ulaşana kadar beni birkaç salon ve koridor boyunca yönlendiriyor. Bir tanesi kısmen aralık duruyor ve odanın içine giriyoruz.

Gördüğüm şey kalbimi durduruyor. O soluk sarı ahşaptan daha fazlası, yükselen bir tavana doğru yaylanan yüzlerce ve yüzlerce rafa monte edilmiş. Bir kütüphane. Gerçek bir kütüphane.

Nostraza'daki tek "kütüphane" yemekhanenin arkasındaki tek bir raftı ve burada bir gardiyan evden bir kitap getirdiğinde ara sıra yeni bir kitap ortaya çıkabilirdi. Mahkumların çoğu okuyamadığı için, onları hep ben sahiplendim. Aynı kitapları o kadar çok okumak zorunda kaldım ki neredeyse parçalanıyorlardı ve onları satır satır ezbere okuyabiliyordum.

Tristan ve Willow da okuyabiliyordu ama Willow kitaplara pek ilgi duymuyordu, Tristan ise sadece yapacak başka bir işi olmadığında okumaktan hoşlanıyordu. Kitaplar benim takıntımdı ama hiçbir zaman yeterince kitap edinemediştim.

Bu kütüphane, bir kütüphanenin nasıl olabileceğine dair kurduğum tüm hayallerin ötesine geçti. Ellerimi bana en yakın rafta gezdiriyor, başlıkların gözlerimin önünde birbirine karıştığını görüyordum. Romanlar ve macera kitapları. Tıp kitapları ve atlaslar. Din kitapları ve çocuklara yönelik resimlerle dolu olanlar. Hayatımın geri kalanını okuyarak geçirebilirdim ama asla hepsini bitiremezdim.

Gabriel meraklı bir ifadeyle beni izliyor. "Özür dilerim," diyor ve ses

tonundaki alışılmadık yumuşaklık karşısında kaşlarımı çatıyorum. "Eğer ben

Bunu bu kadar çok seveceğini bilseydim, seni buraya daha önce getirirdim. İstedığın her şeyi ödünç almakta özgürsün."

Rafların duvarlarını tararken, göğsümde bir şeylerin büküldüğünü hissediyorum. Asla hepsini okuma şansım olmayacak. Bir yere yaklaşımadan Nostraza'ya ya da öbür dünyaya geri gönderileceğim.

"Tarih kitaplarına ihtiyacım var." Önce üstesinden gelmem gereken bir bilgi yarışması var, sonra kitaplar hakkında hayal kurabilirim. "Oradan başlayacağım."

Gabriel başını öne eğer. "Kütüphaneciden yardım isteyelim." Birkaç dakika sonra, altın deriyle ciltlenmiş kitaplarla kaplı küçük bir oyuğa yönlendiriliyoruz. Görünüşe göre Aphelion'un tarihi bile bu sarayın ve kralının ihtişamını yansıtıyor.

Gabriel kalın ciltlerden oluşan bir yığını küçük bir masaya taşımama yardım ediyor, ben de yanlarına bir yığın daha koyuyorum.

Bir sandalyeye çöküp bir tutam saçımı gözlerimden uzaklaştırıyorum. Bu kitaplar çok büyük. Bütün gün okusa bile birinin hepsini bitirmesi aylar sürer.

Yüzümdeki çaresizlik belli oluyor olmalı ki Gabriel bile "Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sormak için harekete geçti.

Başımı salladım. "Bana yardım etmemen gerekiyor." Ona bakıyorum. "Adil bir şekilde kazanmalıyım. Benden kurtulmak için sebep arayacaklar." Cevap olarak başını salladı.

"Sezgilerin kuvvetli Lor. Sarayda büyümemiş olabilirsin ama sarayın yöntemlerini çoktan anlamışsın."

Bu iltifat karşısında şaşırıyorum ve ağzımın kenarına istemsiz bir gülümseme yerleşiyor.

Ne düşündüğünü neden önemsedığimi bilmiyorum ama Gabriel'le ilgili bir şey bana Tristan'ı hatırlatıyor. Saygısızlığı. Konuşma şekli ve

Kimsenin ne düşündüğü umurunda değil. Nostraza'da bu tavrının Tristan'ı öldüreceğinden korkuyordum ama bunun yerine herkesi kendisine aşık etmeyi başardı.

Yığından bir kitap çekiyorum, ellerimi parşömenler ve altın sarmaşıklarla kabartılmış kapağın üzerinde gezdiriyorum. "Aphelion'un Eksiksiz ve Kısaltılmamış Tarihi "ni okuduktan sonra Gabriel'e bakıyorum. "Sanırım başlamak için en iyi yer burası."

Yüzü düşünceli. "İyi şanslar. Daha sonra gelip seni kontrol edeceğim."

"Gabriel," diye sesleniyorum, o gitmeden önce. "Teşekkür ederim."

Bana alaycı bir sırıtışla bakıyor. "Bana teşekkür etme, Haraç. Eğer kazanırsan, beni iyi göstereceksin. Kısa çöpü çektiğimde nasıl hissettiğimi bir düşünsene. Diğer gardiyanlar hâlâ benimle alay ediyor."

Sonra göz kırpmıyor ve uzaklaşıyor, ben onun geniş sırtına bakıp nefesimin altında "pislik" diye mırıldanırken gülüyor.

Saatler sonra, gözbebeklerim sanki biri onları koparmış, kuma gömmüş ve sonra tekrar kafatasımın içine sokmuş gibi ağrıyor. Burada geçirdiğim zamanın sayısını unuttum, sayfaları gözden geçiriyorum.

Neyse ki, birbiriyle örtüşen pek çok bilgi var, ancak Aphelion'un tarihi binlerce yıla uzanıyor ve testin içerebileceği kelimenin tam anlamıyla milyonlarca şey var. Benden Aphelion'un kral ve kraliçelerinin sonsuz mirasını ezbere anlatmamı mı bekleyecekler? Belki de bölgenin birincil ticaret ve ticaret kaynağı hakkında sorular olacak. Belki de Aphelion'un

Kendi içinde uzun ve kirli bir geçmişe sahip olan yarışmalarda yarışıyoruz. O bölüme ulaştığımda, Atlas'ın bahsettiği Aurora ile yapılan anlaşmaya dair bir ipucu bulmak için dikkatle okudum ama hiçbir şey yoktu. Bunun çok sıkı korunan bir sır olduğunu söylerken abartmıyordu. Gabriel birkaç saatte bir ziyaretime geliyor, bana yemek, su ve çay getiriyor, ben de minnetle kabul ediyorum. Sonunda, Halo ve Marici beni Bir yığın kitabın üzerine yayılmış durumdayım.

"Yardım edebilir miyiz?" Halo karşıma oturup açık bir kitabı kendisine doğru çekerek soruyor.

Herkesin niyetine güvenmediğim için ona şüpheyle bakıyorum. Daha önce bana iyi davranıyorlardı ama şu ana kadar ikisi de ben yokmuşum gibi davranıyordu. "Neden?"

Halo bir nefes verir ve sandalyesinde arkasına yaslanır. "Bugün olanlar için özür dilerim. Bu gerçekten haksızlıktı."

Hiçbir şey söylemiyorum, devam etmesini bekliyorum.

"Ve seni görmezden geldiğimiz için özür dilerim. Apricia-" Şu anda yanımdaki sandalyede oturan ve ellerini kucığında kavuşturmuş olan Marici'ye bakıyor. "Apricia hiçbirimizin seninle konuşmasını yasakladı. Ailesi çok güçlü ve isterse bizim için hayatı zorlaştırabilir."

Aralarına bakıyorum. "Ve?"

"Ve Apricia bir sürtük ve onu dinlediğimiz için üzgünüm," diyor Marici. "Özür dileriz ve umarız arkadaşlık teklifimizi kabul edersiniz. Hiç kimse bu yarışmayla tek başına yüzleşmek zorunda kalmamalı."

Omuzlarım çöktü. Sözleri konusunda geçici olarak iyimserim ve Apricia'ya karşı daha da öfkeliyim. Halo ve Marici'ye kızgın kalabilirdim ama bir zeytin dalı gördüğümde tanırım. Şu anda müttefiklere kin tutmaktan daha çok ihtiyacım var.

"Tamam," dedim. "Bu hoşuma gider."

Marici ısıldıyor, buz mavisi gözleri parlıyor.

"Sana yardım edelim," diyor Halo, önündeki kitabı karıştırırken. "Sana tüm bu sıkıcı gerçekleri hatırlamana yardımcı olmak için öğretmenlerimin bana öğrettiği bazı teknikleri göstereceğim."

Marici kıkırdıyor ve ağzını kapatıyor. "Ben de öyle. Kraliyet ailesi konusunda uzmanım."

Sonunda, oraya ulaşmaları biraz zaman alsa da, biraz destek buldum. Ama yardımlarına hayır diyemem. Elde edebileceğim her avantaja ihtiyacım var. "Teşekkür ederim," diyorum, kendime gardımı almam gerektiğini hatırlatarak. Tüm bunlar beni bir şekilde kandırmak için bir oyun olabilir.

Ama Halo ve Marici samimi bir bakış alışverişinde bulunduktan sonra bana dönüyorlar ve kararlılıkla kollarını sıvıyorlar.

"Pekâlâ, kaldığın yerden devam et," diyor Marici, sesinde hiçbir saçmalığa yer yok. Okuduğum sayfayı işaret ediyorum ve şimdilik çekincelerimi bir kenara itmeye karar vererek çalışmaya koyuluyorum. Sonraki birkaç saat boyunca, Aphelion'un yirmi dört bölgesinin her birinin başkanlarını ve en güçlü Fae ailelerinin isimlerini hatırlamama yardımcı olarak ipuçlarını paylaşıyorlar.

Beynim daha fazla gerçek, rakam ve tarihle genişledikçe, sanki bir fıçıya atılmış ve bir dağdan aşağı yuvarlanmış gibi karmakarışık olmaya başlıyorlar. Yine de okumaya devam ediyorum. Not almaya devam ediyorum. Halo ve Marici gerçekleri ve rakamları ezbere söyleyene kadar beni sorguluyor. Yeterince yorulduklarında, yorgunluktan koltuklarında sallanırken, onları gönderiyorum. Ama ben kütüphanede kalıyorum, hala çalışıyorum, durmayı reddediyorum.

Ne de olsa bir sayfa daha hayatımla ölümüm arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

Sarsıntıyla uyandığımda gecenin geç bir vaktiydi, ilk mücadeleye sadece saatler vardı. Yüzümü bir kitaba dayamışım ve masanın üzerindeki fener loş bir ışıkla titriyor. Birkaç saatliğine yatağıma gitmem gerektiğini biliyorum.

O zaman kütüphanede yalnız olmadığımı fark ediyorum. Kral karşımda oturuyor ve bu benim dik oturmama neden oluyor. Beni uyandırmak için dürtmüş olmalı ki elini koluma dolamış.

"İyi misin?" diye soruyor, berrak mavi gözlerinde endişeyle. "Geç oldu. Biraz uyumalısın."

"Yapamam," diyorum başımı sallayarak ve dağınık kitapları işaret ederek. "Çalışmaya devam etmeliyim."

Kral kolumu sıkıyor ve benim kalbim de karşılık olarak sıkışıyor.

"Gabriel bana iki gündür aralıksız kitap okuduğunu söyledi." Bir kuralı çiğneyip çiğnemediğimi ve azarlanmak üzere olup olmadığını merak ederek başımı sallıyorum. "Etkilendim Lor. Denemeler'e bu kadar bağlılık gösteren biri kraliçe olmaya layıktır." Cesaretlendirici sözleri, dökme özgürlüğüne sahip olmadığım gözyaşlarımı akıtmakla tehdit ediyor. Zalim ölümlüler ve daha zalim Fae'lerle dolu bu uçsuz bucaksız sarayda, nazik olması gerekmeyen tek kişi neden bu çabayı gösteriyor? Atlas gerçekten değerli bir hükümdar olmalı ve Aphelion'daki her vatandaşın hak ediyor.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve arkasına uzanarak bacağını dar masanın altından benimkine bastırıyor. Bu dokunuş kalp atışlarımı hızlandırıyor ve Atlas mükemmel bakışlarını yalamadan önce bakışlarını benimkilere dikeyiyor,

tatlı dudaklar. Birkaç gece önce ağzımın kenarına kondurduğu nazik öpücüğün hayaletini hâlâ hissederken, alttakine dişlerimi geçirmenin nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyorum.

Bilinçsizce yüzümü aynı noktaya dokunduruyorum ve bakışları parmaklarımı takip ediyor, ne düşündüğümü tam olarak anlıyormuş gibi gözleri kararıyor. Masanın üzerine ince bir kitap koyup bana doğru itmeden önce kısa bir duraklama oluyor.

"Nedir bu?" Daha yakına sürükleyerek sordum. Koyu yeşil deriden ciltlenmiş, altın kabartmanın sadece lekeleri kalmış. Elimde çevirirken bir başlık olmadığını fark ediyorum.

"Sana yardımcı olacak küçük bir şey," diyor Atlas. "İlk meydan okuma hakkında bir ipucum olabilir."

Kitabı çevirip açıyorum ve Atlas hakkında olduğunu fark ediyorum.

"Bu senin kitabın mı?" Sayfaları tararken, bu bilgiyi sadece irademin gücüyle özümsememin bir yolu olmasını dileyerek soruyorum.

Geniş omuzlarını silkiyor. "Aphelion'da dolaşan pek çok biyografim var ama çok azı gerçeği tam olarak anlatıyor."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Nedenmiş o?"

Gülümsemesi büyüyor, gözlerinin kenarları beni garip bir şekilde nefessiz bırakacak şekilde kırışıyor. Kütüphanenin loş ışığında, sisli bir kıyıda duran ve gemileri eve çağıran bir deniz feneri gibi.

"Kimsenin hakkımda çok fazla şey bilmesi güvenli değil, bu yüzden amaçlarıma uygun olduğunda gerçeğin farklı versiyonlarını anlatıyorum. Kimseye bana karşı kullanabilecekleri bir bilgi vermenin anlamı yok." Eli hâlâ kolumda duruyor ve elini dikkatle izlerken parmaklarını çıplak tenimde, dirseğimi geçip omzum boyunca gezdiriyor. Vücudum titremeye başlıyor ve bu büyüünün içinde donup kalmak isteyerek tamamen hareketsiz kalıyorum.

Parmakları kolumdan aşıya doğru yavaş bir yolculuk yapıyor. "Çok uzun zamandır tanıdığım ve güvendiğim biri bu özel baskıyı yazdı." Bileğime ulaştığında parmaklarıyla daireler çiziyor ve avucumun ortasında ilmekler çizmeye başlamadan önce elimi ters çeviriyor. O konuşurken kelimelerine odaklanmaya çalışıyorum ama düşüncelerim sabun köpüğü gibi dağılıyor. "Yani kim olduğumun gerçek cevaplarını barındırıyor."

Bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı kayıyor, o su gözleri tam olarak anlayamadığım bir şeyle dolu. Bakış o kadar yoğun ki, içim kıpır kıpır oluyor ve güçlü bir esintiye karşı çırpınan kurdeleler gibi kopuyor. Ama bu his rahatsız edici olmaktan çok uzak. Aksine, beklentiyle ve özgürlük gibi tadı olan bir şeyin vaadiyle dolup taşıyor. Bir kuşun bulutların üzerinde süzülürken nasıl hissettiğini hayal ediyorum.

Ama buna bir son vermeliyim. Saçmalıyorum ve safça davranıyorum. Birbirimizi çok az tanıyoruz ve ben özel biri değilim. Willow ve Tristan'ı Nostraza'dan çıkarabilmek için hayatta kalmalıyım. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Çok uzun sürmeyecek gibi görünüyor," diye şaka yaparak gerginliği gidermeye çalışıyorum. "Kafanın derinliklerine inmek oldukça kolay olmalı."

Az önce ne söylediğimi fark ederek irkiliyorum, ama o alçak bir kıkırdamayla karşılık veriyor ve başını sallıyor, parlak bakır saçları lamba ışığında parlıyor.

"Lor, Güneş Kraliçesi Denemeleri senin gibilerle hiç karşılaşmadı." Duraklıyor ve sonra yakınına eğilip sesini komplocu bir fısıltıya düşürüyor. "Sana pratik bir şeyler giymeni öneririm."

Bu ifadeye tepki veremedi göz kırpmıyor ve ayağa kalkıyor. Ayak parmaklarımin ucuna kadar hissettiğim son bir bakışla dönüp gidiyor.

Bölüm F on beşİ

Wuçsuz bucaksız bir okyanus koyunun kenarında duruyoruz, su o kadar mavi ki yüzey ile gökyüzü arasındaki farkı anlamak zor, ama yeşil tepelerin ince çizgisi onları ayırıyor. Sudan esen serin bir sabah meltemi tenimdeki tüyleri diken diken ediyor.

Atlas'ın dün geceki ipucundan sonra, Mag'in uyarılarına rağmen bu sabah ince deri zırhımı giymeyi tercih ettim. İlk duruşma için bir elbisenin daha uygun olacağını düşündü, etrafta durup birkaç soruya cevap vermek için neden pantolona ihtiyacım olduğunu anlamadı. Ama ona neden daha koruyucu bir şey giymem gerektiğini bildiğimi söyleyemedim. Atlas'ın bana ipucu vermemesi gerektiğinden emindim. Ayrıca, on yıl boyunca her gün tunik ve tayt giydikten sonra kendimi böyle daha rahat hissediyorum. Güzel elbiseleri çok sevsem de kendimi onlara layık hissetmiyorum. Bana hiç benzemeyen başka bir Haraç versiyonu için tasarlanmışlar.

Bu sabah sahile vardığımızda, onu dinleyerek doğru seçimi yaptığımı anladım. Bu basit bir ıvır zıvır oyunundan çok daha fazlası olacağı benziyor.

Baş eğitmenimiz Usta Borthius bize bakıyor, ellerini arkasında birleştirmiş, koyu kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyor. O da deri zırh giyiyor ve şimdi doğru kararı verdiğimden daha da eminim. Griane yanımda duruyor, göz kamaştırıcı elbisesinin içinde titriyor. Soluk teni soğuktan kızarmış olsa da, altın sarısı saçları doğan güneşte mükemmel bir Aphelion kraliçesi gibi yansıyor.

Şehrin hemen dışındayız ve bizimkinin arkasındaki arabalarla gelen küçük bir dinleyici kitlemiz var. Gabriel bana en az bir duruşmanın Aphelion'un kalbinde, vatandaşların izleyebileceği bir yerde yapılacağını, ancak diğerlerinin daha özel meseleler olacağını söyledi. Gergin enerjimin iplerini toplayarak, *bu* olay hakkında daha sonra endişelenmeye karar verdim. Zaten o kadar uzağa gitme şansım çok az.

Madam Odell ve tanımadığım birkaç kişiyle birlikte on gardiyanın hepsi orada. Ve tabii ki Atlas, suyun birkaç metre üzerinde asılı duran yakındaki bir tepenin üzerinde bekledikleri yerde parlayan bir fener gibi önlerinde duruyor.

"İlk denemeye hoş geldiniz," diyor Üstat Borthius, ellerini arkasına bağlayarak volta atıyor ve yürüdüğü yerde kumları tekmeliyor. "Bugün sizleri Aphelion ve tarihi hakkındaki bilgilerinizden sınayacağız. Umarım hepiniz çalışmışsınızdır."

Ensem karıncalanıyor ve Apricia'nın bana doğru sırtıttığını görüyorum. O da bugün elbiseyi es geçmiş, pratik bir tunik ve kalın bir tayt giymiş. Atlas'ın ona da aynı ipucunu verip vermediğini merak ediyorum. Diğer sekiz Haraç'ın hepsi de altın rengi parıltılı kumaşlar giyiyor.

Kral'ın sarayında. Sahile çıkarıldıklarında hatalarını anladıklarında yüzleri düştü.

Borthius elini sallıyor ve havadan dev bir aygıt çıkarıyor. Beklenmedik manzara karşısında hepimizin nefesi kesiliyor.

Ahşaptan yapılmış, A çerçeveli bilezikler sakın suyun üzerinde asılı duran uzun bir kirişi destekliyor. Kirişe kaba kenevirden dokunmuş on kalın halat bağlı. Suyun üzerinde uzanıyorlar, uçları ayaklarımızın dibinde dev bir düğümle bağlanmış. Uzunlukları boyunca aralıklarla daha kalın düğümler atılmış. Halo'nun endişeli kara gözlerini sahilde yakalıyorum. Buradaki her şey, sanki biri gökyüzüne dev harflerle yazmış gibi belayı işaret ediyor.

"Lütfen ipinizi tutun," diyor Üstat Borthius. "Ben emrettiğimde, suyun üzerine taşınacaksınız ve bu ip sizi suya düşmekten koruyacak tek şey olacak." Yüzüne hınzır bir sırıtma yayılıyor. "Daha sonra size Aphelion hakkında bir dizi soru sorulacak. Doğru bildiğiniz her cevap için hiçbir şey olmayacak. Yanlış verdiğiniz her cevap için ip aşağı inecek. Eğer beş kez yanlış cevap vererseniz, halat serbest kalacak." Adımlarını durduruyor ve bakışlarını üzerimizde gezdiriyor. "Ve sizi temin ederim ki kimse suyun içinde ne beklediğini öğrenmek istemez. Beş soruya doğru yanıt verdiğinizde, mücadeleyi geçtiniz ve bir sonraki tura devam edeceksiniz."

Dilimin ucuna milyonlarca soru geliyor ama sormama fırsat vermiyor. Parmaklarını şıklatıyor ve birden kendimizi denizin üzerindeki halatlarımıza tutunmuş halde buluyoruz. Yerimizde sallanırken, sert halat ellerimi sıyrıyor ve lifler cildimi ısıtırken sıkıca kenetleniyorum.

Deri zırhım için minnettarım, bacaklarımı ipe doluyorum, botlarımı düğüme dayıyorum, Mag'in her zaman bana zorla giydirdiği o işe yaramaz altın terlikleri giymediğim için şükrediyorum.

İp sallanıyor ve bir çığlık ve ardından bir su sıçraması duyduğumda daha da sıkı tutunuyorum. Altın bir kuş çoktan tüneğinden düşmüştü. Hangi Haraç'ın düştüğünü anlamaya çalışarak ipi tarıyorum ki sudan karanlık bir kafa çıkıyor, kollarını çılgınca yüzeye vuruyor. "Yardım edin!" Elanor çığlık atıyor. "Yardım edin!" Bir an sonra aniden batıyor ve çığlığı kesiliyor.

Hem haraçlardan hem de seyircilerden bir dizi dehşet dolu gıcirtı geliyor, sesler suyun üzerinde taşınıyor. Aşağı baktığımda, altımda bir dizi bulanık şeklin süzüldüğünü görüyorum. Karanlık ve kıvrak, denizden doğan yılanlar gibi sürünüyorlar.

Elanor'un battığı yerde yüzey kabarcıklar çıkarıyor ve hepimiz toplu bir nefes tutuyoruz. Sessizlik o kadar ince uzanıyor ki neredeyse kopacak gibi oluyor. Dehşete kapılmış bir halde tüm gücümle ipime tutunuyorum, uzuvlarım titriyor. Neden ona yardım etmiyorlar?

"Yakalayın onu," diyor Borthius sonunda, suya doğru tembel bir el sallayarak. Tam o sırada, daha önce fark etmediğim iki Yüce Fae kumsal boyunca yürüyüp okyanusa dalıyor ve dalgaların altında kayboluyor.

Nefesimi tutuyorum, saniyeleri ve sonra da dakikaları sayıyorum. Aşağıda ne var? Ona saldırdı mı? Göz ucuyla suyun içinde, yüzeyin derinliklerinde bir başka karanlık şekil görüyorum. Daha sıkı tutunduğum için ellerim ipten yanmaya başladı bile. Ama ne olursa olsun, bırakmayacağım.

Sonunda suyun yüzeyi parçalanır ve kurtarma Fae'leri Elanor'un gevşek bedeniyle birlikte ortaya çıkar. Gözleri kapalı ve soluk teni maviydi. Söyleyemem

Eğer nefes alıyorsa. Alnında büyük bir yara var ve kan yüzünün her tarafını kaplıyor.

Fae'ler onu, göğsünde altın bir haç olan beyaz bir pelerin giyen başka bir Fae'nin beklediği sahile sürüklüyor. Bir Güneş Sarayı şifacısı. Elanor'un üzerine eğilir, ona nazikçe dokunur.

"Aphelion'un otuz yedinci kralının adını söyle," diye bağıyor Borthius, dikkatimi düşmüş Haraç'tan çekerek.

"Kral Diell," diye cevap veriyor keskin bir ses. Gözlerimi kırıştırıyorum, Elanor sahilde ölü yatıyor olabilecekken duruşmaya devam ettiğimize inanamıyorum.

"Doğru!" Borthius, koyu kahverengi tenli ve neredeyse beline kadar sarkan parlak gümüş saçları olan bir Haraç olan Tesni'ye başıyla selam veriyor. Ardından sırada bekleyen Ostara'yı işaret ediyor. "Peki ya kraliçesi?"

Tereddüt ediyor ve bakışları suya düşmeden önce gözleri titriyor, o da o karanlık şekillerin beklediğini görmüş olmalı.

"Bunun süreli bir egzersiz olduğundan bahsetmiş miydim?" Borthius konuşur gibi bir ses tonuyla soruyor. "Zil çaldığında sıranız gelmiş demektir ve ip düşecektir."

Ostara korku dolu gözlerle yukarı bakar. "Kraliçe Akino," diye mırıldanır, sonra nefesini tutarak Borthius'u izler.

"Doğru!" Sonra sıradaki Haraç'ı işaret ediyor, o da ne yazık ki ben oluyorum.

"Çocuklarının isimleri neydi?" diye sorar. "İpucu olarak, iki tane olduğunu hatırlatayım."

Titreyen uzuvlarımı sabitlemeye çalışarak, son iki gündür kafamın içine tıktırdığım bilgi yığınlarını tararken derin bir nefes alıyorum. Hepsi de alfabe çamuru gibi birbirine karışan bir dizi olasılık ortaya çıkıyor ama hiçbirisi doğru görünmüyor. Her birini bir kenara fırlatıp

Beyin dokumun derinliklerinde bir başkası için. Colena. Sevannah. Relius. Litsa. Greta. Hayır. Yok. Yok. Yok. Yok.

"Beş saniyen daha var," diyor Borthius. İpi kavıyorum, kaba dokuma ellerimi sürüyor, böylece sıvı ateşe batırılmış gibi hissediyorum. Soğuk havaya rağmen yüzümün kenarından bir ter damlası süzülüyor.

"Hathor ve Osbert," diye atılıyorum, aklıma gelen ilk iki isme umutsuzca tutunuyorum, zaten doğru olmadıklarını biliyorum.

"Yanlış!" Borthius haykırıyor ve ben daha düşünmeden halat birkaç metre aşağı düşüyor, karnım dönüyor. Bir anlığına ağırlıksız kalırken boğazımdan bir çığlık kopuyor. Durduğumda, ayaklarım çapa olarak kullandığım düğümünden öyle bir güçle fırlıyor ve ellerim ipten birkaç santim aşağı kayıyor ki, derim acıdan beyaz sıcak tabakalar halinde yırtılıyor. Parmaklarımın arasından kan sızarken tekrar çığlık atıyorum, acı kollarımdan ateş gibi fişkırıyor.

Kendimi nefes almaya zorlayarak vücudumu kıvırıyorum ve şimdi suyun yüzeyini sıyıran düğümü buluyorum. Ölçülü hareketlerle dikkatlice daha yüksekteki düğüme uzanıyorum ve kendimi yukarı kaldırıyorum. Ellerim protesto çığlıkları atıyor ama acıyı bastırmaya çalışarak sıkıca tutunuyorum.

Pozisyonumu güvenli bir şekilde geri aldığımda, koyda duran herkesin ortak bir nefes aldığını hissediyorum. En azından artık bir dahaki sefere ne beklemem gerektiğini biliyorum.

Borthius sırtıyor, hiçbir şey söylemiyor ve sonra sıradaki kız Hesperia'yı işaret ediyor. Kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve etrafıma odaklanmaya çalışırken ona duymadığım bir soru daha yöneltiyor. Kızın söylediği her neyse doğru olmalı çünkü adam bir sonraki Haraç'a geçiyor. Ben dikkatimi vermeye çalışırken, başka birinin cevabının daha sonra bana yardımcı olabileceğini umarak soru üstüne soru soruluyor. Ama zar zor uyudum ve kafam yüzüyor.

Sıradaki kız, zeytin kahvesi teni terden parıldayan Solana. "Başlıca ticaret loncalarının isimleri nelerdir?" Borthius soruyor. Halatım dönüyor ve cevapların kızın yüzünden art arda geçişini izliyorum.

"Marangozlar, Demirciler, Kuyumcular, Terziler ve Tefeciler," diye aceleyle cevap verir. Ama sonra hatasını anladığında gözleri anında büyür. Aynı anda Borthius bağırır, "Yanlış! Gemi Yapımcılarını atladın!"

Solana'nın ipi keskin bir inişle düşüyor ve bu deneyimin ne kadar sarsıcı olduğunu bildiğim için sempatik bir nefes alıyorum. O güzel terliklerini giyerken ayakları düğümden kayıyor ve ipten sıçrayıp suya düşerken başı geriye düşüyor. Hepimiz ölüm sessizliğine gömülürken tek ses sıçrama sesi ve çığlğının yankısı.

Borthius yine suya bakarak bekler. Bekler ve bekler. Çok uzun süre. Ona yardım etmesi için birini göndermesi için bağırarak istiyorum. Elindeki altın cep saatini kontrol ediyor ve sonunda kurtarma Fae'sine bakıp çenesini suya doğru sallıyor. "Bak bakalım onu çıkarabilecek misin?" Kurtarıcılar bir kez daha denize doğru ilerliyor, ancak çok hızlı gitmiyorlar gibi görünüyor.

Yüzeye dalıyorlar ve biz bekliyoruz. Birkaç saniye geçti. Uçurumun tepesindeki herkes öne eğilmiş, rüzgâr fırtınasındaki buğday sapları gibi kenardan bakıyor. Atlas elini önce yüzünde, sonra ensesinde gezdiriyor. Endişeli görünüyor.

Hepimizin orada olduğundan emin olmak istercesine geri kalanımızı tarıyor. İlkini başı ortaya çıktığında kurtarıcılar sadece birkaç saniye daha gitmişlerdi ve ben rahatlamış bir nefes alıyorum. Ama ikincisi yüzeye çıktığında ikisinin de elinin boş olduğunu fark ediyorum. Solana yanlarında değil.

İki Fae Borthius'a bakıp omuz silerken ağzım sessiz bir çığlığa dönüşüyor. Safra boğazımın arkasına tırmanıyor ve dilimi yakıyor. Aynen böyle, o gitti. İkimiz de ölümün soğuk eli bizi kendi zevki için döndürüyormuş gibi yavaş daireler çizerken gözlerim tekrar Halo'nunkilere takılıyor.

Borthius adımlarını hiç bozmadan meydan okumaya geri dönüyor ve soru üstüne soru soruyor. Aramızda tur atarken ipe ne kadar tutunabildiğimi bilmiyorum. Apricia tahmin edilebileceği gibi beş soruya da doğru cevap veren ilk kişi oluyor ve testten kurtuluyor ama bu, bize kendini beğenmiş bir gülümseme ve saçlarını bir kez daha savurmadan önce olmuyor. Onu hemen arkadaşı Griane takip ediyor, ikisi de hesapçı bakışlarını geri kalanımıza çevirmeden önce kucaklaşıyorlar.

Mücadeleyi tamamlayan bir sonraki kişi Halo oluyor ve Zerra sağ salim kıyıya döndüğünde ona dua ediyorum. Suyun üzerinde çürümeye devam ederken, birkaç soruyu doğru yapıyorum ama çoğunlukla yanlış yapıyorum. Çalışmak için yeterli zamanım yoktu. Yıllarca öğrendiklerimi iki güne nasıl sığdıracaktım?

Her düştüğümde ellerim yırtılıyor, azalan gücümün her parçasıyla ipe tutunurken kan ipe bulaşıyor. Kollarım yorgun ve güçsüz, bacaklarım lastik gibi. Düğüme tutunmaktan ayaklarım ağrıyor. Yorgunluktan görüşüm bulanıklaşıyor. Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim - bu ıstırap mı yoksa Hollow'da yağmurda neredeyse boğulduğum ve bir canavar tarafından neredeyse bin parçaya bölündüğüm o cehennem günleri mi?

Gözlerim acıdan sulanırken yüzümden akan yaşlara engel olamıyorum. Bunlar yenilgimin bir işareti değil ve ben bununla teselli buluyorum. Onlar sadece fiziksel bir tepki.

İp beni döndürüyor ve Gabriel'in bakışlarını yakalıyorum. Uçurumun en ucunda duruyor ve beni dikkatle izliyor. Başını eğiyor - *bunu yapabileceğini* söyleyen küçük bir baş sallama. O küçük inanç kırıntısını dikiyorum ve kalbimin içine sokuyorum. Bunu *yapabilirim*.

Sonunda sadece ben ve Marici kaldık. Altın rengi elbisesinin eteği paramparça olmuş durumda ve kalçalarının iç kısımlarında açan kızarmış yaralara bakıp irkiliyorum. Bembeyaz teniyle kanlı bir tezat oluşturuyorlar. Acı çekiyor olmalı. Buz gibi sarı saçları örgüsünden kurtulmuş, karlı telleri rüzgârda savruluyor.

Sıra yine bana geldi ve Borthius boğazını temizledi. "Güneş Kralı'nın en sevdiği renk nedir?"

Göz kırpıyorum. Cevabı çok açık olan aptalca basit bir soru gibi görünüyor. Altın. Elbette, Güneş Kralı altını tercih eder. Öyle değil mi? Ama bunu hangi kitapta okumuştum? Son iki gün boyunca topladığım bilgi envanterine bir kez daha göz gezdiriyorum. *Bunu biliyorum*. Cevap o kadar yakın ki, uzanıp onu zihnimde kilitli olduğu yerden çıkarabileceğimi hayal ediyorum.

Sonra bana verdiği gizli ince cildi düşündüm. Gerçeği paylaştığını iddia ettiği kitabı. Gözlerimi kapatıp anıları canlandırmaya çalıştım. Sevdiği ve sevmediği şeylerle ilgili koca bir bölüm vardı. Çileği eriğe, kemani arpa, çayı kahveye tercih ediyor. Ama en sevdiği renk neydi?

Bakışlarımı Gabriel ve Atlas'ın beni dikkatle izlediği tepeye dikiyorum. Gabriel öne doğru küçük bir adım atıyor ve sanki biraz daha yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi topuklarının üzerine çömeliyor. *Bunu yapabilirsin Lor*. Yüz ifadesindeki kelimeleri tekrar okuyorum.

Ellerim kayıyor ve acı içinde haykırıyorum, acı her uzvumu ve gözeneğimi yırtıyor. İp kanımla kıpkırmızı oldu, yüzeyi kayganlaştırıyor. Altımdaki suda iki karanlık şekil daire çiziyor, avlarını bekleyen canavarlar. Bir damla daha hayatta kalabilir miyim? Dayanabilir miyim? Kahretsin, bu benim son sorum mu? Saymayı unuttum ve panik keskin pençelerini omurgamda gezdiriyor.

"Kırmızı," diye fısıldıyorum, kelimeyi sonsuz bir çukurun dibinden çıkararak. "Atlas'ın en sevdiği renk kırmızı." Ama boğazım acıyor ve zar zor ses çıkarıyorum. Borthius beni izliyor ve zamanımın tükenmekte olduğunu biliyorum. Tekrar deniyorum, cevabı ciğerlerimden çıkarmaya çalışıyorum, harfleri tek tek topluyorum, böylece onları suyun ötesine haykırabiliyorum.

Sonra aynı anda birkaç şey olur.

Bir zil çalıyor.

Boğazımdan "Kırmızı!" diye bir ses çıkıyor, ardından kıyıda toplanan herkesin soluğu kesiliyor.

Borthius gözlerini bana diyor. "Doğru," diyor ama ben rahat bir nefes alamadan elini kaldırıyor. "Ama çok yavaşsın."

Kolunu nihai bir hareketle kaldırıyor ve ben de kaçınılmaz sarsıntıyı bekleyerek kendimi destekliyorum. Ama gelmiyor, çünkü yanlış hesaplamışım. Yukarı bakıp ipin bükülmüş ucunun kırıktan kurtuluşunu izliyorum.

Sonra serbest düşüşe geçtim. Midem bir takla atıyor ve kulakları yırtan bir çığlıkla buz gibi suya dalıyorum.

Bölüm S xteenI

T Su beklediğimden daha soğuk. Yüzeyin derinliklerine daldığımda beni iliklerime kadar sarsıyor. Ellerimdeki açık yaralar ve Kalçalarımın iç tarafındaki yaralar tuzlu denizle temas ettiğinde aside batırılmış gibi yanıyor. Çığlık atmak istiyorum. Bunun yerine yüzümü buruşturuyorum, yüzümü buruşturuyorum ve acıdan bayılmamak için kendimi zor tutuyorum.

İp kollarıma ve bacaklarıma dolanmış durumda ve çılgınca kendimi kurtarmaya çalışıyorum, o dönen karanlık şekiller benim için gelmeden önce sadece birkaç dakikam olduğunu biliyorum.

Deniz suyunun acısını hissederek gözlerimi zorla açıyorum. İki karanlık şekil bana doğru yüzüyor, kıvrımlı ve kıvrak, dolambaçlı bir rota çiziyor ve acele etmiyorlar. Çok geçmeden, nihayet ne olduklarını görebileceğim kadar yaklaştılar. Yarı Fae, yarı balık. Denizkızları mı? Ama bunlar bir peri masalındaki uzun saçlı güzeller değil.

Saçları uzun ama birbirine karışmış ve boğumlu, siyah, mavi ve yeşil yuvalar halinde başlarının etrafında uçuşuyor. Çıplak gövdeleri ve kolları yumuşak bir şekilde parıldayan benekli mavi deriyle kaplıdır. Gözlerinde beyaz olmayan parlak mavi kürelerden başka bir şey yok ve dişleri o kadar keskin ki beni çiğ ete dönüştürebilecekmiş gibi görünüyorlar.

İçlerinden biri hamle yapıp bana dokunmadan geri yüzerken boğazımda bir çığlık yükseliyor, ince siyah dudakları vahşi bir gülümsemeye dönüşüyor. Tekrar yapıyorlar, bu sefer birlikte. Bana doğru yüzüyorlar, o kadar yaklaşıyorlar ki, geçerken tenimde bir akıntı hissediyorum.

Benimle alay ediyorlar. Sulu bir ısırık için dişlerini geçirmeden önce akşam yemekleriyle oynuyorlar. Halat hâlâ ellerimdeyken onları savuşturmaya çalışıyorum ama havam hızla tükeniyor. İçlerinden biri tekrar hamle yaptığında, yarattığı hazırlıksız yakalayarak üzerine atılıyorum. Tıslaması suyun içinde titreşiyor.

Canavarlar bana tekrar saldırıyor, ama sonra bir şey solumdakinin dikkatini dağıtıyor ve o da fırlayıp denizin derinliklerinde kayboluyor. Neler olduğunu merak edecek vaktim yok. Sadece bir anlığına bu şeylerden biriyle yüzleşmek zorunda kaldığım için minnettarım.

Hava. Havaya ihtiyacım var. Yüzeye doğru tekmeliyorum, atmosfere fırlıyorum ve düzensiz bir nefes alıyorum. Bir yudum bile alamadan tekrar suyun içine çekiliyorum ve keskin dişlerini gülümseme taklidi yaparak açmış yaratıkla yüz yüze geliyorum. Dayanma gücümü zorlayarak kolumu kaldırıyorum ve yaratığın burnuna öyle sert bir yumruk atıyorum ki, kafası geri kaçıyor.

Yüzünü tutup kıvranırken ulumasının suyun içinde ürperdiğini duyuyorum, başının etrafında küçük bir kıpkırmızı puf dağılıyor. Dikkatinin dağılmasından yararlanarak atılıyorum, ipi boğazına doluyor ve boynunu sıkıyorum. Arkasında yüzecek şekilde manevra yapıyorum ve yaratık

Bir yandan pençeleriyle beni tırmalamaya çalışırken, bir yandan da havasını kesen ilmiği kesmeye çalışıyor. Daha sıkı ve daha sıkı sıkıyorum. Suyun altında nefes alabilen bir şeyi boğabilir misin?

Göğsü inip kalkıyor ve ben bunu bir şeyler soluduğuna dair bir işaret olarak alıyorum. Cesaretlenerek, tüm gücümle ipi çekiyorum. Sonunda yarattığın hareketleri yavaşlamaya başlıyor ve sonunda vücudu gevşeyip batmaya başlıyor. İpi bırakıyorum, ben güvenli bir yere doğru yüzerken bu şeyi aşağıda tutmaya yeteceğini umuyorum.

Yüzeye doğru tekmeliyorum, temiz hava almak için yukarı fırlıyorum. Birkaç saniye boyunca nefes nefese kalıyorum, göğsüm sıkışıyor ve uzuvlarım titriyor. Bitkinim, bedenim yıpranmış ve kırılmış. Kıyıya geri dönmek için döndüğümde Marici'nin artık ipinde asılı olmadığını fark ediyorum. Sahili hızlıca taradıktan sonra, onun parlak beyaz saçlarını seçemediğimi fark ediyorum. *Hay sikeyim*. Diğer yarattığın dikkatini dağıtan şey buydu.

Kontrolünü mü kaybetti, yoksa hayatta kalıp kalmadığıma bakma zahmetine bile girmeden bir sonraki soruya mı geçtiler? İçimden bir ses ikincisi olduğunu söylüyor. Suyun altına dalıp umutsuzca onu arıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Nefesimin altında küfrederek, boğduğum yarattığın geri dönmemesini umarak tekrar suya dalıyorum. Daha fazla yüzüyorum ama çok zayıf ve yorgunum.

Ne yapıyorum ben? Kendimi kurtarmalıyım. Mücadeleyi zaten kaybettim ve sudan çıkmayı başarırsam en azından Tristan ve Willow'a geri dönebilirim. Hayatımı Aphelion'daki kimseye borçlu değilim. Ama Marici bu yerde bana nezaket gösteren birkaç kişiden biri. Onu burada öylece bırakamam. Baştaki güvensizliğime rağmen, dün geceki yardımı gerçektir.

Sonunda uzakta karanlık bir karaltı görüyorum ve bir nefes daha aldıktan sonra ayaklarım yanıyormuş gibi ona doğru yüzüyorum. Bu sefer ipim yok. Ne yapmalıyım?

Ne yapacağımı sanıyorum? Parlak bir planın bir şekilde gerçekleşmesini umarak suyun içinden kayıyorum.

Yaratık ellerini Marici'nin boynuna dolamış, yüzünü bir sevgilinin öpücüğünü sunar gibi Marici'ye yaklaştırmış. Marici'nin bacakları güçsüzce tekmeliyor ve gücünün azaldığı belli oluyor. Düştüğünden beri bir saat geçmiş gibi hissediyorum, ancak bunun sadece birkaç dakika sürmüş olması gerektiğini biliyorum. Hareketleri yavaşlamaya devam ediyor, uzuvları gevşiyor. Panik içimde dönüyor ve ileri atılıyorum.

Neyse ki yaratık geldiğimi fark etmedi. Kalan az gücümle ona doğru hamle yapıyorum, ensesine dirsek atıyorum ve yumruğum büyüklüğünde bir tutamı koparacak kadar sert bir şekilde saçlarını çekiyorum.

Yaratık tiz bir çığlık atıyor. Kafasına uzanıp neyse ki Marici'yi serbest bıraktığında sesin etrafımda dalgalandığını hissediyorum. Bayılmıştı ve hızla batıyordu, ben de yaratığın soluk borusuna sivri bir yumruk atıyor, Nostraza'da geçirdiğim yıllar bana dövüşmeyi öğrettiği için Zerra'ya sessizce şükrediyordum. Aphelion'un otuz yedinci kralının kim olduğunu bilmiyor olabilirim ama en azından nasıl yumruk atacağımı biliyorum.

Yaratık iki büküm oluyor, ağzı bir açılıp bir kapanırken elleri boğazını çevreliyor. Marici'yi belinden yakalıyorum ve yüzeye doğru çılgınca tekmelemeye başlıyorum. Kaslarım ağrıyor ve bu çabadan dolayı kemiklerim gıcırıyor. Ayak parmaklarım ve el parmaklarım tamamen uyuşmuş durumda. Görüş alanımın köşesinde bir hareket oluyor ve dehşetle ilk yaratığın toparlandığını ve şimdi suyun içinde ilerlediğini görüyorum. İşimiz bitti. Buraya kadarmış. Daha sert tekmeliyorum, bu sefer ondan kaçma şansım olmadığını biliyorum.

Zerra'dan bir mucize gelsin diye dua ederek, azalan gücümün her zerresiyle yüzerken kalbim küt küt atıyor.

Canavar aniden, sanki gövdesine bir balık kancası saplanmış gibi olduğu yerde durur. Geri çekiliyor, uzuvları ve kafası bir bez bebek gibi hareketle birlikte sarsılıyor. Az önce ne olduğunu merak etmek için duraklamıyorum. Onun yerine daha sert tekmeliyorum.

Bir kez daha su yüzeyine çıkıyoruz ve kıyıya odaklanarak koy boyunca kürek çekmeye başlamadan önce derin bir nefes alıyorum. Ciğerlerim yanıyor ve bacaklarım sanki kilden yapılmış gibi hissediyor.

Marici secdede kalıyor ve ölmemiş olması için dua ediyorum. Başım dönerken tekmeledikçe gözlerimin önünde siyah noktalar oluşuyor. İyileşmeye, dinlenmeye ve birinin beni kurtarmasına ihtiyacım var. Kaybettim ve yarışmanın dışındayım ama Nostraza'nın ıslak taş duvarlarının arkasına atılmadan önce yapacağım son şey Marici'yi canlı olarak eve götürmek olacak. Onu orada bırakmak, kendimi bize bunu yapan Fae'lerle aynı seviyeye düşürmek anlamına gelirdi.

Sonunda okyanusun kumlu dibini hissediyorum ve rahatlama çığlıklarıyla boğulurken bacaklarımı dibe bastırıyorum. Bir hamleyle Marici'yi kum boyunca sürüklüyorum ve sonra kollarının altından kancalamak için arkamı dönüyorum. Sırtım seyirciye dönük bir şekilde, sonunda güvenli sahile ulaşana kadar onu santim santim sürüklüyorum.

Yere yığılıyorum, ıslak kumların üzerine düşüyorum, deniz suyunu ve damarlarımda çığlık çığlığa dolaşan adrenalini yutarken yanağımı yere bastırıyorum. Marici o kadar solgun ki sanki renkler onun varlığını unutmuş gibi.

"Biri ona yardım etsin," diye fısıldıyorum, sesim kalın ve çiğ. "Birisi. Ona yardım edin."

Şifacılar Marici'ye indiğinde, etrafımda birbirlerine talimatlar yağdıran bir beden sürüsü hissediyorum. Zerra'ya bir mucize için dua ederken, başım dönerek sahilde uzanıyorum. Hareket edemeyecek kadar zayıf ve yorgunum, acı vücudumda yankılanıyor. Göz kapaklarım o kadar ağır ki

demir gibi hissediyorum.

Perdeler. İnliyorum, yanağım kuma daha sert bastırıyor. Sert ve derime sürtünüyor, bana hala hayatta olduğumu hatırlatıyor.

Sonra gözlerim kapanıyor ve dünya yok oluyor.

On Yedinci Bölüm

NADIR

Nadir babasının çalışma odasının penceresinin dışında asılı dururken, büyüünün dönen ışıkları bir çift çok renkli ışıldayan kanat oluşturuyordu

sırtında. Babasının hâlâ Keep'te olmadığından emin olmak için birkaç kez uçarak geçmişti bile. Bir kez daha geçtikten sonra çalışma odasının olabildiğince boş olduğuna karar verdi. Rion o sabah geçici müttefikleri Dağ Kraliçesi ile buluşmak için Tor'a uçmuştu. Ama Aurora Kralı söz konusu olduğunda her zaman ekstra emin olmak en iyisiydi.

Nadir usulca çalışma odasını boydan boya geçen balkona indi. Bileğinin bir hareketiyle etrafını saran ışıklar güneşi karşılayan bir çiçek gibi açılıp tekrar çerçevesine büzüldü. Kobalt ışığından bir sarmaşıkla kapının kilidini açtı ve içeri süzüldü.

Odanın içinde ağır ağır ilerlerken kalın, koyu renkli halılar adımlarını boğuyordu. Muhafızlar göstermelik olarak dışarıya yerleştirilmişti ama kral, izni olmadan kimsenin buraya girmeye cesaret edemeyeceğine inanacak kadar kibirliydi. Eşyalarını karıştırırken yakalanan herkes kendini Rion'un efsanevi öfkesinin sonunda bulurdu. Başka bir gün olsa Rion muhtemelen haklıydı ama Nadir kendini kontrol edemeyecek kadar 3452 numaralı mahkûmun gizemine gömülmüştü.

Nadir önlem olarak odadan gelen sesleri bastırmak için bir koğuş oluşturdu. Nereden başlaması gerektiğini düşünerek rafları ve tertemiz masayı taradı. Belki de kralın 3452 numaralı mahkûmun dosyasını çalışma odasında saklayacağını düşünmek aptallıktı ama Nadir bir yerden başlamalıydı. Dosyanın kralda olduğundan emindi. İçinden bir ses ona babasının sakladığı şeyi ortaya çıkarmanın önemli olduğunu söylüyordu.

Rion'un bu kızla ilgilendiği gerçeğinin ötesinde, başka hiç kimse Nostraza'dan alarm vermeden bir dosya çıkaramazdı. Sadece kral içeri girebilir, istediğini alabilir ve bunu gizli tutabilirdi. Bu nedenle, Rion'un çalışma odası ve masası başlamak için en mantıklı yer gibi görünüyordu.

Bir ses duyunca Nadir'in bakışları pencereye kaydı, Amya balkona inip kendi ışıkları bir renk cümbüşü içinde dağılırken kaşlarını kaldırdı. Kapıyı açtı ve kollarını ovuşturarak içeri adım attı. Yırtık pırtık tül parçalarından yapılmış kısa siyah bir etek giymişti, bacakları elmas desenli ince yarı saydam ipekle kaplıydı. Önden bağcıklı siyah korseli üst kısmı kollarını ve omuzlarını çıplak bırakıyordu. Hava şartlarına uygun giyinmeyi reddediyor, bunun hareketlerini çok kısıtladığını iddia ediyordu.

"Bu odadan nefret ediyorum," dedi, omuzlarının üzerinden geçen iki örgüyü düzeltirken, auroranın parlak renklerinden oluşan teller uzunlukları boyunca akıyordu. "Neden burası her zaman bu kadar soğuk?"

"Sıcaklık gayet iyi. Belki zerine bir kazak giyersen daha rahat edersin," diye yanıtladı Nadir, babasının masasını incelemeye devam ederek.

Burnunu kırıştırdı. "Bunu kastetmediğimi biliyorsun." Amya ağır siyah çizmelerinin üzerinde tepinerek masanın üzerine çıktı ve bacak bacak üstüne attı. "Ee, ne yapıyorsun burada?"

Nadir elini masanın st çekmecesinde gezdirmeden önce ters ters baktı, herhangi bir büyü belirtisi olup olmadığını test ederken renkli bir sis patlaması oldu. Belki bir tuzak ya da alarm alabilecek bir tetikleyici.

Bunu hissettiğinde ağzı birbirine yapıştı. Masayı çevreleyen havada bir tıkanıklık. Dikkatli bir hassasiyetle, kendi ışığının örgülü renklerini kullanarak sihir ipliklerini her seferinde bir lif halinde ayırdı.

"Nadir, ben-" Amya söze başladı ve o da kız kardeşine bir parmağını kaldırdı. "Bir dakika sus."

Bu iş tüm konsantrasyonunu gerektiriyordu. Yanlış bir hareket yaparsa babası şüphesiz onun varlığından haberdar olacaktı. Amya oflayıp pufladı ama kollarını kavuşturup sessizce beklerken başka bir şey söylemedi.

Nadir hızlı ama etkili bir şekilde çalışarak masanın etrafında döndü ve etrafını saran tüm koruyucu büyü parçalarını skt. Zihinsel olarak ipliklerin nasıl bir araya geldiğini katalogladı, odadan çıkmadan önce onları tam olarak yeniden oluşturması gerektiğini biliyordu.

Birkaç dakika sonra işini bitirdi ve derin bir i çekerek geri çekildi. Bir tutam sa bağından kurtulmuştu ve Amya'ya bakarken onu kulağının arkasına sıkıştırdı.

"Şimdi konuşabilir miyim?" diye sordu.

"Olabilir," diye cevap verdi ve kadın gözlerini devirdi.

"Neden bu kadar takıntılısın? Eğer seni burada yakalarsa, babam aklını kaçıırır."

"Eğer *bizi* burada yakalarsa," dedi Nadir üst çekmeceyi açıp içindekileri mümkün olduğunca az karıştırmaya özen göstererek kâğıtları karıştırmaya başlarken. Nadir hiçbir zaman Rion'un sırlarına vakıf olmamıştı ve gözleri belgelerin üzerinde gezinirken, başka bir zaman olsa değerli olabilecek şeyler olduğunu biliyordu.

"Nadir," dedi Amya, ses tonunda bir uyarı vardı. "Konuş benimle."

Durdu ve kıza baktı. "Açıklayamıyorum ama bir şey bana bu kızın önemli olduğunu söylüyor." Bir sonraki çekmeceyi aramaya devam etti.

"Bu da ne demek şimdi? Nasıl önemli? Eğer babam bunu gerçekten sizden saklıyor olsaydı, neden müdürle yaptığı konuşmayı duymanıza izin versin ki? Neden senden onu aramanı istedi? Bir tür tuzağa düşmekten endişelenmiyor musun?"

Nadir mektupları ve kâğıtları karıştırmaya devam ederken cevap vermedi, hepsini eleyip bir sonraki çekmeceye geçti.

"Elbette endişeliyim," dedi bir süre sonra. "Ama bunu duymamı istediğini sanmıyorum ve şimdi de önemsizmiş gibi davranıyor, bu da beni daha da şüphelendiriyor." Durakladı ve sonra sessizce, "Bilmiyorum," dedi. Kulağa saçma geldiğini bildiği için dişlerini sıktı. "Sadece içimde bir his var."

Amya masadan atladı ve onun yanında durmak için yürüdü.

Onun bakışlarını hissedince başını

kaldırdı. "Ne oldu?" "Senin için

endişeleniyorum, ağabey."

Nadir nefesini bıraktı ve başını eğdi, ellerini aradığı çekmeceye dayadı.

"O zamandan beri aynı değilsin-"

Ona karanlık bir bakış fırlattı. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ellerini teslimiyetle kaldırdı, büyüünün ışıkları tedirginlik içinde etrafında dalgalanıyordu. "Tamam, tamam. Daha önce birçok kez açıkça belirtmiştin."

Nadir dik durup masanın diğer tarafına geçmeyi planlayarak, "O zaman ipucunu alırsın sanıyordum," dedi. Amya kollarını kavuşturmuş ve ayaklarını genişçe dikmiş bir şekilde önünde duruyordu. Ondan çok daha küçüktü, göğsünü ancak geçiyordu. Ama cüssesinin eksikliğini kararlılığıyla telafi ediyordu.

"Çekil," dedi Nadir ve ayaklarını açarak duruşunu düzeltti.

"Bunun hakkında konuşmanız gerek."

"Çekil dedim." Nadir kız kardeşine dik dik baktı, dönen bakışları onunkilerle buluştu. Gökyüzü bu gece bulutluydu, ışıklar gizlenmiş ve görünmez olmuştu ama gökyüzünde dalgalanırken onları hissedebiliyordu. Damarlarında akan kan ve göğsünde atan kalp kadar onun bir parçasıydılar.

Yüz ifadesi yumuşadı. "Sadece senin için orada olmak istiyorum. Senin her zaman benim yanımda olduğun gibi. Bu senin hatan değil. *Hiçbir zaman* senin suçun olmadı."

Nadir gözlerini yavaşça kapadı, üçe kadar saydı ve tekrar açtı, kendisini her an bir suçluluk denizinde boğacakmış gibi hisseden duygu karmaşasını yatıştırmaya çalışıyordu.

"Ben iyiyim," dedi. "Ve benim işim seninle ilgilenmek, tersi değil."

Bunun üzerine Amya'nın burun delikleri alevlendi. Cevabının onu kızdıracağını biliyordu ama gerçek buydu. "Bunun böyle olmadığını biliyorsun."

"Lütfen çekilir misiniz? Burada daha fazla oyalanmamalıyız." Sanki bir işaretmiş gibi, kapının diğer tarafından sesler duyuldu ve Amya'nın gözleri onlara doğru kaydı. Amya kardeşine son bir kez baktı ve sonra kenara çekildi.

Nadir başıyla onayladı ve aramaya yeniden başladı. Amya pencerenin önünde volta atarken, o karıştırmaya devam etti, ama hâlâ eli boştu. Son çekmeceyi de aradıktan sonra hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı.

Bakışlarını odanın içinde gezdirdi. Daha sonra bakabileceği raflar ve dolaplar vardı ama hızlıca bir kontrol ettiğinde hiçbirinin bu kadar sıkı korunmadığını gördü. Babasının orada değerli bir şey saklıyor olması pek olası görünmüyordu. Nadir seçeneklerini düşünürken babasının masasının üzerindeki korumaları tekrar bir araya getirdi.

Amya şöminenin yanında durmuş onu izliyordu ama Amya muhtemelen yine ona saldıracağını bildiği için bakışlarını kaçırdı.

Kapının dışında başka sesler duyuldu ve Nadir kaşlarını çattı. Görünüşe göre bugünlük vakti dolmuştu.

Amya balkona doğru ilerledi. "Hadi gel." Nadir babasının sesini duyunca omuzları gerildi. İtiraf etmekten ne kadar nefret etse de, dünyada onu korkutan tek bir şey vardı ve o da kapının diğer tarafında duran kraldı. Nadir çenesini büktü. Buraya gelerek çok fazla riske girmişti ve bunun hiçbir anlamı yoktu.

"Nadir!" Amya tısladı. "Gel. Hadi."

Tereddüt etti, kapıyı izledi. Babası onu burada yakalarsa ne olacağını biliyordu ama bir yanı yüzleşmek istiyordu. Belki kralın sakladığı şeyle ilgili gerçeği ortaya çıkarmaya zorlayabilirdi ama sonuçlarına katlanmaya değmezdi. Zaten yeterince zarar vermişti.

Bir an sonra kapının kolu aşağıya doğru döndü ve Nadir sinirlerine hakim olamadı. Sessiz adımlarla, Amya'nın bulunduğu balkon kapısına doğru süzüldü.

açık tutuyordu. Dışarı adımını atar atmaz kapının tık diye kapandığını duydu ve ardından korkuluklara atladı.

Işığının çok renkli şeritleri, uçurumun kenarından düşüp kendini bırakmadan bir an önce bir vınlamayla etrafında patladı.

Bölüm E ghteenI

LOR

A Yumuşak bir el alnıma dayanıyor. Gözlerim kapalıyken, el yanağıma doğru inerken kıpırdamadan yatıyorum, parmaklar altımda geziniyor Çenemin üzerinden geçip gitmeden önce dudağımı okşuyor. Alçak, derin bir kıkırdama duyduğumda ve el tenimdeki yolculuğuna devam ettiğinde yatıştırıcı hissin kaybolmasına kaşlarımı çatıyorum.

Yatağın eğildiğini hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Atlas yanıma oturuyor, yüzünde nazik bir gülümseme. "Merhaba," diyor, sıcak, ballı sesi bir merhem kadar rahatlatıcı. "Tekrar hoş geldin Lor."

Gözlerimi kapatıyorum ve tekrar açmadan önce uzun bir nefes çekiyorum.

"Yaşıyor muyum?" Emin olmak zor. Keskin bir acı hissedip hissetmediğimi test etmek için yatakta kayıyorum ama hareket şaşırtıcı derecede kolay. Bir ağrı var ama

bayılmadan önce sahilde yatarken hissettiğim acı değil.

"Hayattasın ve orada harikaydın" diyor, elinin tersini yanağımda gezdirirken sesinde hayranlık var. Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıkıyorum.

"Hayır, çok geç cevap verdim. Sınavı geçemedim." Gözyaşlarımı bastırıp serbest bırakılmak için yalvardım. Elbette ilk fırsatta beni Nostraza'ya geri göndereceklerdi. Çoktan orada olmadığıma şaşırdım. Güneş Kraliçesi olmak gibi saçma bir hayalim sona erdi. Ne düşünüyordum ki? Elbette bu benim geleceğim değildi. Benim geleceğim her zaman çok daha belirsizdi. En azından Willow ve Tristan'ı görebileceğim. Bunun üzerine neredeyse tekrar ağlamaya başlıyordum.

"Kalmadın," diyor Atlas ve kaşlarım çatılmış bir halde ona bakıyorum. "Sınavı geçtin Lor."

"Ne demek istiyorsun? Suyu düştüm."

"Ama sen çıktın," diye cevap verdi. "Deneme sadece sorulara cevap vermekle ilgili değildi - herkes bir kitap okuyup bunu yapabiliirdi. Eğer başarısız olursanız, bu aynı zamanda kararlılığınızın da bir testiydi. Bu yüzden Haraçlar düştüğünde kurtarıcılar hemen içeri girmediler. Onlara kendi başlarına çıkmaları için bir şans veriyorlardı. Kıyıya sağ salim dönebildiyseniz, testi geçtiniz demektir."

Gözyaşlarım şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı gözlerimi yakıyor. "Geçtim." Bu bir soru değil, bir ifade. Geçtim. Beni Nostraza'ya geri göndermiyorlar. En azından bugün değil.

Atlas gülümsüyor ve göz kırıyor. "Evet. Ve küçük kitabımla yardımcı olabildiğim için mutluyum."

"Doğru, teşekkür ederim." Bunun ne kadar yardımcı olduğundan emin değilim, çünkü iki ölümcül canavarı savuşturduktan sonra hala kıyıya yüzmem gerekiyordu, ama ben

Sanırım önemli olan duygular.

"Peki ya Elanor?" diye sordum. "Düştü ve kurtarılması gerekti."

Atlas yatakta yanımda oturduğu yerde kayıyor, kalçası uyluğuma baskı yapıyor. "Korkarım Denemeler'deki rolü sona erdi ama elenen Haraçlar'a sarayımda onurlu bir yer verilir. O iyi olacak."

"Ve Solana..." Onun adı bir nefes olarak ortaya çıkıyor. Hiç ortaya çıkmayan haraç.

"Bu talihsiz bir durum," diyor Atlas, yüz ifadesi asık. "Denemeler sırasında bir Haraç kaybettiğimizde bu her zaman bir trajedidir."

"Ama ailesi," diye fısıldıyorum.

"Onların icabına bakılacak." Atlas elimi sıkıyor, yukarı kaldırıp kucağında tutuyor. Etrafına bandajlar sarılmış, parmaklarımı esnetiyorum ve koluma yayılan acıdan irkiliyorum. Sanki altın ya da hazine bir kızı kaybetmeyi telafi edebilirmiş gibi, onun sözleri karşısında kalbim sıkışıyor. Bir kız kardeşi. Solana hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama mutlaka birileri onu özleyecektir. Nostraza'dan gelen bu farenin bile onu seven iki insanı vardı.

"Şifacıların sana acı için bir şeyler vermesine izin var," diyor nazıkçe, bandajları fırçalayarak. "Ama ölümünüzü engellemek dışında sizi iyileştirmeyecekler."

İşte o zaman hatırladım. Ayağa fırladım, vücudum ani hareketi protesto ediyordu.

"Marici," diye sordum panikle. "O iyi mi?"

Atlas omzuma bastırarak beni yumuşak yastıkların üzerine yatırıyor. "O iyi. Onu sahilde hayata döndürdüler ve tamamen iyileşecek. Yaptığın şey çok cesurcaydı Lor."

"Denemelerden çıktı mı?" Bunun onun için de ne kadar önemli olduğunu bilerek sordum. Bana ailesinin onun kazanmasına ne kadar güvendiğini anlattı.

"Öyle ama senin sayende hayatta." Atlas kolumun iç kısmında narin bir iz bırakarak parmak uçlarıma karıncalanmalar gönderiyor. "Bunu neden yaptın Lor? Onu kurtarmak için geri dönerek hayatını riske attın."

Başımı sallıyorum, saçlarım yastığa çarparak hışırdıyor. "Onu orada öylece bırakamazdım," diyorum, benden şüphe etmesine kızarak. "Burası nasıl bir yer ki herkes bunu sorgulayabiliyor?"

Atlas'ın yüzündeki ifade esrarengiz bir hal alıyor, gözleri kararıyor. "Haklısın. Sadece kendilerine ve kendi hırslarına hizmet etmek için var olan Fae'lere o kadar alıştım ki, birinin özveriyle hareket etmesini anlamak zor." Bana bakıyor, bakışları yoğun. "Nostraza'da da böyle değil miydi?"

"Elbette öyleydi. Ama bu tamamen ona teslim olmam gerektiği anlamına gelmiyor." Dudağımın kenarını ısıırıyorum. "Yine de hayatta kalmak için gurur duymadığım pek çok şey yaptığımı bilmelisin."

Anlıyormuş gibi başını sallıyor. Belki de anlıyordur. Gabriel'in kralların ve kraliçelerin yapması gereken zor seçimler hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"O zaman düşündüğünden daha da dikkat çekicisin," diyor elimin arkasını okşayarak.

Benimle alay ettiğinden emin olarak alay ediyorum ve başka tarafa bakıyorum. Çenemi baş ve işaret parmakları arasında tutup yüzümü ona doğru çeviriyor. "Ciddiyim Lor. İlk gün o taht odasına girdiğinde, hayatımda gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmüştüm."

"Ölümden bir saat uzaktaydım," diyorum, sözleri karşısında göğsümde oluşan bu tuhaf hissi gidermek istiyorum ama o sadece başını sallıyor.

"Hayır, bir yıldız gibi parlıyordun. Yüzündeki kararlılık, gözlerindeki vahşet. O anda senin sıradan bir Haraç olmadığını anladım. Kendini zaten bir kraliçe gibi taşıyordun."

Söylediklerinin saçmalığını özümserken nefesim dudaklarımdan dışarı çıkıyor. Ama beni pohpohlayarak ne kazanacak ki? Ben onun için bir hiçim. Elanor, Marici ve Solana yarışma dışı kaldığına göre, seçebileceği çok daha güzel ve çok daha kültürlü altı haraç var.

Atlas eğiliyor, yüzü bana o kadar yakın ki kokusunu içime çekiyorum. Tarçın ve bal kokusu ciğerlerimi doldururken istemeden derin bir nefes alıyorum. Ağzının kenarı yukarı kalkıyor, parlak mavi gözleri şakacı. Muhtemelen kalbimin atışını duyabiliyor. Ona bu kadar yakın olmak bunalıcı.

"Diğerleri nasıl?" Boğazının çizgisinden ve gömleğinin köprücük kemiğinin zarif kıvrımını görmemi sağlamasından başka bir şeye odaklanmaya çalışarak kekeliyorum. Kalçasını benimkine daha sert bastırıyor ve Madam Odell ile yaptığım aşağılayıcı konuşmayı hatırlayarak yatak odamda bu kadar rahat olmasının uygunluğunu merak ediyorum.

"Bence iyiler," diyor, ağzı hâlâ benimkinden birkaç santim uzakta, parlak gözleri sanki içlerinde güneş uyanıkmış gibi parlıyor. "Kendini daha iyi hissettiğinde, akşam yemeğinde yine bana katılır mısın? Söz veriyorum bu sefer rahatsız etmeyeceğim."

"Diğerleriyle vakit geçirdin mi?" Neden onu kendimden uzaklaştırmaya çalıştığımdan emin olmadan soruyorum ama uyandırdığı hislerin son derece farkındayım. Bu, Nostraza'da Aero'ya ya da ondan önce gelen çocuklara karşı hissettiklerime hiç benzemiyor. Bu her şeyi tüketiyor. Ateşin içinde boğulmak gibi. O gözlerde yok olabilirim. Kendimi onun kokusunda kaybedebilirim. Kendimi o güçlü, kaslı uzuvlara sarabilir ve bir daha asla yüzeye çıkmayabilirim, yüzümde bir gülümsemeyle ölmekten ve bir daha nefes alamamaktan memnun olabilirim.

Yumuşak kıkırdaması, yukarıdan düşen bir avuç parıltı gibi içime akıyor. Hoşgörülü ama nazik. "Merak etme Lor. Hakkını veriyorum

Görevim olduğu üzere tüm haraçlarla ilgileniyorum. Ama ben sadece bir erkeğim ve kraliemi arıyorum. Favorilerim olmasına izin veriyorum."

Bir dizi ateşli sinir yutuyorum. *Favorileri mi?* Bu grupta sayıldığım için mutlu muyum yoksa favoriler dedi diye endişelenmeli miyim, çoğul olarak? Listede başka kimler var?

"Ya Ayna senin favorin olmayan birini seçerse?" Bu sarayın kutsal eserinin, kraliçesi olmaya uygun olduğumu düşünemeyeceğinden emin olarak soruyorum.

Atlas'ın yüzündeki ifade düşünceli bir hal alıyor. "Geçmişte oldu," diyor, "ama Ayna'nın tüm tarafların duygularını bildiği ve dikkate aldığı anlaşılıyor. Kimin ideal kraliçe olacağı konusunda hiç yanılmadı."

Derin bir nefes aldım. "Bu çok iyi."

Tekrar kıkırdıyor ve daha yakına kayıyor, iri vücudu benimkinin üzerine eğiliyor. Kalalarımız hala birbirine bastırılmış, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor ve nefesim ciğerlerimden kaçıyor.

Saçımdan bir tutam alıp parmaklarının arasında nazikçe dolaştırıyor. Callias'ın ziyaretinden bu yana biraz daha uzamış ve çok daha saygın görünüyor. Kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve sonra elini başımın yanındaki yastığa bastırıyor.

"Sizi öpmeyi çok isterdim leydim," diyor Atlas, yüz ifadesindeki ateşle. "Bunu yapmama izin verir misiniz?"

Konuşamıyorum, kesik kesik bir nefes alıyorum ve sonra başımı sallıyorum. Başını eğdiğinde gülümsemesi genişliyor ve en yumuşak kanat fırçası gibi ağzını ağzıma bastırıyor.

Öpücük ılık ve yumuşak başlıyor, ipeksi dudakların narin bir dokunuşu. Ama sonra dili dudaklarımın arasına giriyor ve ben daha fazlasını isteyerek onları ayırıyorum.

Onu ağızımda hissetmek istiyorum. Öpücüğü derinleştirmeden önce boğazından kısık bir ses çıkarıyor. Tadı sedir ve rüzgârla karışık daha dumanlı bir şey gibi, büyülu bir ormanda duran kadim bir ağaç gibi.

O zaman odadaki hava değişiyor, öpüşmemiz aç ve çılgınca büyüyor. Daha yakına eğiliyor, göğsü benimkine sürtünüyor, ta ki yatakta üstümde durana kadar, aramızda çok az bir boşluk kalıyor. Vücudunu indirmeden önce bu güzel Fae'nin beni neden öptüğünü merak edecek zamanım yok ve ağırlığının beni ezdiğini hissederek inliyorum.

"Lor," diyor, birbirimize karşı kıvranırken adım boğuk bir nefesle ağızına doluyor. Bacaklarımın arasında onun sertliğini hissediyorum ve kalçalarımı kaldırarak sertleşen sikine daha sert bastırıyorum. Böylesine ruhani bir erkekte bu tür bir tepki uyandırabildiğime hayret ediyorum. Uzun zaman yaşamış. Eminim birçok başka kadınla ve dişiyle birlikte olmuştur. Ben sadece uzun bir fetihler dizisindeki bir diğeriym, kendime hatırlatıyorum, ama şu anda umurumda değil, çünkü bu harika hissettiriyor.

Kalçalarını döndürürken inliyor. Geceliğimin ince kumaşından her şeyi hissedebiliyorum, dili ağızımı yağmalarken kalçalarımın içi nemleniyor, bir eli kalçamı sahiplenerek kavırıyor. Alt dudağımı emiyor ve sonra ağızını boğazımın hizasından aşağıya doğru sürüklüyor, burada cildimde yanık bir yol bırakıyor, sanki biri beni alevlerden yapılmış bir fırçayla boyamış gibi.

"Atlas," diyorum, ellerim parlak saçlarına kayıyor, onu daha yakına çekerken saçlarını kavırıyorum. Bu ne anlama geliyorsa, o her kimse, daha fazlasını istiyorum. Hayatımı karanlıkla ve taşın soğuk, amansız yankısıyla çevrili olarak geçirdim. Atlas ise hafifliğin ve sıcaklığın vücut bulmuş hali. Acımasız buza karşı ateşli ateşin karşıt gücü.

Güneş Kralı. Parlak, altın rengi ve görkemli. Yanağına dokunuyorum, parmaklarımı pürüzsüz teninde gezdiriyorum. Bir kabustan sıyrıldım ve altın bir dağın tepesine demir attım. Kollarımı iki yana açmış, zirvede durmuş, kulağa *neredeyse* özgürlük gibi gelen yırtık pırtık bir şarkıyı haykırıyorum.

Bana doğru hareket ederek sırtımı kamburlaştırıyor ve kalçalarımı kaldırıyor. Eli kalçamın yanından aşağı kayıyor, geceliğimi de beraberinde yukarı sürüklüyor. Avuç içi çıplak tenime değdiğinde, doğrudan içimi yakıyor. Parmakları kaburgalarım boyunca dans ediyor, başparmağı çok yaklaşıyor ama göğsümün altına tam olarak dokunamıyor. Ağzı keşfetmeye devam ediyor, dudakları boğazımın üzerinde ve köprücük kemiğimin açısında geziniyor. İnliyorum, her hissi içime çekiyorum. Her anı.

Bu daha önce yaşadığım *hiçbir şeye* benzemiyor. Atlas bir çocuk değil, yetişkin bir adam. Bana dokunuşundan ve öpüşünden anladığım kadarıyla onun kollarında geçireceğim bir gece, çözülmek ve mümkün olan en iyi şekilde yeniden bir araya gelmek gibi olacak.

"Lor," diye yalvarıyor, sesi adımın ritmiyle çatlıyor.

"Ahem," diye kibar bir ses geliyor kapıdan. Mag'i, yemek dolu bir tepsi ve ellerinin arasında asılı duran gümüş bir tencereyle bulmak için birbirimizden ayrılıyoruz. "Uyandığınızı görüyorum leydim. Mutfak akşam yemeği gönderdi."

Hakkını yemeyelim, hiçbir şey görmemiş gibi davranıyor. Gözleri yerde, ayaklarını sürüyerek yaklaşıyor ve sanki Güneş Kralı'nı beni yerken yakalamamış gibi tepsiyi yanıma koyuyor. Atlas kendini yukarı itiyor, yatağın kenarına oturuyor ve ayağa kalkıp buruşuk gömleğinin önünü düzeltmeden önce uçlu bir gülümsemeyle elimi sıkıyor. Bana çapkın bir sırıtış fırlattığında yanaklarım ısınıyor.

Mag gözlerini bir süre daha yemek tepsisinden ayırmıyor ve sonra başını kaldırıp bakıyor.

"Majesteleri," diye kabul ediyor sonunda. "İyileşme sürecinde leydimi kontrol etmeniz büyük incelik."

Atlas, tam bir centilmen edasıyla selam veriyor. "Elbette. Haraçlarımın her birinin güvenliğini sağlamak benim yeminli görevimdir."

Mag başını sallıyor, dudakları sanki dilinin ucunda yer kapmak için savaştan bir yığın kelimeyi zapt ediyormuş gibi birbirine bastırıyor. Atlas bana bakıyor, şimdi yatağın üzerinde oturuyorum, geceliğim tekrar yerine yerleştirilmiş.

"Mag," diyor gözlerini benden ayırmadan. "Lor kendini daha iyi hissettiğinde, akşam yemeğine gelmesini rica ettim. Haber gönderecek misin?"

Mag reverans yapar. "Elbette Majesteleri, ama belki de bu konuyu Madam Odell'le görüşmelisiniz? Bana tüm Haraç faaliyetlerinin önce onun aracılığıyla onaylanması gerektiği söylendi."

Atlas'ın gülümsemesi yüzünden düşerken yüzündeki ifade belirsizleşiyor. "Madam Odell'in Aphelion'un kralı olduğunu bilmiyordum?"

Mag başını sallar, gözleri ayaklarına düşer, elleri kenetlenir. "Elbette hayır, Majesteleri. Sadece düşündüm ki-"

"Yargılama Sahibesi'nin fikrini almak istediğimde, bunu soracağımdan emin olabilirsin," diye araya giriyor Atlas ve Mag'in söyleyeceklerini kesiyor. Kaşlarımı çatıyorum ve bu alışverişi meraklı gözlerle izliyorum.

"Elbette Majesteleri," diyor Mag, sesi küçük ve sessiz.

Atlas bana tekrar bakıyor, gülümsemesi geri geliyor. "Mükemmel. Seni yakında tekrar görmek için sabırsızlanıyorum Lor." Ayrılmadan önce Atlas elimi tutuyor, dudaklarını elimin arkasına bastırıyor ve topuklarının üzerinde dönerek omzunun üzerinden bana göz kırpmıyor.

Bölüm N neteenI

"R hazır mısın?" Gabriel altın zırhının içinde, koyu sarı saçlarını ensesinde toplamış, heybetli bir şekilde soruyor. Bu sabah, beni İlk denemeden sonra toparlanmak için yeterince zamanım olduğunu belirterek onunla antrenman yapmak için yatağa girdim.

Yaklaşık bir hafta oldu ve Atlas her gün beni ziyaret ediyor. Bazen bir süre kalıyor, bazen de sadece birkaç dakika. Yanımda oturuyor ve benimle konuşuyor, bana Nostraza'daki hayatımla ilgili sorular soruyor. Bana Aphelion'dan bahsediyor ve ben de Ouranos hakkında hep bilmek istediğim şeyleri soruyorum.

Bana her diyardaki hükümdarlardan bahsetti. Cyan, batıdaki Alluvion'un kralı ve Cedar, doğudaki Woodlands'in kralı. Bana Aurora'nın Tor ve Dağ Kraliçesi Bronte'nin yanı sıra Celestria Kraliçesi D'Arcy ile de işbirliği içinde olduğunu söylüyor. Her bir sarayın krallığı hakkındaki bilgisini paylaşıyor.

Eserler. Tor Taşı, Celestrian Diademi, Alluvion Mercanı ve Woodlands Asası.

Bu bilgi kırıntılarını kuru kumun üzerindeki su gibi emiyorum. Karanlıkta çok uzun yıllar geçirdim. Bana unutulmuş Kalp diyarından ve onun düşmüş kraliçesinden bahsediyor. Kayıp eseri, kan kırmızısı taşlı bir taş. Onun lekeli diyarı Ouranos'un tarihinde kara bir leke.

Ona ne oldu? diye sorduğumda Atlas başını salladı ve bana bu dünyadaki tüm sihirlerin Fae'ler tarafından dokunulmaması gerektiğini söyledi. Güce olan açlığıyla üzerinde durduğumuz her şeyi neredeyse yok ediyormuş. Ondan sonra yanağıma dokunarak daha fazla dinlenmem gerektiğini söyledi. Beni bir daha öpmüyor, bu da beni acı bir hayal kırıklığına uğrattıyor. Belki de diğer haraçlardan birini daha çekici bulmuştur.

Şimdi Gabriel kapımda duruyor, Madam Odell ve diğer haraçlarla öğle yemeğine kadar bana eşlik etmek için bekliyor. Bir bukleyi kulağımın arkasına sıkıştırırken irkiliyorum. Hâlâ iyileşmekte olduğum için Gabriel'in beni fazla zorlamayacağını düşünmüştüm ama fena halde yanılmışım. Bu sabah beni o kadar çok çalıştırdı ki şimdiden kaslarımda bir ağrı hissedebiliyorum.

Gerçi saçlarım uzadı, omuzlarıma kadar ulaştı. Mag bu fırsatı değerlendirerek saçlarımla olabildiğince çok oynadı. Ben doğal dalgasını tercih etsem de, o saçlarımı kalın, parlak bukleler halinde bük müştü ve itiraf etmeliyim ki bu oldukça hoştu.

Gabriel'in sırtışını aynadan yakalıyorum.

"Ne?" Bakışlarını kısık gözlerle karşılamak için arkamı dönerek soruyorum.

"Hiçbir şey," diyor. "Kemiklerinde biraz et görmek güzel. Yürüyen bir ceset gibi görünmüyorsun ya da biri saçına kasap bıçağıyla vurmuş gibi değilsin."

Gözlerimi deviriyorum. "Bir kızı nasıl pohpohlayacağını gerçekten biliyorsun." Saçlarımı tekrar savuruyorum, aynada kabartıyorum, ne kadar pürüzsüz ve parlak olduğuna şaşıyorum. "Callias uzatmama yardım ediyor," diyorum. "Yakında belime kadar inecek." Önce aynaya sonra da Gabriel'e bakıyorum. "Atlas uzun saçı sever mi?"

Gözlerini devirme sırası Gabriel'de. "Sırf onu memnun etmek için görünüşünü değiştireceğini söyleme bana. Bu senin tarzın gibi görünmüyor."

"Yapmazdım," diyorum. "Ama güçlü yönlerime göre oynayabilirim." Gabriel yanıt vermiyor ve ben de ona bakıyorum.

"Eee?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor, ifadesi anlaşılmaz. "Kimsin sen, Lor?"

Kaşlarımı çatıyorum ve onun sorgulayan bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Ben Nostraza'dan bir mahkûmum.

Bunu biliyorsun. Beni geri getiren sendin."

"Evet, ama sen *kimsin*? Henüz tam olarak anlayamadığım bir şey daha var."

Homurdanıyorum ve omuzlarımı silkiyorum, gözlerine bakmıyorum.

"Sanırım hayal gücünüz sizinle birlikte kaçıyor, Kaptan."

"Atlas seninle çok ilgileniyor," diyor, hâlâ derimin katmanlarını soymaya çalışıyormuş gibi beni inceliyor.

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Neden olmasın ki? Demek istediğin, etrafımda çok daha güzel, eğitilmiş ve kültürlü kadınlar varken beni nasıl ilginç bulabilir? Bir kral neden benim gibi bir hapisane pisliğiyle ilgilensin ki?"

Gabriel'in beni aşağıladığı için kötü hissedebileceğini düşünüyorsam, tamamen yanılıyorum. "Evet, kesinlikle," diye cevap veriyor, yüz ifadesinde hiçbir değişiklik yok. "Alınma ama sende o kadar da özel bir şey yok gibi görünüyor."

Yeterince güzelsin ama diğerleriyle kıyaslanamazsın ve ciddi bir tavır sorunun var. Atlas'ın tipi genellikle biraz daha az yıpratıcıdır."

Dürüstlüğü beni o kadar şaşırttı ki bir kahkaha attım.

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?" Ayakkabılarımı giyip kemerimi sıkıca bağlayarak söylüyorum.

Gabriel geniş omuzlarını silkiyor. "Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

"Artık gidebilir miyiz?" Aynayı son bir kez kontrol ettikten ve yanağımdaki yara izini inceledikten sonra sordum. Mag, itirazlarıma rağmen şifacıların yara üzerinde tekrar çalışmasında ısrar etmiş ve onları çağırmıştı. Onlar yeteneklerini kullanmaya çalışırken kıpırdamadan oturmuştum ama yara izi büyülerine karşı dirençliydi. Başarısız olduklarında gülümsememi tutmaya bile çalışmadım ve Mag o kadar üzgün görünüyordu ki, birinin onun yavru köpeğini çaldığını düşünebilirdiniz. İşte o zaman ona bunu bir daha yapmayacağımı kesin bir dille söyledim.

Odamdan çıkıyoruz ve sarayın içinde ilerliyoruz. Yemek salonuna yaklaştığımızda Madam Odell'in bugün benim için nasıl bir aşağılama hazırladığını merak ederek iç geçiriyorum.

Her zamanki gibi en son ben geliyorum ve Gabriel'e bunun onun hatası olduğunu hatırlatmak için karanlık bir bakış atıyorum. Gerçekten umursamadığını gösteren rahat bir omuz kaldırıyor ve bu kadar hıyar olmayan yeni bir gardiyan için talepte bulunup bulunamayacağımı merak ediyorum.

Apricia her zamanki gibi Madam Odell'in yanında oturuyor, burnu kıkına o kadar girmiş ki havasız kalmaması mucize. Halo en sonda oturuyor ve ben onun yanındaki koltuğa kayarken bana küçük bir gülümseme veriyor.

Karşımda Tesni oturuyor. Koyu kahverengi teni, yüzünün iki yanından aşağı sarkan parlak gümüş rengi saçlarıyla tezat oluşturuyor. Daha önce onunla hiç doğrudan konuşmadığım için başımı sallıyorum.

Ben oturduktan sonra, hizmetçiler tarafından büyük altın tabaklarda getirilen yiyecekler geliyor. Bugün her şey lokma büyüklüğünde. Küçük yuvarlak kızarmış ekmek parçalarının üzerine yığılmış kremalı sürülebilir yiyecekler ve balık yumurtası olduğunu öğrendiğim küçük siyah boncuklar var. Her şey çok lezzetli. Nostraza'daki yemekhaneye dönme fikri beni ürpertiyor; orada her şeyin tadı terden ıslanmış çoraplara benziyor.

"Marici'yi gördün mü?" Halo'ya soruyorum, o da bana sert bir şekilde başını sallıyor.

"Arafa gönderildi," diye yanıtlıyor, kırmızı jöle ve krem peynirle kaplı küçük bir krakeri ağzına atarken.

"Nereye?" Atlas'ın elenen haraçlara Aphelion'un sarayında onurlu bir yer verileceğini söylediğini hatırlayarak soruyorum. Üzerinde somon balığı olduğunu öğrendiğim parlak pembe bir balık kıvrımı olan küçük, yuvarlak bir tost alıyorum. Üzerinde bir topak beyaz krema ve küçük bir yeşil dal var. Ağzıma atıyorum ve takdir dolu iniltimi bastıramıyorum.

Tesni masanın karşısında ağzını kapatarak kıkırdıyor. Beni izlediğini fark edince duruyor, omuzlarını dikleştiriyor, yanaklarının rengi koyulaşıyor.

"Sorun değil," diyorum. "Bir eğlence kaynağı olduğumu biliyorum. Bu konuda acımasız olmadığınız sürece gülmeniz benim için sorun değil."

Gözlerindeki suçluluk duygusundan mı emin değilim ama gülümseyip bembeyaz dişlerini gösterdiğinde bu duygu kayboluyor.

"Hiç de değil. Bence tüm bu yeni şeyleri deneyimlemeni izlemek çok keyifli. Tüm bunları yeni gözlerle görmek ne büyük bir mucize." Masayı işaret ediyor. "Bazen hepimizin etrafımızı saran harikaları anlayamayacak kadar bıkkın ve kesinlikle fazla ayrıcalıklı olduğumuzu düşünüyorum. Siz bana herkesin bu kadar iyi imkanlara sahip olmadığını hatırlatıyorsunuz."

Konuşması beni şaşırttı, böyle duygular duyduğuma şaşırdım.

"Doğru," diyorum, nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin olamadan. "Kesinlikle." Tesni tekrar gülümsüyor ve yemeğinden bir ısırık alıyor.

Az önce bana söylediklerini hatırlayarak dikkatimi Halo'ya veriyorum. "Araf nedir?"

"Bilmiyor musun?" diye soruyor kaşları birbirine çarparak. "Bu, Denemelerin sonunu beklerken düşmüş Haraçların durumuna verilen aptalca bir takma ad."

"Sonra ne olacak?"

"Ve sonra Güneş Kraliçesi seçildiğinde, hepsi onun hizmetkârları olur ve sonsuza dek ona hizmet etmeye mahkûm olurlar."

"Oh," diyorum Halo'nun yüzündeki acımasız ifadeyi anlamayarak. "Kulağa o kadar da kötü gelmiyor, değil mi?"

Kaybedersem kendi kaderimi düşünüyorum. Kendi kişisel cehennem çukuruma nasıl döneceğimi. Muhtemelen cezamı Hollow'da tamamlamamı isteyecekler. Bir hanımefendinin hizmetçisi olmak, kıyaslandığında kulağa pek de ceza gibi gelmiyor.

Halo, "Hayır, sanırım değil, ancak çoğu leydi hizmetçisi sonunda evlenmekte ve kendi ailelerine sahip olmakta özgürdür," diyor. "Ancak, başarısız bir Haraç asla buna sahip olamaz. Bir kez Denemeler'e girdiğinde, kazansa da kaybetse de kralın malı olur. Bu bağdan tek kaçış ölümdür."

Halo, kadehinin dibinde güç arar gibi şarabından uzun bir yudum alıyor. Sonra karanlık, ışıltılı bakışlarını bana çeviriyor. "Eminim tüm bunları biliyorsundur?"

Başımı salladım. "Hayır. Bana bunu söylemediler."

Bana söylemediler çünkü kaybedersem kaderim bu değil. Haraçların geri kalanı lüks içinde yaşamaya devam ederken ben kurtların arasına atılacağım. Bir

Krala sonsuz bağıllık farklı bir tür hapisane olabilir, ancak çok fazla sempati duymakta zorlanıyorum.

"Duyduğuma göre," diyor Tesni masanın karşısından konuşmamıza kulak misafiri olarak, "geçmiş kralların başarısız haraçlardan istedikleri zaman aldıkları biliniyormuş. Yatağını ısıtmak için gerekliymiş."

Tesni'nin gözleri parlarken Halo ve ben yüzümüzü buruşturuyoruz. Bu bilgiyle bizi şok etme fikrinden mi hoşlanıyor yoksa kaybetse bile kralla yatma fikrinden mi zevk alıyor bilemiyorum. Gelecekteki bir kraliçenin bunu destekleyeceğini düşünemiyorum.

Atlas'ın beni öpüş şeklini düşündükçe kalbim sıkışıyor. Gabriel haklı. Atlas gibi görkemli ve güzel bir erkek, etrafımı saran diğer çarpıcı Fae'lerin ötesinde bende ne görüyor olabilir ki? Muhtemelen hepsini o şekilde öpmüştür.

"Seni öptü mü?" Tesni'ye öne doğru eğilip sesimi alçaltarak soruyorum. Gözleri kocaman açıldı.

"Hayır, öpmedi. Seni öptü mü?" Masamızın sonundaki birkaç Fae'nin daha konuşmamızdan haberdar olarak meraklı bakışlarını hissedebiliyorum. Halo da beni inceliyor, yüzünün çizgilerine temkinli bir ifade yerleşmiş.

"Denemeler bitmeden kimseyi öpmemesi gerekiyor," diyor Tesni, ses tonu suçlayıcı.

"Tabii ki yapmadı," diye yalan söyledim. "Sadece merak ediyordum. Hepsi bu."

Tesni gözle görülür bir şekilde rahatlamış olarak arkasına yaslandı ve herkes bu meselenin halledilmesiyle kendi tartışmalarına geri döndü. Masanın etrafına bakıyorum ve Apricia ile göz göze geliyorum. Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor ve bakışlarındaki kayma bana bir mesaj göndermeye çalıştığını gösteriyor. Pislikle kaplanmış ve asitle ıslatılmış bir mesaj.

Atlas bana öpüşmemizi gizli tutmamı söyledi ve acaba diğerlerine de aynısını söyledi mi? Apricia her zamanki gibi saçının bir tutamını omzunun üzerinden atıyor ve umarım boynunu germiyordur. Sanki bana onu öptüğünü söylemeye çalışıyor ve derimin altına girmeye çalışıyor gibi hissediyorum. Bu mahkeme politikaları ve oyunları beni çok aşıyor ve kime güveneceğimi ya da inanacağımı bilmiyorum.

Öğle yemeğinden sonra, derslerden ya da eğitimden arta kalan nadir öğleden sonraları bize sunuluyor.

Halo ve ben saray bahçelerine doğru dolaşıyoruz. Görünüşe göre Araf görüldüğünden daha az kısıtlayıcı, çünkü Marici bizi bir süre sonra buluyor. Krala sonsuza kadar bağlı kalmanın gerçekten büyük bir onur olduğuna tam olarak ikna olmasam da, yine de bu düşmüş Haraçların çok daha kötüsüne sahip olabileceğini düşünüyorum.

"Kızlığımızdan beri arkadaşız," diyor Halo, yeşil çimlerin üzerinde daire şeklinde uzanırken. Sırt üstü uzanıyorum, ellerim karnımda ve yüzüm gökyüzüne dönük, güneşin ılık ışınlarını içime çekiyorum. "Ailelerimiz Denemeler'e katılmamızı istiyordu ama ikimizin de başaracağını hayal bile edemezdik." Halo ve Marici anlam veremediğim temkinli bir bakış atıyor.

Marici bana geri döndü. "Ailelerimiz her yaz birlikte tatil yapardı. Yıllar geçtikçe çok yakınlaştık."

Bu şekilde büyümenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum. Aile yemeklerine, çocukluk arkadaşlarına ve günlerin boşa geçtiği geniş sahil evlerine dair anılara sahip olmak.

"Peki ya sen?" Halo soruyor. "Ailen nasıl biri? Yani... Umbra'da ailen var mı?" Soruyu dikkatli soruyor, sanki sorması gerektiğinden emin değilmiş gibi. Benim gibi birinin bir ailesi olmasının anlaşılmaz olduğu fikri karşısında anlık bir öfke alevleniyor. Ama belki de öyle değildir.

Halo'nun hatası. Bu Fae'ler açıkça şımartılmış ve dünyanın geri kalanının nasıl yaşadığına dair gerçeklerden korunmuşlar.

"Ailem öldü. Hayatımda kalan tek insanlar erkek ve kız kardeşlerim," diyorum ve soruya doğrudan cevap vermemeye karar veriyorum. İkisi de bana üzgün bir şekilde gülümsüyor.

"Özür dilerim," diyor Marici. "Bu çok zor olmalı."

Başımı sallıyorum ve omuz silkiyorum. "Alışsın. Uzun zaman önceydi."

Hepimiz bir an sessizliğe gömüldük ve Halo bana sinsî bir bakış attı. "Neden Tesni'ye gerçekten kralın onu daha önce öpüp öpmediğini sordun?"

"Ne?" Marici buz mavisi gözlerini ilgi küreleri halinde açarak soruyor.

"Sanırım Son Haraç bizden bir şey saklıyor olabilir," diyor Halo sırtarak ve omzunu Marici'ninkine çarparak.

Dirseğime yaslanıp bir ot koparıyorum ve parmaklarımın arasında döndürerek bakışlarından kaçıyorum. "Sebebi yok," diyorum ama içindeki sahte protestoyu ben bile duyabiliyorum.

"İtiraf et," diyor Marici, bacak bacak üstüne atıp eğilerek. Tepkilerinden çekinerek yüzlerine bakıyorum ama kıskançlık ya da öfke yok, sadece hayranlık var. "Seni öptü mü?"

Alt dudağımı ısııyorum. "Belki, biraz." İkisi de ciyaklıyor ve ellerini birbirine çırpıyor.

"Nasıl bir şeydi?" Halo soruyor.

"O..." Bir nefes üfledim. "Güneşle dolmak gibiydi."

Küçük açıklığın ötesinden bir kahkaha sesi duyulur ve bunu alaycı bir kahkaha korosu izler. Apricia, Hesperia ve Griane, kulak misafiri oldukları belli olan bir çitin arkasından çıkıyorlar.

Dik oturuyorum, Apricia'nın bana doğru fırlattığı zalim alay karşısında tüylerim diken diken oluyor.

"Sanki kral seni öpmeye tenezzül edecekmiş gibi," diyor Apricia, elleri kalçalarında, burnunun ucuna bakarak.

"Kıskanç mı?" Dışarıdan sakın görünmeye çalışarak soruyorum. "Muhtemelen soğuk, ölü balıkları öpmekten hoşlanmıyordur." Madalyonumu avucumun içinde tutarak yavaşça ayağa kalkıyorum.

"Lütfen," diyor Apricia saçlarını savurarak. "Sen bir yalancısın. Herkes biliyor ki seni öpmüş olsaydı, bu sadece acıma duygusuyla olurdu."

Burnunu kırıştırıyor. "Seni öptü mü?" Halo masumca soruyor, iri gözleri kocaman. İstiyorum ki Apricia'nın yanakları kızardığında *onu*öp.

"Tabii ki öyle." Hesperia ve Griane'in bakıştıklarını fark ediyorum. "Sadece bu da değil, hem kendisi hem de Sun Mirror tarafından kazanmamın favori olduğunu defalarca söyledi. Bu temelde bir kilit." Tırnaklarını kontrol ediyor ve arkadaşlarının bu konuda ne düşündüğünü merak ediyorum. Beni olduğu kadar onları da göz ardı etti.

"Peki kaburgalarında ne dövmesi var?" Soruyu hiç yoktan ortaya atarak soruyorum. Atlas'ın herhangi bir yerinde dövme olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok ama onu bilecek kadar gördüğümü düşünmesine izin veriyorum.

Apricia gözlerini kırıştırıyor, ağzı açık kalıyor ve gözleri kısılıyor. Alaycı bir kahkaha atıyorum ve arkamda durup sırtımalarını engellemeye çalışan Halo ve Marici'ye dönüyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Acıması." Bıçağı biraz daha derine saplamak için omzumun üzerinden bakıyorum ve "Bir Umbra faresine yenilmek. Ne kadar *utanç verici*."

Sırıtarak Halo ve Marici'ye bakıyorum ve onlara buradan hemen gitmemiz gerektiğini söylemek için gözlerimi açıyorum.

"Seni sürük!" Apricia bağırıyor ve başımın arkasında bir acı patlıyor. Saçlarımdan bir avuç aldı ve öyle sert çekiyor ki, köklerini hissettiğime yemin edebilirim.

Pop. Kendimi kolunun altına sıkıştırıp, nefes nefese kalarak onun elinden kurtuldum.

"Seni kaltak!" Çığlık atıyorum ve ona çarpıyorum, onu itiyorum, böylece tökezliyor ve yumuşak çimlere düşüyor.

"Lor! Dur!" Halo ağlıyor. "Yardım edin! Biri yardım etsin!"

Apricia'ya ters ters bakarak ona doğru ilerliyorum ve o da elleri ve ayakları üzerinde geri çekiliyor.

"Eğer bana dokunursan, babamın gazabını tadarsın! O çok güçlüdür!"

"Ne yapacak, Apricia? Bütün altınımı ve servetimi mi alacak? Beni yiyecek bir şey bulamayacağım bir izbede mi yaşatacak? Beni bütün gün nankör bir işte çalışmaya mı zorlayacak?" Dişlerimi göstererek bir adım daha yaklaşıyorum. "Unutuyorsun *Tribute*, kaybedecek hiçbir şeyim yok."

Kendimi hazırlayarak sıçıyorum ama bir şey beni belimden yakalıyor, geriye doğru sarsıyor ve çekip götürüyor. Şimdi bir kol olduğunu fark ettiğim şey tarafından yerden kaldırılıyorum, bacaklarım altımda çırpınıyor.

"Lor!" Bu Gabriel ve sesi kızgın geliyor. "Sakin ol!" Öylesine hırçın bir şekilde tıslıyor ki, tuttuğu yerde gevşiyorum. Kolunu hâlâ belime dolamış, dönüyor ve beni yaramaz bir bez bebekmişim gibi yanında taşıyor.

Bahçede yürüdükten sonra durdu ve beni yere düşürdü. "Ah!" Kalçam sert toprakla morartıcı bir temas kurarken "Ah!" diyorum.

"Neyin var senin?" Üzerime eğiliyor, dişlerini sıkıyor ve mavi gözleri bir kasırganın ortasındaki gelgit dalgaları gibi parlıyor.

"O başlattı!" Az önce geldiğimiz yerin genel yönünü işaret ediyorum.

"Bu hep senin bahanen. Vahşı bir hayvan gibi ısırma ve tırmalamaya başvurmadan herhangi bir şeyle nasıl başa çıkacağını biliyor musun?"

Ayağa kalkmak için çabalıyorum, öfkem şimdi ona yönelmiş durumda. "Hayır, bilmiyorum! Cehennemi yaşadım ve tek bildiğim bu, tamam mı? Eğer daha iyi bir yol varsa, kimse bana öğretmedi!"

Gabriel bana doğru bir adım atıyor ve tüm içgüdülerim geri çekilmemi söylüyor ama o üzerimde yükselirken ben yerimde duruyorum. "Ah zavallı küçük Lor. Çok zor durumda. Ne zaman Atlas için iyi bir kraliçe olma şansın olduğunu düşünsem, şımarık bir çocuk gibi davranıyorsun. Bunların hiçbirini hak etmiyorsun."

Göğsüm o kadar sıkışıyor ki nefesim kesik kesik notalara dönüşüyor. Ona ters ters bakıyorum, sözleri gururumdan bir ısırık koparıyor.

Gabriel bana çeliği kesecek kadar sert bir bakış daha atıyor ve sonra dönüp uzaklaşıyor.

"Pislik herif!" Arkasından bağıriyorum ama beni tamamen görmezden geliyor.

Yirminci Bölüm

Tokyanusun gürültüsü kapılar açılmadan önce bile duyulabiliyor. Camdan yapılmış olan bu kapılar, okyanus boyunca uzanan ufku gözler önüne seriyor.

Benim görüşüm. Akşam olmak üzere ve güneş batıyor, suyu turuncu ve pembenin suluboya tonlarına büründürürken, kum azalan ışıktaki ezilmiş elmaslardan yapılmış bir halı gibi parıldıyor.

Sakin bir nefes alıyorum, bizi en son denize getirdiklerinde, hayatlarımız için savaşıırken bizi kancadaki solucanlar gibi sallandırdıklarını hatırlıyorum. Sonsuza dek gitmiş olan zavallı Solana'yı ve suya düştüğümde yaralarımın acımasızca yanışını düşünüyorum.

Ama bu gece duruşma yok.

Söz verdiği gibi Atlas beni iyileştikten sonra akşam yemeğine davet etti ve onu görmek için sabırsızlanıyorum. Endişelerime ve kuşkularıma rağmen beni öpüş şeklini de düşünmeden edemiyorum. Apricia'nın sözlerini defalarca evirip çevirdim, onu öpmesi hakkında ne hissettiğimi ortaya çıkarmaya çalıştım ama bu bir

Rekabet. Kiminle uyumlu olduğunu görmek için her türlü hakka sahip ve bana hiçbir söz vermedi.

Bu gece kalabalığın arasından sıyrılmak için bir fırsat olabilir. Bu işte iyiyim. İstedigimi elde etmek için vücudumu nasıl kullanacağımı biliyorum. Bir taçtan çok daha önemsiz ödüller için kendimi sayısız kez pazarladım. Bu tamamen farklı bir durum zaten. İkisi karşılaştırılmaz. Atlas kalbimi yerinden oynatan görkemli bir kral, aşağılık kompleksi olan adi bir hapisane müdürü değil.

Kapılar açıldığında ellerim yumruk oluyor ve kazanmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar veriyorum. Güneş Aynası'nın önünde durmalıyım. Benden, Willow'dan ve Tristan'dan alınan her şeyi geri almak için elime geçen tek şans bu olabilir. Hiçbir şey bize annemizi ve babamızı geri veremeyecek olsa da, belki yine de onların anısını onurlandırmanın ve onları gururlandırmanın bir yolunu bulabilirim.

Geniş bir tahta kaldırım kumdan geçiyor, tahtalar çıplak ayaklarımın altında güneşle ısınıyor. Mag bana bacaklarımın, karnımın ve kollarımın derisini ortaya çıkaran yumuşak, ipeksi malzemeden yapılmış iki parçalı esnek bir takım giydirdi. Üzerine de yüzlerce minik boncukla işlenmiş şeffaf, altın rengi bir elbise giydim. Rüzgârda arkamdan süzülüyor ve çıplak bacaklarımı ortaya çıkarıyor.

Ayak bileklerimde, ben yürürken minyatür rüzgâr çanları gibi tıngırdayan narin altın zincirler var. Saçlarım serbest bırakılmış ve esintide savruluyor. Başımı sallıyorum, serbestçe akan buklelerin verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Bir rüyada yaşıyorum ve horoz her an ötmeyecekmiş gibi davranmaya devam ediyorum.

Gabriel önümde yürüyor, tahta kaldırım boyunca ilerliyor ve sonunda kurulan beyaz çadıra varıyor. Bahçede Apricia'yla olanlardan sonra bana hâlâ kızgın ve benimle sadece şu şekilde konuşmaya başladı

tek heceli. Sorun değil, ben de ona kızgınım. Ne kadar kendini beğenmiş bir pislik.

Gabriel duruyor, çadırın kapaklarından birini geri çekiyor ve bana içeri girmemi işaret ediyor. Tahta kaldırım genişleyerek büyük, yuvarlak bir platforma dönüşüyor, tahtalar kadife gibi yumuşak olsun diye zımparalanmış. Uzak ucu açık bırakılmış, göz kamaştırıcı bir su manzarası sunuyor.

Çadırın ortasında, ışıltılı altın bir masa örtüsü ve altın tabaklarla dolu küçük bir masa bulunuyor. Kremsi beyaz ve parlak altın gllerden oluşan bir orta ss yanında ışıltılı kadehler ve gümüş takımlar yer alıyor.

Ve ortamın kendisi tutarlı kelimelerin ötesinde olsa da, masanın yanında duran Fae erkeği ciğerlerimdeki her nefes parçasını gerçekten emiyor.

Atlas duruşunu rahatça eğip gülümseyerek bekliyor, parlak su rengi gözleri düşen yıldızların aydınlattığı gelgit havuzları gibi parlıyor. Bakırımsı kahverengi saçları omuzlarına dökülüyor ve bir avuç almak için yanına gitmemek için kendimi zor tutuyorum.

O da az bir kostüm giyiyor, aynı ipeksi kumaş sadece alt yarısını örtüyor. Omuzlarından sarkan bol bir bornoz, giymediği her şeyi ortaya karıyor.

Bakışlarım kalçalarının kıvrımında, kalçalarının kavisinde ve bacaklarının arasındaki belirgin çıkıntıda geziniyor. Gabriel boğazını temizliyor ve beni bakarken yakaladığını fark ederek sırıyorum.

Yine de başka tarafa bakamıyorum. Bakışlarım belirgin kolları ve oyulmuş karnı üzerinde gezinirken yanaklarım ısınıyor, göğsünün pürüzsüz düzlemlerine dalıyorum. Kaburgalarında dövme olmadığı ortaya ıktı. Sadece kaşınan parmaklarımın dokunmasını bekleyen sıcak bir tenin bronzlaşmış tuvali var.

Gömleğinin aralığından gördüğüm köprücük kemiğinin kıvrımına hayranlıkla bakıyorum ve gözlerimiz nihayet buluşmadan önce yutkunurken boğazının titremesine dikkat ediyorum. Bakışları kararıyor ve şimdi keşke bornozumu çözmüş olsaydım diyorum. Şimdi yaparsam çok mu belli olur?

Yüzünde bir şey beliriyor - bir anlığına orada duruyor ve sonra kayboluyor, yerini merkezime çengel atan bir ifade alıyor. Daha önce kimse bana böyle bakmamıştı. Tüm bu deneyim, ince gri bir çarşafın zar zor örttüğü taş gibi sert bir karyolada kıvrılıp yattığım her gece kurduğum bir hayal gibi.

"Lor," diyor, bir adım öne çıkıp elini uzatarak. "Daha iyi hissettiğin için çok mutluyum." Gabriel'e bakıyor ve çenesini kaldırıyor. "Akşam yemeği için hazır olduğumuzu söyleyebilirsin."

Gabriel dönüp çadırdan ayrılırken hiçbir şey söylemiyor. Ayrılmadan önce omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve gözlerindeki kurnaz bakışı fark ediyorum. Hâlâ Atlas'ın neden benimle uğraştığını merak ediyor ve açıkçası ben de aynı şeyi merak ediyorum. Ama sonra Apricia'nın söylediklerini hatırlıyorum ve onu da buraya davet edip etmediğini merak ediyorum. Ben onun tüm gücüne erişmesini sağlamak için burada bulunan başka bir Haraç'ım. Hepimiz bir amaç için birer araçız ve ben gerçek amacımı gözden kaçırمام.

"Lütfen oturun," diyor Atlas ve beni masadaki pelüş sandalyelerden birine yönlendiriyor. Kadifemsi koltuk tenime karşı yumuşacık. "Bu gece çok güzel görünüyorsun." Gülümsüyor ve başını eğiyor. "Sen her zaman güzel görünüyorsun Lor."

Sözlerinin boynumda yarattığı kızarıklığa engel olamıyorum. Ya ilgi ifadeleri gerçek ya da mükemmel bir aktör. Oturduğumda bana bir kadeh şarap dolduruyor, sonra bir tane de kendisine. Çadırın kapısı açılıyor ve hizmetkârlar içeri doluşup masaya büyük, dumanı tüten tabaklar koyuyor.

Aphelion'da geçirdiğim bu haftalardan sonra mutfağı tanımayı öğreniyorum. Bezelye ile süslenmiş safranlı pirinç tabakları. Kremalı, baharatlı soslar içinde yüzen tavuk tencereleri. Gül suyunda haşlanmış balık ve sosları emmesi için düz beyaz ekmek tepecikleri. Hiçbirinden bıkmadım.

Yemekler hazırlandığında Atlas bir el hareketiyle yardıma gelenleri kovuyor. "Bizi yalnız bırakabilirsiniz. Bundan sonrasını biz hallederiz." Başlarını eğip kaçıyorlar ve beni ve Atlas'ı tekrar yalnız bırakıyorlar.

"İlk olarak ne denemek istersin?" diye soruyor ben ödülleri incelerken.

"Her şey," diyorum nefes nefese, o da kıkırdayarak hoşgörüyüyle tabağıma yığıyor.

"Sizin sevincinizi görmek büyük bir mucize," diyor. "Tüm bunların ne kadar özel olduğunu unutuyorum."

Ağzım pirinçle dolu olmasına rağmen, "Tüm bunların Nostraza ile aynı dünyada var olduğuna inanmak zor. Böyle bir eşitsizlik nasıl kabul edilebilir? Neden birileri bunu diğerlerinden daha fazla hak ediyor?"

Dirseklerini masaya dayayan Atlas kaşlarını çatıyor. "Nostraza'daki insanlar suçlu. Katiller ve hırsızlar. Cezalarını hak ediyorlar."

Boğazım düğümleniyor. Sesimdeki öfkeyi kontrol etmeye çalışarak, "Nostraza'daki insanların çoğu doğuştan hiçbir şeye sahip değil," diyorum. "Çalıyorlar ve öldürüyorlar çünkü hayatta kalmalarının tek yolu bu. Hiçbir şeyleri yok. Ve hiç kimse -en başta Aurora Kralı ya da Ouranos'un diğer yöneticileri- onlara yardım etmek için hiçbir şey yapmıyor."

Atlas daha yakına eğilirken yüzünde düşünceli bir ifade beliriyor, kaşlarının arasında bir çizgi kısıtıyor. Çok mu şey söyledim? Aşılmaması gereken bir çizgiyi mi aştım? Bir kralla bu şekilde konuşulur mu? Tecrübelerime göre hayır.

"Umbra'da yaşayan insanlardan bir farkı var mı? Herkesin benim geldiğim yer olduğunu düşündüğü gerçeğine dayanarak, oradaki insanların Nostraza'daki mahkumlardan çok da farklı olmadığını varsayabilirim."

Kaşları alnına doğru tırmanıyor. "Sana olan bu mu? Bu kadar çaresiz mi kaldın?" Savunmamı destekleyen sesi o kadar şefkatli ki artan öfkemi bastırıyor. Başımı sallıyorum, kucağımdaki ellerime bakıyorum ve gözyaşlarımın acısını bastırıyorum.

"Hayır, neden Nostraza'da olduğumu bilmiyorum," diyorum ve gerçeğin tamamı bu olmasa da, niyetini tam olarak anlamadan çok fazla şey açıklamaktan çekiniyorum. "Çocuktum ve o zamandan önceki hayatıma dair çok az şey hatırlıyorum."

"Bir çocuğu hapsettiler." Bunu karanlık bir kınamayla söylüyor.

"Umbra'da yaşayan çocuklar var mı?" diye soruyorum. O gölgeli karanlık yer fikri düşüncelerimi rahatsız etse de onları engellemeye çalışıyorum. Tekrar yüzleşmek zorunda kalana kadar karanlığın varlığını unutmak istiyorum.

Atlas şarabından bir yudum alarak, "Elbette var," diyor. "Ama Umbra bir hapisane değil. Herkes buradan ayrılmakta ve kendine daha iyi bir hayat kurmakta özgür. İnsanların nasıl davranacağını kontrol edemem."

Kelimeleri o kadar kesin söylüyor ki, ona tokat atma isteğime direniyorum.

"Duvarların ve gardiyanların olmaması buranın bir hapisane olmadığı anlamına gelmez," diyorum, çok ileri gittiğimden eminim. Kızacak ve beni gönderecek. Kimse bir kralı sorgulayamaz.

Ama o bunların hiçbirini yapmıyor. Onun yerine yaptığı işi bırakıp elindeki ekmek parçasını tabağına bırakıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, aynı durum söz konusu. Hiçbir şeyiniz olmadığında, hiçbir şey inşa edemezsiniz. Günleriniz bir sonraki öğününüzün nereden geleceğini ya da geceyi nasıl geçireceğinizi merak etmekle geçiyorsa

Boğazınız kesik, hayatınızı daha iyi hale getirmek için zamanınız, enerjiniz ya da motivasyonunuz yok. Sadece hayatta kalmakla meşgulsünüz."

Atlas ekmeği tekrar eline alıyor ve yavaşça çiğneyerek ağzına atıyor. "Bunu hiç bu şekilde düşünmemiştim," diyor, kelimeler dikkatsizlikle kaplanmış.

"Burada, altın sarayında oturup yoksulların yanına bile yaklaşmadığına göre, sanmıyorum." Kelimeler dillerini çıkaran yılanlar gibi ağzından dökülüyor. Atlas bana doğru keskin bir bakış attığında, bu sefer gerçekten çok ileri gittiğimden endişeleniyorum.

Bana doğru uzandığında, cüppemin omzunu aşağı doğru ittiğinde ve parmakları derimde kömürleşmiş Nostraza'nın kararmış damgasını nazikçe fırçaladığında, tamamen hareketsiz kalıyorum. İtaatsizliğimin cezasını mı çekeceğim? Ama sonra yüzü yumuşuyor. "Teşekkür ederim, Lor." Elimi avucunun içine aldı. Büyük ve sıcak bir el ve dokunuşu kollarımda karıncalanmalara yol açıyor. "Senden iyi bir kraliçe olacağına dair zaten bir şüphem vardı ama bu şekilde konuştuğunu duyunca, Aphelion halkının onlara liderlik edeceğin için ne kadar şanslı olduğunu anladım."

"Gerçekten mi?"

"Evet." Başını iki yana sallıyor. "Haklısın, Umbra'yı nadiren ziyaret ettim ve ziyaret ettiğimde bile kimseyle konuşmadım ya da durumlarını anlamaya çalışmadım."

Bunu söylediğine inanamıyorum. "Yani, bu konuda bir şey yapacak mısın?"

Atlas bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce elimi sıkıyor. Parmak uçları yanağımda geziniyor, başparmağı elmacık kemiğimdeki yara izini tarıyor ve ensemden aşağı bir ürperti daha gönderiyor.

"Yarın ilk iş danışmanlarımı toplayıp ne yapabileceğimize bakacağım." Gülümsemesi sıcak ve samimiydi ve eğer zaten Güneş Kralı olmasaydı,

her ufukta yükselen en parlak şey olurdu. "Teşekkür ederim Lor. Bağlı bir partnerde her zaman umduğum şeylerden biri, beni olduğum Fae'nin daha iyi bir versiyonu haline getirebilecek biri olmasıdır."

"Teşekkür ederim," diyorum, bir fark yarattığımı umarak ve gerçeğin nerede yattığını merak ederek. Aurora Kralı gibi zalimlikten zevk alıyor gibi görünmüyor ve Ouranos'taki her hükümdarın kuru bir toz zerresinden başka bir şeye dönüşmemiş, tamamen solmuş bir kalbe sahip olmadığını fark etmek beni rahatlatıyor. Atlas'a karşı fiziksel tepkilerimde bir hata olmasa da, ortaya çıkarılması gereken katmanlar olduğunu hissediyorum ve onu daha yakından tanımak istiyorum. Belki de bu, birlikte bir hayat kurabileceğim biridir.

İşte o anda tacı kazanma azmim kehribar gibi fosilleşiyor. Sadece Tristan ve Willow için değil. Sadece Aurora'dan intikamım için değil. Kral ve aldığı her şey.

Ama hayatımda ilk kez ben de biraz mutluluğu hak ediyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

"D "Yüzmeye gitmek ister misin?" Atlas karnımızı doyurduktan sonra soruyor, ama ben en az dört farklı yemek yemeden önce değil.

Her biri bir öncekinden daha narin, kremi ve çökmekte olan hamur işleri. Midemi tutuyorum, tavuğun içine doldurulmuş bir hindiden daha fazla doluyum. Daha sonra pişman olabilirim.

"Yüzmek mi?" Okyanusa bakıyorum, ilk meydan okumayı ve karnımı deşip beni akşam yemeği için parçalamak için ellerinden geleni yapan denizkızı benzeri yaratıkları hatırlıyorum.

Atlas aklımdan geçenleri anlamış olmalı, çünkü ellerimden tutup beni ayağa kaldırıyor. Beni kucağına oturtmadan önce elleri kalçalarımı buluyor, kalbim göğsümde tekliyor.

"Yüzmek," diye tekrarlıyor, büyük avucu bornozumun açıkta bıraktığı çıplak bacağımdan yukarı kayıyor. Parmaklarının uçları uyluğumun kıvrımlarını okşayarak bacağımın üzerinde durdu. Kalp atışlarım umutsuzca

Diğer eli sırtımdan yukarı doğru kayıyor ve ensemini kavırıyor. "Söz veriyorum sana zarar verebilecek hiçbir şey yok."

Suya bakarak alaycı bir homurtu çıkarıyorum. Batan güneşe karşı, bir hazine sandığı gibi parıldıyor ve bir sürü mücevher saçıyor. Bu kadar güzel bir şeyin tehlikeli olması imkânsız görünüyor ama koy da güzeldi. Arkamı dönüp beni izleyen Atlas'a bakıyorum, akuamarin gözlerinde yanan bir yoğunluk var. Gözleri ağızıma düşüyor ve sonra tekrar yukarı kalkarak midemin gerilmesine neden oluyor.

"Diğerlerini öptün mü?" Soruyorum ve hemen ardından pişman oluyorum. Bu beni ilgilendirmez ve cevabı duymak da istemiyorum. İfadesi düşünceli bir hal alıyor ve sonra anlam veremediğim bir bakışla bana bakıyor.

"Evet," diyor basitçe ve göğsümde keskin bir düğüm oluşuyor. Tabii ki öyle. Başka bir şey beklememeliydim. Apricia yalan söylemiyordu. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum Lor. Ama herkese bir şans vermeliyim. Açıkçası, doğal olarak bazı haraçlara diğerlerinden daha fazla ilgi duyuyorum."

Parmağımı dudaklarına bastırarak sözlerini kesiyorum. "Sorun değil," diyorum. "Anlıyorum. Elbette, tabiri caizse 'suları test etmen' gerekiyor." Karanlık bir kaşını kaldırıyor ve sonra ağızını açarak mükemmel beyaz dişleriyle parmağımın ucunu ısırtıyor.

Bir çılgılık atıp elimi göğsüme götürüyorum ve kıkırdıyorum. O da gülüyor, gözleri ıslık ıslık ve gülümsemesi muhteşem. Bir an sonra ifadesi ısınıyor ve beni kendine çekiyor, kolu sırtıma dolanıyor. Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve avuçlarımın altındaki sıcak, sert kasların esnemesini hissediyorum.

Yüzüm ona o kadar yakın ki, nefesinin yumuşak nefesi dudaklarımın tozunu alıyor.

"Seninle öpüşmemin en sevdiğim öpüşme olduğunu söylesem bana inanır mısın?" diye soruyor. Homurdanıyorum ve sonra bunun doğru olmasını dileyerek alt dudağımı ısıırıyorum.

"Hayır. Yapmazdım. Bunu seni tekrar öpmeyi kabul etmemi sağlamak için söylediğinden emin olurdum."

Cevabı bir gülümseme ve kısık bir kıkırdamadır. "İşe yarar mı?" Başını eğiyor, koyu renk kirpiklerinin altından beni izliyor.

"Muhtemelen. Sonuçta, daha iyi olabilmemizin tek yolu pratik yapmak. Sizce de öyle değil mi?"

Gülümsemesi genişliyor. "Kesinlikle katılıyorum leydim."

Alnını benimkine bastırıyor ve elini bornozumun kumaşının altından yukarı doğru kaydırıyor. Kravatımı çekiştirdikten sonra, cüppem sonuna kadar açılıyor ve onu tüm çıplak tenimle karşı karşıya bırakıyor. İçimden ballı meyveler kadar tatlı, lezzetli bir ürperti geçiyor. Bakışları vücudumda bir harita çiziyor, eli karnımın üzerinden kaburgalarımaya doğru kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor.

Bakışları benimkilerle buluştuğunda o kadar ateşli ki kalçalarımdayki tendonların esnemesine neden oluyor. Ağzı nazikçe benimkine değiyor, ama öpücük geçici, sadece bir saniye sürüyor, sonra büyük eli başımın arkasına bastırıyor ve ağzı benimkini yutuyor. Dili ağzımın içinde gezinirken inliyorum ve sonra alt dudağımı emiyor. Bornozu omuzlarımdan itiyor ve ben de ona yardım ediyorum, bornozu çıkarıp yere düşmesine izin veriyorum. Tam olarak çıplak sayılmam ama giysilerimiz çok az ve tenlerimiz o kadar çok yere değiyor ki, çıplak da olabiliriz.

Düşük bir hırıltıyla elleri kalçalarımı kavırıyor ve beni kaldırıyor, kucağına oturmam için manevra yapıyor, horozunun kusursuz ve cömert uzunluğu ağrıyan merkezime bastırıyor. "Lor," diye inliyor ağzımın içine, öpüşmeyi derinleştirerek. Ellerim omuzlarından aşağı iniyor ve kalın pazılarının üzerinden geçerek, kordonlu ön kolları boyunca ilerliyor. Elleri

benimkilerin üzerinde dolaşıyor.

Vücutuma, kalçalarım, sırtıma ve sonra aşağıya doğru kayıyor, kıcımlı kavıyor ve beni ona doğru daha sert çekiyor.

Tırnaklarımı göğsünde gezdiriyor, gövdesini belirleyen olukları ve çıkıntıları parmaklıyorum. Bir an sonra kalçalarımın arkasını kavıyor ve beni kaldırıyor, bacaklarım beline dolanıyor. Beni çadırın köşesine yerleştirilmiş yuvarlak bir kanepeye taşıyor. Yastıklarla kaplı, beni altın kadifenin üzerine bıraktığında bir bulut kadar yumuşak.

"Durmamı istiyorsan durmamı söyle," diyor, sesi sert ve alçak, ağzı boynumun kıvrımından aşağı inip köprücük kemiğimin üzerinden geçerken, vücudumun ortasına sıcak ve ıslak öpücükler yerleştiriyor, göbeğimde durup tekrar yukarı doğru ilerliyor.

"Durmanı istemiyorum," diyorum nefes nefese, ellerim saçlarına dolanıyor, yüzünü kendime çekiyorum. Onun durmasını asla istemiyorum.

Seks konusunda deneyimsiz değilim, ama bana hiç bu tür bir mahremiyet ya da zaman lüksü verilmedi. Tüm aşk ilişkilerim, karanlık bir hapishane avlusunda, bizi en iyi saklayabilecek binanın gölgesinde, yakalanmayacağımızı umarak aceleyle, çalıntı sevişmelerden ibaretti. Sert ve çılgınca. Çaresiz ve çiğ. Asla nazik ya da dikkatli değil. Bunun için zaman yoktu. Kimse beni bu şekilde öpmemişti ya da bana böyle dokunmamıştı. Daha önce bir erkekle tamamen çıplak bile olmamıştım.

"Emin misin?" diye soruyor, bacaklarımız birbirine dolanmış, yan yana uzandığımız yerde alnını benimkine değdirerek. "Bunu yapmamam gerekiyor... ama senin yanımdayken kendime engel olamıyorum."

"Eminim," diyorum, sözleri göğsümde ateşli bir iyimserliği ateşliyor, beni tekrar öptüğünde parmak uçları giydiğim dar pantolonun kenarının altından kayıyor.

"Senden daha fazlasını istiyorum." Parmağı şimdi kumaşın ön kenarından karnımın hassas derisi boyunca kayıyor ve göbeğimin altında duruyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor, yoğun ve bir soruyla gölgelenmiş. Madam Odell'in, kralın kendini kontrol etmesi gerekmeseyse bile bizim "daha iyisini yapmamız" gerektiğine dair öğütlerini düşünüyorum. Ama Atlas'ın yüzünü inceliyorum. O yoğun gözleri ve dolgun dudakları. Yontulmuş göğsü ve gergin karnı. Güneş ışığı ve neşe gibi kokuyor ve teni benimkine ne kadar sıcak geliyor.

Ve cidden, Madam Odell'i sikeyim.

Belki de bu bir hatadır. Belki de kral beni kullanıp sonra bir mendil gibi atmak istiyordur. Umbra'daki lağım faresi. Ya da Nostraza, hangi hikayeyi anlattığınıza bağlı. Ama nezaketi bağımlılık yapıyor. Bana yumuşak bir şekilde dokunması ve bana dünyada önemli olan tek kişi olduğumu hissettirmesi, aşınan bir kabuk gibi giydiğim kalkanı kırdı. Hiç kimse bana bunun nasıl olabileceğini göstermedi.

Tüm kalbimle sevdiğim ama asla tek başlarına *yeterli* olamayacak iki hırpani mahkûm dışında kimse için önemli olmayalı o kadar uzun zaman oldu ki.

Derin nefeslerimle kaburgalarım genişlerken eli yan tarafımda kayıyor.

"Ben de daha fazlasını istiyorum," diye fısıldıyorum, tedbiri elden bırakmadan. Kazanmak için gerçekten ne kadar şansım var? Apricia'ya kaybedecek bir şeyim olmadığını söylediğimde doğruyu söylemiştim. Yukarıdan başka gidecek yerim yok.

En azından eve ya da ölüme gönderilmeden önce bu geçici zevkin tadını çıkarabilirim. Onu istiyorum. Sadece sarhoş edici olduğu için değil, bu benim seçimim olduğu için. Aero gibi. Ondan önceki adamlar gibi, bu da kendim için yapmama izin verilen birkaç seçimden biriydi ve bu her şeyi değiştiriyor.

Atlas başını eğip ağzımı kendi ağzıyla kavırıyor, öpücük ayak

parmaklarıma kadar uzanıyor. Açlık artıyor, göğüslerimiz ve midelerimiz

Yüzme kıyafetlerimizin ince kumaşı neredeyse ten tene değiyormuş gibi çarpışıyor. Bacağımı kalçasına geçirirken elleriyle etimi yoğuruyor ve sonra beni geriye iterek üzerimde yükseliyor, güçlü kolları başımın iki yanına dayanıyor.

Beni tekrar öpüyor ve sonra vücudumdan aşağı kayıyor, ağzı yol boyunca benden tatlar alıyor. Büyük avucu göğsümü kavıyor ve kalçalarını bacaklarımın arasına sıkıştırdığında bir nefes alıyorum. Kumaşın arasından meme ucumu okşarken, sırtım ona doğru yükseliyor.

"Lor," diye mırıldanıyor tenime. "Çok güzelsin."

Üstümün esnek malzemesini aşağı çekerek göğsümü ortaya çıkarıyor ve ağzını meme ucumun etrafına kapatıyor, dili uca doğru hareket ediyor. Ellerimi saçlarına gömüyorum, kalçalarım ona karşı kıvrılırken dizlerim yukarı kalkıyor.

Beni tekrar örtmek için üstümü çektişirdikten sonra, yolculuğuna devam ediyor, karnımı ve göbeğimi öpüyor ve sonra dilini aşağıdaki hassas alanda döndürüyor. Karnım o kadar ağrıyor ki, bir inilti çıkarıyorum. Kısık bir kıkırdama çıkarırken nefesinin sıcaklığı tenimde kayıyor.

"Ne istiyorsun Lor?" diye sorar, sesinde duman, gözlerinde derin bir özlem vardır.

Ona bakıyorum, güzel yüzü ve biçimli omuzları beni tamamen etkisi altına almışken yere düşüp dizlerimi ayırıyor. Dudakları iç uyluğumun hassas derisinde gezinerek bacaklarımı titretiyor.

"Söyle bana," diye emrediyor. "Ne istiyorsun?"

Bu konularda hiç utangaç olmadım. İstedığımı istemekte hiçbir zaman sorun yaşamadım ama onun güzelliği ve varlığı karşısında ezilmemek çok zor. O şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha fazlası. Bütün Fae'ler böyle mi?

gibi mi? Yoksa sadece o mu? Yine kalçamın iç kısmını öpüyor, eli dizimin altında, diğer eli kalçamda, başparmağı bacaklarımın arasındaki ince kumaş parçasının kenarını süpürüyor.

Sonunda kalçalarımın etrafında bir yerlerde kaybolan sesimi bularak, "Dokun bana. Bana dokunmanı istiyorum." Sırıttışı vahşileşiyor, gözlerinde hınzır bir ışıltı parlıyor.

"Utanmayacağını biliyordum." Sonra dediğimi yapıyor, başparmağı kumaşın altından kayarak sıcak, ağrıyan göbeğimi buluyor. Klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor, kanıma sıcaklık dalları gönderiyor. Dokunuşu tüy kadar hafif ve sürtünmenin rahatlığını bulmaya çalışarak kanepeye doğru kıvranıyorum. Ama o beni tutuyor, hafif alaylarıyla beni sınıra doğru sürüklerken hareket etmeme izin vermiyor.

Neredeyse hırıltıya benzeyen alçak bir ses çıkarıyor ve elini çekip beni boş bırakıyor. Fark ettiğim bir sonraki şey, kalçalarımın çekistirerek beni kanepenin kenarına sürüklediği. Hiç vakit kaybetmeden parmaklarını bel kemerime geçiriyor ve altımı sıyırıp yana fırlatıyor. Elleri beni genişçe açıyor ve bu alışık olduğum bir şey değil. Bir yanım neredeyse özbilinçle çöküyor, ama bir yanım, bunun asla bitmesini istemeyen bir yanım, beni bütünüyle yutmaya hazırlanan aç bir altın kaplan gibi bana bakmasından zevk alıyor.

Kemerli bir kaş, uçlu bir gülümseme ve gözlerinde aynı hınzır parıltıyla bana bakıyor ve sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan başını eğiyor ve dilinin düz kısmıyla, lüks bir süpürmeyle göbeğimi kucaklıyor. İnliyorum, o tekrar yapınca kalçalarım mobilyadan çıkıyor, dili ıslak kıvrımları keşfediyor, harika hissettiren o noktaya doğru bastırıyor.

"Ah, Zerra," diye nefes alıyorum, o lezzetli daireler çizmeye devam ederken parmaklarımı saçlarına gömüyorum, beni daha sıkı ve daha sıkı sarıyor. Daha fazlasını istiyorum. İstiyorum

Bunu iliklerime kadar hissetmek istiyorum. Kalçalarımı kaldırıp ileri doğru itiyorum, daha fazla sürtünme arzuluyorum. Atlas derin bir memnuniyet sesi çıkarıyor ve bana uyuyor, bir parmağını içime kaydırırken ilgisi daha da sertleşiyor ve ben inliyorum.

Hala bana ziyafet çekerken, ikinci bir parmak daha ekliyor, parmaklarını kıvrırırken içeri ve dışarı pompalıyor, vücudumda titreşen çırpıntılar gönderiyor. Sınıra o kadar yakınım ki, başım geriye düşüyor ve abartılı bir inilti çıkarıyorum. Kenarlarımın yıprandığının ilk işaretlerini hissediyorum ve sonra, ani bir parıltıyla, parçalanıyorum ve salıverilme dalgalar halinde içimde bükülürken tekrar tekrar haykırıyorum.

Atlas kalçalarımın arasındaki pozisyonundan kıpırdamıyor, titrememin durmasını beklerken yumuşak öpücükler konduruyor. Sonunda nefesimi tuttuğumda, kaslarım gevşiyor, geri çekiliyor ve üstüme uzanarak ağzını ağzıma bastırıyor. Dudaklarında kendi tadımı alabiliyorum ve bu garip bir şekilde erotik hissettiriyor.

"Kahretsin, bu harikaydı" diyor, ağzı boynumun kıvrımında. Aşağıya bakıyorum ve şişmiş ve mayosunun esneyen kumaşına baskı yapan sikini alıyorum. Ona dokunmak istiyorum. Bana yaptığı gibi onun da tadına bakmak. Ona doğru uzanıyorum, elimi kumaşın üzerinden etrafına doluyorum. Bir an için gözlerini kapatıyor, ben onu kavrayıp elimi aşağı yukarı hareket ettirirken başı geriye eğiliyor.

Ama sonra bileğimi nazikçe kavradı ve başını salladı. "Hayır, buna gerek yok."

"Ama ben-" Beni bir öpücükle daha susturuyor, elleri yüzümü kavıyor.

"Denemelerden sonra bunun için zamanımız olacak. Bugün sadece seninle eğlenmekten memnunum."

Anlamadığım için göz kırpyorum. Önce benimkini teslim etse bile, kendi zevkini de aramak istemeyen bir erkekle hiç birlikte olmadım. Gülümsüyor, gözlerinin kenarları kırışıyor. "Sana yüzmeye gideceğimizi

söylemiştim." O

uzanır, mayomu alır, ayaklarımı deliklerden geçirir ve sonra bacaklarımdan yukarı çeker.

"Hadi," diyor, bornozunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine atıyor ve kaslarla dalgalanan görkemli geniş sırtını ortaya çıkarıyor. İlgimi reddetmesi kafamı o kadar karıştırdı ki kıpırdayamadım bile. Dönüp omzunun üzerinden bakıyor. "İyi misin Lor? Her şey yolunda mıydı?"

Bana doğru gelirken endişeyle kaşlarını çatıyor ve ben başımı sallıyorum. "Evet, hayır. Yani, evet, iyiyim ve tabii ki bu iyiydi. Bu... inanılmazdı." Sırıttıyor ve elini uzatıyor, beni ayağa kaldırıyor ve elimin arkasını öpüyor.

Sonra göz kırptıyor. "Suya kadar yarışalım."

Başka bir şey söylemeden elimi bırakıyor ve omzunun üzerinden gülümseyerek çadırdan dışarı fırlıyor.

"Hey!" diye bağıyorum ve peşinden koşmaya başlıyorum.

Bölüm Yirmi İki

T Diğer altı haraçla birlikte devasa bir kapıdan içeri girdiğimde stadyum davul sesleri, konuşmalar ve ortam gürültüsüyle çınlıyordu. gardiyanlar yanımızda. Gabriel ince deri zırhını giymiş, sarı saçlarını yüzünden geriye doğru toplamış ve güçlü çenesini ortaya doğru zehirli oklarla dolu bir ateş hattıyla karşı karşıyaymışız gibi dikerek yürüyor.

Gökyüzü her zamanki gibi parlak mavi ve zemin çakıl taşlarıyla kaplı topraktan oluşuyor. Stadyum devasa, binlerce insan etrafımızı saran tribünlere dolmuş, bedenlerden oluşan bir perde oluşturuyor. Gabriel şehirde bir duruşma yapılacağına söz vermişti ve bugün o büyük gün. Aphelion vatandaşlarının bunu beklediğini duydum. Bahisler oynuyorlar ve gece boyunca sürecektir partiler verecekler. Bugün tatil ve herkese normal işlerinden ve görevlerinden izin verildi.

Biranın fiçılardan kayarak dikkatsizce çenelerden aşağı süzölüşünü izliyorum, herkes zaten doyasıya eğleniyor. Bugün içimizden biri ölebilecek olsa da ruh hali neşeli ve coşkulu. Sanırım burunlarından kıl aldırıyorlar. Stadyumun ortasında çömelmiş duran uğursuz mekanizmaya baktığımda bu düşünce daha da pekişiyor.

Büyük ahşap kirişlerden yapılmıştır ve bir dizi bıçak ve kılıcın yanı sıra neşesiz Noel süsleri gibi dikişli deri kaplı ağır yuvarlak çuvallarla süslenmiştir. Tüm bu canavarlık, derin bir kara delik gibi görünen bir şeyin üzerinde asılı duruyor.

"Nedir bu?" Gabriel'e soruyorum, bakışlarım parlayan kenarlarına ve açıkça kötü niyetlerine sabitlenmiş durumda.

"Bir eldiven," diyor, sesi acımasız.

"Bir ne?"

Derin bir nefes veriyor ve bana bakıyor. "Bu bir engelli parkur. Çalıştırdıklarında o torbalar sallanacak ve kılıçlar dönecek. Hepsi geçmeye çalışırken sizi şaşırtmak için tasarlanmış."

"Ve o deliğe düş." Siyah boşluğa bakıyorum, midemdeki çukur ayaklarıma kadar iniyor.

"Ve o çukura düş," diye tekrarlıyor Gabriel.

"Sanırım kimsenin delikten geri çıkmasını istemiyorlar."

Gabriel ağzını açar ve sonra kapatır ve işte o zaman stadyumda vahşi bir hırıltı kopar. Gevezelik eden tüm sesler kesiliyor, hepsi gölgeli çukura dönmeden önce binlerce dikkatli bakış değiş tokuş ediliyor. Boğazımda yükselen safrayı yutuyorum ve karşılıklı dehşet anını paylaşırken Halo'nun bakışlarını yakalıyorum.

"Öleceğim," diye fısıldıyorum.

"Muhtemelen," diyor Gabriel ve ben ona pis bir bakış atıyorum.

"En azından bana biraz inancın varmış gibi davranabilirsin."

Gabriel sırtlıyor. Benimle yine tek heceden fazla konuşmaya tenezzül etti ama Lor hayran kulübünde bir yer edinmek için kampanya yürütmediği açık. "Hadi ama Haraç. İkimiz de buna kanmayacak kadar zeki olduğumu biliyoruz." Gözlerimi kısıyorum, az önce hakarete mi uğradığımdan yoksa iltifat mı edildiğinden tam olarak emin değilim.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum ve Gabriel kıkırdarken dikkatimi tekrar eldivene veriyorum.

"Öyle demiştiniz."

Konuşmalar yeniden başladı, ancak genel ses seviyesi sanki bu olayın ciddiyeti nihayet kayıtsız duvarlarına nüfuz etmiş gibi daha düşük. Bir boru sesi duyulur ve stadyumun sonundaki kapı açılır. Bu kez Atlas tüm maiyetiyle birlikte alkışlar ve tezahüratlar arasında içeri girer. Stadyumun karşı tarafındaki kürsüye doğru ilerlemeden önce yüzündeki o güzel gülümsemeyle kalabalığa kısa bir selam veriyor.

Sahildeki akşam yemeğimizin üzerinden birkaç gün geçti ve onun tarafından beğenilmenin ne kadar iyi hissettirdiğini düşünmeden edemiyorum. Gecenin geri kalanını okyanusta geçirdik, yıldızlar ortaya çıkana kadar yüzdük. Birçok kez daha öpüştük ama Atlas'ın bir daha öpüşmemize izin vermediği kadar. Çadırda bana veda ettiğinden beri onu görmedim ve Gabriel bana odama kadar eşlik etti, bana sert bakışlar fırlattı ve genel olarak bir pislik gibi davrandı.

Atlas ertesi sabah bana kocaman bir buket altın gül ve el yazısıyla yazılmış şu notu gönderdi: "*Harika bir akşam için teşekkür ederim. Yakında tekrar yapmak için sabırsızlanıyorum.*" Bu jest içimi ısıttı, sanki bir güneş ışığı yumağı yutmuş gibiydim. Hiç kimse bu kadar önemli, bu kadar güçlü, bu kadar

benim için çaba sarf etti. Ne hissettiğimi ve düşündüğümü gerçekten önemsiyor gibiydi.

Atlas ve adamları stadyumda ilerlerken, her zamanki gibi saçlarını savurup kral için süslenen Apricia'ya bakıyorum. Bize bakıp gülümsüyor, bakışları diğerlerinden daha uzun bir süre onun üzerinde kalıyor. Ne kadar acı verse de, kendime onun ilgisine kapılmamam gerektiğini hatırlatıyorum. Bu bir yarışma ve ben birçok yarışmacıdan sadece biriyim. Hem de kazanma ihtimali en düşük olan.

Apricia geri kalanımıza kendini beğenmiş bir bakış fırlatıyor ve aralarında ne olduğunu merak ediyorum. Apricia'nın kalçalarının arasını da tattı mı? Onun dokunuşlarını da reddetti mi? Başımı sallıyorum, dikkatimi toplamaya çalışıyorum. Ustalaşmam gereken bir meydan okuma var ve şu anda önceliğim ölmek.

Üstat Borthius konuşuyor, sesi her kelimenin ucunda sallanan devasa kalabalık için yükseltiyor. Eldivenlerin arasından geçeceğiz ve bunu yere düşmeden yapmaya çalışacağız. Eğer stadyumun zeminine düşersek diskalifiye oluruz. Yine de iyi haber, başka bir günü görmek için yaşıyoruz.

Ancak çukura düşersek, aşağıda gizlenen thogrul için akşam yemeği oluruz. Sanki Üstat Borthius'un sözlerini noktalamak istercesine canavar tekrar kükrer ve tüm stadyumu sarsar.

Hayatım boyunca pek çok düşmanla yüzleştim, ancak bu zorluklar sahip olduğum tüm kararlılığı sınıyor. Geçmişimdeki hiçbir şey beni buna hazırlamadı. Kollarım bacaklarım titriyor, derin bir nefes alıp çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Bir süre sonra, diğer altı Haraç ve ben arenanın uzak ucuna yönlendirildik. Bugün herkes ince deri zırhlarını, tozluklarını, jerkinlerini ve botlarını giymişti. Kimse bu hatayı bir daha yapmayacaktı.

Önümdeki mekanizmayı incelerken duymadığım birkaç anons daha var. Keresteden yapılmış büyük, vahşi bir örümcek gibi duruyor. İlk engel, üzerinde bir dizi sallanan kol bulunan uzun bir kirişten oluşuyor. Her kolun ucunda dikişli deriden yapılmış gözyaşı şeklinde dev bir yastık var. Belli ki, bir metronom ritmiyle zıt yönlerde ileri geri sallanırken bizi düşürmek için tasarlanmışlar.

Apricia sıranın önüne doğru ilerliyor. Uzun saçları şimdi yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve sanırım bir saç bağı da var. Ama bu, saçının ucunu omzunun üzerinden atıp bana küçümseyen bir bakış fırlatmasına engel olmuyor.

Bir saatimiz var. Eğer zamanında geçebilirsek, üçüncü yarışmaya geçeceğiz. Yapamazsak, eleniriz.

Omuzlarımı yuvarlayarak, direncimin rezervlerini kazıyorum. Bunu yapabilirim. Bu haraçların hiçbiri bu ödülü benden daha fazla hak etmiyor.

Oyunun başlaması için işaret veriliyor ve Apricia hiç vakit kaybetmeden yüksek platformun tepesine tırmanıyor. Her seferinde sadece bir kişi çıkabiliyoruz, o yüzden neden zorbalıkla öne geçtiğini anlıyorum. Ancak, diğerlerini izlemenin ve onların hatalarından ders çıkarmanın en iyisi olacağına karar vererek geride duruyorum.

Apricia bir ayağını diğerinin önüne koyarak dar kirişin ucunda durur. Kollarını bir akrobat gibi açıyor ve kendini toparlayarak ilk sarkacın yanından koşarak geçiyor ve durup bir sonraki açıklığı bekliyor. Aynı şekilde devam ediyor ve sonraki iki sarkacı kolaylıkla geçiyor. Dördüncü ve sonuncu sarkaçta tökezliyor, ayağı kirişten kayıyor ve stadyumda toplu bir soluklanma yaşanıyor. Ama belli ki iyi eğitilmiş ve kolayca toparlanıp uçtan hafifçe uzaktaki platforma adım atıyor.

Rahat bir nefes aldım. Apricia için endişelendiğimden değil, karşıya geçmenin gerçekten mümkün olabileceği konusunda içim rahatladığı için.

Sırada Apricia'nın arkadaşı Hesperia var. O da engeli aşıp bir sonraki engele geçiyor. Tesni ve Halo karşıya geçerken ben sıramı bekliyorum. Sonra sıra bana geliyor. Kirişin ucunda çömelmiş bir şekilde duruyorum, kollarımı açıyorum ve sonra ilk sarkaçtan geçiyorum, ama durmuyorum. Diğerlerini izlediğimde, doğru ritmi bulursam, dengemi kaybetmeme neden olabilecek dur kalklar olmadan devam edebileceğimi görüyorum. Bu bir risk, ama şimdiden geride kalıyorum.

Hızımı azaltarak, bir sonraki sarkacın salınımını hesaplıyorum ve devam ediyorum, ikinciye ve sonra üçüncüyü temizliyorum. Gabriel'in eğitiminin mi yoksa Nostraza'da geçirdiğim yılların mı bana odaklanmayı öğrettiğinden emin değilim ama kendimi makinenin temposuna kaptırıyorum ve farkına bile varmadan sonuna geliyorum.

Perona indiğimde neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum, uzuvlarım bir kış bahçesindeki çiçekler gibi gevşek. Nefes nefese gözlerimi kapatıyorum, ellerim dizlerimde nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum. Bir çığlık havayı deliyor ve arkamı döndüğümde Griane'i sarkaçlardan birine tutunmuş, bacaklarını ve kollarını sarkacın etrafına sarmış, çığlık atarken buluyorum. Sarı saçları her salınımın zirvesinde sanki ağırlıksızmış gibi süzülüyor.

Bir sonraki engeli inceliyorum, dönen bir kılıç ve bıçak sütunu. Apricia onu çoktan aştı ve Hesperia şu anda diğer tarafa doğru manevra yapıyor. Devam etmeliyim. Bu bir yarışma. Diğer haraçlar benim sorumluluğumda değil ve Griane tam bir sürtük.

Griane tekrar çığlık atıyor ve aşağıdaki çukurdaki thogrul daha yüksek sesle kükrüyor. Lezzetli yemeğinin kokusunu alırken heyecanla dudaklarını yaladığını duyabiliyorum. Platformda dizlerimin üzerine çöküyorum ve Griane'e doğru eğiliyorum.

"En yüksek noktadayken atlamalısın," diye bağıyorum. Sarkacın ucundan çukura düşmeden kurtulma şansı yok ama doğru anda bırakırsa delikten kurtulup stadyum zeminine inme şansı var.

Ona tekrar bağıyorum. "Griane, düşmeden önce atlamalısın!" Ne dediğimi anladığında dehşet dolu bakışlarla beni karşılıyor. Gözyaşları güzel yüzünden aşağı akıyor ve başını sallıyor. Kelimeleri ağzından çıkardığını görüyorum ama *yapamıyorum*.

"Yapmak zorundasın! Yapmazsan düşeceksin." Sarkacı izliyorum, yolunu ölçüyorum. "Üç kadar sayacağım ve sonra atlayabildiğin kadar uzağa atlayacaksın! Beni anlıyor musun?" Griane hiçbir şey söylemiyor, tutuşu kaydıkça deri desteğe doğru çırpınıyor. Daha fazla dayanamayacak. "Griane!" Sonra başını sallıyor, gözleri kocaman ve beyaz teni kül rengi.

"Tamam. Seni sayacağım. Hazır mısınız? Bir... İki..." Sarkacın zirveye ulaşmasını bekliyorum ve sonra "Üç!" diye bağıyorum.

Griane cesaretinin derinliklerine inmiş olmalı ki emirlerime uyuyor, kendini bırakıyor ve bedenini havaya fırlatıyor. O gökyüzüne doğru yükselirken hep birlikte soluk soluğa kalıyoruz, güvenliğine giden kıvrımlı çizgiyi izlerken zaman durmuş gibi. O kadar yakın ki, başaramayacağından korkuyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, bedenim onun yolunu taklit ederek onu uçurumun üzerinden geçirmeye çalışıyorum.

Bir çarpmayla yere iniyor, sadece ayakları kenarda asılı. Yere düşerken kolunu tutarak çığlık atıyor. Kalabalık da ona bağıyor. Ayağa kalkması için. Thogrul uzanıp onu yakalamadan önce deliğin geri kalanını temizlemek için. Kendini ileri doğru sürüklüyor ve sonra bir yığın halinde yere yığılıyor. Kalabalık destek sloganları atıyor, tezahüratlar havayı dolduruyor.

Elimi göğsüme bastırıp bir nefes çekiyorum. Ama ilerlemeye devam etmek zorundayım, bu yüzden kendimi bir sonraki engele hazırlıyorum.

Bir düzine uzun kılıç yavaşça dönen bir silindirin üzerinde dönüyor. Tesni şu anda onu temizliyor, vücudu kılıçların üzerinde katlanıyor ve eğiliyor. İşini bitirdikten sonra yüzü terden pırıl pırıl parlıyor ve üzeri küçük kesiklerle kaplanıyor, kollarından ve bacaklarından küçük kan damlaları damlıyor.

Sıramı almaya hazırlanırken yukarıdan gelen bir çığlık dikkatimi çekiyor.

Bir ceset eldivenin ortasına doğru düşüyor. Apricia'nın yardımcılarında Hesperia'ya benziyor. Parlak kıızıl saçlarının parıltısı bir uyarı sinyali gibi görünüyor, çünkü vücudu başka bir ahşap platforma çarpıyor, sonra kolları ve bacakları sallanarak sıçrıyor.

Aşağıya, aşağıya, aşağıdaki çukura yuvarlanmadan önce vahşi bir çığlık atarak düşmeye devam eder.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Silence stadyumda yankılanıyor, Hesperia'nın son çığlığı bir yankıyla kesilirken kalabalık şok içinde izliyor. Bir dakika sonra Kemiklerin çıtırdadığı, etin tokatlandığı ve dişlerin parçalandığı eşsiz sesler havayı dolduruyor. Kıpırdamıyorum, dehşet içinde asılı kaldım. Zamanın içinde. Hesperia'nın son çığlıklarının kalıntılarında. Bir Haraç daha öldü.

Eldivenin katmanlarını tarıyorum, Halo ve Tesni'yi yukarıdaki platformlarda buluyorum. Tehlikede olan her şeyin acımasız anlayışı kararlılığımın çatlaklarından süzülürken bakışlarımız buluşuyor.

Aphelion'un çöküşüyle çevrelendiğimizde, gerçekte neden burada olduğumuzu unutmanın kolay olduğu anlar vardır. Atlas'la akşam yemeğimi hatırladığımda, gerçek amacımın acı gerçekliğinden o kadar uzaklaşmıştım ki. Bir rüyadaki aptalın tekiydim ve beni buraya hiç katılmadığım bir yarışmada ölmem için zorla getirdiklerini hatırlamam gerekiyor.

Hesperia'nın yasını tutmak için daha sonra zamanım olacağını hatırlatan bir zil çalıyor.

Zamanımızın dörtte biri geçti. Harekete geçme zamanı.

Omuzlarımı dikleştirerek dönen kılıçlara karşı koyuyorum ve bir yol çiziyorum. Nostraza'dayken sayısız kez muhafızların kılıçlarına karşı silahsız savaşmak zorunda kalmıştım. Yıllar önce, o pisliklerden dördünün etrafımı sardığı, bıçaklarını savurup gülerken benimle alay ettikleri bir olay vardı. Ben kaçıp sıçrarken, onların eğlencesi için duruşumu bozmak zorunda kalırken derimi sıyırdılar. O zaman da hayatta kaldım, şimdi de hayatta *kalacağım*.

Hesperia'nın bedeniyle ziyafet çeken canavarın dehşet verici sesleri havayı doldurmaya devam ederken kalabalık yeniden tezahürat yapmaya başladı bile. Kuru bir hıçkırık çıkarıyorum, midemi tutuyorum ve kusmamak için kendimi zor tutuyorum.

Zerra'ya umutsuz bir dua mırıldanarak yumruklarımı sıkıyor ve koşuyorum. *Eğil. Dön. Zıpla. Tekrar dön. Sıçra. Eğil.* Tekrar tekrar, bir suikastçının bıçağının hassasiyetiyle üzerime gelirken her bir bıçağın parıltısına odaklanıyorum.

Ağrı. Uzaktan, sol uyluğumda hissediyorum. Onu iterken dişlerim birbirine çarpıyor. *Odaklan,* diye hatırlatıyorum kendime, sonra neredeyse bitecek. *Atla. Adım at. Eğil. Dön.* Son sıçramayı yapmadan hemen önce ayağım bir bıçağa takılıyor ve inleyerek uzak tarafa yığılıyorum.

Birkaç kalp atışı boyunca tek yapabildiğim güneşin ısıttığı tahtaların üzerine uzanmak ve nefesimin zayıf yudumlarını içime çekmeye çalışmak. Ama sonra ateşle kırbaçlanıyormuşum gibi bacağıma acı saplanıyor. Kanıyor. Hem de çok. Bir bıçak pantolonumu boydan boya kesmiş, uyluğumun etli kısmında derin bir yarık açmıştı.

Siktir. Siktir. Siktir.

Hareketlerim ağır aksak, ceketimin altındaki ince beyaz gömleğin kolunu

yırtıyorum ve kumaşı bacağımanın etrafına sararak sıkı bir düğüm atıyorum.
Bu olmaz

Uzun süre dayanır ama idare eder.

Neyse ki, kılıcın çıkış yerime saplandığı ayağım iyi görünüyor. Çizmemin derisinde bir kesik var ama derimi parçalamadan hemen önce durdu. En azından küçük bir merhamet.

Zil çalıyor, metalik sesi neşeyle süremin dolacağı ana doğru geri sayıyor. Zamanımın yarısı doldu. Devam etmek zorundayım.

Zekice ayağa kalkıp yaralı bacağımı test ediyorum. Bir adım attığımda ağrı uyluğumdan kaburgalarım ve omzuma doğru yayılıyor. Yüzümü buruşturarak dudaklarımı birbirine bastırıyorum, alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor. Diğer haraçların figürleri üzerimde karıncalar gibi bir ileri bir geri hareket ediyor. İlerlemeye devam ediyorum, sallantılı bir ip merdiveni tırmanıyorum ve Hesperia'yı ölüme gönderen dar kirişle yüz yüze geliyorum. Yavaş gitmek bu sefer akıllıca bir strateji gibi geliyor.

Dikkatlice bir ayağımı kirişin üzerine koyuyorum, gücünü test etmek için zıplıyorum ve bacağımdaki acıyı görmezden geliyorum. Sağlam ve ağırlığımın altında kaymıyor. Ayağımın genişliği kadar olan kirişe odaklanarak kendimi ileriye doğru bırakıyorum, dengemi sağlamak için kollarımı uzatıyorum. Her sesi bastırmaya çalışıyorum. Dikkatimi dağıtan her şeyi.

Kalabalık şimdi daha da sarhoş, gürültü şişen bir balon gibi her taraftan üzerime bastırıyor. Zerra, keşke herkes çenesini kapasaydı. Aşağıda beni izleyen Atlas'ı ya da yüzünde tokatlamak istediğim o kendini beğenmiş gülümsemesiyle Gabriel'i düşünmemeye çalışıyorum.

Bir adım daha ve sonra bir adım daha atarak kirişin ortasına doğru ilerliyorum. Gabriel bu hafta bana saatlerce denge alıştırmaları yaptırdı. Bir şey mi biliyordu? Yoksa bu askerler için standart bir eğitim mi? Her iki durumda da, dünyanın en büyük pisliği olsa bile ona minnet borçluyum.

Stadyum zemininden yüksekte, rüzgâr dengemi zorluyor ve sıcak yanaklarımı serinletiyor. Bacaklarım her adımda zonkluyor ve tozluklarım kanımla ıslanıyor.

Odaklan, Lor.

Birkaç adım daha attıktan sonra yolun neredeyse üçte ikisini geçtim.

"Lor!" diye biri adımı haykırıyor ve ben kendimi sakinleştirmek için gözümü kırpıyorum. Görmezden gel. Devam et. "Lor! Yardım edin!" diye tekrar bağılıyor ve sesi tıpkı Willow'un sesine benziyor. Willow'un benim için çılgılık atarken bir gardiyan tarafından dövüldüğünü hatırlıyorum ve sesi ararken ölümcül bir hata yapıyorum. Bu o değil. Tabii ki değil, ama konsantrasyonumu bozmaya yetiyor ve ayağımın kaymasına neden oluyor. İkincisi de altımdan kayıyor ve düşüyorum, kiriş omurgamda seken bir ürpertiyle kalçalarımın arasına çarpıyor.

Gövdemden bacaklarıma doğru yayılan acı bir mantar gibi yayılırken acı içinde haykırıyorum. Dünyanın yanlış açıyla eğildiğini fark etmem bir anımı alıyor. Kayıyorum. Bedenimi öne doğru fırlatıyorum, kollarımı kirişe doluyorum, tam altında dönerken. Şimdi ağaçtaki bir tembel hayvan gibi asılı duruyorum, bacaklarım ve kollarım tahtanın etrafında kenetlenmiş.

Altımda canavar öylesine vahşice kükrüyor ki, sıcak, kokuşmuş nefesi beni kana susamış özleminin kozasıyla sarıyor. İştahı kabardı ve başka bir atıştırmalık bekliyor.

Bacağımdaki yaranın kendi kalp atışları varmış gibi davul çalıyor. Kan kaybediyorum, uzuvlarım zayıf ve titriyor. Kendimi toparlamam gerekiyor. Gözlerimi sıkarak derin ve ölçülü nefesler alıyorum. Ağlamak ve dehşetimi haykırmak istiyorum ama bunun için daha sonra zamanım olacak.

Umarım.

Titreyen uzuvlarımı çelikleştirerek kendimi kirişe yaklaşıtıyorum, kollarım ve bacaklarım sesli protestolarını haykırıyor. Bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden acıyı duymazdan geliyorum ve öyle yapıyorum. Toparlayabildiğim tüm gücümle kollarımı kullanarak vücudumun üst kısmını kirişin yanına doğru kaldırıyorum. Dişlerimi gıcırdatarak, aynı şeyi yapmak için bacaklarımı kullanıyorum ve kendimi döndürmeye çalışıyorum. Yaralı bacağımı hareket ettirdiğimde görüşüm bir anlığına kararıyor ama kendimi uyanık kalmaya zorluyorum. Eğer bayılırsam, işim biter. Hoşça kal Lor.

Ama yeterli gücüm yok. Bunun fiziksel olasılık dahilinde olduğundan bile emin değilim. Bacağım kayıyor ve çığlık atarak bacağımı yukarı fırlatıyorum, sonra da yapabildiğim en güçlü hamleyle kendimi tekrar kaldırıyorum. Bunu nasıl yaptığımdan emin değilim ve eğer biri soracak olursa, onlara sadece Zerra'nın ilahi elinin sırtıma uzandığını ve beni nazikçe ittiğini hissettiğimi söyleyebilirim.

Ama işte buradayım, tekrar zirveye çıktım, rahatlayarak ağlamak üzereyim.

Kendimi düzelttikten sonra, bir yengeç gibi bacaklarım ve kollarımla kirişe tutunuyorum. Göğsüm o kadar sıkışmış ki zorlukla nefes alabiliyorum ve bacağım o kadar kan içinde ki kendimi tahta üzerinde kaydırırken çıkardığı kaygan sesi duyabiliyorum. Bir solucan gibi önce üst bedenimi, sonra da alt bedenimi öne doğru sürüyorum. Ayağa kalkmaya cesaret edemiyorum, denersen dengemi kaybedeceğimden endişeleniyorum. Tribünlerden gelen kahkahalar gülünç göründüğümü doğruluyor. Burada olduğum için kızgın bir şekilde herkese ve hiç kimseye ters ters bakıyorum.

Siktir et bu insanları. Tüm bu aşağılayıcı deneyimin canı cehenneme.

Sonunda uzak platforma ulaştım. Acı içinde kıvranarak kendimi yukarı itiyorum ve bir sonraki engelle yüzleşiyorum. Bir sonraki platformdan

yükselen başka bir silindir, tırmanmak için tasarlanmış küçük çıkıntılı tutamaklarla donatılmış.

Halo tabanda duruyor, yüzeyi inceliyor. Topallayarak yanıma gelmemi izliyor, bakışları bacağımdaki kırmızı geçici bandaja ve sonra da

Yüzüme bakıyor, dudakları kararlı bir çizgi halinde. Benden daha iyi durumda görünüyor, yanaklarında ve kollarında sadece birkaç kesik ve morluk var.

"İyi misin?" Bacağımdaki ağrıdan dolayı yüzümü buruştururken sesim titreyerek soruyorum.

"Senden daha iyi sanırım," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyor. "Neden burada dikiliyorsun?"

Yüzünde kararsızlık ifadesi beliriyor ve zil tekrar çaldığında konuşmak için ağzını açıyor. Zamanımızın dörtte üçü doldu.

"Hadi," dedim. "Devam etmeliyiz."

Ulaşabildiğim en yüksek tutamağa tutunuyorum ve kendimi yukarı çekiyorum. Birkaç metre tırmandıktan sonra, beni temkinli bir ifadeyle izleyen Halo'ya bakıyorum.

"Geliyor musun?" Neyi beklediğinden emin olmadan soruyorum. Ellerini sıkıyor ve sonra bir şey arıyormuş gibi arkasına bakıyor. Sonra geri dönüyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Gözlerinde bir şey beliriyor ve başını salladıktan sonra bir tutamak tutup kendini duvara doğru kaldırıyor.

"Tam arkanda," diyor ve ben de başımı sallıyorum. Tırmanmaya devam ediyoruz, sütunun etrafında döndükçe ayakların yolunu takip ediyoruz. Zirveye yaklaştıkça, yeteneklerimizin sınırlarını test ederek gittikçe uzaklaşıyorlar. Halo tüm bu süre boyunca yanımda kalıyor. Bunu biriyle yapıyor olmak iyi hissettiriyor. Tüm Denemeler deneyimi boyunca günün her dakikası etrafım insanlarla çevrili ama hayatım boyunca hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Çok az konuşuyoruz, hareketlerimize odaklanmakla meşgulüz ama Halo'nun sessiz, sabit varlığında beni rahatlatan bir şey var. Tepeye ulaştığımda, rahatlamış bir şekilde çıkıntıya tırmanıyorum. Etrafımda dönerek platformun üzerine uzanıyorum ve Halo'nun yolun geri kalanını

ıkmasına yardım etmek için aŗađı uzanıyorum. Parmaklarım

çiğ ve kırmızı ve uzuvlarım titriyor. Sanırım bacağımdaki yaranın kanaması yavaşladı, en azından şimdilik.

"Lor," diye fısıldıyor aşağıdan yaklaşırken, yüzünde okunamayan bir ifade. "Bu yarışmadan çıkmam için bana yardım etmen gerekiyor."

"Ne?" Onu yanlış duyduğuma emin olarak soruyorum. "Neden?"

Başını sallıyor, kara gözleri yaşlarla doluyor. "Artık bunu yapmak istemiyorum."

"Anlamıyorum."

"Şu anda açıklayamam. Lor, kayıyormuş gibi yapacağım. Sen beni yakalamaya çalış, tamam mı?" Altımızdaki yere bakıyor.

Bu çılgınlık. O neden bahsediyor?

Ama ben ne düşündüğünü sorgulayamadan, dediği gibi yapıyor ve kayıyor. Duvardan birkaç santim aşağı kayıyor ve daha alçak bir dayanak buluyor. Fikrini mi değiştirdi yoksa sadece rol mü yapıyor bilmiyorum ama aşağı kaymaya devam ediyor ve çılgılık atıyor. Onu yakalamaya *çalışmıyorum*. Onun yerine onu yakalıyorum, elim tam düşmek üzereyken bileğini kavıyor.

"Halo!" Elimden sallanırken çılgılık atıyorum, diğer elim platformu kavıyor. Daha iyi tutunabilmek için kenara doğru ilerliyorum, diğer elimi de sallanan vücudunun beni ileriye doğru iten hareketine karşı kullanıyorum.

"Bırak!" diye bağıyor. "Kaydığımı farz et. Yere atlayacağım." Muhtemelen bir bacağını kıracağı kadar yüksekteyiz, ama en azından hayatta kalacak. Ama canavarın kara çukuru tam altımızda duruyor ve aramızdaki mesafe çok fazla. Belki koşarak atlarsa kurtulabilir. Ama onu bırakırsam, o çukura düşecek.

"Hayır," diye homurdandım, teni benimkine sürtünüyordu, ikimizin de avuçları ter içindeydi. "Delirdin mi sen? Asla başaramayacaksın."

"Lor," diye yalvarıyor. "Lütfen."

Onu sıkıca kavıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Bunun neyle ilgili olduğunu ya da neden durmak istediğini bilmiyorum ama bunu yapamazsın. Eğer bırakırsam, öleceksin. Atlamak için çok uzak. Halo. Lütfen. Seni yukarı çekmeme yardım et." Ağırlığı beni ileri doğru sürüklüyor, ikimizi de uçurumdan aşağı atmakla tehdit ediyor. Yer dönüyor ve ben homurdanıyorum. "Halo!"

Sonunda aşağıya ve etrafına bakarken koyu renk gözleri endişeli bir hal alıyor. Ne söylediğimi anladığı anı görüyorum. Gözleri, anlamadığım istenmeyen bir kadere boyun eğiyormuş gibi kapanıyor. Bir ayağıyla duvara tutunup kendini yukarı kaldırırken hiçbir şey söylemiyor. Azalan tüm gücümle çekiyorum ve onu platforma çekiyorum. İkimiz de nefes almak için durakladığımızda, gözlerime bakmıyor. Neredeyse ikimizin de ölümüne neden olacak bu aptalca hareket için onu uyarmıyorum. İçimden bir ses zaten yeterince kötü hissettiğini söylüyor. Ayakta durabileceğimi hissettiğimde, ona "Gidelim." dedim.

Zaman tükeniyor olmalı ve tabii ki zil çalarak son dakikalarımızı işaret ediyor. Neyse ki geriye sadece bir engel kaldı ve o da tilki koşusu. Uzun bir halat stadyum zeminine uzanıyor ve bizi izleyen birkaç figürün seçilebildiği uzak uçta sona eriyor. Bir grup makara bir direğe bağlanmış bekliyor.

Halo'yu kolundan tutup bir tanesine doğru itiyorum. "Atla." Onu burada, yine düşüncesizce kararlar verebileceği bir yerde yalnız bırakmayacağım. Zil tekrar çalıyor ve bir dakika kaldığını gösteriyor. "Acele et!" Onu tersliyorum, artık tereddüt etmesine tahammülüm yok. Sona bu kadar yakinken beni dışarı attırırsa, onu asla affetmeyeceğim. Aklından ne geçiyordu?

Bana endişeli bir bakış atarak dediğimi yapıyor. Cihazı eline alır almaz onu platformdan aşağıya doğru itiyorum ve o da hızla uzaklaşıyor,

Halat boyunca kayan makaranın vızıltısı eşliğinde.

Hiç vakit kaybetmeden kendiminkini hazırlıyorum. Tutamaklara tutunarak derin bir nefes alıyorum. Kollarım çok yorgun, umarım sonuna kadar dayanabilirim. Zil çalıyor. Otuz saniye kaldı. Kasnağa geri yükleniyorum ve sonra koşarak sıçırıyorum, göğsümün ortasından kopan bir savaş çığlığıyla kendimi havaya fırlatıyorum.

Ellerim zonkluyor ve tahta saplara doğru kayıyor. Onları öyle sıkı kavıyorum ki parmaklarım ağrıyor. Makara hızlanıyor, bacaklarım çırpınırken kalbim hızla çarpıyor. Bu korkunç bir şey. O kadar hızlı gidiyorum ki kalbim boğazıma kaçıyor. Rüzgâr ağzımı dolduruyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Kalabalık son saniyeler diye tezahürat yapıyor.

On! Dokuz! Sekiz!

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Yer bana doğru koşuyor.

Yedi! Altı! Beş!

Ben gelemeyeceğim. Çok uzaktayım. Gözlerimi açık tutacağım. Sonuma tanıklık etmek istiyorum.

Dört!

Üç!

İki!

Ayaklarım bitiş çizgisinin üzerinde yere çarpıyor ve tökezleyerek ilerliyorum, dizlerimin üzerine çöküyorum ve kalabalığın çığlıkları altımdaki toprağı sarsacak kadar yüksekken yüzüstü toprağa iniyorum.

OOOOOONE!

Yirmi Dördüncü Bölüm

NADIR

Nadir, Aurora Kalesi'nin kendi kanadındaki geniş koridorda ilerlerken siyah takım elbisesinin yakasını düzeltti. Uzun saçları sallanıyordu. Omuzlarına doladı ve bir elini saçlarında gezdirdi.

"Mael!" diye seslendi. Hangi cehennemdeydi? Nadir'e yirmi dakika önce bilgi vermesi gerekiyordu. Nadir çoktan geç kalmıştı ve babası onu kışından yakalayacaktı. Koyu renk giysili bir hizmetçi kollarında bir yığın havluyla yaklaştı.

"Kaptanı gördünüz mü?" Nadir homurdandı ve uşak gözleri fal taşı gibi açılmış, titreyerek havluları koridorun sonundaki küçük odayı işaret etmek için kullandı.

"Onu oraya girerken gördüm," dedi, sonra başını eğdi ve koşarak uzaklaştı. Nadir'in burun delikleri alevlendi. Hizmetçinin işaret ettiği odaya yaklaştı,

kapıyı çarparak açtı ve hışımlla içeri girdi. Çoğunlukla boştu ve sadece eğlence için fazladan alana ihtiyaç duyduğunda kullanılıyordu. Keep'in çoğu gibi, zemin de kızıl, zümrüt, menekşe, turkuaz ve fuşya ile çizgili siyah mermerden yapılmıştı. Duvarlar, gece gökyüzüne açılan uzun bir pencere sırasına sahip olan en uzaktaki hariç, brokar ipekle kaplıydı.

Nadir odanın ortasında durdu ve alçak bir hırıltı çıkardı. İri, kaslı bir vücut Mael'i duvara yapıştırmıştı ve Nadir'in az önce içeri girmiş olması ikisinin de aklından geçen en uzak şeydi. Kollarını kavuşturdu ve abartılı bir tavırla boğazını temizledi.

Mael'in arkadaşı arkasını döndü, pantolonunu karıştırırken gözleri büyüdü ve kütüphanedeki bir bando takımının tüm ihtiyatıyla sikini içeri soktu.

"Nadir," dedi Mael. "Seni buraya getiren nedir?" Mael tuniğinin eteklerini düzeltti ve bir elini başındaki sık buklelerin üzerinde gezdirerek ağzı tüy dolu bir kedi gibi sıırttı.

"Benimle yirmi dakika önce buluşmanız gerekiyordu."

Mael burnunu kırııştırırken Nadir kara kaşlarını kaldırdı. "Bunun için özür dilerim. Burada Emmett'le karşılaştığımda saatin kaç olduğunu tamamen unutmuşum." Mael odadaki üçüncü erkeğe ahlaksızca bir göz kırptı, kışına bir şaplak attı ve dilini şaklattı. "Sen git Emmett. Seni sonra bulurum."

Emmett Mael'e hiçbir şey söylemedi, sadece Nadir'e baktı ve bronzlaşmış yanakları yakut gibi parlayarak eğildi. "Ekselansları," dedi derin, gürleyen bir sesle ve sonra odadan dışarı çıktı.

Nadir onun gidişini izledi ve sonra arkadaşına döndü. "Kendi askerlerini becermek gerçekten uygun mu?"

Mael gülümsedi ve omuz silkti. "Muhtemelen hayır, ama bir Fae bu kadar kaba kuvvet ve ham hayvan manyetizması karşısında ne yapabilir ki?"

Nadir burun kemiğini sıktı. "Seni bir haftalığına Nostraza'ya attırmalıyım."

"Muhtemelen," diye yanıtladı Mael, Nadir'in durduğu yere doğru ilerleyerek. "O zamana kadar seni bilgilendireyim mi?"

Nadir içini çekti ve topuğunun üzerinde döndü. "Benimle yürü. Bu saçma partiye geç kaldım." İki Fae odadan çıktı ve Nadir'in önceki yoluna devam etti.

"Amya'nın kaynakları Alluvion, Tor ya da Woodlands'de kayda değer bir şey bulamadı," dedi Mael, sesi alçak ve temkinliydi.

"Ya diğerleri?" Nadir gözlerini ileriye dikerek sordu.

"Hâlâ Celestria'yı bekliyor. İçeride yeni bir kadın var ama bilgi akışı yavaş ilerliyor."

"Gizemli bir kıza dair ipucu yok mu?" "Hem de hiç."

Nadir alçak sesle homurdandı. Bu bilmece gittikçe daha da kafa karıştırıcı bir hal alıyordu. Geçtiğimiz haftalarda babasının çalışma odasına birkaç kez daha gitmiş ama hâlâ 3452 numaralı mahkûm hakkında bir bilgiye ulaşamamıştı.

"Heart'ta bir şey var mı?" Tüm hızıyla devam eden bir partinin çınlama seslerinin duyulduğu salona yaklaştıklarında Nadir sordu.

"Her zamanki gibi," diye yanıtladı Mael. "Çoğu aynı. Her şey ölmüş, yok olmuş, çoraklaşmış. Kaleye bile girmeye cesaret ettik ama orası da eskisi gibi bir mezar."

Tereddüt etti ve Nadir'in keskin duyuları harekete geçti. "Ne? Söyle bana."

"Eminim önemli bir şey değildir ama bunu bulduk." Mael elini cebine attı ve tek bir kırmızı gülün başını çıkardı, yaprakları pantolonunun içine sokulduğu için hafifçe morarmıştı. Nadir kaşlarını çattı.

"Bu da ne?"

"Kalenin önündeki bir çalılıkta yetişiyordu."

"Her şeyin öldüğünü söylediğini sanıyordum," dedi Nadir.

Şimdi partinin giriş kapısının hemen önünde duruyorlardı. Kollarını kavuşturmuş bir çift geldi ve Nadir ile Mael odaya giren çifte başlarıyla selam verdiler. Nadir Mael'i daha uzağı çekti.

"Bunun dışında her şey." İkisi de bir süre ona baktı. "Bu ne anlama geliyor?" Nadir sordu.

"Bilmiyorum." Mael başını kaldırdı. "Muhtemelen hiçbir şey."

Nadir çiçeğı bakarken çenesini ovuşturdu, düşünceler zihninde yeni sürölmüş toprak gibi çalkalanıyordu.

"Başka bir şey daha var," diye ekledi Mael ve sonra durakladı. "Eee?" diye sordu Nadir. "Bunu senden zorla mı çıkarmam gerekiyor?"

Mael'in kara kaşları birbirine yaklaştı. "Babanızın ordusunun yakın zamanda yerleşim yerlerini ziyaret ettiğine dair haberler var."

Nadir kaşlarını çattı. Yıkılmış diyarın kenarlarında bulunan küçük kasaba ve köyler Ouranos'taki en yoksul yerlerden bazılarıydı. Öksüz kalan yurttaşları başka yerlere yerleştirmek için girişimlerde bulunulmuştu ama onlar Kalp Kraliçesi'nin bir gün geri döneceğine ve kendilerini eski ihtişamlarına kavuşturacağına olan inançlarını yitirmemişlerdi. Fanatikler ve aptallardan başka bir şey değillerdi. En kötü ihtimalle tehlikeli ve akılsız, en iyi ihtimalle de hayalperest.

"Ne için?"

Mael omuz silkti. "Görünüşe göre evleri arıyorlarmış. Raporlara inanılacak olursa, oldukça... derinlemesine."

İki Fae'nin bakışları karşılaştı. "Demek bir şey arıyor," diye atıldı Nadir.

"Ya da biri."

Partiden müzik ve kahkaha sesleri yükselirken Nadir henüz adını koymaya hazır olmadığı fikirlerle dolu derin bir nefes verdi. "Gitmem gerekiyor."

Nadir gl cebine koyarken Mael hızlı bir selam verdi.

"İyi eğlenceler," dedi Mael sırtarak, Nadir'in bu tür şeylerden ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Nadir alay etti ve arkadaşının yanından geçerek odaya girdi. Etrafı taradı ve babasını büyük, yuvarlak bir masada otururken buldu.

Bunun görevi olduğunu bildiğinden, yalakalık ve gevezelikle geçecek bir akşama karşı kendini güçlendirdi ve kralın yanına oturdu.

"Nadir," diye seslendi babası. "Bize katılman ne güzel. *Nihayet.*" Masada konsey üyelerinden bazıları, yanlarında eşleriyle birlikte oturuyordu. Şık bir akşam için giyinmişlerdi, boyunlarından mücevherler sarkıyordu, giysileri lüks kumaşlardan dikilmişti ve her biri kendi bölgelerinin renklerini taşıyordu.

"zr dilerim baba," dedi Nadir, biri önüne bir kadeh koyu kırmızı şarap koyarken. "Biraz geciktim."

Rion kendi şarabından bir yudum alırken hiçbir şey söylemedi. Çevredeki konuşmalar devam ederken Nadir arkasına yaslanıp odayı inceledi. Konuklar arasında Fae ailesinin yeleri, bazıları çok uzak akrabalar, diğerk Fae soyluları ve Aurora'da önemli mevkilerde bulunan bir tutam yüksek rütbeli ölümlü vardı. İnsanlar genellikle Yüksek Fae'lerin altında yer alsalar da, genellikle ahlaki değerkleri şüpheli olan ve aristokrat rütbelere tırmanmayı başaranlar da vardı.

Rion, diyarın en güçlü insanlarını zaman zaman bir araya getirerek onlara yiyecek, şarap ve iyilikler sunmanın, böylece her zaman ne yaptıklarını izlediğini hatırlatmanın akıllıca olacağını düşündü.

Baba ve oğul birkaç dakika sessizce oturduktan sonra Rion yumuşak bir sesle, "Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu. Rion kadehinden bir yudum

gözleri odaya odaklanmıştı.

Nadir babasına baktı. "Ne?"

"Çalışma odamda," dedi Rion, hâlâ Nadir'e bakmadan. "Oraya dört kez mi girdin? Beş kez mi? Aradığınız şey nedir?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedi Nadir, buz gibi bir parmak omurgasında gezinirken.

"Hadi ama," dedi Rion, sonunda Nadir'e bakarak. "Benden habersiz çalışma odamı karıştırdığına gerçekten inanıyor olamazsın. Şimdiye kadar bundan daha iyisini bildiğine emin misin?"

Nadir yutkundu, gerginliğini bastırmaya çalışıyordu. Babası nasıl oluyordu da kendisini İkinci Sercen Savaşı'nda ön saflarda savaşmış üç yüz yaşında bir Yüce Fae değil de hâlâ küçük bir çocukmuş gibi hissettirmeyi başarıyordu?

"Bana yalan söyledin," diye devam etti Rion.

"Ne hakkında?" Nadir, derisinin altında iğneler batan bir gerginlikle sordu. "3452 numaralı mahkûm hakkında. Ozziller onu öldürmedi."

Orada

Rion'un gözlerinde Nadir'in anlam veremediği soğuk bir şey vardı. "Bana yalan söylemenden hoşlanmıyorum, Nadir."

Nadir çenesini büktü. "Oh, çok özür dilerim. Bir daha asla olmayacak," diye cevap verdi, sözleri içtiği pahalı şarap kadar kuruydu.

Rion'un ifadesi keskinleşti. "Neden bana yalan söyledin ve neden dosyayı bulmaya çalışıyorsun?" Nadir babasına bir bakış attı. "Her şeyi bir araya getireceğimi düşünmedin mi? Birdenbire, birkaç gün içinde ikinci müdürüm öldü, hem de dosya odasında bulundu. Ve sonra oğlum çalışma odama defalarca giriyor, belli ki bir şey arıyor."

"Kim o?" Nadir sordu.

Rion sanki bu konuşma ona göre değilmiş gibi omuzlarını devirdi. "Onu bulmanı istiyorum," dedi soruyu geçiştirerek.

"Zaten bakıyorum."

"Biliyorum," dedi Rion. "Benden habersiz bir şey yapabileceğini sanma, Nadir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Nadir kadehinin kenarından Rion'a baktı, kalbinin kilitli her odasında sessiz bir nefret patlıyordu. "Kim o?" diye tekrar sordu. "Neden bu kadar önemli?"

Nadir, Rion'un gözlerinde bir şeyin parıltısını yakaladı. Esrarengiz bir şeydi.

Bir an için orada ve sonra gitti.

"O hiç kimse değil. Yıllar önce halletmem gereken bir yarım kalmış iş," dedi ve Nadir babasını boğmakla tehdit eden öfke patlamasını bastırdı. Kral onun önemi hakkında yalan söylüyordu. Nadir bundan emindi. Onu başından savmak için miydi?

"Bunun ne anlama gelmesi gerekiyor?" Nadir sesini eşit tutmaya çalışarak, cevap pek ilgisini çekmiyormuş gibi davrandı. Görünüşe göre ikisi de bu oyunu oynuyordu. Ama Rion onun geçmişiyle ilgili kanıtları ne kadar sıkı araştırdığını zaten biliyorsa, Nadir'in ne kadar önemseydiğinin de farkındaydı.

"Bu, her ne kadar karşı çıksan da, bu krallığı hala benim yönettiğim anlamına geliyor. Bir daha bana yalan söylersen Nadir, senin için önemli olan bir şeyi ya da *birini* alırım. Senin şu kaptanın son zamanlarda özellikle can sıkıcı olmaya başladı."

Rion'un ifadesi Aurora'nın rüzgârlı tepeleri kadar soğuktu, yüzünde en ufak bir his ya da duygu titreşimi yoktu. Nadir yüzyıllar boyunca aynı dış görünüşü mükemmelleştirmeye çalışmıştı ama damarlarında her zaman evcilleşmemiş ve vahşi bir şeyler dolaşmış, kafese kapatılmayı reddetmişti. Nadir çok

Duygusal. Deri ve kemikten yapılmış aynı taş kaleyi inşa etmek için onu yöneten duygulara çok bağlıydı.

Rion'u bu kadar boktan bir baba yapan da buydu. Her şeye ve herkese karşı bu kadar kayıtsız olmak, bir Fae'nin içini dışına çıkarabilecek düzeyde bir bencillik gerektiriyordu.

"Onu bulursam ne yapmalıyım?" Nadir babasının tehdidini görmezden geliyormuş gibi yaparak sordu ama Rion Mael'e zarar verirse, neşeli bir melodi ıslık çalarken kralı lime lime ederdi. Sonuçlarının ne olacağı umurunda bile olmazdı.

"Onu ortadan kaldırın," dedi Rion. "Her ne kadar bir zamanlar aksini ummuş olsam da, ne bana ne de başkasına faydası var."

Nadir babasının daha fazla şey söyleyeceğini umarak bekledi ama Rion sessizliğe gömülmüştü. Şarabını yudumlayan Rion soğuk gözleriyle odayı inceledi.

"Bu saçma Güneş Kraliçesi Deneme Balosu için benim yerime Aphelion'a gitmeni istiyorum," dedi Rion ve Nadir alaycı bir homurtu çıkardı.

"Hayatta olmaz."

Rion yavaşça başını çevirdi ve Nadir'i kutupsal bir ifadeyle kıstırdı. "Bu bir soru değildi."

Nadir gözlerini kırptırdı, başka seçeneği olmadığını biliyordu. Atlas ve Aynası masum bir dişiyi ebedi köleliğine mahkûm ederken, o da diğer saray yöneticileriyle birlikte bu saçmalığı devam ettirecekti. Aphelion'un kralının birini kendisine bağlayabilmesinin tek yolu, bunun büyük bir onur olduğunu düşünmesi için onu kandırmaktı. Acınası bir durumdu.

Nadir odadan erken çıkmanın en iyi yolunu düşünürken baba ve oğul bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Amya'nın Güneş Sarayı'na hâlâ bir casus sokamadığını hatırladığında, davetin zamanlamasının uğurlu olabileceğini düşündü. Bakmak zorunda kalmayı umduğu son yer orasıydı ama diğer saraylardan bir şey çıkmazsa, bu hapyı yutmak zorunda kalabilirdi.

"Peki," diye mırıldandı sonunda. "Amya'yı da yanımda götüreceğim."

Rion soğuk bir kahkaha attı, öyle soğuktu ki donmuş bir gölün üzerinde akan çatlaklar gibi çatırdıyordu. "Evet, küçük kız kardeşini al, Nadir. Onsuz hiçbir şeyin üstesinden gelemeyeceğini biliyorum. Belki de bir dahaki sefere çalışma odama girerken ondan yardım istemelisin. Koğuşlarımı beceriksizce dağıttığın için düzeltmem haftalarımı alacak."

Bakışları buluştu ve şimdi sırtıma sırası Nadir'deydi. Bu, kendinden başka hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünen kralın tek hassas noktasıydı. Rion'un biricik kızı onu reddetmiş ve bu aile bağlılıkları savaşında Nadir'in yanında yer almayı seçmişti.

Fazla bir şey değildi ama Nadir onun sadakatine ve babasına karşı sahip olduğu bu tek avantaja tüm gücüyle sarılmıştı. Sık sık Amya'nın babalarına duyduğu nefretin Rion'un uzun ve sefil hayatının tek pişmanlığı olup olmadığını merak ediyordu.

Yirmi Beşinci Bölüm ve

LOR

I Sırt üstü yuvarlanırken ağzımın içini kaplayan tozla boğuluyorum, güneş ışığı gözlerimi yakıyor. Kalabalık hala tezahürat yapıyor, kutluyor

Hayatta kalan haraçlar. Üzerimde eller hissediyorum, biri hafifçe bacağımı çekiştiriyor ve uzuvlarımdan ateş fişkirirken inliyorum. Acıdan başka bir şey hissedemiyorum, ayağım uyuşmuş ve nefesim daralmış.

İki Fae şifacı üzerimde geziniyor, uyluğumdaki yarayla ilgileniyorlar. Yaramı önce temizleyip sonra sarıyorlar. Atlas bizi sadece ölümümüzü engellemek için iyileştirebileceklerini söylemişti, bu yüzden kan kaybını durdurmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Başım dönüyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

Onlar benimle ilgilenirken, ben de aynı enerjiyi toplayabilmeyi dileyerek kutlama yapan kalabalığı dinliyorum.

Az önce olanları bir araya getirmek birkaç dakikamı aldı. *Halo*. O ne düşünüyordu? Ona o kadar öfkeliyim ki içimde sert bir öfke düğümü alevleniyor. Neredeyse ikimizi de o çukura sürüklüyordu. Çukurdan atlayabilseydi bile, neden yarışmayı kaybetsin ki? Her şeyi bir kenara atacaktı. Eğer Denemeler'den elenirse, bir hizmetçi olarak ömür boyu rahat bir iş bulacaktı ama stadyumun zeminine düşen ben olsaydım, Aphelion'da benim için onurlu bir yer olmayacağını bildiğim için bir gram bile sempati duyamıyorum.

Şifacılardan biri elini sırtımın altına koyup oturmama yardım ediyor ve iki küçük hap uzatıyor. Onları alıyorum ve kuru kuru yutuyorum. Hemen etkisini gösteriyor, bacağımdaki yakıcı ağrıyı hafifletiyor. Etrafımda Halo, Tesni, Apricia, Gabriel ve Atlas'ın da aralarında bulunduğu birkaç kişi ve çılginca yazı yazan üç saray notçusu var.

Kral önüme düşüyor, iri eliyle yüzümün yan tarafını kavırıyor. "Nasil hissediyorsun?" diye soruyor, parlak mavi gözlerinde endişeyle. "Bu oldukça iyi bir bitirişti." Sonra sırtıyor ve ben yorgun, kızgın ve incinmiş olsam da, bu gülümsemede o kadar belirgin bir gurur var ki, yardım edemiyorum ama karşılık veriyorum.

Gabriel şimdi Atlas'ın yanına çömelmiş ve gözlerini deviriyor. "Hadi seni saraya geri götürelim." Ayağa kalkmama yardım etmek için uzanıyor, Atlas bir kolumu tutarken o da diğer kolumu tutuyor.

"Majesteleri," diyor bir gardiyan, "bunu yapabilirim." Atlas onu başından savıyor. "Lor," Halo önümüze geçiyor. "Ben..." diye devam ediyor, konuşmak istemiyor.

Kralın önünde yaptıklarını ifşa etmek. Yarışmadan çekilmek Aphelion'a ihanetle eşdeğer bir hareket olur ve sonuçları da Denemeler'den atılmaktan çok daha kötü olur. Ancak onu bu ölçüde cezalandırmak gibi bir niyetim yok, bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve hoşnutsuzluğumun boyutunu ifade ettiğini umduğum bir bakışla onu kısıtıyorum.

"Bunu daha sonra konuşuruz," diyorum ve dudaklarını birleştirip başını sallıyor.

Atlas ve Gabriel beni kendi etraflarında döndürüyor, kollarımdan biri her ikisinin de boynuna dolanıyor. İkisi de o kadar uzun boylu ki uzanabilmem için oldukça eğilmeleri gerekiyor. Atlas hayal kırıklığıyla oflayıp pufluyor ve beni kollarının arasına alıyor. Şaşkınlıkla ona bakıyorum, gözlerim kocaman.

Sırıttıyor. "Merhaba."

"Merhaba," diyorum.

"Kollarını boynuma dola," diye emrediyor ve ben de başımı sallayarak dediğini yapıyorum. Hareket başıma yeni bir baş dönmesi dalgası gönderiyor ve alnımı boynunun kıvrımına bastırarak geçmesini bekliyorum. Yürümeye başlıyor ve ben yavaşça gözlerimi açıp omzunun üzerinden bakıyorum. Apricia kralın ambarında beni izliyor. Yanağında kan izleri var ve gözleri hançer gibi. Sonra dar denge girişini geçerken birinin adımı haykırdığını hatırlıyorum.

Kendimi Willow olduğuna ikna etmişim. Stresli halimle zihnim bana oyun oynuyordu. Farkına vardım ve ona yakıcı bir bakış fırlattım. Bu oydu. Ayağımın kaymasına ve neredeyse çukura düşmeme neden olmuştu. Cevap olarak sırttı, gözleri neredeyse zafer anıyla parlıyordu. Onu da öldüreceğim.

Gabriel Atlas'ın arkasına geçip görüşümü engelliyor ve kaşlarımı çatıyorum. O da buna kaşlarını çatarak karşılık veriyor.

"Kaç kişi başardı?" Sonunda düşüncelerim yavaş yavaş yerine otururken soruyorum. Atlas'a bakıyorum, yüz ifadesi giderek kararıyor.

"Birini çukurda kaybettik," diyor alçak sesle ve midem sıkışıyor. Kızıl saçlarının parıltısını görüyorum ve thogrul'un seslerini duyuyorum.

Kemiklerini kırdı ve hayatını çiğnedi. "Griane ve Ostara diskalifiye edildi." Gözlerimi kapatıyorum.

"Yani geriye dört kişi kaldık." Sesim tahta gibi, sanki içi kazınmış gibi. İki meydan okuma daha var ve geriye sadece dördümüz kaldık. Bana karşı hiç nazik olmamasına rağmen Hesperia'nın kaybının yasını tutuyorum. Hedefime nasıl daha da yaklaştığımı düşünmemek çok zor. Ya Güneş Aynası'nın önünde durmak için hayatta kalırsam? Bana ne yapacak?

Atlas'ın hızlı adımları sayesinde sarayın kapısına ulaştık. Düzinelerce insan beni onun kollarından kurtarmayı teklif ederken o beni koridorlarda dolaştırıyor ama hepsini başından savıyor. Odama vardığımızda Mag'i ellerini birbirine kenetlemiş, ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak beklerken buluyoruz.

Beni gördüğünde cıvıldıyor, başsız bir ana tavuk gibi etrafımda çırpınıyor.

"Oh, sen bir korkaksın!" diye ilan etti. "Onu banyoya getirin. Küvet bekliyor. Onu temizlememiz gerek." Atlas beni içeri getirip yavaşça Mag'in yönlendirdiği döşemeli banka oturturken Mag endişeyle alt dudaklarını ısırıyor. Hemen dizlerinin üzerine çöküyor ve botlarını çözmeye başlıyor.

Duvara yaslanıp benimle ilgilenmesine izin veriyorum. Burada olmak için para almış olsa bile birinin benim iyiliğim için endişelenmesi güzel bir his. Botlarımla işi bittiğinde, ceketimin bağcıklarına uzanıyor ve sonra krala bakıp boğazını temizliyor.

"Majesteleri, ben haraçla ilgilenirken sizin kalmanız uygun olmaz." Bunu anlamlı bir şekilde söylüyor ve ben yorgun bir kahkaha atıyorum. Atlas zaten beni çok gördü ama sanırım ikimiz de en iyi halimizdeymişiz gibi davranıyoruz. Atlas başını önce Mag'e sonra da bana doğru eğiyor. "Elbette. Daha sonra gelip nasıl olduğuna bakacağım."

Ayrılmadan önce eğiliyor ve derin bir nefes almadan önce şakağıma nazik bir öpücük konduruyor. "Bugün harikaydın," diyor usulca ve ben ona gülümsüyorum, göğüs kafesimden bir sıcaklık nehri akıyor.

"Teşekkür ederim."

Bana hızlıca bir selam verip gidiyor ve Gabriel'in kapının girişinde durduğu yerde omzuna vuruyor.

Mag ona el sallıyor. "Onu bunlardan kurtarmama yardım et." Kanla ıslanmış pantolonumu ya da şifacılar yarama ulaşmak için kumaşın çoğunu yırttıktan sonra onlardan geriye kalanları işaret ediyor.

"Hey," dedim. "Neden burada olabilir? Beni çıplak görmesini istemiyorum."

Gabriel sırtıyor ve kemerinden bir hançer çıkarıyor. "Daha önce görmediğim bir şey değil, Haraç."

Sıkılmış dişlerimin arasından "Asıl mesele bu değil," diyorum, Mag ceketimi ve altındaki ince gömleği çıkarmam için beni kaydırırken acı alevleniyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bana soğukkanlılıkla bakan Gabriel'e dik dik bakıyorum.

"Güven bana, geveze insan kızlarının ağza alınmayacak kısımlarıyla ilgilenmiyorum." Hançeri bana doğru getirdiğinde küçük bir çığlık atıp kaçmaya çalıştım ve bacağım keskin bir şekilde zonklayınca inledim. Şifacıların bana verdiği haplar işe yaradı ama tüm acımı dindirmedi.

Gabriel parmaklarını tozluğumun kemerine sokuyor ve yaralı halimi pek umursamadan beni kendine doğru çekiyor. "Kıpırdamadan otur," diye homurdanıyor ve sonra ustalıkla deriyi kesmeye başlıyor.

"Mag," diye tısladım. "Beni örtecek bir şey getirebilir misin?"

"Tabii ki" diyor, bir havlu kapıp üzerime atıyor, tam Gabriel taytımın son parçasını da sıyırırken.

ilgisini çekmediğini *iddia ettiği* ağza alınmayacak şeylerle göz göze geldim. Yanaklarım kızarıyor ve o sırıtıyor, belli ki sıkıntımından zevk alıyor.

Mag ayağa kalkarak, "Onu küvete taşımama yardım et," diyor ve Gabriel'in beni bu şekilde çıplak görmesinden bu kadar rahatsız olmamasına inanamıyorum. "Şifacılar ona su geçirmez bandajlar verdiler, böylece doğrudan küvete girebilir."

"Yapma." Beni kucaklamak için uzandığında elimi uzattım. "Yürüyebilirim."

Ellerini yalvarırcasına kaldırıyor ve ben de ayağa kalkmaya hazırlanıyorum ama bacağım tutmuyor ve kalkmaya çalıştığım anda neredeyse yere yığılıyorum. Gabriel beni yakalıyor, iri elleri çıplak tenimi buluyor. Bir kolunu omuzlarıma doluyor ve sonra diğerini dizlerimin altına sokup gözlerini deviriyor.

"Nereye dokunduğuna dikkat et," diye tersliyorum ve o da homurdanıyor. Mag, sanki odanın ortasındaki devasa küvetin nerede olduğu tam olarak belli değilmiş gibi onu işaret etmeye devam ediyor. Gabriel üç basamağı çıkıyor, sonra en tepede duruyor. Bana hınzırca bir sırıtış fırlatıyor ve birden endişeleniyorum.

"Banyonun tadını çıkar, Haraç."

Sonra bırakıyor ve beni belirsiz bir yığın halinde küvetin içine bırakıyor. Yere düştüğümde çığlık atıyorum, kığım sert mermere gümbürtüyle çarpıyor, kuyruk sokumumda ve omurgamda acı alevleniyor. Suyun içinde çırpınıyorum, havlu artık ıslak ve göğüslerime ve karnıma yapışmış durumda. Küvetin kenarlarını bularak kendimi oturma pozisyonuna getiriyorum, bacağım protesto çığlıkları atıyor.

Gabriel o kadar çok gülüyor ki başını geriye atıyor ve dişlerinin her birini görebiliyorum. Kanatları sanki onlar da şakanın içindeymiş gibi çırpınıyor.

"Seni pislik!" diye bağırdım. Hâlâ gülerek merdivenlerden iniyor. "Senden nefret ediyorum!" Gitmek için döndüğünde arkasından

bağırıyorum ama hayali şapkasını alaycı bir şekilde bana doğru uzatmadan önce değil. Onu *öldüreceğim*.

O gittikten sonra Mag cildimi ovmaya ve saçlarımı ılık sabunlu suyla ıslatmaya koyuluyor. "Yeni bir gardiyan isteyebilir miyim?" diye sordum. "Herkes bu kadar götlük yapar mı?"

Mag dudaklarını düzleştiriyor. "Senden pek hoşlanmamış gibi görünüyor," diye düşünüyor. "Geçen sefer böyle değildi." Bunun üzerine gözleri büyüyor ve sonra hızla başka tarafa bakıyor.

"Geçen sefer mi?" Ben sordum. "Ne demek geçen sefer?"

Boş bir el sallıyor. "Ne? Oh. Ben öyle bir şey demedim."

"Evet, yaptın." Mag cevap vermiyor, yumuşak süngerle kollarımı siliyor. Bileğini tutup bana bakmaya zorluyorum. "Bana söylemediğin şey ne?"

Endişe yüzünün çizgilerine damlıyor. "Yasak," diye fısıldıyor, sanki banyoda kulak misafiri olan biri varmış gibi odaya bakıyor.

"Bana şimdi söyleyen iyi olur, çünkü sen söyleyene kadar sormayı bırakmayacağım.

Yoksa Atlas'a sorarım."

Mag bana uğursuz bir bakış fırlatıyor ama bu doğru bir motivasyon çünkü "Bunu benden duymadın" diyor.

"İyi," diye kabul ediyorum. "Bir kuş söyledi."

Ters ters bakıyor. "Kaptanın senden neden bu kadar hoşlanmadığını anlamaya başlıyorum." "Söyle bana," diyorum, yorumunu görmezden gelerek.

Süngerini suya daldırıyor ve sonra sırtım boyunca gezdirerek cildimi ovuyor. "Son Güneş Kraliçesi Denemeleri beş yüz yıl önce yapılmadı," diyor. "İki yıl önceydi."

Göğsümde bir şey düştü. "Ne demek iki yıl önce? Ne oldu?"

Mag sırtımı ovmayı bırakıp kollarını küvetin kenarına yasladı. "Bu konu hakkında gerçekten konuşmamamız gerekiyor."

Boğazımda bir hırıltı birikiyor. "Ama bana söyleyeceksin."

Mag bakışlarımı karşıladı. "Hepsi öldü."

Midemdeki o his daha da azalıyor. "Ne demek istiyorsun?"

Başını iki yana sallıyor. "Yarışmalardan biri sırasında oldu." Süngeri banyoya bırakıyor ve eline bir topak mor şampuan alıyor. Arkamda durarak, sanki benimle yüzleşmeye dayanamıyormuş gibi saçlarımı yıkamaya başlıyor. "Ne olduğunu bilmiyorum - ayrıntıları gizli tuttular ama Haraçlar içeri girdi ve sonra kimse dışarı çıkmadı. Sadece kral, gardiyanlar ve Madam Odell. Duruşmalar iptal edildi ve birkaç hafta önce kralın tekrar yapılacağını duyurmasına kadar da bir daha hiç konuşulmadı."

Şimdi başımı şiddetle ovuyor, gerginliği kafa derimde kendini gösteriyor. Devam etmesine izin veriyorum, derimi kazıma hissinin tadını çıkarıyorum. İkimiz de sessizce oturuyoruz, sadece sabunun köpüğünün vıcık vıcık sesi eşlik ediyor.

Mag'in az önce söyledikleriyle ilgili bir ayrıntı, ulaşamadığım bir çizik gibi beni rahatsız ediyor. Son Duruşmalar iki yıl önce yapıldıysa, Aurora'dan başka bir Haraç seçilmiş olmalı. Nostraza'dan başka bir genç kadının hapisshaneden ayrılıp ayrılmadığını hatırlamaya çalışarak beynimi yokluyorum. Aklıma kimse gelmiyor. Nostraza'daki mahkûmların çoğu erkek ve benim yaşlarımda bir kadının kaybolduğunu fark ederdim. Aurora Kralı onu başka bir yerden seçmediyse? Olanlardan sonra gitmeme neden izin verdiğini hâlâ anlamıyorum.

Mag saçımı yıkamayı bitirdiğinde el duşunu açıyor ve ılık suyla duruluyor. Dönüp ona bakıyorum. "Sende

nasıl öldükleri hakkında bir fikrin yok mu?"

"Söylentiler duyuyorum.

Hizmetçiler konuşuyor." "Ne dedikodusu?"

"Doğru olmadıklarına eminim." Gözlerime bakmadan eline bir topak saç kremi sıkıyor.

"Ne söylentisi?" Tekrar ediyorum.

"Kral beklentilerden memnun değildi ve bu yüzden Denemeleri... erken bitirdi."

Ona bir bakış attım ve yüzü soldu. "Bu doğru mu?" Kralı düşünüyorum. Onun iyiliğini. Bana karşı çok iyi olduğunu. Aynı Fae'nin böyle bir şey yapmasına imkan yok. Öyle mi?

Mag kararlı bir şekilde "Hayır," diyor ama sanki kendini ikna ediyormuş gibi hissediyor. "Tabii ki doğru değil. İnsanlar her türlü korkunç şeyi söyleyecek, değil mi?" İnsanların yalan söylemeyi ne kadar sevdiğini ve kralın böyle bir şey yapmayacağını anlatırken sesinin tonu yükseliyor.

O inkar ettikçe ben daha da şüpheli oluyorum.

Eğer doğruysa, tekrar olabilir mi? Sadece dördümüz kaldık ve iki meydan okuma daha var. İçimizden biri sonuna kadar gidebilecek mi? Diğer haraçlar nasıl başarısız oldu? Atlas birden fazla kez kazanmamı beklediğini ima etti, ama ben sadece duymak istediklerimi mi duyuyorum?

Mag yanılıyor olmalı. Bunlar, dikenli tellerden yapılmış yalanlar uydurmaktan başka yapacak daha iyi bir işi olmayan sıkılmış Fae'ler tarafından yayılan acımasız söylentilerdir.

Saç kremini saçımdan duruluyor ve sonra fazla suyu sıkmak için başımı bir havluya sarıyor.

"İşte," diyor. "Çok daha iyi. Yürüyebilecek durumda mısın yoksa sana yardım etmesi için kaptanı çağırayım mı?" Odadan çıkmaya hazırlanıyor ve ben elimi kaldırarak sesleniyorum.

"Hayır. Sakın onu almaya kalkma. Kendi başımın çaresine bakabilirim." Gabriel muhtemelen bu sefer beni "kazara" balkondan aşağı atacaktı. Ben yavaşça ayağa kalkarken Mag kollarımdan tutuyor ve bacağımdaki ağrıdan dolayı irkiliyor. Popomun üzerine oturarak dışarı çıkıyorum ve Mag beni kabarık bir bornoza sarmadan önce kendimi merdivenlerden aşağı sürüklüyorum.

Derin bir nefes alarak kendimi ayağa kaldırıyorum, kolumu Mag'in omuzlarına doluyorum. Benden yaklaşık yarım baş daha kısa ve ben ağır ağır yatağa doğru topallarken koltuk değneği olarak kullanmak için mükemmel bir boyda.

"Biraz dinlenmelisin," diye mırıldanıyor ve sonra yorganın altına girmeme yardım ediyor. Birden göz kapaklarım o kadar ağırlaşıyor ki onları zar zor açık tutabiliyorum. Yumuşak battaniyelere ve yastıklara gömülüp uykuya dalarken tepki vermiyorum.

Ne kadar uyuduğumdan emin değilim ama uyandığımda gökyüzü karanlık ve odamın ışıkları kısık. Kollarımı başımın üzerine uzatıyorum, bacağımdaki donuk ağrıdan irkiliyorum. Birisi yatağımın başucuna bir bardak su ve iki ağır kesici hap daha bırakmış. Banyodan gelen öfkeli fısıltıları duyduğumda onlara uzanıyorum.

Kapı kısmen açık ve Cebrail ile kralın kısık seslerini duyabiliyorum.

"Kim o Atlas? Burada ne işi var ve neden onunla bu kadar ilgileniyorsun? Buna güvenmiyorum," diyor Gabriel, ses tonunda öfke var.

Atlas cevap veriyor ama bana sadece sesinin boğukluğu ulaşıyor. Kıpırdamadan duruyorum, uyanık olduğumu bilmelerini istemiyorum. Gabriel'in arkamdan neler söylediğini duymaya hakkım var.

"Bu kızlardan herhangi birini alabilirsin. Senin için çok daha iyi bir seçim olurlar," diyor Gabriel. "Kurtul ondan."

Kıpırdamadan yatarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Ne oldu?* Benden kurtulmak mı?

"Saçmalıyorsun," diyor Atlas, bu sefer daha yüksek sesle. Sesindeki bıkkınlık gerginliğimi biraz olsun azaltıyor. "Endişelenecek bir şey yok. Güven bana. O doğru kişi. Bundan eminim."

"Atlas-" diyor Gabriel, ses tonunda bir uyarı var.

"Yeterince söyledim," diye yanıtlıyor Atlas. "Onun güvenliğinden ve Denemeleri geçmesini sağlamaktan sen sorumlusun. Zerra üzerime düşeni yaptığımı biliyor."

"Ben de öyle yapıyordum," diyor Gabriel ve dişlerini gıcırdattığını duyar gibi oluyorum.

Birkaç olay bir araya gelince kaşlarımı çatıyorum. Atlas'ın kütüphanede bana kitabı vermesi ve kıyafetlerle ilgili ipucu. Denizkızı canavarının beni kovalaması ve aniden durması. Gabriel'in beni denge kirişinde delmesi. Beni eldivenlerden düşmekten kurtarmış gibi görünen o sihirli el.

"Eğer onun saçının tek bir teline zarar gelirse, bunun hesabını vereceksin. Yeterince açık konuştum mu?" Atlas sonra şöyle der.

Uzun bir duraksama oluyor ve onları bir çatışmanın içinde hayal ediyorum. Gabriel'in yanında güvende miyim? Eğer Atlas gerçekten endişeliyse, hâlâ benim gardiyanım olmalı mı? Ve neden bana yardım ediyorlar? Atlas ne istiyor?

Aurora Kralı bunun için beni seçti, Atlas'ı *değil*. Değil mi? Birdenbire bu ayrım çok önemli görünmeye başladı. Gabriel'in iddia ettiği isyanı düşünüyorum.

beni Nostraza'dan aldığı o geceyi hatırlıyorum ve burada bana anlatılan her şeyin doğru olup olmadığını merak ediyorum.

Sonunda Gabriel'in cevabını duyuyorum: "Evet, Majesteleri. Tamamen açık."

"Güzel," diye ısırdı Atlas. "Ve bir daha benim kararlarımı sorgulama. Dostluğumuz sadece bir yere kadar. Ben hâlâ senin kralınım ve sen de hâlâ benim hizmetkârımsın."

Gabriel'in cevap verdiğinden ya da sadece başını salladığından emin değilim çünkü bir saniye sonra kapı açılıyor ve gözlerimi kapatıp uyuma numarası yapıyorum. Ayak seslerinin yatağa doğru ilerlediğini duyuyorum ve nefesimi düzenleyip yüzümü gevşetmeye çalışıyorum. Bir an sonra yumuşak bir elin yanağıma dokunduğunu ve bir başparmağın alt dudağımda gezindiğini hissediyorum.

Atlas yumuşak bir sesle, "Daha sonra gelip seni tekrar kontrol edeceğim," diyor. Sonra odadan çıkmak için dönerken adımlarının keskin sesini duyuyorum.

"Gel," diye bağılıyor Atlas, ardından Gabriel'in ayak sesleri geliyor. Gözlerimi açmadan önce kapının kapanmasını bekliyorum ve az önce duyduklarımdan ne anlam çıkaracağımı merak ederek doğruluyorum.

Bölüm Yirmi-s xI

I Önümüzdeki birkaç günü yatakta iyileşerek geçirdim, şifacılar günde iki kez taze bandajlar ve sürekli ağrı kesicilerle benimle ilgilendiler. Temiz bir kesik olduğunu ve güzelce iyileştiğini söylediler. Halo'nun birden fazla kez kapıma geldiği söylendi ama onu görmeyi reddediyorum, söyleyeceklerini duymakla pek ilgilenmiyorum. Beni neredeyse yarışmadan attırdığı için hâlâ öfkeliyim. Arkadaşım olduğunu sanıyordum. Bu davranışı bekliyorum

Apricia'dan, ama ondan değil.

Atlas ve Gabriel arasında kulak misafiri olduğum konuşmayı da unutamıyorum. Benimle ne sorunu var? Bildiği kadarıyla ben Nostraza'dan gelen ölümlü bir tutsağım ve denesem bile bir pireyi bile incitemem. Ayrıca Atlas'ın benim için hile yaptığını bildiğimden gerçek niyetini de düşünmek zorundayım. Acaba aynı şeyi diğer haraçlar için de yapıyor muydu?

Ayrıca önceki Güneş Kraliçesi Denemelerini de düşünmeden edemiyorum. Daha fazla bilgi için kime sorabilirim?

Mag bu konuyu her açtığımda beni tamamen görmezden geliyor ve konuyu değiştiriyor. Odama gelen diğer tek kişi Atlas, ama Mag Denemeler hakkında konuşmanın yasak olduğunu söyledikten sonra, bu doğru bir hareket gibi gelmiyor. Bir de Gabriel var, bana sanki neşter vurdurmayı düşündüğü bir şeymişim gibi davranıyor. Ona kesinlikle soramam.

Aklıma diğer haraçların da bilmesi gerektiği geliyor. İki yıl önce hepsi hayattaydı ve Aphelion'da yaşıyorlardı. Belki de gidip Halo'yu bulacağım, sadece ona sormak için bile olsa. En azından bunu bana borçlu.

Bu düşünceyle yürüyüşe çıkmaya karar verdim, yatmaktan kendimi daha güçlü ve heyecandan çıldırmış hissediyordum. Yataktan çıkıyorum ve rahat kıyafetlerimi çıkarıyorum. Tereyağı yumuşaklığında süetten yapılmış sarı bir tunik ve tozluk ile bir çift yumuşak altın terlik. Willow ve Tristan'ı düşünerek boynumdaki madalyonu onaylayıcı bir çekişle kontrol ediyorum. Onlar şu anda ne yapıyorlar? Haftalardır yoktum, hayatta olduğumu biliyorlar mı? Eminim kimse onlara bana gerçekte ne olduğunu söylememiştir.

Callias'ın büyüü sayesinde saçlarım uzamaya devam etti ve artık omuzlarımdan iyice uzadı. Parmaklarımla tarayıp başımı sallıyorum, ensemdede salınırken verdiği his hoşuma gidiyor.

Odamdan çıkıp rastgele bir yön seçiyorum ve koridorlarda ilerliyorum. Her zamanki gibi saray hareketli, partiler tüm hızıyla devam ediyor, Fae'ler ve ölümlüler içiyor, yiyor ve çeşitli soyunma hallerinde eğleniyorlar. Acaba tüm saraylar cinsel zevklerinde bu kadar serbest mi yoksa bu Aphelion'a özgü bir özellik mi?

Fae'lerin yatak odası konusunda genelde hevesli olduklarını biliyorum ama Aurora'da kimsenin bu kadar eğlendiğini hayal edemiyorum. Çok karanlık ve kasvetli. Aurora Kalesi cenazeler ve ölüleri diriltmek için daha uygun görünüyor.

Gülümseyerek yanlarından geçtiğim insanları izliyorum, neşelerinden etkileniyorum. Bu nasıl bir hayat olmalı, sadece zevk için var olmak. Aphelion'un kraliçesi olursam beni bekleyen gerçeklik bu mu? Bu beni tatmin eder mi? Kendimi böyle bir kraliçe olarak hayal etmemiştim.

Her ne kadar partiler mutlu ve sıcak görünse de, özellikle Griane ve Apricia'yı şampanya yudumlarırken gördüğümde, bugün kalabalık havasında değilim. Apricia'nın da neden Madam Odell'le bitmek bilmeyen derslere tabi tutulmadığını merak ediyorum ama sanırım bunun cevabını zaten tahmin edebiliyorum.

Ben geçerken ikisi de beni fark etti. Griane artık çekişme içinde olmadığı için bana küçük bir gülümseme sunuyor. Gerçekten de bu zorlu sınavdan sağ çıkmasına yardım ettiğim için bana bir teşekkür borçlu ama nefesimi tutmuyorum. Apricia'nın taş gibi bakışları her zamanki gibi. Onun hizmetkârlarından biri olma fikrinden ürperiyorum ve Nostraza'ya geri dönmenin aslında daha hoş bir seçenek olup olmadığını merak ediyorum.

Ruh halimi bozmasına izin vermeyerek geçmeye devam ediyorum ve geniş bir cam kapı buluyorum. Kapıları iterek açtığımda huzurlu bir bahçeye çıkıyorum. Parlak altın güllerle dolu sıra sıra çalılar var. Her yönde çiçek açıyorlar, güneşin yansıması onlara hayat veriyor. Bu etki büyüleyici. Parmaklarımı yumuşak yaprakların üzerinde gezdirerek patikalardan aşağıya doğru yavaşça ilerliyorum.

Güller o kadar yumuşak ki kadifeye sarılmış yastık hissi veriyorlar. Bir tanesini koklamak için eğildim, kokusu zengin ve lüks. Beni Nostraza'ya ve bu güçlü tomurcukların hayalet gölgesi gibi kokan o küçük sabun parçasına geri götürüyor. Beni Hollow'a getiren ve sonra buraya, bu bahçeye götüren, kaderin öngörülemez yoluna fırlatan o zararsız sabun kalıbı.

Kimsenin aldırış etmemesini umarak yanımda taşımak üzere çiçeklerden birini koparıyor, sapını işaret parmağımla başparmağım arasında döndürüyorum.

Uzaktan okyanusun sesi geliyor ve bahçenin denize bakan uzak tarafındaki alçak taş duvara doğru ilerliyorum. "Lor," diye bir ses hayallerimi böldü. Halo, Marici'yle birlikte duruyor, ikisi de temkinli ifadelerle beni izliyor.

"Merhaba," diyorum kısık bir ses tonuyla, hâlâ ihanetinin acısını taşıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Halo yaklaşarak soruyor, Marici onun yanında duruyor.

"Ben... iyiyim. Sanırım."

"Seni görmeye geldim. Birçok kez." "Biliyorum," dedim.

"Açıklamak istedim." Halo elleriyle eteğini toparlıyor ve Marici'ye kararsız bir bakış atıyor. Diğer Fae yaklaşıyor, solgun bir elini Halo'nun koluna koyuyor ve başını sallıyor.

"Anlat ona," diye fısıldar Marici. "Bilmeyi hak ediyor."

Kaşlarımı çatıyorum, neler olduğunu merak ediyorum. Bu yerde sırlardan kaçabileceğim bir yer var mı?

"Marici ve ben," diyor Halo ve sonra duruyor. Marici tekrar Halo'nun kolunu sıkıyor ve o kadar şefkatli ve ham duygularla dolu bir bakış paylaşıyorlar ki küçük bir nefes alıyorum.

"Aşık oldunuz," diyorum ve ikisinin de yüzü şaşkınlık ve rahatlama ile değişiyor.

"Evet," diyor Halo ama sonra ifadesi paniğe dönüşüyor, gözleri açılıyor. "Ama kimseye söyleyemezsin."

Ellerimi kaldırdım. "Sorun yok. Bir şey söylemeyeceğim."

Gözlerinin üzerine bir gölge düşer. "Denemeler'e katıldıktan sonra kraldan başka biriyle birlikte *olmak* ihanettir."

Bazı şeyler yerine otururken elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Bu yüzden meydan okumak istedin." Halo dudaklarını birbirine bastırarak başını sallıyor. "Planınız nedir? Hizmetçiler olarak birlikte yaşamak ve..." Bu bilgi aramıza yerleşirken ben de sözümü kesiyorum. Duvardan ayağa kalkarak başımı sallıyorum. "Bu çok tehlikeli. İkiniz de hapse atılabilir, asılabilir ya da Aphelion'da hainlere ne yapıyorlarsa onu yapabilirsiniz."

Halo'nun gözleri ayaklarına düşüyor. "Yapabiliriz," diyor usulca, sonra tekrar bana bakıyor. "Ama biz çok uzun zamandır arkadaşız..."

"Ailelerimizin hiçbir fikri yok," diye ekliyor Marici. "İçimizden birinin kralla bağ kurmasını bekliyorlardı. Denemelere katılmaktan başka seçeneğimiz yoktu."

"Seni az kalsın eldivenin üzerinde öldürttüğüm için çok üzgünüm. Öfkeli olmakta sonuna kadar haklısın," diyor Halo.

O söyledi, ben de söyledim ama duruşlarındaki hüznü ve geçici umudu fark ettiğimde öfkem çoktan dağıldı. "Bunu bir sır olarak saklamak zorundasınız," diyorum.

"Kral artık bu şekilde ona ait olmadığımıza karar vermedikçe," diyor Halo, yanaklarına doğru süzülen bir kızarıklıkla. "Haraç hizmetkârları asla bağlı bir eş alamazlar, ancak bazıları kral onlarla ilgilenmezse başka ilişkiler kurmaya devam etti. Onun onayıyla."

Buna kaşlarımı çatıyorum. Aphelion'un dişilerine davranışlarıyla ilgili gerçekten bazı sorunları var. Bir de *bana* medeniyetsiz diyorlar.

Marici, bir ağaca sığınmış minik bir çiçek gibi Halo'ya yaslanıyor. "Eğer kazanırsan..." Halo düşüncesini tamamlamadan şöyle der.

"Kazanmayacağım," diyorum, Atlas ve Gabriel arasında duyduklarına rağmen, Güneş'in önüne çıkma ihtimalimin gerçekten düşük olduğundan

eminim.

Ayna sonsuz küçüklüktedir.

"Ama eğer yaparsan," diyor Marici.

Ona doğru keskin bir bakış attım. "Kazanmayacağım," diye tekrarlıyorum. Atlas, Gabriel'in bana zarar vermesini yasaklamış olabilir ama bu güvende olduğum anlamına gelmez. Bir meydan okuma sırasında herhangi bir şeyi kaza gibi göstermek çok kolay olurdu. Marici başını sallıyor, gözleri kısık ve onu terslediğim için kendimi suçlu hissediyorum ama

Onun umutlanmasını istemiyorum. Ya da benimkini, bu konuda. İçimi çektim ve bir elimi yüzümde gezdirdim.

"Eğer kazanırsam, ne yapabileceğime bakacağım. İnanın bana, kazanırsam ortağımın benden başka kimseyi yatağında ağırlamasına tahammül edemem."

Her iki kadın da canlandı, yüzlerinde gülümsemeler vardı, ama sözlerim hiçbir iddiam olmayan bir kabadayılık taşıyordu. Eğer kazanırsam, bu alemde gerçek gücü elinde tutan Fae'nin yanında ikinci sırada kalacağım açık. İstesem bile onu durdurabilir miyim? Kimseye hesap veriyor mu?

"Teşekkür ederim Lor," diyor Halo, ellerimi tutarak.

"Teşekkür ederim." "Bana teşekkür etme," diye cevap veriyorum. "Henüz hiçbir şey yapmadım." "Elbette," diyor Marici. "Yine de teşekkür ederim."

Tekrar iç çekiyorum, dünyanın ağırlığı omuzlarıma taştan bir tavan gibi çöküyor.

Tristan. Willow. Halo. Marici.

Sun Queen Trials'ı kazanmam için bana güvenenlerin listesi gittikçe uzuyor.

Yirmi Yedinci Bölüm

APrícia, Tesni, Halo ve ben, elmas dükkanındaki bir eksper gibi bizi inceleyen Madam Odell'in karşısında bir sırada duruyoruz. O şekilde Bana burnunu kırıştırarak sayılamayacak kadar çok kusuru olan bir taşı ortaya çıkardığını söylüyor.

"Son dörde kaldığınız için tebrikler," diyor Madam Odell. "Bazılarınızı burada görmek beni şaşırtmasa da, biriniz beni tamamen şaşırttı."

Eğer bir mucize olur da Aphelion'un kraliçesi olursam, Madam Odell Aurora Kralı ile birlikte cezalandıracaklarım listesine girecek.

Dilimi çıkarma dürtüsüne direnerek gözlerimi deviriyorum. Bu çocukça olurdu ve ben... şey, tam olarak bir hanımefendi değilim, ama kendimi küçük hissettirmesine izin vermekten bıktım. Altı haraattan daha fazla dayandım ve tamamen kendi gücümle olmasa bile buraya kadar gelebildim. Aprícia'ya bakıyorum ve

Atlas'ın yardım ettiği tek kişinin ben olduğuma inanıyorum. Favorileri olduğunu söylemişti. oğul.

Ne olursa olsun, onun saygısını asla kazanamayacağım - bu çok açık - ama o benden daha iyi değil.

Halo'nun beni savunmak üzere ağzını açtığını fark ediyorum ama elimi koluna koyuyorum. Buna değmez ve bir fark yaratmayacak. Madam Odell ne isterse onu düşünecektir. Halo bana isteksizce başını sallıyor. Kendisinin ve Marici'nin sırrını sakladığım için bana borçlu olduğunu hissediyor ama değil. Onlara sorun yaratacak bir şey asla söylemem ya da yapmam.

Madam Odell, "Bir sonraki mücadele  gün sonra yapılacak olan Güneş Kraliçesi Deneme Balosunda gerçekleşecek," diyor. "Bu her denemenin bir geleneğidir ve Aphelion'da önde gelen bir etkinliktir. Tüm sarayların yöneticileri geleceğin potansiyel Güneş Kraliçesi'ni görmek için katılır." Sanki her şey kararlaştırılmış gibi Apricia'ya doğru gülümsüyor ve ben de onun görmezden geldiği alaycı bir homurtu çıkarıyorum.

Ama sözleri beni sersemletti. Tüm yöneticiler.

Bu Aurora Kralı'nı tekrar göreceğim anlamına geliyor. Bunca yıldan sonra. Midemde bir düğüm sıkılaşıyor.

Rehinesini kontrol etmek için mi burada? Hala hayatta olduğumu biliyor mu ya da umursuyor mu? Beni buraya gndermekteki niyeti neydi? Bu daha büyük bir planın parçası mı? O kadar uzun yıllar oldu ki, beni kırmak için elinden geleni yaptıktan sonra beni unuttuğundan emindim. Bir gün yok edeceğime yemin ettiğim İmparatorluk Fae'sinin yüzünü görmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki.

Hazır olup olmadığımdan emin değilim.

"Balo bir maskeli balodur," diye devam ediyor Madam Odell. "Diğer konuklara anonim olarak katılacaksınız, Haraçlar olarak değil, sıradan parti müdavimleri olarak. Göreviniz kaynaşmak, cezbetmek ve baştan çıkarmak olacak. Birkaç katılımcı bu mücadeleye katılmak üzere seçilecek, ancak bu

kişiler bu m¼cadelenin bir parçası olduklarını bilmeyecekler.

oyun bitene kadar. Her biri kendileri için manevi önemi büyük olan bir obje takacak. Örneğin bir yüzük ya da bir broş. Balonun başlamasından bir saat sonra, gardiyanınıza hangi nesneyi almanız gerektiği söylenecek. Hedefinizin kim olduğunu öğrenmek için onu arayın.

"Amacınız bu eşyanın sahibini eşyayı size teslim etmesi için ikna etmek. Kim olduğunuzu ve ne yapmak için orada olduğunuzu söylemek dışında her türlü yolu kullanabilirsiniz. Biblosunu en son kim alırsa görevde başarısız olur ve elenir. Diğer üçü dördüncü ve son mücadeleye geçecek."

Madam Odell yavaş adımlarını durdurur ve ellerini karnında kavuşturarak döner. "Talimatlarım açık mı?"

Hepimiz başımızı sallıyoruz. Bu deneme diğerlerine kıyasla biraz daha basit görünüyor ama eminim bir bit yeniği vardır. En azından bu sefer ölüm olası bir sonuç gibi görünmüyor, ama bilgi yarışması hakkında düşündüğüm şey buydu.

"Mükemmel," diyor Madam Odell. "Zekânızı ve kurnazlığınızı kullanmanızı görmek için sabırsızlanıyorum." Her zamanki gibi, bana bu özelliklerin her birinin geniş bir dönüş yaptığını ve beni geçtiğini gösteren bir ifadeyle bakıyor. Muhtemelen haklı. Kimseyi nasıl etkileyeceğimi bilmiyorum. Umarım, hedefim olarak yumuşak başlı birini bulurum.

"Gidebilirsiniz," dedi sonra. "İyi şanslar, Haraçlar."

Callias, taraklar ve iksirlerle dolu arabasını iterek odama dalıyor ve bana bir göz atıyor. Bir kadeh şampanya içiyorum ve

Mag'in benim için getirdiği öğle yemeği. Bugün Güneş Kraliçesi balosunun olduğu gün ve görünüşe göre hazırlanmak saatler sürecektir.

"Oh, güzel!" Mag ellerini çırparak şöyle diyor. "Sonunda buradasın."

Callias alaycı bir kaşını kaldırır. "Evet, o çekilmez Apricia'nın hizmetçisini savuşturmak zorunda kaldım." Dudağını kıvrır. "Zerra kazanırsa krala yardım eder. Ve bu konuda tüm Aphelion'a. İstediği rölfe yeterince *parlak* olmadığı için yirmi dakika boyunca bana bağırdiğını biliyor musun?" Eşyalarını arabasından indirip tuvalet masasının üzerine koyarken alay ediyor. "Sanki saçındaki doğal parlaklığın eksikliğinden ben sorumluymuşum gibi. Ben onun düzenli stilisti değilim. Yıkamak ve bakım yapmak için ne kullandiğını bilmiyorum ve yemin ederim."

"Callias," diye tersliyor Mag. "Odaklan lütfen. Fazla zamanımız yok."

Aslında saatlerimiz olduğunu söyleyip itiraz edecektim ki Mag bir bakışıyla beni susturdu.

Callias telaşlı bir nefes verir ve bir elini kalçasına koyar. "Evet, tamam." Beni inceliyor, başını eğiyor ve sonra gülümsüyor. "Görüyorum ki haplarım işe yaramış." Aletlerini yerleştirmeye devam etmeden önce omuzları kendini beğenmiş küçük bir dans yapıyor.

"Öyleydi," diye cevap veriyorum. Saçlarım şimdi sırtımın ortasına kadar uzadı ve Mag'in kullanmamda ısrar ettiği şampuan sayesinde o kadar yumuşak ve parlak ki ipek gibi hissettiriyor. Muhtemelen kalın telli saçlarıyla Apricia'nınki kadar parlak değil ama benim kırpılmış saçlarımla kıyaslandiğında şaşırtıcı bir gelişme.

Callias elinde bir tarakla yanıma geliyor ve küçük yemek masamdaki sandalyede oturduğum yerde beni çevreliyor.

"Bu gece ne yapalım?" diye soruyor. Aslında benimle konuştuğunu sanmıyorum, bu yüzden kendime bir bardak daha doldururken cevap vermiyorum

Şampanya. Şişe artık boş ve Mag'e bir işaret olarak onu kaldırıyorum.

"Bana bir tane daha getirebilir misin?"

Başını sallıyor ve emirlerimi yerine getirmeye gidiyor. Bu gece için çok gerginim ve biraz sıvı cesarete ihtiyacım var. Aurora Kralı'nı görme düşüncesi, çamurun içinden su yüzüne çıkan su dolu cesetler gibi özenle sakladığım anılarımı ortaya çıkarıyor.

Etrafımda dönmeye devam eden Callias duraklıyor ve sonra diğer yöne doğru dönüyor. Birkaç ses çıkarıyor, *hmms* ve *hahs*, ve ben kendimi müzayededeki bir at gibi hissetmeye başlıyorum.

"İşin bitti mi?" diye sordum. "Benimle ne yapacağını anlaması bir saat sürecektir kadar umutsuz muyum?" Duruyor ve göz kırptırıyor, patlamamdan hiç etkilenmemiş gibi. Elimdeki bardağı alıyor, itiraz ediyorum ama beni başından savıyor.

"Gel, gel. Burada sarhoş olabilirsiniz."

Bardağı tuvalet masasının üzerine koyuyor ve oturmamı işaret ediyor. "Peki," diyorum ve koltuğa kayıyorum. Beni birkaç açıdan daha inceliyor ve sonunda saçımı yapmaya başlıyor, aynada bakışlarımla buluşurken saçımı tırıyor.

"Eğleniyor musun?" diye rahatça soruyor, ben de homurdanıyorum.

"Eğer birden fazla kez yaralanmayı ve neredeyse ölmeyi eğlence olarak görüyorsanız, tabii ki." Callias saçlarımla tararken kendi kendine gülümsüyor ve sonra ısıtılmış mavi bir rulo alıyor. Bir süre üflüyor ve sonra saçlarımdan bir tutam alıp kafa derime yaslıyor.

"Söylentilere göre kral senden oldukça hoşlanmış," diyor Callias, yüzünde sinsî bir ifade. "İşleri ilginçleştireceğini söylemiştim, değil mi? Hayal edebiliyor musun? Son Haraç'ın tercih edilenlerden biri olduğunu? Umbra'da akıllarını kaybettiklerini duydum. Oldukça küçük bir ilham kaynağısın Lor."

O çalışmaya devam ederken, çeşitli boyutlardaki silindirlerin etrafına

daha fazla sa tutamı sararken yanıt vermiyorum. Umbra. Umbra'dan olmak garip hissettiriyor.

Hiç görmediğim bir yer. Orada kimsenin benim kim olduğumu bilmediğinin farkındalar mı? Yoksa Umbra kendilerinden birini bile tanıyamayacak kadar yoksul mu? Yine de kendime hatırlatıyorum, ben onlardan biri değilim. Ben Nostraza'lıyım ve kaybettiğimde oraya geri döneceğim.

"Çok sessizsin," diyor Callias. "Biraz daha iç. Bu seni neşelendirir." Bardağımı alıyor ve Mag'in az önce aldığı şişeden dolduruyor.

Kabul ederken sırtıyorum ve büyük bir yudumla içiyorum.

"Onu öptün mü?" Callias soruyor ve Mag'in yatağı toplamak ve ortalığı düzenlemekle meşgul olduğu yerde kaskatı kesildiğini görüyorum. "Söylemem."

Aynada onun bakışlarıyla karşılaşıyorum ve yargılamadan sadece merak görüyorum. "Evet," diye itiraf ederken buluyorum kendimi.

"Ettim."

Callias bunu bekliyormuş gibi bir ses çıkarır. "Ben, kendi adıma, Son Haraç'ın kazandığını görmekten heyecan duyarım. Zavallı bir Umbra faresini, incecik, cılız ve acınası bir halde getirip ipek bir elbise giydirmeleri ve Aphelion'daki en başarılı genç kadınlara karşı yarışmasını beklemeleri utanç verici."

Alnım çatlıyor ve sonra kendini hatırlar gibi oluyor. "Oh, sen değil, tatlım. Seni kastetmemiştim. Çok iyi iş çıkardın, değil mi? Tıpkı söyledikleri gibi, herkesin hayattaki kaderini değiştirebileceğinin kanıtısın." Gülümsüyor ve başıma bigudiler yapmaya devam ediyor.

Tüm saçlarım sarıldığında, bardağımı tekrar dolduruyor ve biraz daha içiyorum, devam edersem midemdeki bu gergin şeritlerin gevşeyeceğini umuyorum. Canavarlarla, yüksekliklerle ve Apricia'nın saçlarını savurmasıyla yüzleştim ama Aurora Kralı benim kişisel dibe vuruşum. Hiç kimse bana onun kadar acı çektiirmedi.

Callias elini bileğime koyduğunda bardağımı tekrar doldurmaya gidiyorum. "Belki de biraz yavaşlamalısın? Bu hızla devam edersen geceyi çıkaramazsın."

"Ben iyiyim," diyorum ve dökmeye devam etmeden önce onu silkeliyorum. Omuzlarını silkiliyor ve bigudileri teker teker çıkarmaya başlıyor, ortaya parlak spirallerden oluşan bir şelale çıkıyor.

"Söylentiler kralın başka birinden hoşlandığını mı gösteriyor?" Sıradan görünmeye çalışarak soruyorum ama başarısız olduğumdan eminim. Callias bir kaşını kaldırıyor ve dudağını ısırıyor.

"Onun aynı zamanda koyu renk saçlı bir engerek yılanıyla birlikte görüldüğünü söylüyorlar."

"Kimin altın rengi ışıltısı eksik?" Şarabımdan bir yudum alıyorum, baloncuklar dilimin üzerinde dans ediyor.

"Hmm." Callias'ın yanıtı kayıtsız.

"Sorun değil," diyorum. "Umurumda değil. Diğerleriyle vakit geçirmesi gerekiyordu."

Ben aynada onun her hareketini izlerken Callias saçımın üst yarısını başımın arkasına tutturuyor. Başını sallıyor.

"Tabii ki bilmiyorsun."

Patronluk taslayan ses tonuna karşı gözlerimi kısıyorum. "Kraliçe seçildiğinde hizmetçileri çağırarak türden bir Fae olduğunu mu düşünüyorsun?"

Callias alaycı bir kahkaha atar. "Oh, tüm Fae'ler o türdendir, tatlım. Hiçbir şeyi içimizde tutma konusunda iyi değilizdir. Belli ki etrafımızda yeterince vakit geçirmemişsin."

"Hepsi mi?" Kaşlarımı çatarak sordum.

"Hepsi değil," diyor. "Sadık olanlar da var. Gerçek eşlerini bulacak kadar şanslı olanlar falan." Göstermek istercesine bir el sallıyor

buna inanmıyor. "Ama bu o kadar nadir ki, neredeyse bir efsane ve ne olursa olsun, Fae'ler genel olarak vefasız yaratıklardır."

Umursamak istemiyorum. Kendime krala karşı sadece geçici bir düşkünlük hissettiğimi söylüyorum. Nazik ve cömertti ve hiç kimsenin yapmadığı şekilde kendimi iyi hissetmemi sağladı. Ama görevimi unutmamalıyım. Gerçekten ne yapmak için burada olduğumu. Tristan ve Willow. İsimleri kafamın içinde bir davul korosu gibi çınlıyor. Kazanmak zorundayım ve onları dışarı çıkarmak zorundayım. Halo ve Marici de bana güveniyor. Atlas kimi isterse sikebilir. Benim için fark etmez. Bunun için burada değilim.

Bir kadeh şampanyayı daha kasıtlı bir şekilde parlatıyorum, çenemi yukarı kaldırıyorum ve sert bir yutkunmayla takip ediyorum.

Callias omzumu okşayarak, "Doğru," diye mırıldandı. "Duygularından arınmak için iç. Bu her şeyi daha iyi yapacaktır."

"Kapa çeneni," diyorum ve o gülüyor. "Sinirlerimi yatıştırmak için içiyorum, duygularımı değil."

"Her iki durumda da... işin bitti."

Callias beni herhangi bir şöminenin üzerindeki portre için uygun bir şahesere dönüştürdü. Saçlarım güneş tarafından öpülmüş gibi parlıyor. Buklelerim başımın üstünde nazikçe toplanmış, dalları yüzümü çerçeveliyor. Yanağı yanağıma değecek şekilde eğiliyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. "Bir kraliçe gibi görüldüğünü söyleyebilir miyim?"

Gülümsediğimde yumuşak bir geçirme sesi çıkıyor ve ağzımı kapatıyorum. Callias tiksintiyle dudağını kıvrıyor ve ayağa kalkıyor. "Kızı Umbra'dan çıkarabilirsin ama..." diye mırıldanıyor eşyalarını toplarken. Hâlâ ağzımı kapatırken, yüzündeki ifadeye kıkırdıyorum.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Kendini öldürtmemeye çalış.

Hmm?" Garip bir şekilde babacan bir hareketle burnumun ucuna hafifçe dokunuyor.

"Elbise zamanı!" Mag bana eliyle işaret ederek ve beni bir soyunma perdesinin arkasına iterek bunu ilan etti. Bornozumu çıkarıyor ve içine girmem için elbiseyi açıyor. Elbette altın renginde ve binlerce pırıltılı kristalle kaplı. Gövdesi bir omzumun üzerinden geçerek Nostraza markasını örtüyor ve diğer omzumu çıplak bırakıyor. Eteği hafif kıvrımlarla yere kadar uzanıyor, malzemesi o kadar hafif ve havadar ki sanki bir bulut giymişim gibi hissediyorum.

Mag beni tekrar oturtuyor ve göz kapaklarıma ve yanaklarıma altın tozu sürmeye başlıyor. Ayrıca ince bir fırça ve bir kap altın boya çıkarıyor ve çıplak kolumun uzunluğuna çiçekli bir sarmaşık çiziyor. Pırıltılı çizgiler açık kahverengi tenimde çok güzel duruyor.

İşini bitirdiğinde yansıma bakıp nefes nefese kalıyorum. Daha altı hafta önce yıpranmış gri tuniğimi giymiş, toprak bir çukurun dibinde yatarken, kemiklerim neredeyse kâğıt gibi ince derimi yırtacak kadar zayıflamışken böyle görünmem imkânsız görünüyor.

Hâlâ kraliçe olmaktan çok uzak olsam da kendimi kraliçe gibi hissediyorum.

Gözlerimin arkası, şu anda inceleme özgürlüğüne sahip olmadığım karşılıksız duygularla yanıyor ve onları itiyorum. Şu an, ben doğmadan önce her şey farklı gelişseydi nasıl bir gelecek olabileceğini düşünmenin kesinlikle zamanı değil.

Mag kıyafetimi, ipekle kaplı ve kenarları altın boncuklarla süslü, köşesine soluk sarı bir tüy iliştilmiş narin bir altın maskeyle tamamlıyor. Maskeyi gözlerimin üzerine yerleştiriyor ve kurdelesini başımın arkasına bağlıyor.

"Hazır mı?" Gabriel ekranın diğer tarafından sesleniyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. Atlas'la konuşmasına kulak misafiri olduğumdan beri mesafemi korumaya çalışıyordum, ama beni hâlâ eğittiği için

her gün, kolay olmadı. Çoğunlukla onun yanında çenemi kapalı tutuyorum, her gün beni titreyen bir karmaşı haline getirene kadar çalışırken hakaretlerini kaldıracak durumda değilim. Açıkça gitmemi istediği için, neden rahatsız ettiğini bile bilmiyorum.

"yle," diyor Mag şarkı söyler gibi bir sesle ve beni ekranın arkasından sürükleyerek. Gabriel ve ben rahatsız edici bir an boyunca birbirimize bakıyoruz. Kaçınılmaz iğnelemeyi bekleyerek kendimi destekliyorum. Bana istedikleri kadar güzel elbiseler giydirebileceklerini ama kim olduğumu asla silemeyeceklerini hatırlatıyorlar.

Kendi adına, kalçalarının hemen yanından düşen, kesimi geniş omuzlarını ve kaslı kollarını ortaya çıkaran altın rengi ceketıyla muhteşem görünüyor. Kahverengi pantolonu güçlü kalçalarının kıvrımlarını sıyırarak uzun kahverengi çizmelerinin paalarıyla buluşuyor ve pırıl pırıl parlıyor. Koyu sarı saçları geriye taranmış ve gevşek bırakılmış, omuzlarından aşağı sarkarak boynundaki güneş dövmesine doğru kıvrılıyor. Kılıcı her zamanki gibi kalçasından sarkıyor ama Gabriel'in bu versiyonunda rahat ve lüks bir şeyler var.

Beni tepeden tırnağa tarıyor, omuzları geriliyor ve karlı kanatları esniyor. Sonra neredeyse onaylama sanılabilecek kaçamak bir ses çıkartıyor.

"Hadi gel." Topuklarının üzerinde dönüp kapıya yöneliyor, çıkışta durup beni takip etmemi bekliyor, ben geçerken bakışları başka bir değerlendirme yapıyor. Değişiklik olsun diye sessiz olan koridorlarda yan yana yürüyoruz. Sanırım bu gece herkes balodaydı.

"Masken nerede?" Uzun adımlarına ayak uydurmak için koşuşturarak soruyorum. Bana küçümseyici bir bakış attı. "Bu bir maskeli balo değil mi?" Sesimi tizleştiriyorum çünkü bunun onu rahatsız ettiğini biliyorum. Derin nefesi ve parıltısı

Burun deliklerim, aldığım bakışlarla birlikte bana başardığımı söylüyor. Zafer gülümsememi bastırıyorum.

"Diğer sarayların yöneticileri burada," diyor, sesi alçak.

"Evet, Madam Odell bize söyledi... Aurora Kralı da dahil." Dilim bu kelimelere takılıyor.

"Hayır, Rion üzüntülerini ilettiler. Prens onun yerine geliyor."

Prens. Kral değil. Midemde bir düğüm gevşiyor, ancak yine de çelişkili düşünceler akışıyla karışık duruyor.

"Prensin benden haberi var mı?"

Gabriel bana kin dolu bir yan bakış attı. "Hayır. *Sen* bir Aphelion vatandaşıdır. Bu şekilde kal. Anladın mı?"

Geniş bir kapı setinin halihazırda tüm hızıyla devam eden balonun dönme ve kahkahalarını ortaya çıkardığı bir koridora döndüğümüzde başımı sallıyorum.

"Hazır mısınız, Son Övgü?"

Elbisemin önünü düzeltiyorum ve omuzlarımı geriye atarak kaderime giden merdivindeki bir başka zorluğun üstesinden gelmeye hazırlanıyorum.

"Bana öyle deme."

Gabriel bana bir kez daha delici bir bakış attıktan sonra kenara çekiliyor ve içeri girmemi işaret ediyor. "Bir saat içinde görüşürüz, Lor. Beladan uzak durmaya çalış."

Yirmi Sekizinci Bölüm ghtI

NADIR

T arabından bir yudum alan Nadir mermer sütunlardan birine yaslandı ve partiyi gözden geçirdi. Aurora'dan maiyeti olmadan gelmişti. ve elinden gelse Aphelion'da kalmaya hiç niyeti yoktu. Amya sonunda gelmeyi reddetmiş ve onu bu akşam tek başına acı çekmeye terk etmişti.

Ouranos'un diğer yöneticilerinin oturup birbirlerinden nefret etmiyormuş gibi hoş sohbetler ettiği baş masaya baktı. Atlas neredeydi ve babası neden gelememişti? Diğer bütün kral ve kraliçeler bunu başarmıştı. Bunun cevabının, hiçbirinin etrafına emir verecek varisleri olmaması olduğunu tahmin ediyordu.

Nadir sırf bir şeyler yapmak için konukların arasından haraçları seçmeye çalıştı. Görünüşe göre "oyun" tamamlanana kadar ortaya çıkmayacaklardı.

Kimse konuklara ne olacağını söylememişti, sadece kızların etkinliğin sonuna kadar kalabalığın bir parçası olarak görüneceklerini söylemişlerdi. Nadir başını iki yana salladı, kadehinden bir yudum daha aldı ve abanoz tenli, parlak gümüş rengi saçları olan genç bir kadının kalabalığın arasında tek başına, ellerini ovuşturarak yürüdüğünü gördü. Gergin görünüyordu, endişeli gözleri etrafta geziniyordu.

Nadir homurdandı. Bu zavallı kızları seçmek çok kolaydı. Başka kim tek başına dolaşıyor olabilirdi ki? Nadir beline kadar inen siyah saçlarını omzunun üzerinden savuran başka bir kız gördü. Bakışları Güneş Kralı'nın muhafızlarından biriyle karşılaşana kadar kalabalığı taradı. Adam ona belli belirsiz bir baş selamı verdi. Nadir onun gardiyanı olduğunu düşündü.

Bir an sonra bakışları odaya giren başka bir kadına takıldı. Parıltılı altın rengi elbisesi ballı dumanlar gibi etrafında uçuşuyordu. Parmaklıkta durmuş, ellerini parmaklığa bastırmış, parmak eklemleri baskıdan bembeyaz olmuştu.

Gözleri altın bir maskeyle kaplı olsa da, dansçıları izlerken gözlerindeki meraklı ve değerlendirci kıvılcımı fark etti. Hem çevresinden etkilenmiş hem de tamamen ayakları yere basmış görünüyordu. Eğer çenesinin duruşu bir şey ifade ediyorsa, kararlıydı.

Nadir bir yudum daha alırken gözlerini kıstı, ancak bardağının boş olduğunu fark etti. İçindekilere şöyle bir göz attıktan sonra başını kaldırıp izlediği kadının dalgalı kahverengi saçlı, uzun boylu bir erkekle konuştuğunu gördü. Nadir, Atlas'ın kalabalıktan biri gibi görünmek için gösterdiği acınası çabaya gözlerini devirdi. Gerçekten de birilerini kandırdığını mı sanıyordu? O kadar kibirliydi ki, muhtemelen herkesin onun kim olduğunu bilmiyormuş gibi davranmasından hoşlanıyordu.

Kadını merdivenlerden dans pistine indirdi ve Denemeler'in sonucu ne olursa olsun onun zaten kendisine ait olduğuna inandığını gösteren bir sahiplenmeyle kendine doğru çekti. Nadir dudağını büktü. Nasıl

Sadece ta için orada olan biriyle eşleştirilmekten utanıyordu. Kraliesine bağlandığında, kanını ateşe veren birinden daha azına razı olmazdı.

"Neden burada, gölgelerin arasında saklanıyorsunuz, *Majesteleri*?" diye sordu yanındaki ses ve Nadir, ellerini arkasında kavuşturmuş, dümdüz karşıya bakan Gabriel'i buldu.

Gabriel'in ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşürken Nadir, "En rahat ettiğim yer orası," dedi.

"Her zaman partinin neşesi sensin, değil mi Nadir?"

Nadir sırtıarak bakışlarını tekrar kalabalığa çevirdi. "Hiç şikâyet duymadım."

Gabriel usulca kıkırdadı ve iki Fae bir an için sessizliğe gömüldü.

"Sence bu sefer birini mi seçecek?" Nadir sordu. "Ellerine daha fazla masum kanı bulaşmayacak mı?"

Gabriel'in ağzı bir karış açık kaldı. "Bu... hiç hoş değildi." "Gördüğüm kadarıyla hâla Atlas'ın sadık köpeği."

Gabriel Nadir'e keskin bir bakış attı. "yle bir şey değil."

"Bu beni ilgilendirmez." Nadir bardağını yanından geçen bir hizmetkâra uzattı ve elinde dengede duran tepsiden dolu bir bardak aldı. "Sana bir şey sorabilir miyim? Aramızda kalacak mı?"

"Ne?"

"Aphelion'da buraya ait olmayan birinin ortaya çıktığını duymadın mı?"

Gabriel'in kaşı kalktı. "Buraya ait değil mi? Birini mi kaybettin, Nadir?"

"yle de denebilir. Aurora'dan bir kız."

Gabriel'in hareketsiz kalışını, gözlerinin odayı tarayışını izledi. "Hayır, görmedim," diye cevap verdi bir an sonra. Nadir diğer Fae'yi izledi, Gabriel'in yalan söylediğinden emin gözleri kısılmıştı.

"Varlığınızı belli etmeyi düşünüyor musunuz?" Gabriel konuyu değiştirip Atlas'ın hâlâ Haraç'la dans ettiği yeri işaret ederek sordu.

Nadir derin bir iç geçirdi. "Sanırım Aurora'nın genç Fae dişilerini kandırmak ve öldürmek konusundaki taahhütlerini ciddiye almadığını düşünmemesi için bunu yapmak zorundayım."

"Ayna-" Nadir sözünü keserken Gabriel konuştu.

"Ayna saçmalık."

"Sesini alçalt," dedi Gabriel sıkılmış dişlerinin arasından, sırtı dikti.

"Bütün bunlardan bıkmadınız mı?" Nadir diğer yöneticilerin oturduğu baş masayı işaret etti.

"Bu benim görevim," dedi Gabriel, ses tonu, kelimeleri ezberlemiş ve her bir tutku ya da amaç zerresini kaybedene kadar tekrar tekrar söyleyen biri gibiydi.

"Evet. Görev." Nadir boynunu büktü.

"Başka seçeneğim olmadığını biliyorsun," dedi Gabriel, Nadir'in duymamış gibi davranabileceği kadar yumuşak bir sesle. Dikkatini Atlas'ın kucağındaki haraca bakıp gülümsediği yere çevirdi. Güneş Kralı başını çevirip Nadir'in bakışlarını yakaladı ve gülümsemesi azaldı.

Nadir kendi kendine güldü. Az önce varlığını belli ettiğini sanıyordu.

Nadir, Gabriel'e bir kez daha yan gözle bakarak, "Sanırım diplomatik davranmalıyım," dedi. "Aurora'dan bir kız hakkında olağandışı bir şey görür ya da duyarsan..."

Gabriel başını salladı. "Tabii ki."

Nadir, Aphelion Muhafızlarının Yüzbaşısının omzuna vurdu, koyu renk ceketinin eteklerini çekiştirdi ve uzaklaştı.

Bölüm Yirmi dokuz

LOR

Nçeri girdiğimde hiçbir şey beni balo salonunun ihtişamına hazırlayamazdı. Muazzam bir yer, tavanda kristaller ve altın incilerle süslü düzinelerce avize asılı. Altın brokar ipekle kaplanmış kavisli duvarlar yüzlerce iyi giyimli Fae'yi bir tanrıçanın kucaklaması gibi kuşatır.

Işıltılı elbisemin savurganlığın zirvesi olduğunu düşünmüştüm ama altın, mücevher ve zenginliklerle dolu yüzlerce kıyafetten sadece biriydi. Herkes en iyi kıyafetlerini giymiş, saçları cilalanmış, makyajları mükemmel ve gözleri ıslıl ıslıl. O zaman Callias'ın, düşük ölümlü statümü ele vermemek için kulaklarımı kapatmış olduğunu fark ediyorum.

Diğer haraçlardan herhangi birinin çoktan gelip gelmediğini merak ederek odaya göz gezdiriyorum. Dengem biraz bozuldu ve temkinli bir şekilde bir ayağımı diğerinin önüne koyarak odanın kenarını çevreleyen altın parmaklığa yaklaşıyorum. Belki de o son kadeh şampanyayı içmemeliydim.

Eşit aralıklarla yerleştirilmiş kısa, geniş merdivenler batık dans pistine iniyor. Köşede küçük bir orkestra oturuyor ve çiftler, rüzgârda savrulan sonbahar yaprakları gibi müzik notaları eşliğinde dönüyor. Atmosfer canlı ve enerjik, konukların hepsi gülümsemelerle dolup taşıyor. Endişemi bir kenara bırakıyorum. Buraya nasıl geldim? Bu nasıl benim hayatım oldu?

"Bu dansı bana lütfeder misiniz?" diye soruyor derinden gelen bir erkek sesi ve ben de dönüp baktığımda kule gibi bir Fae'nin bana baktığını görüyorum. Çiçeklerle kabartılmış altın bir ceket giyiyor. Yüzünü benimkine çok benzeyen bir maske örtüyor, ama tüyleri ya da süsleri yok. Bakır-kahverengi saçları o kadar parlak ki, sanki ateşten şeritlerle vurgulanmış gibi.

"Atlas," diyorum, etrafıma bakınıp birinin şaka yapıp yapmadığını merak ederek. Bir parmağını ağzına götürüyor ve bir *sus* sesi çıkarıyor.

"Ben sadece maskeli balodaki isimsiz bir eğlenceliyim leydim." Belini büküyor, ağzı yarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Bir kahkaha atıyorum. Maske takmış olsa bile bu Fae'nin kim olduğunu anlamak mümkün değil. İnkâr edilemez bir çekiciliği var. Gözler gittiği her yerde onu takip ediyor, bizi büyüünün altına hapsediyor.

Elini uzatıyor ve ben de kaşlarımı kaldırıp reverans yaparak elimi onun elinin içine koyuyorum. Haftalar önce Gabriel'le ilk tanıştığımda bunu yapmaktan ne kadar korktuğumu hatırlıyorum. Belki de Madam Odell'in verdiği dersler işe yaramıştır. "Pekâlâ. Onur duyayım."

Sırıtırıyor ve beni basamaklardan aşağıya, altınla kaplı soluk sarı mermerle kaplı dans pistine götürüyor.

"Bunu daha önce derslerimin dışında hiç yapmadım," diye fısıldıyorum, üstün Fae kulaklarının sözlerimi algılayabileceğini biliyorum.

"Merak etme, sana yardım edeceğim." Eli sırtımın alt kısmında kayıyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece ona doğru bastırılıyorum. Aramızda iffetli mesafeler yok. Diğer elimi tutuyor, geniş avucunun içinde tutuyor ve bizi dansa götürmeye başlıyor.

Atlas eğilip doğrudan kulağıma konuşurken sesini alçaltarak, "Muhteşem görünüyorsun," diyor. "Belki partiden sonra beni ziyarete gelirsin?"

Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, parlak mavi gözlerine bakıyorum. Reddetmeliyim. Callias'ın Apricia hakkında bana söylediklerini düşünüyorum. Atlas ikimizi birbirimize karşı mı kullanıyor? Son sözü Güneş Aynası söyledikten sonra bunların bir önemi var mı? Ayna'nın kendi terciğini göz önünde bulundurduğunu söylemişti. Kendime bu yarışmayı kazanmak için burada olduğumu hatırlatıyorum. Her şeyin buna bağlı olduğunu. Kazanamazsam Tristan ve Willow'u kurtaramam ve bir kraliçenin kaynakları olmadan Aurora Kralı'ndan intikamımı kesinlikle alamam. Apricia bir sarayda yaşamak ve bu güzel Fae'nin kolunda asılı kalmak için kazanmak isteyebilir, ama benim için bu bir ölüm kalım meselesi ve çok daha fazlası. Şüphesiz benimki daha asil bir dava.

On iki uzun yıl boyunca tanıdığım en kötü tipteki erkeklerle vücudumu bir silah ve para birimi olarak kullandım. Riskler hiç bu kadar yüksek olmamışken neden şimdi durayım ki? Ayrıca, Atlas bana sadece kendimi iyi, güzel ve arzulanır hissettirdi. Direnmem için hiçbir sebep yok. Kendimi tutmam için bir neden yok, özellikle de bana avantaj sağlayacaksa.

Atlas'ın bana yardım edip etmemesinin umurumda olmadığına karar verdim bile. Bunu "adil" bir şekilde kazanmama gerek yok. Hayatımda hiçbir şey adil olmadı.

Beklentiyle beni izliyor, sanki isteğine hayır diyebileceğimi gerçekten düşünüyormuş gibi. Sonunda başımı salladım. "Çok isterim."

Beni odanın içinde döndürürken gülümsemesi ışıltı ışıltı. İlginç en uçtaki yükseltilmiş kürsüye yöneliyor; burada altın kumaşla örtülü uzun bir masa, dokuz muhteşem sandalyenin önünde duruyor. Ortada, dans ettiğim Fae için olduğunu tahmin ettiğim büyük bir altın taht var.

Bir tarafta, arkası zümrüt kadife ile kaplanmış, biraz daha küçük siyah bir taht oturmaktadır. Bunun yanında, koyu zeytin derili iki Fae'nin oturduğu, kıvrımlı sarmaşıklarla kaplı iki ahşap sandalye vardır. İlki uzun, dalgalı kahverengi saçlı, zarif yeşil bir tunik giyen bir erkek. Onun yanında ise yine uzun kahverengi saçlı, adaçayı yeşili karmaşık bir elbise giymiş, göz alıcı bir dişi oturuyor. Her ikisinin de sırtlarının arkasına sıkıştırılmış bir çift kösele kahverengi kanatları var.

"Woodlands'in Kral ve Kraliçesi," diyor Atlas, bakışlarımı yakalayarak. "Cedar ve Elswyth. Cedar ve ben yüzyıllardır arkadaşız. *Ailesinin* geri kalanına rağmen o iyi bir Fae." Sesindeki burukluğa şaşırıyorum ve Cedar'ın gülümsemeden önce bağlı ortağına bir şeyler fısıldamasını izliyorum. Ona baktığında gözlerinde kalp şeklindeki gökkuşağı gibi sevgi ışıltıyor ve göğsümde bir şeyler kıpırdıyor.

"O da aynı şekilde mi seçildi? Deneme yoluyla mı?"

"Sayılır," diyor Atlas beni yerde döndürerek. "Her diyarın İmparatorluk Fae yükselişinin kendi versiyonu vardır."

"Bana onlardan bahsedecek misin?" Etraflarındaki her şeyi yok edecek kadar aşık görünen çifte dönüp bakarak soruyorum.

"Elbette," diyor Atlas. "Kendini Aphelion'u yönetirken bulursan bunları bilmen gerekecek." Ona bakıyorum ve o da gülümsüyor.

"Diğerleri kim?"

Woodlands Kral ve Kraliçesi'nin yanında cam gibi görünen yarı saydam mavi bir taht var. Güzel bir erkek koltuğuna uzanmış, şarabını yudumlarken ve odayı incelerken duruşu gevşek ve rahat. Teni o kadar soluk ki neredeyse mavi. Masanın yüksekliğinin arkasında kaybolacak kadar uzun olan çivit rengi saçlarını tamamlıyor. Keskin elmacık kemikleri, güçlü çenesi ve masmavi gözleri onu daha da çekici kılıyor.

"Alluvion Kralı," diyor Atlas. "Okyanusun hükümdarları. Cyan kibirli bir piçtir ama kalbi doğru yerededir. Uzun zamandır arıyor olmasına rağmen henüz kendine bağlı olanı bulamadı."

Güneş Kralı'nın koltuğunun diğer tarafında iki Fae'nin daha oturduğu bir çift taş taht var. Zeytin kahverengisi tenleri ve uzun gümüş rengi saçlarıyla gördüğüm en güzel dişilerden ikisi. Onların da kanatları var, bu kanatlar parıldayan gri tüylerle kaplı. "Bunlar Tor'un Kraliçeleri. Bronte ve Yael. Müttefikimiz olmasalar da Aphelion ve Tor'un işbirliği yaptığı anlar olmuştur."

Bir başka taht ise neredeyse sıvı gibi görünen gümüşü bir malzemeden yapılmış. Üzerinde kaymaktaşı kadar soluk tenli, saçları bembeyaz bir çarşaf gibi olan bir kadın oturuyor. Siyah gözleri kalabalığa kurnaz bir merakla bakıyor. "D'Arcy, Celestria'nın kraliçesi," diyor Atlas, gözleri karararak. "Tüm Aphelion'daki en soğuk cadı."

Odanın ön tarafındaki ruhani varlıkların ara sıra kibarca sohbet etmelerini izliyorum. Birbirlerine dokunmadan duramayan Woodlands Kralı ve Kraliçesi dışında çoğu sıkılmış görünüyordu.

"Senin yukarıda onları eğlendiriyor olman gerekmiyor mu?" Ben soruyorum ve Atlas sırtıyor. "Bir dans için iyi olacaklar."

Bir şarkı daha başladı ama Atlas bırakmıyor ve o zaman sorma cesaretini buluyorum. "Aurora Prensi nerede?"

Atlas başını sallar. "Geç oldu sanırım. Aurora'nın tipik özelliği. Kendi otoritelerinden başka hiç kimseye ve hiçbir şeye saygı duymazlar. Prens gaddar ve acımasız."

"Tıpkı babası gibi," diye fısıldıyorum, kelimelerin ağzımdan kaçmasına engel olamıyorum.

Atlas'ın omuzları düşüyor ve endişesi gözlerine yansıyor. "Evet. Tıpkı babası gibi." Odayı tarıyor. "Belki de şansımız yaver gider ve gelmez bile. Aurora'yı sadece diplomasi için davet ettim. Sarayımdan mümkün olduğunca uzak durmalarını tercih ederim."

Kelimeler boğazımda düğümleniyor, başımı sallıyorum. Daha önce içtiğim şampanya başımı döndürmüştü. Muhtemelen Callias'ı dinlemeliydim.

"Sonda kim oturuyor?" Son koltuğa bakarak soruyorum. Yüksek arkalığına gömülü tek bir kırmızı mücevheri olan küçük siyah bir taht.

"Burası Kalp Kraliçesi için tuttuğumuz onursal alan."

Bakışlarım Atlas'a kayıyor. "Ne? Son Kalp Kraliçesi'nin yüzyıllar önce öldüğünü sanıyordum."

"Ve hiç varis bırakmadı," diye ekliyor, sesinin tonunda garip bir ton var, sanki gerçekten inanmadığı sözlermiş gibi. "Evet ama Kalp bir zamanlar Ouranos'un en güçlü krallığıydı. Onların onuruna bir yer ayırmak daha uygun görünüyor. Kim bilir, belki Kalp Tacı bir gün bulunur ve yeni bir kraliçe tahta çıkar."

Atlas delici bir bakışla beni sabitliyor, kolu beni daha sıkı kavriyor.

Başım dönüyor ve gözlerimi kapatıyorum, boynumdaki madalyona uzanıp onu sıkıca kavriyorum.

Maskesindeki deliklerden gözlerinin ağzıma kaydığını fark ediyorum. Başını eğiyor, dudakları kulağımın kabuğuna değiyor. "Seni tekrar istiyorum Lor. Seni ve sahildeki akşam yemeğimizi düşünmeden edemiyorum."

Derim geriliyor ve karnımdan uyluklarımın arasına doğru bir sıcaklık damlıyor.

"Ben de bunu düşündüm," diye itiraf ediyorum. "Oldukça fazla." İliklerime kadar hissettiğim kısık bir kıkırdama çıkarıyor.

"Çabucak biblonu bulmaya çalış," diyor çenemin altından bana vurarak. "Benim için mi?"

Başımı salladım. "Elbette." Bana böyle baktığında her şeyi kabul edebilirim.

Şarkı bitiyor ve beni hayal kırıklığına uğratacak şekilde beni bırakıyor, sonra da hızlıca selam veriyor. "Bütün gece seninle dans etmeyi ne kadar istesem de, dediğin gibi gidip misafirlerimi eğlendirmeliyim." Elimin tersini öpüyor. "Görüşmek üzere."

Bununla birlikte, az önce açıkladığı her şeyi düşünmek zorunda bırakıldığım için topuğunun üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Kral ve kraliçeleri tekrar tarıyor, sırayla her birini izliyorum. Aurora Prensi için ayrılan boş koltuğa bakıyorum ve keşke yüzünü görebilseydim diyorum. İntikamım için krala sahip olamıyorsam, belki prene sahip olabilirim.

Yüksek odanın sonunda asılı duran büyük saate baktığımda balonun başlamasından bu yana neredeyse bir saat geçtiğini fark ediyorum. Gabriell'i bulmam gerekiyor. Konukların arasında dolaşırken, kalabalığın arasından bana el sallayan Halo'yu görüyorum. Apricia'yı bir Fae erkeğinin boynuna asılmış, saçlarını savururken görüyorum ve Atlas'ın bu konuda ne hissettiğini ya da fark edip etmediğini merak ediyorum. Tesni hiçbir yerde görünmüyor ve umarım iyidir. Bu meydan okuma diğerlerine göre daha az tehlikeli gelse de, gardımı düşürmemem gerektiğini biliyorum.

Diğer gardiyanlardan bazıları dans pistinin kenarında dolaşıyor, hepsi altın rengi giysiler içinde, melek savaşçılardan oluşan bir tabur gibi. Ama Gabriel yok.

Artık sinirlenerek, benden sonsuza dek kurtulma planının sabotaj olup olmadığını merak ederek araştırmaya devam ediyorum. İpucumla birlikte ortadan kayboldu mu? Balo salonunun bir duvarında bir dizi yüksek kemer sıralanıyor ve birinin altından geçerek daha küçük odaların sıralandığı uzun bir koridora giriyorum.

İnsanlar buraları da dolduruyor, pelüş koltuklara oturup içki içiyor ve sohbet ediyorlar. Her birini kontrol ediyorum, Gabriel'in koyu sarı saçlarını ve kar beyazı kanatlarını görmeye çalışıyorum, bir yandan da gözüm saatin üzerinde. Saat neredeyse dolmak üzere ve eğer onu zamanında bulamazsam, hedefimi diğerlerinden önce ikna etme şansım azalacak. Onu öldüreceğim.

Koridorun sonunda, kapısı kısmen bitişik olan başka bir oda var. Açıyorum ve başımı içeri eğiyorum. Işık yok, sadece ay ışığının karanlığı yararak geçtiği bir pencere var. Derin bir inilti duyuyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum, bir randevuya gelmiş gibi görüldüğümü fark ediyorum. Ama bir an sonra gözlerim loşluğa alışıyor ve bir kanepenin önünde diz çökmüş, koyu sarı saçları yüzünün yan tarafını kapatacak şekilde aşağıya sarkmış, altın rengi ceket giymiş kanatlı bir adam görüyorum.

Gabriel. O ahmak. Bana *yardım* etmesi gerekiyordu, bunu yapması değil. Olduğum yerde donmuş, izliyorum. Bir erkek figürü kanepede oturuyor, uzun bacaklarını uzatmış ve başını arkaya atmış. Ay ışığı sadece Gabriel'in başının arkasını aydınlatıyor ve aşağı yukarı hareket ederken başka hiçbir ayrıntıyı seçemiyorum. Derin bir erkeksi inilti daha duyuluyor ve bu iniltinin sahibinin kim olduğunu anlayamıyorum.

Sesten büyülenmiş gibiyim, kendimi ayıramıyorum. Varlığımı belli etmeliyim. Ya da gitmeliyim. Ama Gabriel'den alacağım ipucuna ihtiyacım var.

"Ne istiyorsun Lor?" Gabriel sıkılmış bir sesle öyle bir irkiliyorum ki

neredeyse bir mil sıçrıyorum. Kalbim küt küt atıyor, elimi göğsüme bastırıyorum.

"Ben de seni arıyordum." Sesim nefes nefese ve yüksek çıkıyor ve neden utanan ben olmalıymışım gibi hissettiğimden emin değilim.

Gabriel bana sinirli bir bakış fırlatıyor. Vücudu ve kanatları arkadaşının çoğunu engelliyor. Söz konusu adam başını kaldırıyor ama yüz hatlarını seçemiyorum, sadece karanlıkta gözlerinin parıltısını görebiliyorum. Sanki Gabriel'in işini bitirmesini sabırla bekleyecekmiş gibi başını geriye atıyor.

"Ve sen beni buldun. Aferin."

Sikerim böyle işi. Ona neden ihtiyacım olduğunu biliyor. "İpucuma ihtiyacım var. Vakit geldi."

"Hâlâ iki dakikam daha var. Çık dışarı." Sırtışı vahşileşiyor. "Birazdan burada işim bitecek."

Ağzım açılıp kapanıyor, buna inanamıyorum. "Defol.

Dışarı," diye hırlıyor.

Kesinlikle utanç içinde, bana tekrar söylemesini beklemiyorum. Yüzlerce insanın etrafta dolaştığı bir partinin ortasında onu başka bir erkeğin sikini emerken yakalamış olmamı hiç umursamıyor gibi görünüyor.

"Peki," diyorum ve kapıyı arkamdan çarparak odadan çıkıyorum. Tam hışımla uzaklaşmak üzereydim ki yapamayacağımı fark ettim. Ona hâlâ ihtiyacım var.

Öfkeyle kapıya yaslanıyorum, orada olduğumu anlamasını sağlayacak kadar yüksek bir gümbürtü çıkaracağımdan eminim. Kollarımı öfkeyle kavuşturarak, nefesimin altında pislik Fae'ler ve onların ilkel ihtiyaçları hakkında mırıldanıyorum.

Bölüm Th rtyI

T Saatler geçiyor ve Gabriel hala ortaya çıkmıyor. Tesni'yi gardiyanıyla konuşurken görüyorum, ayrılmadan önce başları birbirine eğik ve ikisi de odayı tarıyor, hedefini arıyor.

Halo ve Apricia da gardiyanlarla görüşükten sonra kalabalığın içinde ilerlemeye başlıyorlar. Hayal kırıklığıyla bir nefes çektim. Şimdiden geride kaldım. Gabriel tam bir pislik. Ben burada aptal gibi beklerken o etrafta dolanmakla meşgul. Kapıdan derin bir kahkaha sesi geliyor ve dişlerim birbirine çarpıyor.

Bir dakika daha geçiyor ve Tesni'nin düz siyah saçları ve koyu köşeli gözleri olan güzel bir kadına yaklaşmasını izliyorum. Yakasına iştirilmiş büyük gümüş bir broş takıyor. Başka bir köşede, Apricia kestane rengi saçları kırpılmış, uzun boylu bir Fae erkeğiyle konuşuyor. Sivri kulaklarından birinde gösterişli büyüklükte bir elmas göz kırptıyor.

Kahretsin. Biblomu alan son kişi ben olacağım.

Dönüp kapıya vuruyorum, artık neyi böldüğümü umursamıyorum. "Gabriel! Kaldır kışını da buraya gel!" Birkaç saniye sonra kapı nihayet açılana kadar vurmaya ve adını söylemeye devam ediyorum ve tökezleyerek gardiyanıma çarpıyorum. Düşüşümü engellemek için hiçbir şey yapmıyor, sadece kirli bir çamaşır yığını gibi ayaklarının dibine yığıldığım yere bakıyor.

"Kışımın kenarı mı?" Başını eğdi ve kaşlarını kaldırdı. "Eminim bundan daha iyisini yapabilirsin, Tribute?"

Ayağa kalkıp eteğimi düzeltirken hırlıyorum. "Kapa çeneni."

"Bu gece çok anlamlı." İri eliyle pazılarımın üzerinde daireler çiziyor ve kapıyı arkasından çarparak beni odadan dışarı itiyor.

"Yanınızdaki kimdi?" Talep ediyorum. "Bana yardım ediyor olman gerekiyordu, rastgele yarakları yalaman değil! Bunun için mi para alıyorsun?"

Balo salonunun diğer tarafına geçene kadar beni kapıdan uzaklaştırmaya devam ederken bana cevap vermiyor. "Canımı yakıyorsun." O kadar sıkı tutuyor ki kolum kopacakmış gibi hissediyorum. Sonunda duruyoruz ve yüzüm ona dönük olacak şekilde beni döndürüyor.

Oda dönüyor, müzik çalıyor, dansçılar altın bir çayırdaki karahindiba tohumları gibi dönüyor. Alnıma dokunuyorum, şimdi o iki şişe şampanyadan gerçekten pişmanlık duyuyorum. Gabriel eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor, "Hedefin o."

Bakışlarını Ouranos'un kral ve kraliçelerinin oturduğu ön taraftaki masaya doğru takip ediyorum. Atlas ayakta, dalgalı siyah saçları omuzlarına dökülen bir erkeğe bakıyor. O zaman hepsi kral ve kraliçe değil.

Gece yarısı kadar siyah takım elbisesi, sarayın yaldızlı parlaklığına karşı koyu bir leke gibi duruyor. Atlas'tan bir iki santim daha uzun, geniş ve kaslı ama Güneş Kralı'ndan daha zayıf. Yine de, karanlık bir Fae prensinin zarif kıyafetlerine bürünmüş bir savaşçı gibi.

"Kim?" Gabriel'in düşündüğüm kişiyi kastetmediğinden emin olarak soruyorum.

"Elindeki yüzük." Prese bakıyorum, işaret parmağında siyah taşlı gümüş bir yüzük parlıyor. Siyah değil. Elini hafifçe hareket ettirdiğinde, içinden geçen çizgileri görüyorum. Kızıl ve zümrüt rengi, deniz mavisi ve menekşe rengi. Karanlık, yıldızlarla kaplı bir gökyüzüne karşı dalgalanan dalgalar. On iki uzun yıl boyunca hayatımdaki tek güzellik kaynağı.

"Aurora Prensi," diye fısıldıyorum, etrafımdaki hava sanki isminin hecelerine yer açmak için yer değiştiriyor. Kral değil ama oğlu nefret ettiğim kişiye o kadar yaklaşıyor ki, keskin ve tanıdık bir şey midemi bulandırıyor. Aurora'nın temsil ettiği her şey, kardeşlerim ve benim yaşadığımız her sefalet anında beni ayakta tutan bir güçle şişelenmiş öfkeme damıtıldı.

Ve şimdi Aurora Prensi burada, bu odada duruyor.

Gabriel, "Adı Nadir," diyor ve o anda her şeyin sonsuza dek değiştiğine dair açıklanamaz bir his var. Bu garip hissi üzerimden atıyorum, oda tekrar etrafımda dönüyor. O ikinci şişe şarabı *gerçekten* içmemeliydim.

"Ya beni tanırsa?" Vücudunun sırtıma değdiğini hissedebileceğim kadar yakınımnda duran Gabriel'e bakıyorum.

"Seni neden tanırsın ki? Sen bir hapishane faresinden başka bir şey değildin. Seni görmüş olsa bile, seni o delikten çıkardığım zamanki haline hiç benzemiyorsun."

Derin bir nefes alıyorum ve onun haklılığını kabul ediyorum.

"Ama neden o? Diğerlerinin düzenli misafirleri var." Odaya bakıyorum ve Halo'nun gümüş saçlarının arasına ışıltılı bir taç yerleştirmiş yaşlı bir Fae'nin yanında oturduğunu görüyorum.

Gabriel'in kıkırdaması alçak sesle ve kesinlikle biraz tehditkâr. Az önce onu yaparken yakaladığım şeyden sonra daha iyi bir ruh halinde olacağını düşünebilirsiniz. "Küçük bir meydan okumadan mı korkuyorsun, Final Tribute?"

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. Ama yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var ve bu testten geri adım atmam için bana meydan okuyor. O benim bu yarışmadan çekilmemi istiyor ama ben kazanmaya kararlıyım ve ona bu zevki asla tattırmayacağım. Boğazımdaki sert belirsizliği yutuyorum ve elbisemin önünü düzeltiyorum. Bunu yapabilirim. Aurora Kralı'na ve onun değer verdiği her şeye duyduğum öfkeyi bastırarak omzumdaki saçları savuruyorum ve gardiyanıma dönüp bakmadan önce ileriye doğru belli belirsiz bir adım atıyorum.

"Sorun mu var?" Gabriel başını öne eğerek sorar.

"Zerra, sen çekilmez bir pisliksin," diyorum, çünkü gerçekten öyle. Önce beni geç bıraktı, şimdi de belli ki bundan zevk alıyor. Yüzümü odanın önüne dönüyorum ve sonra göz kırpyorum. Aurora Prensi artık orada değildi.

Atlas şimdi tahtında oturuyor ve Woodlands Kralı'yla konuşuyor. Öfkeli bakışları odanın kenarına kayıyor ve ben prensi kalabalığın arasından süzülürken yakalıyorum. Gidiyor mu? *Kahretsin*.

Hiç düşünmeden eteğimin eteklerini toplayıp hızla odanın kenarına doğru ilerliyorum ve kısa merdiveni hızla çıkararak onun yolunu kesiyorum. Elinde dolu şampanya bardaklarıyla bir tepsiyle bir garson geçiyor ve prene doğru bir adım atmadan önce hiç vakit kaybetmeden bir tanesini kapıyorum.

Tam bir grup partilinin arasından geçmek üzereyken başımı başka tarafa bakıyormuşum gibi çeviriyorum ve rahatça önünden geçiyorum. Çarpışıyoruz ve dünya sanki eğiliyor. Elimdeki bardak uçuyor, içindekiler dökülüyor ve ben takılıp onun kollarına düşüyorum.

Bölüm I rty-one

NADIR

I içgüdüü Nadir'in kıza uzanmasını sağladı. Bir kolu beline dolanmış, diğeri de kolunu kavramıştı. Üstü başı şampanya içindeydi ve takım elbisesi muhtemelen mahvolmuştu. Kızı çekerken boğazından kısık bir ses çıktı. onu geri kaldırdı ve bakışları maskesindeki deliklerde buluştu.

Nadir onun gözlerindeki öfke ve korkunun garip karışımını fark ederek gözlerini kırıştırdı, sonra gözleri açılarak, "Zerra!" diye haykırdı. Pürüzsüz kahverengi yanakları kızardı. "Çok özür dilerim!" Etrafına bakındı ve yoldan geçen bir sunucuyu yakaladı, tepsisinden bir peçete kaptı ve ceketinin önünü kurulamak için kullandı. "Her tarafına şampanya bulaştırdım. Çok özür dilerim. Çok sakarım."

Konuşmaya devam etti, Nadir'in sanki bir oyundaki ikinci sınıf bir oyuncuymuş gibi zorlama bir ses çıkardığına yemin edebileceği bir gevezelik akışı sürdürdü.

Gözlerini kısmıştı. "Sorun değil," diye cevap verdi, sesi hırçınlaşarak onu başından savdı.

"Hayır, değil," dedi, o büyük, kara gözleriyle ona bakarak. Sonsuzdular. Toprağa gömülmüş en derin kuyular gibi. Daha önce hiç böyle gözler görmemişti. Başını salladı, aklından geçenleri uzaklaştırmaya çalıştı. O zaman onun daha önce Atlas'la dans eden Haraç olduğunu anladı.

"Lütfen bunu telafi etmeme izin ver," dedi peçeteyi atarken, sesi yalvarır gibiydi. "Bir dansa ne dersin?"

Nadir duraksadı, onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Söyleyebildiği kadarıyla, pürüzsüz kahverengi teniyle çok güzeldi ama yanağının ortasından başlayıp maskenin altında kaybolan bir yara izi vardı. Bir Fae sarayında yara izi olan birini görmek çok alışılmadık bir şeydi. Kibir, sallanan diller ve yargılayıcı alaylar en güçlü Fae'leri bile dize getirebilirdi. Ama o, şu anda çaresizliğin eşiğinde görünse bile, bunu gururla taşıyor gibiydi.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi Nadir, sonunda düşüncelerine geri dönerek. "Ben de tam gidiyordum."

Adam onun yanından geçti ama kadın kolunu tuttu. "Hayır. Lütfen gitme." Nadir durdu ve yavaşça döndü, onun dokunuşunun giysilerinin içinde bile neden bu kadar enerjik hissettirdiğini merak ediyordu. "Lütfen, Majesteleri." Son iki kelimeyi sanki bir kraliyet Fae'sini yakalamakla ölümcül bir hata yaptığını yeni fark etmiş gibi fısıldadı. Ellerini bıraktı ve balo salonunun üzerindeki büyük altın saate hızlıca bakmadan önce sanatsız bir reverans yaptı. "Sadece bir dans."

Nadir kendi kendine tartışarak odayı taradı. Gitmeliydi. Her zamanki gibi Atlas'la bir tartışmaya girmiş ve süresini aşmıştı.

Hoş geldin. Zaten burada hiç hoş karşılanmamıştı.

Kız yaklaştı. Kız değil. Genç bir kadın. Çok çekici bir kadın. Bir adım daha yaklaştı, o duygulu gözleriyle ona baktı ve göğsünün ortasına nazik bir el koydu. Ona dokunmak için garip bir şekilde cesur bir yoldu ama kalp atışları hızlandı. Kaşlarını çattı, bir eline bir de ona baktı, tepkisini anlayamamıştı.

"Lütfen," dedi tekrar ve Nadir bu kez kendini, sanki vücudu beyninin sinyallerinin dışında çalışıyormuş gibi başını sallarken buldu. Omuzları rahatlamış olsa da kadının gülümsemesi hâlâ zoraki gibiydi. Nadir onu çözemiyordu.

Kızın kendisini dans pistine götürmesini beklediğini fark ettiğinde kendi kendini uyardı. *Kendine gel, Nadir*. Elini uzattı ve kız da elini onunkine koydu. Adam kendi elini parmaklarının etrafına doladığında parmakları küçük ama sağlam geldi. Dokunduğunda içinden bir sarsıntı geçti ve kadın durup meraklı bir ifadeyle ona baktı. O da bunu hissetmiş miydi?

Bir an için ikisi de hareket etmedi.

"Gidelim mi?" Başını dans pistine doğru eğdi ve Nadir başıyla onayladı.

Merdivenlerden indiler ve kalabalığın ortasında yerlerini aldılar. Adam yavaşça elini kızın sırtına koydu, aynı kafa karıştırıcı his onu da altına çekmekle tehdit ediyordu. Kadın bir elini adamın omzuna koydu ve yavaşça dans etmeye başladılar, adımları zahmetsizce senkronize oluyordu.

Bakışlarını onunkilerden ayıramıyordu, odanın geri kalanı arka plana karışan bir gürültü ve ışık lekesi içinde eriyip gidiyordu. Ellерinin kenetlendiği yere baktı, alnındaki çizgiler çatallaştı.

"Çok güzel bir yüzük," dedi, bakışları bir kez daha üstlerindeki dev saate kaydı.

"Bir şeye mi geç kaldın?" diye sordu ve kızın yanakları pembeleşti.

"Hayır." Sinirli bir kahkaha attı. "Hayır, geç kalmadım."

Müziğin ritmine uyarak hareket etmeye devam ettiler, çiftler yanlarından geçip gitti ama o hiçbirini görmedi, tamamen ona odaklanmıştı.

"Aile yadigârı mı?" diye sordu yine yüzüğü göstererek. Nadir kaşlarını çattı, onun bu ilgisine şaşırılmıştı.

"Aurora'daki Violet Bölgesi'nden aldığım bir şey." Güzel yüz hatları şaşkınlığa dönüştü.

"Senin için değerli değil mi? Değerli bir yadigâr değil mi?"

Nadir başını salladı. "Hayır. Neden yüzüğümü bu kadar çok soruyorsun?" Hareket etmeyi bıraktı, ellerini bıraktı ve sanki bulaşıcı bir hastalık kapmış gibi geri çekildi. Maskesini çıkarıp ona baktı, karanlık bakışları öylesine nüfuz ediciydi ki Nadir birden dibi olmayan bir çukura düşüyormuş gibi rahatsız edici bir hisse kapıldı. Kadın titriyordu. Öfkeyle, ellerinin nasıl yumruk olduğunu ve dişlerinin nasıl sıkıldığını fark etti.

Birlikte.

"Bir şey mi yaptım?" diye sordu, ona doğru bir adım attı, her neyse düzeltmek istiyordu ve neden böyle hissettiğini incelememeyi seçti.

"Lor!" diye seslendi biri ve kız başını çevirdi. Atlas onlara doğru hışımla geliyordu, yüzündeki öfke alev alev yanıyordu. Gabriel aniden kalabalığın arasından belirdi, karşı yönden geliyordu. Kıza doğru hamle yaptı ama kız onun elinden kurtulup geri sıçradı.

"Beni kandırdın! O benim hedefim değil!" diye tısladı Gabriel'e. Gabriel iki uzun adım attı ve kızı omuzlarından kavradı. "Bırak beni, seni *pislik!*" Kız kendini Gabriel'in elinden kurtarmaya çalıştı ama gücü yetmedi.

Kral'ın muhafızlarından biriyle boy ölçüşebilirdi. Gabriel onu sırtı kendisine dönük olacak şekilde döndürdü, bir kolunu beline doladı ve diğer eliyle hâlâ omzunu kavrarken kız kendini kurtarmaya çalıştı.

Her şey bir anda oldu.

Nadir tam onun yerine müdahale etmeye hazırlanırken, omzundaki kumaş kayarak teninin pürüzsüz bir bölümünü ortaya çıkardı.

Kumaşın geri kayarak onu örtmesi sadece bir saniye sürmüştü ama Nadir bunu görmüştü.

Siyah dövme bir dairenin içine yerleştirilmiş üç dalgalı çizgiden oluşuyor.

Nostraza'ya atılmış olan her mahkûmun üzerine o eşsiz damga vurulmuştu.

Bölümİ rty-two

LOR

I Gabriel'in tutuşuna karşı gerildi. "Ne yapıyorsun lan sen?" Ona bağıyorum. "Neden bana yalan söyledin?"

İşte o zaman aynı anda birkaç şey olur. Atlas kalabalığın arasından fırladı, alev alev yanan gözlerinde öfke vardı. Beni kolumdan tutup kendisine doğru çekti.

Atlas Aurora Prensi'ni işaret ederek, "Onu buradan çıkarın," der ve etrafında birkaç muhafız belirir. "Şimdi."

"Neden?" diye sorar prens.

Atlas'ın sesi soğuk. "Aphelion'da hoş karşılanmıyorsun, Nadir. Seni bir daha krallığımda görürsem, gördüğüm yerde demir bir okla kalbinden vurulacaksın. Yeterince açık konuştum mu?"

"Bunu yapamazsın, seni kendini beğenmiş pislik." "Benim bölgemdesin. Kesinlikle yapabilirim."

İki Fae birbirlerine karşı meydan okuyor, onlardan düşmanlık yayılıyor. Bu dövüşte kim kazanır bilmiyorum ama şu anda onların arasında sıkışmış durumdayım ve işin o noktaya gelmemesini umuyorum. Prensın gözleri bana kayıyor, ifadesi okunamıyor, sonra geri çekilip ceketinin kollarını rahatça düzeltiyor, sanki Atlas'la dövüşmenin zamanını harcamaya değmeyeceğini ima eder gibi.

Nadir her taraftan kuşatılmış muhafızlara hırlıyor. "Köpeklerini geri çek Atlas. Ben kendim çıkarım." Prens benimle işinin bitmediğini ima eden bir bakış fırlatıyor, topuklarının üzerinde dönüyor ve uzaklaşıyor. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sanki göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Prens odadan çıkar çıkmaz Atlas beni bırakıp arkasını döndü. "Ne yaptın sen? Neden onunla dans ediyordun?" Öfkeden titriyor, gözleri alev alev yanıyor. Kollarımı öyle sıkı kavıyor ki derimi çimdikliyor.

"Atlas, canımı yakıyorsun."

"Neden onunla dans ediyordun?" diye kükrüyor ve ben irkiliyorum.

"Gabriel onun benim hedefim olduğunu söyledi," diyorum sesim titreyerek. Tüm oda sessizleşti ve herkes bize bakıyor. "Yüzüğünü almam gerektiğini söyledi."

Sonunda bırakıp Gabriel'e doğru dönerken Atlas'ın ifadesi kararıyor. "Ne yaptın sen?"

Gabriel'in duruşu düzelir, eli kılıcına gider. "Seni korumaya çalışıyordum, yemin ettiğim görevim gibi."

"Buna hakkınız yoktu!" diye kükrüyor Güneş Kralı, öyle yüksek sesle kükrüyor ki tüm salon sarsılıyor, kalabalıktan bir soluk korusu yayılıyor. O kadar nefes alıyor ki

Ağır ağır göğsü kabarıyor, bakışları beni bulduğunda gözleri vahşileşiyor. Arkamda toplanan herkesin aynı şeyi yaptığını hissederek geri çekiliyorum.

Atlas, "Bu mücadele sona erdi," diyor. "Herkes final turunda yarışacak." Konukların arasından bir dalgalanma daha geçiyor, bu seferki şaşkıındı ve Tesni, Halo ve Apricia'nın nereye düştüğünü merak ederek odaya bakıyorum. Hedeflerini kandırdılar mı? Artık bir önemi yok.

Atlas muhafızlarına seslenir. "Nadir'in gittiğinden emin olun ve Aurora'dan başka kimsenin Aphelion'a girmemesini sağlamak için ekstra güvenlik ayarlayın. Denemeler tamamlanana kadar her muhafız görev başında olacak. Yeterince açık olabildim mi?"

Gabriel bir adım atarak Atlas'ın emirlerini yerine getirmeye hazırlanıyor.

"Sen değil," diyor Atlas ona ve sonra Solana'yı ilk duruşmada ölmeden önce koruyan gardiyanı işaret ediyor. "Rhyle, sen Muhafız Yüzbaşılığına terfi ettin. Ben onunla ilgilenene kadar bu hainin zindana atılmasını sağla."

Atlas parmağıyla Gabriel'i işaret ediyor. Diğer gardiyanlar ona dokunmaktan çekindikleri belli olan temkinli bakışlar atıyor.

"Yap şunu!" Atlas kükrer ve Rhyle sonunda harekete geçerek başka bir gardiyana kendisine katılması için işaret verir. Her biri bir koluna girip onu dans pistinin kenarına kadar götürürken Gabriel direnmez. Basamakları çıkmadan önce Gabriel dönüp Atlas'a şöyle der: "Bunu senin için yapıyordum. Hata yapıyorsun."

"Çık dışarı," diye hırlıyor Atlas. Rhyle ve ikinci gardiyan Gabriel'i odadan çıkarır. "Parti sona erdi!" Atlas şok olmuş kalabalığa bağırıyor. Sonra bakışları yine beni buluyor, öfke çaresiz ve açlıkla dolu bir şeyle karışıyor.

Her şeye rağmen, o bakışın tenimde alevlenip ayak parmaklarıma kadar indiğini hissediyorum.

Elimi tuttu. "Lor. Benimle geliyorsun."

Bölümİ rty-three

Atlas beni, geçmemize izin vermek için yollarından çekilen parti misafirlerinin oluşturduğu boşluktan geçiriyor. Kapıya ulaştığımızda yavaşlamıyor, beni yanına sürüklüyor, sonra da eliyle belimi kavıyor. Kol.

Sonsuz koridorlardan geçerken hiçbir şey söylemiyorum ve onun uzun, öfkeli adımlarına ayak uydurmaya çalışıyorum. Bu akşamki olayları kafamda tekrar tekrar canlandırıyorum. Prens benim hedefim değildi ama yine de Gabriel beni ona gönderdi. Neden gönderdi? Gabriel prensin benim kim olduğumu bilmediğini ve bu şekilde kalmam gerektiğini söylemişti ama bunu ortaya çıkarmanın bir yolunu mu arıyordu? Ve ne amaçla? Belki de *bu* Gabriel'in benden kurtulma planıydı? Ama o zaman neden bana nereden geldiğim konusunda sessiz kalmamı söyledi?

Adımlarımız sessiz koridorlarda yankılanırken düşüncelerim bir döngüye giriyor. Sonunda Güneş Kralı amblemiyle süslenmiş devasa kapılara yaklaşıyoruz. Dışarıda iki muhafız duruyor, sırtları dik ve gözleri

Atlas kapıyı açıp beni içeri sokarken ileri atılıyor. Bana zarar vermiyor ama nazik de davranmıyor.

"Atlas, özür dilerim," diyorum, kime kızdığından emin değilim. Aurora Prensi'yle dans ettiğim için öfkeli görünüyordu ama Gabriel'in yalan söylemesi benim suçum değildi. "Bilmiyordum."

Sonunda bırakıyor ve odada volta atmaya başlıyor, gözleri ayaklarında ve eli çenesini ovuşturduktan sonra saçlarını karıştırıyor. "Ne hakkında konuştunuz?" diye soruyor, sonunda bana dönerek. "Ona ne söyledin?"

Ağzımı açıyorum ve başımı sallıyorum. "Yok bir şey. Yüzüğünü soruyordum."

"Yüzüğü mü?"

"Onu bana vermesi için ikna etmem gerektiğini düşündüm ama sonra bunun sadece satın aldığı bir biblo olduğunu ve onun için hiçbir şey ifade etmediğini söyledi ve..." Atlas gözlerinde yanan mavi alevle bana bakarken sözümü yarıda kesiyorum.

"Bu kadar mı?"

Sessizce başımı salladım. "Neredeyse tek kelime etmedi. Daha çok yüzüğü sorabilmek için onu dans etmeye ikna etmeye çalışıyordum. Yemin ederim." Neye yemin ettiğimi ya da söylediklerimle neden bu kadar ilgilendiğini bilmiyorum. "Ona Nostraza'dan olduğumu söylemedim. Gabriel, Aphelion'danmışım gibi davranmaya devam etmemi söyledi."

Atlas'ın kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "Öyle mi yaptı?"

"Evet." Fısıldıyorum, sesim yumuşak. Sonunda, omuzları düşerken ifadesindeki öfke azalmaya başlıyor.

"Bana doğruyu mu söylüyorsun? Ona **n e r e d e n** geldiğini söylemedin mi?"

"Ben yapmadım... ama tüm bunlar neyle ilgili?"

Atlas'ın tavrı o anda değişiyor, öfkenin yerini endişe alıyor. Dönüşüm o kadar ani ki gözümü kırpiştırıp bir adım geri çekiliyorum. Ama şimdi bana yaklaşıyor, yüzüme bakarken iri elleri omuzlarımda dolaşıyor. "Seni onunla dans ederken gördüğümde... Çok üzgünüm... Aklımı kaçırdım."

Beni kendine çekiyor, göğsüne bastırıyor ve dudaklarını başımın tepesine bastırırken kollarını sıkı bir kucaklamayla etrafıma sarıyor. "Sen benimsin," diye mırıldanıyor. "Benim olacaksın ve birlikte durdurulamaz olacağız." Sesi mesafeli, sanki bu kendi kendine defalarca okuduğu bir hikâyeymiş gibi.

Geri çekiliyorum ve ona bakıyorum. "Öyle miyiz? Bundan neden bu kadar eminsin?"

Başını ciddi bir şekilde sallıyor, elleri yüzümü kavrayacak şekilde uzanıyor, başparmağı yanağımdaki yara izini takip ediyor. "Çünkü bunu hissediyorum Lor. Birlikte olduğumuzda sen de bu çekimi hissediyor olmalısın?"

Yavaşça başımı sallıyorum çünkü bir şeyler hissediyorum. Ne zaman odada olsa bu Fae'ye çekiliyorum. O bir çiçek ve ben de nektar arayan bir arıyım. Daha önce *onun* mu yoksa İmparatorluk Fae'si olmanın bir etkisi mi olduğunu merak etmiştim.

Prensle dans ettiğim zamanı düşünüyorum. Bakışlarımız buluştuğunda, orada farklı bir çekim vardı. Atlas'ın yanında hissettiğim gibi değil, daha geniş ve daha derin bir şey. Bir kasırgada savrulmakla tek bir dalgaya karşı çırpınmak gibi. Ama bu çok saçma. İki dakikadan az dans ettik ve çoğu zaman sadece bana baktı. Neredeyse hiçbir şey söylemedi. Henüz İmparatorluk Fae'si değil, belki de Fae'lerle ilgili bir şeydir, ama son birkaç hafta içinde düzinelerce Fae'nin etrafında bulundum ve hiç böyle bir şey hissetmedim.

"Hissediyorum," diyorum çünkü bu bir yalan değil ama gerçekte ne anlama geldiğinden de emin değilim. Atlas o zaman gülümsüyor ve o çok alıştığım sıcaklık yeniden ortaya çıkıyor. Rahatlamış bir nefes üflüyor. "Seni korkuttuysam özür dilerim. Ben sadece... Seni kaybedemem."

Sesi coşkulu ve ben de ellerini kendi ellerimle kapatıp başımı sallıyorum. "Final turuna iki hafta kaldı ve kararı Ayna verecek," diyorum, bunu kazanmak zorunda olduğumdan her zamankinden daha emin bir şekilde.

"Doğru." Kaşları çatıldı. "İki hafta daha." Bakışları içe doğru kayıyor, kendi içine çekiliyor gibi görünüyor.

"Atlas mı?"

"Hiçbir şey. Evet, hiçbir şey. Yakında aramıza hiçbir şey giremeyecek Lor. Hiçbir şey," diye tekrarlıyor, sanki kendini ikna etmek istercesine ve sonra beni kendine çekiyor, ağzı ağzıma değiyor. Dokunuşunun sıcaklığının uzuvlarımda eridiğini hissediyorum hemen. Bana sarılma şeklini özlemişim ve onun etrafında olmanın bana havada süzülüyormuşum gibi hissettirmesini. Sanki başka bir hayattaymışım ve peri masallarının gerçek olduğu başka bir dünyadaymışım gibi.

Eliyle başımın arkasını kavırıyor ve bir iniltiyle öpüşmeyi derinleştirerek başını geriye atıyor. Dili ağzımın içinde gezinirken vücudumdaki tüyler diken diken oluyor.

"Sana ihtiyacım var," diyor. "Seni tatmaya ve sana dokunmaya ihtiyacım var." Beni tekrar öpüyor, bu seferki o kadar derin ve çılgınca ki nefes nefese kalıyorum. Kalçalarını benimkilere doğru sürerken elleriyle kıcımlı kavırıyor. "Düz yürüyemez hale gelene kadar seni becermek istiyorum," diye hırılıyor boğazımın kıvrımında, sonra da tenimi hafifçe ısırtıyor. Sikiinin sert uzunluğunu karnıma bastırduğında soluğum anlaşılmaz bir yanıt oluyor.

Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim, ama beni kötü cadının elinden kurtaran bir şövalye gibi kollarına alırken umursamakta zorlanıyorum.

debriyajlar. Hayatım boyunca çok fazla kitap okumadım ama en sevdiğim hep mutlu sonla biten ve yakışıklı kahramanları olan romanlardı ve şimdi bunun benim gerçekliğim olması imkânsız geliyor. Alnını benimkine yaklaştırıyor ve adımı fısıldıyor.

Sonra büyük dairesine doğru ilerliyoruz, geniş bir koridordan geçip sondaki bir dizi kapıya varıyoruz. Birini omuzlayıp açıyor ve saray gibi bir yatak odasına giriyoruz. Çok büyük, Nostraza'daki yemekhanenin en az iki katı büyüklüğünde. Bir duvar ay ışığının aydınlattığı denize bakan geniş pencerelerle kaplı. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük yatak, altın çarşaf ve yastıklarla kaplı başka bir duvara yaslanmış, ayrıca kat kat altın ve sarı ipekten bir gölgelik var. Diğer uçta ise kor halinde yanan devasa bir mermer şömine var.

Atlas kapıyı çarpıp beni ayağa kaldırmadan, beni döndürüp sırtımı duvara dayamadan, ağzı ve dili beni yutmaya başlamadan önce yaptığım değerlendirmenin tamamı bu kadar. Bu sefer ona dokunmamı engellemeyeceği çok açık ve ben de altın rengi ceketinin düğmelerini kopararak, ellerimin altında kilometrelerce uzanan o dalgalanan altın rengi teni hissetmek isteyerek bunun tadını çıkarma fırsatını değerlendiriyorum.

Boğazından çıkan kısık bir sesle gömleğini çekip çıkarmama yardım ediyor ve ardından gömleğini başının üzerine çekiyor. Önümde çıplak dururken derin bir nefes alıyorum; görkemli vücudunun hatları, eğimleri ve kıvrımları seyretmeye değer. O bir inilti çıkarırken ellerimi omuzlarının kabarıklığında, göğsünün ve karnının kıvrımlarında gezdiriyorum.

Atlas önce bileklerimi, sonra da ağzımı yakalayıp beni duvara yaslıyor ve kalçalarını benimkilere sürüyor. Elleri sırtımdan yukarı kayıyor ve elbisemin bağcıklarını çekmeye başlıyor. Kısa sürede bağları çözerek onları gevşetiyor ve ardından korsajı kalçalarıma doğru itiyor. Bir süre için

Bir an tereddüt ettim, bunu yapmalı mıyım diye düşündüm. Sanırım bunu istiyorum ama Atlas'ın benimle birlikte olmak istediğine dair iddialarına rağmen, bir parçam hâlâ bana duymak istediklerimi söyleyip söylemediğini merak ediyor. Aynı sözleri diğer haraçlar için de söylüyor olabilir. Beni kullanmaya çalışıyor olabilir. Belki de bunun bir önemi yoktur. Ne de olsa ben de onu kullanıyorum, çünkü Güneş Aynası'nın önünde durmam *gerekiyor*.

Sözleri gerçek gibi ve beni öpüşü de gerçek gibi. Hiç aşık olmadım, o yüzden nasıl bir his olduğunu bilmiyorum. Bunun aşk olduğunu sanmıyorum ama karasevda, şehvet ve tutku var. Şu anda belki de ihtiyacım olan tek şey bu.

"Lor," diyor, sesi sert. "Durma. Lütfen. Sana ihtiyacım var." Elbisemi aşağı itiyor, beni sadece iç çamaşırlarımla bırakıyor. Bakışları üzerimde geziniyor, beni bir avcı gibi süzüyor ve kanım ısınıyor, kalçalarımın arasında sıcaklık birikiyor.

Beni tekrar öpmek için eğildiğinde, iri elleri beni kaldırıp beline dolamadan önce bacaklarımın arkasına doğru kayarken gözleri vahşileşiyor ve nefes alış veriş daha da zorlaşıyor. Bir inilti ile kalın, sert uzunluğunu ağrıyan merkezime doğru öğütüyor.

"Atlas," diyorum, boğuk kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Belki de durmalıyız. Denemeler bitene kadar beklememiz gerektiğini söylemiştin." Ağzı benimde, boğazımda ve köprücük kemiğimde geziniyor ve bir yanım neden onu durdurmaya çalıştığımı merak ediyor.

Atlas sinirli bir nefes vererek bana doğru çöküyor.

"Haklısın," diyor yüzümü ellerinin arasına alarak. "Özür dilerim. Kendimi kaptırmıştım."

"Emin misin?" Nasıl başa çıkacağını bilmeyen bir erkeğe "hayır" demenin sonuçlarını çok iyi anladığım için tereddütle soruyorum

Reddedildi.

"Evet, elbette sorun değil." Gözleri yumuşar. "Bu geceki davranışım için özür dilerim. Ben böyle biri değilim. Sona çok yaklaştık ve seni kendim olarak görmek istiyorum. Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin yolumuza çıkmasını istemiyorum."

Tuttuğum gergin nefesi bırakıyorum, kollarımı ona doluyorum ve yukarı bakıyorum. "Teşekkür ederim. Ve ben seninim... eğer Güneş Aynası beni seçerse."

"Olacak," diyor, sanki bir k l yığınına d n şecekmişim gibi elini sıkarak. "Olacak."

Bakışları benimkilerle buluşuyor, gözleri mavi alevlerle dolu. Yüzü kızarmış, saçları vahşi ve hiç bu kadar güzel görünmemişti. Eğer ayna beni seçerse, o zaman tüm Ouranos'taki en şanslı kadın olabilirim.

"Yine de gece kalacak mısın? Sadece yanımda uyu."

Hevesle başımı salladım. " ok isterim."

Elimi tutuyor ve beni yatağa götürüyor, ben içeri kaymadan önce örtüleri geri çekiyor. Kıyafetlerinin geri kalanını çıkarıp sadece i  çamaşırını bırakıyor ve yanıma oturup sıcak bedenini benimkinin etrafına sarıyor.

Elleri kalçamda ve sırtımda kayarak omurgamda lezzetli bir ürperti yaratıyor.

"Lor," diyor usulca. "Lor, sen inanılmazsın." Ağzını boğazımın kıvrımına götürüp derimi emdikten sonra ağzıma doğru ilerliyor ve beni derinden öpüyor. Alnı benimkine dokunarak, "Senin yanındayken çok şey hissediyorum" diyor.

"Ah, Atlas," diye cevap veriyorum, o anda utangaç ve kendimden emin değilmişim gibi hissediyorum. Daha önce hiç kimse benimle bu şekilde konuşmamıştı. Bu büyük ve ezici bir his ve tüm bunların sonsuza dek benim olmasını o kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum.

Bu gece, Atlas beni Denemeleri kazanabileceğime inandırıyor. Belki de

seilmeye deęer olduęumu dūřündürüyor. Gūneř Kralięesi olabileceęimi,
Tristan'ı ve

Willow'u Nostraza'dan çıkarmak ve üçümüzün kaderinde olmayan sonsuza dek mutlu bir hayat bulmak.

Hepsini istiyorum.

Aşk ve tutku istiyorum.

İntikamımı istiyorum.

Mahrum bırakıldığım sihri ve gücü istiyorum.

Sun Mirror'la karşılaştığımda ne yapacağını hâlâ bilmiyorum ama bunu öğrenebilmek için kazanmak zorundayım.

Atlas hâlâ beni öpüyor, omzuma, yanağıma ve köprücük kemiğime rastgele ısırıklar atıyor, elleri yanlarımdan yukarı ve kalçalarımdan aşağı kayıyor. "Çok güzelsin," diyor tekrar tekrar, ta ki ikimiz de yorgunluktan uzuvlarımız birbirine dolanmış bir halde uykuya dalana kadar.

Bölüm ThI rty-four

NADIR

Nadir'in ayakları çalışma odasının dışındaki balkona çarptı, duruşunu yukarı çekerken ışıldayan ışık kanatları ona doğru çekildi. Fırlatmak Kapıyı açarak içeri girdi ve doğruca odanın uzak tarafındaki bar arabasına yöneldi.

Bir sürahiyi çekip açtı, bir bardağı her zamankinin üç katı kadar doldurdu ve sonra kaldırıp içindekilerin tamamını boğazından aşağı fırlattı. Boşaldığında, bardağı öyle sert bir şekilde yere çarptı ki paramparça oldu, jilet gibi keskin parçalar her yöne uçtu.

"Siktir," diye homurdandı.

Bir bardak daha alıp bunu daha da yüksek bir yere doldururken dağınıklığa göz ucuyla bile bakmadı.

Buz köpeklerinin ikisi de yattıkları yerden kalkmış, kalın beyaz kuyrukları efendilerini görünce sallanmaya başlamıştı. Pembe dillerini oynatarak yanına gelip önüne oturdular.

Mael oturduğu kanepeden, bir bileğini dizinin üzerine çaprazlayarak, "İşler iyi gitti, anladığım kadarıyla," diye söylendi. Amya onun yanındaydı, bacaklarını altına doğru kıvrırmıştı.

"İkinizin de bir yerlerde kendi odalarınız yok mu?" Nadir eğilip önce Morana'ya sonra da Khione'ye bir an için dikkatini verirken sordu. "Neden hep buradasınız?"

Mael başını eğdi ve alaycı bir incinmişlik ifadesi takındı. "Beni yaraladınız, prensim. Biz olmasak ne yapardınız?"

"İşte orada." Nadir ayağa kalktı ve etrafında döndü. Mael ve Amya şimdi gözlerini kocaman açmış, kıpırdamadan oturuyorlardı.

"Öyle mi? Onu gördün mü?" Amya kıvrımlarını açıp öne doğru eğilerek sordu. Nadir büyük bir yudum daha aldı, burun delikleri genişledi ve ağzı birbirine yapıştı.

"Onu gördüm. Nostraza'nın işaretini gördüm. Atlas onu lanet Denemelerinde yarıştıyor."

Amya gözlerini kırptırdı. "Ne? Neden Nostraza'dan bir mahkûmu Denemeler'de yarıştırsın ki?"

Nadir odanın ortasına doğru hışımla yürüdü, büyüsü heyecanla alevlendi ve onu çevreleyen yanardöner bir aura oluştururken kontrol altına alınmayı reddetti. Zihni dönüp dururken karanlık halı boyunca ilerledi.

Kızla karşılaşmasını Amya ve Mael'e ayrıntılı olarak anlattı. Kızın onu nasıl dansa kaldırdığını. Hayır, sonunda razı olana kadar yalvardı. Kızın kendisini nasıl biraz dengesiz hissettirdiğine dair bilgiyi kendine sakladı, bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi.

"Sürekli yüzüğümü soruyordu," dedi.

"Yüzüğünü mü? Neden?"

"Bilmiyorum." İçkisinden derin bir yudum daha aldı, kanını ısıtan ve kafasını rahatlatan içkinin etkisi nihayet işe yaramıştı.

"Sonra Atlas beni onunla görünce çılgına döndü. Onu benden kopardı ve sonra Aphelion'dan ayrılmamı emretti ve benim ya da Aurora'dan herhangi birinin bir daha geri dönmesini yasakladı."

Mael alaycı bir kahkaha attı. "Rion'a onu Güneş Kralı'nın sarayından men ettirdiğini söylediğinde duvardaki sinek olmak için. Cyan ve Cedar'ın da aynısını yapacağını tahmin ediyorum."

Nadir arkadaşına soğuk bir bakış fırlattı. "Çok yardımcı oldun Mael."

Mael omuz silkti ve ellerini başının arkasına koydu. "Kıtasal bir olaya neden olmadan tek bir partiye bile katılamayan ben değilim."

Nadir yeniden volta atmaya başladı. "Onunla dans ediyordum.

Başka bir şey değil." "O zaman neden bu kadar sinirlendi?" Amya sordu.

"Bilmiyorum ama belli ki onu çalmasının bir nedeni var. Onu İmparatorluk Fae'sine *yükseltmek* ve sonra da ona bağlanmak istemesinin bir nedeni var."

Nadir'in hafızası haftalar önce araştırmaya gittiği ve kokusunu aldığı kişinin en azından kısmen Gabriel olduğunu şimdi anladığı Kovuk'a geri döndü. Bunu hemen nasıl fark etmemişti? Onu görmeyeli yıllar olmuştu ve anıları çok derinlere gömülmüştü.

Ama Nadir, Gabriel'in onu tutuş şeklinin kasıtlı olduğundan emindi. Nostraza'dan herhangi bir kızın Aphelion'da olduğunu duymadığını söyledikten hemen sonra dövmenin görünmesi için elbisesinin kumaşını kaydırmıştı. Bu da ancak Atlas'ın Gabriel'in kökenleri hakkında kimseyle konuşmasını yasakladığı anlamına gelebilirdi. Gabriel'i bağlayan bağlar onu

Kralından gelen doğrudan bir emre itaatsizlik etmesi imkansızdı ama bu bağın etrafından dolaşmanın yolları vardı.

"Nadir," dedi Mael, Nadir'in adımlarını izlerken ayağa kalkarak. "Baban onun ortadan kaybolması konusunda sadece biraz endişeli görünüyordu. Neden bu konuyu bu kadar büyütüyorsun?"

Nadir kaşlarını çattı. "Eminim onu bilmemi hiç istememiştir ve bunu önemsizmiş gibi göstermek için böyle davranıyordur. Ya da belki de onun bir tehdit olmadığına inanacak kadar kibirlidir. Belki de o bir tehdit değildir ve Atlas doğru olmayan bir şeye inanıyordur. *Ya da* Atlas kimsenin bilmediği bir şey biliyordur." Nadir'in bakışları mantosunun üzerinde duran, artık yaşlılıktan kararmış ve kurumuş olan tek kırmızı güle kaydı.

"Nadir," dedi Amya, sesindeki uyarıyla dikkatini çekerek. Kardeşine takıntılı olmaya başladığını ve kendini kaybettiğini hatırlatmak için kullandığı ses.

"Hayır." Nadir ona doğru döndü. "Ders vermeni istemiyorum. Bir şey vardı-" Durdu, ikisine de baktı ve sonra volta atmaya devam etti, bir ileri bir geri, bir ileri bir geri. Bardağından bir yudum daha aldı ama boş olduğunu gördü. Bardağa doğru homurdandı ve Mael onu hayal kırıklığı içinde duvara fırlatmaya fırsat bulamadan elinden kaptı.

Mael dikkatle, "Sana bir tane daha getireyim," dedi.

Nadir derin bir nefes aldı, Mael'i görmezden gelerek şömineye doğru yürüdü ve ellerini şöminenin üzerine koydu, gül bir kez daha düşüncelerine takıldı.

Arkasından gelip omzuna nazik bir el koyan Amya'nın varlığını hissetti. Onu omuz silkmedi.

"Bir şey oldu, ne oldu, Nadir? Ne oldu?"

Başını çevirdi, koyu renk gözleri mor ve kızıl renklerle parlıyordu. "Bilmiyorum. Sadece bir şeyler hissettim."

Amya'nın kaşları endişeyle çatılırken, yüzüne düşen bir tutam saça geçici olarak uzandı ve onu yüzünden uzaklaştırdı. "Sadece bir şey aramadığına emin misin?"

Nadir boğazının altından homurdandı. "Ne hissettiğimi biliyorum." "Ne hissettin?"

Bu konuda konuşmak istemedi. Bu işin özüne inmek istiyordu. Babasının ve şimdi de Atlas'ın ne sakladığını bilmek istiyordu.

"Hiçbir şey." Nadir doğruldu ve Mael'in kendisine uzattığı bardağı alarak döndü.

"Peki, ne yapmak istiyorsun?" Mael, belki de Nadir'i bundan vazgeçirmenin mümkün olmadığını sezerek sordu.

"Onu oradan çıkaracağız." Bir yudum aldı ve Amya ile Mael'in endişeli bakışlarını fark etti.

"Peki sonra ne olacak?" Mael sordu.

Nadir, "Onu buraya getirin ve ne sakladığını öğrenin," dedi.

"Ya hiçbir şey değilse?" Amya, Mael'in yanında durmak için hareket ederek sordu. "O zaman bir şey yok. Ondan kurtulur ve hayatımıza devam ederiz." "Ve sen de bunun peşini bırakacak mısın?" Amya sordu.

Nadir ona bir bakış fırlattı. "Bu işin peşini bırakacağım."

Amya bekledi ama adamın yüzündeki ifade başını sallayıp "Tamam. O zaman sana yardım edeceğiz."

Mael'e baktı ve Mael'in kaburgalarına dirsek atarken yüzünde şüpheli bir ifade vardı. "Doğru mu?"

Mael kaşlarını kaldırarak kardeşlerin arasına baktı. "Doğru. Elbette."

"Onunla bağ kurmasına izin veremeyiz," dedi Nadir. "Final turundan önce onu oradan çıkarmak için iki haftamız var."

"Neden ona bağlanamıyor?" Mael sordu.

"Çünkü her ne planlıyorsa onun Denemeleri kazanmasına bağlı olmalı. Yoksa neden onu yarışmaya götürsün ki?"

Amya dudaklarını büzdü, düşünceli görünüyordu. "Nostraza'dan gelen ölümlü bir tutsak bir Fae'nin sunamayacağı ne sunabilir ki?"

Nadir kafasındaki imkânsız düşünceleri tartarak kız kardeşine baktı.

Odadaki tüm hava çekilirken, "Bir önsezin var," diye fısıldadı.

"Belki." Nadir bir yudum daha alırken gözlerini ateşe dikti. "Ve eğer haklıysam, bu her şeyi değiştirebilir."

Bölüm Thirty-five

LOR

I Çok üşüyorum. Gözlerim kapalı ve bir rüzgar esintisi kıyafetlerimi delip geçerken titriyorum. Bir iniltiyle top gibi kıvrılıyorum.

kollarını bana doladı. Zemin sert, keskin bir şey kalçama, koluma ve omzuma batıyor ve sanki bir saçma yağmuruna tutuluyormuşum gibi hissettiriyor. Bir rüzgâr uğultusu var ve ben onun buz gibi esintisine karşı titriyorum.

Hatırladığım son şey Atlas'ın yatağında, onun sıcak bedeni etrafımdayken uykuya dalmak. Bu korkunç bir rüya. Yine de son derece gerçekçi. Bir başka kutup rüzgârı saldırısı dişlerimi gıcırdatıyor ve yer değiştiriyorum, ince tuniğimi ve tozluklarımı ısiran çakılların sert acısı. Bir şeyler kesinlikle doğru gelmiyor. Yavaşça gözlerimi açıyorum, göz kapaklarım çapalarla ağırlaşmış.

Önümde sadece beyaz ve grinin tonlarıyla boyanmış boş bir tuval beliriyor. Yanaklarım acıyor, soğuk rüzgar ısırgan otu gibi yakıyor, hareket etmeye çalışıyorum, yuvarlanıyorum ve kendimi yukarı itebilmek için bacağımı sallıyorum. Sağlam bir zemin bekliyordum ama havadan başka bir şeyle karşılaşmadım ve dik bir uçurumun kenarından yuvarlanmak üzere olduğumu anladığımda çığlık atarak altımdaki kayayı kavradım. Tekrar çığlık atıyorum ve sert ve sıcak bir şeye çarpmadan önce ellerimin üzerinde geri çekiliyorum. Başka bir bedene.

Üzerine tırmanırken tekrar çığlık atıyorum, eğimli yüzey beni kenara doğru sürüklemeye devam ederken dehşet kalbimi avuçlarında sıkıyor. Sonunda sırtım soğuk bir duvara çarpana kadar görüşüm beyaz bir bulanıklıktan başka bir şeyle dolmuyor.

Halo, Tesni ve Apricia uykularından uyanıyor ve her biri aynı korkunç manzarayla karşılaşılıyor. Bir dağın yamacına oyulmuş gibi görünen küçük bir mağaradayız. Sadece üç metre derinliğindeki mağaranın uzak ucu uçsuz bucaksız bir

Düş. Önümüzde daha fazla dağ yükseliyor, gri ve inanılmaz derecede yüksek, kar ve donla kaplı.

Halo nefesini tutuyor ve geri çekiliyor, soğuk taş zeminde sürünerek yanıma oturuyor, ellerimi sıcak tutmak için koltuk altlarıma sıkıştırıyorum. Burası buz gibi ve hepimizin üzerinde ince kahverengi tuniklerimiz, tozluklarımız ve yumuşak kahverengi botlarımızdan başka bir şey yok. Rahatlar ama bu ısıricı soğuğa karşı hiçbir koruma sağlamıyorlar.

"Neredeyiz biz?" Halo dişleri takırdayarak soruyor.

Konuşamayacak kadar donmuş bir halde başımı sallıyorum. Tesni yerde sürünerek diğer tarafıma yerleşiyor, o da tepeden tırnağa titriyor. "Bir sonraki deneme bu mu?" diye soruyor, ellerine üfleyip birbirine sürterek.

Halo başını sallıyor, koyu renk bukleleri dalgalanıyor. "İki hafta daha yok. Balo dün geceydi... değil mi?"

Birbirimize ihtiyatlı bir bakış attık. "Dün gece uyurken de bunu mu giyiyordun?" Tesni bize soruyor ve nerede ve nasıl uyuduğumu düşündüğümde yanaklarımın ısındığını hissediyorum. Atlas'ın ateşli öpücükleriyle şişen dudaklarıma dokunarak olanların bir rüya olmadığını doğruluyorum. İki hafta önce olması da mümkün değildi. Uzanıp buz gibi metal madalyonu tenime yaslandığı yerde buluyorum ve onu bir can simidi gibi kavriyorum.

"Hayır," diye cevaplıyor Halo. "Geceliğimin içindeydim."

Apricia her zamanki küçümseyici tavrıyla üçümüzü izliyor ve mağaranın kenarına yaslanıyor.

"Neden buraya gelmiyorsun?" diye sordum. "Birbirimizi sıcak tutmaya çalışırız." Alay ediyor ve aptal saçlarını aptal omzunun üzerinden geçirip tek manzaramız olan boş beyaz-gri manzaraya bakıyor. "Sen bilirsin." Gözlerimi deviriyorum.

"Dün gece kral üçüncü duruşmaya son verdi," diyor Halo, sanki kendine hatırlatmaya çalışıyormuş gibi. Bana bir bakış attı. "Ne oldu? Aurora Prensi'yle dans etmene neden bu kadar sinirlendi?"

Tereddüt ediyorum, buna nasıl cevap vereceğimden tam olarak emin değilim. "Bilmiyorum." Sonra, balo salonundan ayrıldıktan sonra beni nereye götürdüğünü sormalarını engellemek için konuşmaya devam ediyorum. "Ve hepimiz uyuyakaldık ve burada mı uyandık? Farklı kıyafetlerle mi?"

Tesni yavaşça ellerinin ve dizlerinin üzerine kalkarak, "Bu dördüncü meydan okuma *olmalı*," diyor. Küçük mağaramızın kenarına yaklaşıyor ve kenardan bakmak için yüzüstü yatıyor. Kendim de görmek isteyerek, dikkatli hareketler yaptığımdan emin olarak onu takip ediyorum. Soğuk hava kenarda buzdan bir kabuk oluşturmuş ve burayı daha da tehlikeli hale getirmiş.

Karnımın üzerinde kayarak ilerliyorum, zeminin eğiminin baş döndürücü etkisi beni dişlerini emen bir iblis gibi öne doğru savuruyor. Burada ayakta durmak imkansız olurdu. Ona katıldığımda Tesni hâlâ aşağıya bakıyordu. Taştan, kardan ve nerede bittiğini göremediğim sonsuz bir düşüşten başka bir şey yok. Kesinlikle boku yemiş durumdayız.

Tesni'ye bakıyorum, kara gözleri endişe dolu.

"Ne yapmamız gerekiyor?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. Burası mağaranın arkasından daha soğuk, bu yüzden biraz uzaklaşıp Halo'nun yanındaki yerime dönüyorum. Kolumu onunkiyle birleştirip bedenlerimizi birbirine bastırarak bir parça sıcaklık elde etmeye çalışıyoruz.

"Yüksekten hoşlanmıyorum," diyor, sesi tahta gibi ve kahverengi teni kül rengi.

"Kenardan uzak durun." Gereksiz bir uyarı ama yine de bir şeyler söyleme ihtiyacı duyarak seslendiriyorum. Tesni diğer tarafıma geçti ve kolunu ikinci koluma doladı.

Apricia sonunda, "Yiyecek ya da su yok," diyor. "Buradan bir an önce çıkmamızı istiyor olmalılar." Bunu öyle bir güvenle söylüyor ki neredeyse ona inanacağım.

"Neden? Bundan önce güvenliğimiz konusunda çok dikkatli davrandıkları için mi?" Tersliyorum. Her nasılsa, her mücadeleden zar zor bir sıyrıkla çıkmayı başardı. Bunda Atlas'ın parmağı var mı diye düşünmeden edemiyorum.

Apricia sanki kraliçeymiş gibi kara kaşlarını çatıyor ve ben hayatımda hiç kimseyi bu kadar tokatlamak istememiştim. Onu görmezden gelmek için elimden geleni yaparak mağaranın duvarlarını inceliyor, kayalarda ne yapmak için burada olduğumuzu ima eden bir çeşitlilik arıyorum. "Duvarları inceleyelim mi? Belki bir mandal ya da gizli bir şey vardır."

Tesni ve Halo bakışlarımı takip ediyor, yüzlerinde soru işaretleri var.

"Elbette," diyor Tesni, kolumu bırakıp çömeliyor ve ellerini arkamızdaki duvara bastırıyor. Yavaşça duvara dokunuyor, kollarını uzatabildiği kadar uzatıyor ama ayağa kalkmadan daha fazlasını hissedemiyor. Tereddüt ediyor ve ben onun çıkmazını anlıyorum.

"Bekle," diyorum ve engebeli zeminde dengesini sağlamasına yardımcı olmak için bacaklarının arkasına geçip oturuyorum. Başını sallıyor ve sonra boyunu uzatarak başının üzerine uzanıyor. Mağara yüksek değil ve Tesni benden birkaç santim daha uzun, yani tepeye ulaşabilir.

Mağarada ilerlerken ince kahverengi elleri yavaşça her yeri keşfediyor, Halo ve ben düşmemesi için bariyer görevi görmeye devam ediyoruz.

"Yardım edebilirsin, biliyorsun," diyorum karşı duvarın dibinde oturmuş, sanki eğlenmek için buradaymışız gibi bizi izleyen Apricia'ya. Tesni ve Halo da ona ters ters bakarken o sadece omuz silkiyor. Bıkkın bir ses çıkardım

Aramaya devam etmeden önce nefes alalım. Tesni duvarları test ederken, ben de bir şeyler bulmayı umarak zemine bakıyorum. Bir merdiven mi? Belki de bir tuzak kapısı? Taşa vurmaya devam ederken ürperiyorum.

Mağarayı keşfetmenin ne kadar sürdüğünden emin değilim ama işimiz bittiğinde gökyüzü kararmış oluyor. Görünüşe göre geceyi burada geçireceğiz.

"Isınmak için bir araya toplanmalıyız," diyorum. "Kimin dışarıda uyuyacağını sırayla belirleyebiliriz."

Apricia itiraz etmek için ağzını açtığı anda ona ters ters bakıyorum. "Aptallık etme," diyorum. "Eğer yapmazsan, soğuktan öleceksin. Asla korkma. Kimse senin ne kadar üstün olduğunu bir an bile unutmayacak."

Gözlerini kısıyor ama sonra isteksizce sürünüyor, sivri burnunu bir şekilde havada tutuyor. Teni solgun, elleri kırmızı ve çiğ. Tesni'yle benim aramdaki boşluğa kayıyor, yan yatıyor ve hepimiz olabildiğince birbirimize sokuluyoruz. Zemin sert ve pürüzlü ve hava o kadar soğuk ki her bıçak gibi esen rüzgârı giysilerimin arasından hissedebiliyorum. Bu berbat bir şey.

Kısa aralıklarla uyuklarken gece yavaşça geçiyor, aslında uyuyamıyorum. Sonunda bir anlığına dalmış olmalıyım çünkü gökyüzü aydınlanmaya başlıyor ve yeni bir günü karşılıyor. Yutkunuyorum, boğazım kuruyor ve midem homurdanarak ağrıyor. Açlık eskiden bana nefes almak kadar tanıdık bir duyguydu ama haftalarca süren zengin, çökmekte olan yiyecekler bu anıların en keskin köşelerini yumuşattı. Şimdi bu anılar, kaybetmek üzere olduğum her şeyi bana bir kez daha hatırlatarak, keskin bir netlikle bana geri dönüyorlar.

"Açlıktan ölüyorum," diye sızlanıyor Apricia. "Bize yemek veremezler miydi?"

Bir şey mi?"

Gözlerimi kırıştıtarak doğruluyorum ve mağaranın ağzından dışarı bakıyorum. Hava biraz daha sıcak, bu da bir lütuf ve o zaman hafifçe

yağmur yağdığını fark ediyorum. Sürünerek

Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ilerleyip elimi uzatıyorum ve suyun elimin ortasındaki küçük kuyuya dolmasına izin veriyorum. Suyu içime çekerek avucumu yalıyor, suyun tatlı ve taze tadının tadını çıkarıyorum. Tıpkı Hollow'da geçirdiğim o gecelerde olduğu gibi, yağmur bir kez daha şüpheli kurtarıcım oluyor. Şu anda hangi seçeneğin daha kötü olduğundan emin değilim.

Diğer üç Fae hareketlerimi taklit ediyor, emebildikleri kadar su emiyorlar.

Onlar içerken, dördümüzün ne yapacağını merak ederek ıssız alana bakıyorum. Kaçışımız için hayati bir ipucunu kaçırıyor olmalıyız.

Gözümün ucuna bir şey takılıyor; gözden kaçması kolay olacak kadar küçük bir ışık parıltısı, ama baktıkça kar ve kayalardan oluşan boş zeminde daha da belirginleşiyor. Bir yanıp bir sönüyor, işaret bayrağı sallayan bir yıldız gibi parlıyor ve sonra sönüyor.

"Şunu görüyor musun?" Uzakları işaret ederek soruyorum. "Neyi?" Tesni gözlerini kısarak soruyor.

Işığı aramak için alanı tekrar tarıyorum ama yok. Birkaç saniye daha bekledikten sonra başımı sallıyorum. "Boş ver. Bir şey gördüğümü sandım."

Yağmur damlalarını yudumlamaya devam ediyoruz, ta ki yağmur durup bizi şimdilik terk edene kadar. Rüzgâr yeniden şiddetleniyor ve bizi sık mağaranın arka tarafına, birbirimize sokulmuş bir kitle haline getiriyor. Apricia bile bize katılıyor, saçlarının uçları dondan beyaza dönüyor.

"Ne yapacağız?" Halo soruyor, gözleri kapalı ve yanakları ıslak, nefesi buğulu hava pufları halinde buğulanıyor. "Bizden ne istiyorlar?"

Görmediğimiz bir numara, bir bulmaca var. Bizi burada ölüme terk etmiş olamazlar... ama sonra midem bir gümbürtüyle ayaklarımın dibine düşüyor.

donmuş parmak uçlarıma doğru titreşiyor. Mag'in kaymasını ve bir önceki Güneş Kraliçesi Denemelerinin nasıl kısa kesildiğini düşünüyorum. O zaman ne olduğu hakkında hiçbir zaman cevap alamadım. Şimdi bu konuyu açmanın zamanı olmadığına karar veriyorum.

Atlas aynı şeyi ikinci kez yapmış olabilir mi? Bizi burada ölüme mi terk etti? Ama kazanacağımdan ve onun kraliçesi olacağımdan çok emin görünüyordu. Yine de bunların hiçbirine güvenebileceğimden emin değilim.

Bir gün ve gece daha çıkıntıda titreyerek mağarayı tekrar tekrar araştırıyor, işe yarar bir şeyler bulmayı umuyoruz. Ancak mağara, sakladığı sırları inatla saklayan geçirimsiz boş taştan başka bir şey değil.

Yine gün ışığı, hava puslu bir gri, o kadar yoğun ki sanki pamuk dolması gibi toplayabilirmişim gibi geliyor. Önüme bakıyorum, manzaranın değişmesini diliyorum. Beyaz ve gri renkleri bir daha göremezsem, çok erken olacak.

Sinirlerim kırılgan ve donmuş durumda, daha fazla baskı altında kırılabilir ve ağlamamak için kendime söz veriyorum. Eğer başlarsam, asla duramayabilirim. Kazanmaya çok yaklaştım. Sonunda istediğim her şeyi elde etmeye çok yakındım ve şimdi donmuş bir göldeki buz bukleleri gibi parmaklarımdan arasından kayıp gidiyor.

Halo yerde kıpırdamadan yatıyor, sadece dudakları fısıltıyla dua ediyor. Güven verici bir eli sırtında gezdirmek için uzanıyorum, ama o bunu kabul etmiyor. Tesni ve Apricia'nın durumu da daha iyi değil; ikisi de çok az konuşuyor ve gözlerini zar zor açabiliyorlar.

Aphelion'a geldiğimden beri ilk defa onlara acıyorum. Bu zavallı Fae'ler bu tür bir acıyı hiç yaşamadılar. Bunun için yaratılmamışlar. Belki de Nostraza beni çivi gibi sert ve çizilmez bıraktığı için minnettar olmalıyım, ama bunun tek anlamı muhtemelen hayatta kalan son kişi olacağım ve burada tek başıma acı çekeceğim.

Bir şey görüş alanımın köşesine takılıyor ve dün fark ettiğim aynı ışık parıltısını görüyorum. Parıldıyor, bu sefer daha parlak. Daha net ve daha belirgin.

O zaman Atlas'ın birlikte yediğimiz ilk akşam yemeğinde bana sihrini gösterdiği geceyi hatırlıyorum. Yarattığı sahte okyanus benzer parlaklık noktalarıyla beneklenmişti. Gözlerimi kırıştırıyorum, her şey yerli yerine oturuyor.

"Bu bir illüzyon," diyorum ve Apricia ile Tesni yorgun başlarını kaldırıp şaşkınlıkla bana bakıyorlar. "Bu gerçek değil. Bu Atlas'ın büyüü."

Ayağa kalkmak için kendimi zorlayarak kenara doğru dikkatli adımlar atıyorum, rüzgar beni sarsıyor ve dengemi bozmakla tehdit ediyor. Aşağıya baktığımda, baş döndürücü düşüşün etkisiyle başım sallanırken hızla geri çekiliyorum.

Haklı olduğuma eminim ama yine de her şey çok gerçekçi geliyor.

"Bir illüzyon mu?" Apricia alay ediyor, benimle aynı fikirde olmama ihtiyacı sayesinde neşesinin bir kısmı geri dönüyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Görebiliyor musun?" Parıltıyı işaret ediyorum ve artık daha fazla noktanın görülebildiğine dikkat çekiyorum. Atlas'ın yarattığı yanlış görüş sayesinde bugün daha parlaklar. Belki de bunu bilerek yaptı çünkü kendi başımıza çözemiyorduk. "İşte. Bakın. Bu gerçek değil."

"Bunu nasıl bilebilirsin ki?" Apricia kollarını kavuşturarak soruyor. Atlas'ın bana ne gösterdiğini anlatıyorum. İlk başta bana inanmadıklarını söyleyebilirim ve Apricia'nın Atlas'ın ona benzer bir gösteri yaptığına dair hiçbir şey söylemediği gerçeğini gözden kaçırmıyorum. Giderek umutsuzluğa kapılsam da bu hâlâ bir yarışma ve az önce bize bir can simidi uzatıldı.

"Peki, ne yapacağız?" Tesni kollarını dizlerine dolayarak soruyor. Ona bakıyorum ve cevabımın kimsenin hoşuna gitmeyeceğini bildiğimden dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

"Atlarız."

"Ne?" Apricia haykırır, şimdi kesinlikle daha kendindedir. "Saçmalama. Öleceğiz."

"Yapmayacağız. Bu bir sınav. Yapmamız gereken şey bu." Sesime tam olarak hissetmediğim bir güven aşıyorum.

"Ya yanılıyorsan?"

Omuz silkerek Apricia'ya, "O zaman sanırım öleceğiz. Her iki durumda da burada uzun süre hayatta kalamayız."

Sanki benimle aynı fikirdeymiş gibi, rüzgâr öyle şiddetli esiyor ki, göğsümün ortasına çarpan bir el gibi beni geriye itiyor. Halo yerdeki pozisyonundan sıyrıldı ve temkinli bir şekilde beni izliyor. Ona doğru uzanıyorum.

"Benimle gel."

"Lor," diye fısıldıyor.

"Bilmiyorum." "Güven bana."

Bakışlarımız buluştu. Burada olmak istemiyordu. Bu Denemelerin dışında olmak istiyordu ve ben nedenini anlamadan onu durdurdum. Düşmesine izin verseydim, olmak istediği yerde, Marici'nin yanında sıcak ve güvende olacaktı.

Hayır, kendime hatırlatıyorum. O atlayışı geçemezdi. Çukurdaki canavar için kemik ve parçalanmış etten başka bir şey olmazdı. Burada sıkışıp kaldı ve kazanmak istemese de, hayatta kalması için ona ihtiyacım var.

"Kaybedecek neyimiz var?" Şimdi hepsine yalvararak soruyorum.

Bir başka rüzgâr uğultusu alaycı melodisiyle bize şarkı söylüyor, burada kalmamız için bizi cesaretlendiriyor, ama yine de tereddüt ediyor.

"Hadi," diyorum tekrar, elinden tutup ayağa kaldırıyorum. "Burada daha fazla kalamayız yoksa kesinlikle öleceğiz." Herkesin endişeli yüzünü tarıyorum.

"Geliyor musun?" Apricia'ya soruyorum.

Saçını savuruyor ve ben de üzerine yürüyüp saçıyla onu asmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüye direniyorum. "Şaka yapıyor olmalısın. O uçurumdan atlamayacağım." Tesni'nin kararsız bakışları ben ve Apricia arasında gidip geliyor, belli ki hangimize katıldığımızdan emin değil.

"Tamam. Önce ben gideceğim."

Halo elini benimkinden çekip göğsüne bastırıyor, gözleri korkudan çılgına dönmüş. "Bunu yapmak istemiyorum."

"Tamam, atlayacağım. G ö r e c e k s i n i z . İllüzyonun içinden geçeceğim. Güvenli olduğunu gördüğünüzde takip edebilirsiniz."

Başını sallıyor ama bana hâlâ inanmadığını söyleyebilirim. Siktir, umarım haklıyım.

Ama burada başka bir şey yok ve tek seçeneğimiz bu. Eğer bizi burada ölüme terk ettilerse, ben de bu işi bitirebilirim. En azından bu, sonunda daha az acı verecek.

Bu son düşünceyi kendime saklıyorum.

Haklı olmak zorundayım ve eğer haklı değilsem... umalım ki haklı olayım.

Hiç işe yaramayan derin bir nefes alarak mağaranın arka tarafında duruyorum, sırtım duvara dayalı. Madalyonumu tutarak cesaretimi topluyorum ve hayatımda bir kez olsun beni dinlediğini umarak Zerra'ya dua ediyorum.

Belki de her zaman kendi iyiliğim için fazla umursamaz oldum. Belki de bunu daha fazla düşünmeliyim. Bu benim "*şimdi düşün sonra hareket et*" tabutumun meşhur çivisi olabilir. Ama artık önümüzde başka seçenek yok.

"İşte hiçbir şey olmuyor," diyorum, üç çift göz umut ve korku karışımıyla beni izliyor.

Ve sonra, kenara doğru koşup hiçbir şeye atlamadan önce kendime daha fazla düşünme lüksü tanımıyorum.

Bölümİ rty-s xI

I Düşüyorum. Midem boğazımda düğümleniyor ve o kadar hızlı düşüyorum ki sadece yanımdan geçip giden taş, kar, beyaz ve gri lekelerini görüyorum. Devam ederken saçlarım gözlerime, ağızma ve kulaklarıma dolanıyor.

düşüyor.

Yanılmışım.

İllüzyondan geçmeliydim ama bu düşüş çok ama *çok* gerçek. Az önce kendi ölümümü mühürledim. Daha hızlı ve daha hızlı düşmeye devam ederken boğazımdan bir çığlık kopuyor, rüzgar kıyafetlerimi parçalıyor ve gözlerim sulanıyor, yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. Gölün dibine batan bir taş gibiyim. Kanatları kırılmış bir kuşum. Cennetten kovulmuş meydan okuyan bir meleğim.

Ama sonra hava değişiyor, sıcaklık kabarıyor ve sert ama esnek bir yüzeye çarpmadan önce beni sarıyor, durana kadar uçtan uca yuvarlanıyorum.

Sırt üstü uzanmış, masmavi gökyüzüne gözlerimi kırpıştırarak dünyanın dönmeyi bırakmasını bekliyorum. Göğsüm sık nefes alış verişlerimle çırpınıyor, dehşet hala damarlarıma adrenalin pompalıyor.

Kıpırdamadan durarak, çevremdeki yeni seslerin ve hislerin içime işlemesine izin veriyorum. Hava sıcak ve nemli. Kuş cıvıltıları ve yapraklar arasında hışırdayan bir esintinin kusursuz telaşı var. Kollarımı iki yanıma uzattığımda, yumuşak çimlerin avuçlarımı gıdıkladığını hissediyorum. Ve güneş, o görkemli güneş, erimiş bir hazzın karşılayıcı ışınlarıyla parlıyor. El ve ayak parmaklarım çözülürken yanıyor, bu vızıltı hem acı hem de mutluluk veriyor. Günlerdir ilk kez, donun ısırmacı kısıtlaması olmadan eklemlerimi oynatıyorum.

Buraya kadar. Buradan asla ayrılmayacağım ya da hareket etmeyeceğim. Sonunda öldüm mü? Bu, Gabriel beni Hollow'dan aldıktan sonra Güneş Sarayı'nda uyandığım güne çok benziyor.

Midem acı verici bir kıvrımla gurulduyor, bu da hala hayatta olmam gerektiğini ve bunun mücadelenin bir sonraki ayağı olduğunu gösteriyor.

İsteksizce kendimi zorlayarak ayağa kalkıyorum ve etrafıma bakıyorum. Hepsi zümrüt yeşili yapraklarla kaplı ve küçük sarı çiçeklerle kaplı, yüksek, özenle kesilmiş çitlerle çevrili çimenli bir açıklıktayım. Açıklığı elma çiçekleri fişkırان, gövdeleri geniş ve kökleri yaşlılıktan kalınlaşmış büyük ağaçlar süslüyor. Hâlâ güneş ışığının saldırısına karşı gözlerimi kırpıştırarak, bunun Atlas tarafından yaratılan bir başka sahte gerçeklik olduğunu doğrulayan işaret parıltılarını arıyorum.

Ama esen rüzgârda bir hanımeli kokusu dikkatimi çekiyor. Tatlı ve lezzetli bir koku ve ormandaki küçük bir evin sıcak, rahat mutfağında bir taburenin üzerinde durup tatlı çörekler için hamur yoğurmaya yardım ettiğim ve onları fırına hazırladığım uzun zamandır gömülü olan bir anıyı gıdıklıyor.

Etrafımda dönerek önümdeki anlaşılmaz manzaraya bakıyorum.

Uzun, devasa bir masanın    tarafı uzun çitlerle çevrili ve üzeri yiyeceklerle kaplı. Mücevher taşları kadar parlak ve renkli tatlılarla kaplı yüksek tatlı katları var. Kremalı soslar içinde tavuk tepsileri. Kristal s rahilerde canlı pembe meyve suları ve altın tabaklara yığılmış kalın nemli meyve dilimleri.

Hemen ayağa kalkıp ziyafete ko uyorum, günlerdir  alıntı yağmur damlalarından başka bir şey tüketmeyen midem acı içinde itiraz ediyor.

Ziyafetin önünde duruyorum, nereden ba layaca ımı bilemiyorum. Mükemmellik gibi görünüyor. Buna g venmemem gerektiğini biliyorum. Bir denemenin ortasındayız ve bu bir test olmalı, ama çok a ım ve kesinlikle bizi zehirlemezler?

Kendi sa lı ımla alay ediyorum. Tabii ki yaparlar.

Bir an sonra bir  ı lık duyuyorum ve arkamı d nd    mde Apricia'nın pantolonu yanıyormu  gibi masaya atladığını görüyorum. Tesni ve Halo da hemen arkamdaydı, gözleri inanamamaktan b y m   t . Apricia vızıldayarak yanımdan geçiyor ve ya ları ve suları damlayan dev bir hindi bacağına doğru ilerliyor. Ben "Bekle! Güvenli olup olmadığını bilmiyorsun." diye ba ırırken onu havaya kaldırıyor ve dişlerini gösteriyor.

Ama  a ırtıcı olmayan bir şekilde, beni umursamıyor ve ikinci lokmasını koparıyor, diğer eli uzun bir çikolatalı pastanın ortasına dalıyor. Bir parça koparıp suratına tıkı tırıyor.

Bir şeylerin ters gittiğine dair işaretler ararken, onu büyüteç altındaki bir numune gibi inceliyorum. Zehir ne kadar hızlı etki eder? A zı hemen k p recek mi yoksa bir ilmikle gerilmiş gibi yavaş bir ölüm m  olacak?

Tesni de masaya oturmuş, beyaz peynir parçalarını ve tereya ına bulanmış  stakoz kuyruğunu mideye indiriyor. Halo ve ben bakı tık ve sonra,

İyi göründüğüne karar verince ikimiz de teklife yaklaşıyoruz.

Tedbiri elden bırakarak kabarık bir somun ekmeği ısıyorum, kabuğu kirli tuniğimin ön tarafına dağılıyor. Sonra buz parçalarıyla dolu dev bir bardak limonatayı mideye indiriyorum. Bir ikincisine uzanmadan önce kavrulmuş boğazım neredeyse rahatlayarak çatlıyor. Ağzıma bir parça biftek tıktırıp düşünceli bir şekilde çiğniyorum, bir kulağım çevremizde. Belki de bu, illüzyonu çözmenin bir ödülüdür. Yine de bu çok kolay görünüyor.

Birkaç ısıruk daha aldım. Fıstık ezmeli bir kare. Bir dilim vanilyalı kek. Bir parça haşlanmış tavuk. Ve su. İçebildiğim kadar su. O kadar güzel ki mest olmuş bir şekilde inliyorum. Yemeğe o kadar dalmışım ki, ne kadar sıcak olduğumun farkına varacak zamanım bile olmadı. Hava o kadar yoğun ki tuniğim vücuduma yapışıyor, saçlarım alnıma yapışıyor.

Aç bir balinanın tepesinde mahsur kalmışız gibi yer gümbürdediğinde, ahududulu ortası dilimde patlayan çıtır bir böreği ağzıma tıktırıyorum. Tabii ki bu gerçek olamayacak kadar güzeldi. O zaman çitlerdeki kırılmaları fark ediyorum, durduğumuz yerden uzağa giden tüneller oluşturuyorlar. Sarsıntıya neyin sebep olduğunu ve hangi yönden geldiğini anlamaya çalışarak yemeyi bırakıyorum.

Diğerleri de bunu fark etmiş, gözleri açıklığın bir köşesinden diğerine kayıyor ama hiçbir şey görünmüyor.

"Bu da ne?" Halo soruyor, sesi titriyor. Korkunç bir şey bizim için geliyor. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum.

Görüş alanımın çevresindeki bir hareket gözüme takılıyor ve dönerek çitlerin arasından kaçan bir figürün arkasını yakalıyorum. Araştırmaya mecbur kalarak labirentin girişine yöneliyorum ve karanlık, yapraklı koridora bakarak duruyorum. Figür artık görünmüyor ve önümde bir

Hiçbir şeyin olmadığı boş bir alan. Diğer haraçlara dönüp baktığımda, hepsinin dikkatli ifadelerle beni izlediğini görüyorum.

"Oraya girme," diyor Halo, sesi yumuşak.

Başka seçeneğim olmadığını anlayarak başımı sallıyorum.

"Yapmak zorundayız. Bu bir meydan okuma." Bir adım daha atıyorum, uzun çitlerin gölgeleri üzerime düşüyor, hava serinliyor. Başka bir hareket dikkatimi çekiyor. Şimdi tünelin uzak ucunda biri duruyor, yüz hatları mesafeden gizlenmiş. İçeriye doğru yürüyorum, Halo'nun panik içindeki bağırışları beni takip ediyor ve geri dönmem için yalvarıyor.

Ama yapamam.

Bu son mücadele ve istediğim her şeyi elde etmeye çok yakınım. Bunca yıldan sonra tacımı ve sihrimi almaya çok yakınım. Tristan ve Willow'u geri almaya çok yakınım. Aurora Kralı'ndan intikamımı almaya *çok yakınım*.

Hızımı artırarak yavaş bir koşuya başlıyorum, alnımdan terler boşalmaya başladı bile. Kuru ve soğuk rüzgârın yerini öyle bir sıcaklık almış ki ağzımın damağına yapışıyor. Nefes aldığımda, tuğladan bir duvardan nefes almaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum, ama bunun geleceğimin ipinde ilerlemem gereken yol olduğunu bilerek devam ediyorum.

Yapraklı koridor ben koştukça uzuyor gibi görünüyor, ama sonunda bekleyen figüre yetişiyorum. Bu mesafeden erkek olduğu anlaşılıyor. Uzun boylu ve zayıf, siyah saçları var. Belirsiz renkte bir tunik giyiyor. Gri ya da kahverengi olabilir. Gözlerimin beni aldatıp aldatmadığını merak ederek gözlerimi kısıyorum. Aldatıyor olamaz. Zihnim bana oyun oynuyor.

Figür bir köşeyi dönüyor ve yaprakların arasında kayboluyor. Onu kaybetmek istemediğimden, hızımı artırıp düşündüğüm noktaya doğru koşuyorum.

ortadan kayboldu. Sirtına bir anlık bir bakış daha atıyorum ve sonra tekrar koşmaya başlıyorum.

Koşeleri dönüp dar patikalardan aşağı iniyoruz, ta ki ben ne yöne gittiğimi anlayamayacak kadar dönene kadar. Tek görebildiğim her yöne uzanan yeşil duvarlar ve tepemde mavi bir gökyüzü şeridi. Nefes almak için bir an durup diğeri Haraçların nereye gittiğini merak ederek dinliyorum. şimdi denesem bile onlara geri dönüş yolunu bulamam.

Yapraklardaki bir hışırtı dikkatimi çekiyor ve tekrar havalanarak köşeyi dönüp ortasında taş bir çeşme olan küçük bir avluya giriyorum. Çeşmenin karşı tarafında peşinde olduğum adam duruyor.

Kalbim duruyor ve nefesim ciğeriilerimde parçalanıyor, dizlerim altımdan eriyor.

Tristan.

"Tris?" Fısıldıyorum, sesimin çatlaklarından umut süzölüyor. Bakışlarımız buluşuyor ve dünya kendi ekseninde dönüyor. Onun burada ne işi var? Gözlerimde yaşlar birikiyor. Hayatımda hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi gördüğüme bu kadar sevinmemiştim. Ama neden orada durmuş bana bakıyor? Bir şeyler ters geliyor. Gözleri doğru bakmıyor. Uzak ve kırılmışlar ve sanki beni görmüyormuş gibi hissediyorum. "Tristan?" Bir adım ileri atıp ona doğru uzandım. "İyi misin?"

Bana cevap vermeden topuğunun üzerinde dönerek açıklıktan dışarı fırlıyor ve bir kez daha labirentin karanlığında kayboluyor. "Tristan!" Az önce kaybolduğı yere doğru koşuyorum ama ondan hiçbir iz bulamıyorum. "Geri dön, Tristan!" O kadar yüksek sesle bağıriyorum ki sesim çatlıyor, umutsuzluk aşındırıcı damlalar halinde akıyor. "Lütfen! Geri dön!"

Koşuyorum. Ne yöne gittiğini bilmiyorum ama koşuyorum. Adını tekrar tekrar haykırarak, bir iz bulma umuduyla her açıklığa ve patikaya bakıyorum.

Sırtımda ve şakaklarımda ter birikiyor, nem beni yapışkan bir baloncuğun içine hapsediyor. Alnımı silmek için kolumu kullanmak işe yaramıyor ve derimin altında kaynayan kanı soğutmak için hiçbir şey yapmıyor. Hâlâ kardeşimi ararken, bir an daha görebilmek için umutsuzca çırpınıyorum.

Bir an sonra uçarak yumuşak çimlerin üzerine iniyorum, dizlerim ve ellerim pürüzlü tanelere çarpıyor. Hareket edemeyecek kadar bitkin bir halde, bir iniltiyle yuvarlanıp doğrulmadan önce birkaç derin nefes alıyorum. Dizlerim ve avuçlarım yeşile boyanmıştı. O zaman bana neyin çelme taktığını fark ediyorum.

Bir kılıç.

Yolda parıldayan gümüş bir kılıç uzanıyor. Altın kabzası ve ucunda kristal berraklığında tek bir mücevheri olan basit ama zarif bir kılıç. Onu buraya kimin bıraktığını merak ederek etrafıma bakıyorum ama yalnız gibiyim. Tek ses, yapraklar arasında hareket eden bir esintinin hafif hışırtısı. Kılıcı elime alıp sağlamlığını test ediyorum. Bir yanım fazladan bir koruma katmanına sahip olduğum için mutlu ama diğer yanım labirentin bana bunu neden hediye ettiğini merak ediyor. Bu sadece ona ihtiyacım olacağı anlamına gelebilir.

Bir çığlık dikkatimi çekiyor ve kaynağını takip etmeye çalışarak tekrar koşmaya başlıyorum. Ama sesi Tristan'ınkine benzemiyordu. Daha tiz ve kalbim göğsümde umutlu bir sıçrama yapıyor. Belki de Willow'dur. Ama çığlık atıyor, o yüzden belki de ne dilediğime dikkat etmeliyim. Bir elimi terden sıırılsıklam olmuş yüzüme sürüyorum, kafamı yarmakla tehdit eden bu çelişkili düşünceler yumağı kafamı karıştırıyor.

"Willow?" Bağırıyorum. "Sen misin?" Çığlıklar acı dolu iniltilere dönüşmüştü ve çitin hemen ötesinden geliyor gibiydiler. "Willow," diye tekrar tekrar bağırarak onu var etmeye çalışıyorum.

Diğer taraftaki Willow değil, Halo'dur. Yerde diz çökmüş, yüzü bir cesedin göğsüne gömülmüş. Acı dolu hıçkırıkları

Tutunduğu bedenini Marici olduğunu fark ettiğimde havaya uğuyorum. Soluk sarı elbisesinin önünde kan lekeleri vardı, teni hayalet gibi beyazdı.

Elimdeki kılıcı bırakıp dizlerimin üzerine ęöküyorum ve kollarımı Halo'ya doluyorum.

"O gitti," diye inliyor Halo, sesi alęak ve ağlamaklı, elleri karnına yapışmış. "Ona ne yaptılar?" Cevabı biliyormuşum gibi bana bakıyor, ben de başımı sallıyorum.

"Bilmiyorum, ęok üzgünüm Halo." Marici'nin ölü mavi gözleri gökyüzüne bakıyor ve ben uzanıp göz kapaklarını nazikęe kapatıyorum, teni dokunulduğunda nemli.

"Artık bunu yapmak istemiyorum," diyor Halo. "Bunu hiç istemedim. ıkmak istiyorum."

Başını kaldırıp ęıęlık atıyor. "Beni duyuyor musunuz? Kraliçe olmak istemiyorum! Bunu hiç istemedim! Bu yarışma barbarca! Hepiniz hayvansınız!" Ayağa kalkıyor, yumrukları iki yanında, tuniği ve yanağı kan içinde. Çenesini gökyüzüne doğru kaldırarak, "Beni buradan çıkarın!" diye bağırıyor.

"Halo!" Kollarımı ona dolayarak ayağa fırladım. "Sakin ol."

Tutuşuma karşı mücadele ediyor, gözyaşları yanaklarından süzölüyor, yumrukları göğsümü dövüyor. "Hayır! ıkmak istiyorum! Öldürün beni! Beni kilitleyin! Umurumda değil! Güneş Kralı'na bir an bile hizmet etmeyeceğim! O bir canavar!"

ığlık atıyor, ellerini başının iki yanında kenetliyor ve sonra aniden sessizleşiyor, göğsü hırıltılı soluklarla inip kalkıyor. Tekrar kollarımı ona doluyorum, ona tutunacak bir şey vermeye çalışıyorum. Yüzünü boynuma yaslıyor, ılık gözyaşları boğazımdan aşığı süzülen ter damlalarına karışıyor.

"Neden gitmeme izin vermiyorlar?" Tuniğimi boğuluyormuş gibi kavırıyor ve ben de tam olarak böyle hissetmesi gerektiğine karar veriyorum.

"Bilmiyorum," diye fısıldıyorum saçlarını düzelterek. "Bilmiyorum."

Beni buraya, bu güzel aydınlık ve altın ışıklı yerde bir onur için yarışmaya getirdiler. Nostraza'dan çok farklı görünüyordu, ama Halo bana sarılırken ve Marici'nin parçalanmış bedeni ayaklarımın dibinde yatarken, bunun da bir yanılsama olduğunu anladım. Aphelion'un kenar mahallelerindenmişim gibi davrandılar. İnanan birinin neler başarabileceğinin bir örneği olarak gösterdiler beni. Yeterince çok çalışırlarsa. Ama birkaç gece önce altından yapılmış bir yatakta uyurken Umbra neden var olmak zorundaydı ki? Aphelion da Nostraza'dan farklı değil. Etraf altın nehirleriyle yaldızlanmış olabilir ama burası da bir hapisane.

Ama pes edemem. Böyle bir lüksüm yok ve hâlâ kazanmam gerekiyor. Bu tür bir özgürlüğe kavuşma şansım o kadar yakın ki tadını alabiliyorum.

Eğer kraliçe olursam, her şey farklı olacak.

Halo bana doğru sessizce hıçkırırken yapraklardan bir hışırtı geliyor ve bunun Tristan olup olmadığını merak ediyorum, kanım donarak yavaşlıyor. Ya Marici'ye yaptıkları şey onun da başına gelirse? Bizi tamamen yok etmeye mi çalışıyorlar?

Onu bulmak zorundayım. Neden benden kaçtı? Ama tereddüt ediyorum. Halo'yu da yalnız bırakamam.

Açıklığın uzak tarafındaki yapraklar tekrar hışırdıyor ve bir figür dışarı çıkıyor.

Görüşüm alev alıyor ve göğsüm taşlarla doluyor.

Willow.

Bölüm I kırk yedi

Willow'un kahverengi gözleri belirsizlikle açılmış, korku gözlerinin derinliklerine yansımış. Bu bakışı, kendi kalp atışlarımı bildiğim gibi biliyorum. O güzel

Aphelion'da geçirdiğim her huzursuz gecede gördüğüm yüz. Olduğum yerde donup kaldım, hareket etmeye korkuyorum, onun da kaçacağından endişeleniyorum.

"Willow," diye fısıldıyorum, adı beyaz bir teslim bayrağı gibi havada asılı duruyor. Halo başını omzumdan kaldırıyor, ikimiz de sonunda anladığımızda bakışlarımız çarpışıyor. Hayatımızdaki en önemli insanları, hepsini tehlikeye atma niyetiyle bir araya getirmişler. Marici çoktan yenik düştü ve Tesni ile Apricia'nın labirentin içinde neyle karşı karşıya olduklarını merak ediyorum.

Willow sanki burada değilmişim gibi bana bakıyor. Tristan'ın gözlerindeki aynı tuhaf bakışı da hatırlıyorum. Bunlar da mı yanılsama? Bir hayalet onun özünü bu şekilde ele geçirmeyi başarabilir mi? Ama Atlas onlara gerçekten zarar vermek niyetindeyse, bu riski göze alamam.

"Willow," diyorum daha yüksek sesle ama etrafına bakarken tepki vermiyor, gözleri büyüyor. Birdenbire, açıklıktan hızla geçip çitlerin arasına dalıyor. "Willow!"

Onun peşinden gitmeliyim. Onu korumak zorundayım. Bu her zaman benim işim oldu.

Yerde bıraktığım kılıca bakıyorum. "Git,"

diyor Halo. "Peşinden git."

"Seni burada bırakamam."

Halo dizlerinin üzerine çökerek Marici'nin vücudunu kendi vücuduyla kaplıyor. "Burada işim bitti. Onlar gelip beni bulana kadar hareket etmeyeceğim." Yukarı bakıyor. "Sevdiklerini kurtar ve sonra bu şeyi kazan, böylece Aphelion kraliçesi olarak Apricia ile kalmasın. Bunu yapmalısın Lor. Son Haraç olduğunu biliyorum ama buraya kadar geldin ve artık tarihi ve tüm bu krallığı değiştirmenin zamanı geldi."

"Emin misin?" Gözlerim Willow'un kaçtığı yeri arıyor, gittikçe uzaklaştığını biliyorum. Halo, Marici'nin üzerine eğiliyor ve kılıcı kabzasından tutup bana uzatıyor.

"Git. Şimdi. Lütfen. Onun ölümünün boşuna olmasına izin verme."

Sert bir baş hareketiyle Willow'un izini takip ederek hızla uzaklaşıyorum. Tabii ki onu kaybettim, bu yüzden kol ve bacaklarımdaki titremeyi görmezden gelerek ve mide bulandırıcı bir sersemlik dalgasını bastırarak koşmaya devam ediyorum. Günlerdir neredeyse hiç yemek yemedim ve labirentin girişindeki kısa ziyafet saatler önceymiş gibi geliyor. Ayakta kalmamın tek sebebinin Gabriel'in geçtiğimiz haftalarda bana zorla yaptırdığı antrenmanlar olduğuna eminim. Yine de neden zahmet ettiğinden hâlâ emin değilim.

"Tristan!" Onu cisimlenmeye zorlayacağını umarak sesleniyorum. "Willow!" İşe yaramıyor ama yine de denemeye devam ediyorum, beni labirentin derinliklerine sürükleyen her hışırtıyı ve yankılanan ayak seslerini

takip ederken dakikaların sayısını unutuyorum. Aynı zamanda, bu labirentin kurallarını çözmeye çalışıyorum.

meydan okuma. Sevdiklerimizi kurtarmak mı? Neden bu sefer ne yapacağımız söylenmedi? Ve neden tarihi öne çektiler?

Koşmaya devam ederken, hırıltının ardından gelen inleme sesleriyle yavaşlıyorum. Başka bir sınavla karşı karşıya olduğumu bildiğim için rotamı değiştirip seslere doğru yöneliyorum. Kendimi çıkmaz gibi görünen bir sokağın ağzında buluyorum, her yanım yeşilliklerle çevrili, öylesine büyümüş ki tepemde sarmaşıklardan ve yapraklardan bir gölgelik oluşmuş.

Tesni koyu tenli, uzun gümüş rengi saçları örgülü genç bir kızın bedenini koruyor. Histerik bir şekilde ağlıyor, tombul gözyaşları yuvarlak yanaklarından aşağı süzülüyor. Hızlı bir değerlendirme bana bunun Tesni'nin küçük kız kardeşi ya da en azından sevdiği biri olması gerektiğini söylüyor.

Karşılarında, boylarının en az iki katı yüksekliğinde, koyu renk kürkle kaplı bir yaratık var. Kambur sırtı ve iğne gibi keskin dişlerle dolu burnuyla kurt ve ayı karışımı bir yaratığa benziyor. Arka ayakları üzerinde duran yaratığın kolları ağaç gövdesi kalınlığında ve ağzından çıkan hırıltı o kadar alçaktan geliyor ki ayaklarımın altındaki zemin titriyor.

"Uzak dur onlardan!" Titreyen kılıcımı havaya kaldırarak bağıriyorum, kabzası terli tutuşumda kayganlaşıyor. Kıyafetlerim üzerime yapışmış, hareket etmemi zorlaştırıyor, attığım her adım sanki çimentoyla kaplanmışım gibi ağırlaşıyor.

"Lor, hayır!" Tesni, gözlerini şimdi dev başını bana çeviren canavardan ayırmadan söylüyor. Dipsiz kuyulara benzeyen karanlık gözleriyle, avının herhangi bir tehdit oluşturmadığını bilen bir yırtıcının kendinden emin parıltısıyla bana odaklanıyor. Bu kuduz bir canavar değil. İfadesinde bir zeka ve kurnazlık var. Yaklaştığımda sanki kalın bir dilim kızarmış bifteğin üzerine dökülmek üzere olan sosmuşum gibi keyifle parlıyor.

"Kaçın!" Tesni ve kız kardeşine bağıriyorum. "Çıkın buradan."

Yine de emrim boşuna, çünkü çıkmaz bir sokakta duruyoruz ve gidebilecekleri hiçbir yer yok. Tek umutları benim bu canavarı uzaklaştırmam.

"Gelin beni alın!" Ayaklarımın üzerinde dans ederek bağıryorum. "Seni koca, çirkin canavar. Saç ve kaslardan başka bir şey değilsin, değil mi? Kafesinden çıkmaya kim izin verdi? Köpek gibi dört ayak üstünde olman gerekmiyor mu?"

Canavar, az önce hakarete uğrayıp uğramadığına karar vermeye çalışıyormuş gibi bakışlarını daraltıyor.

"Gel ve yakala beni," diye hırlıyorum, dönüyorum ve ters yöne doğru fırlıyorum. Son hızla koşarak çitlerin arasından geçiyorum ve omzumun üzerinden bir bakış atıyorum. Yemi yuttu ve dar tünelden aşağıya doğru, o büyüklükte bir şeyin hak ettiğinden daha hızlı bir şekilde ilerliyor. Korku adımlarımı dengesizleştiriyor, bileklerim ve dizlerim sertleşiyor ve umarım onu atlatacak kadar uzun süre dayanabilirim. Tesni ve kız kardeşinin bu fırsatı değerlendirip buradan mümkün olduğunca uzaklaşmaları için dua ediyorum.

Kollarım ve bacaklarım pompalanırken, canavarın hala beni takip ettiğinden emin olmak için arkamı kontrol ediyorum, o zaman beni şaşırtıyor ve başka bir patikaya doğru ilerleyerek ayrılıyor. *Kahretsin.* Dikkatini neyin çektiğini merak ederek kayarak duruyorum. Willow mu yoksa Tristan mı? Bu düşünce beni teşvik ediyor, bulacağım şeyden korkuyorum.

Virajlarda canavarı kovalıyorum. Ama o benden daha hızlı ve göğsüm sıkıştıkça ve bacaklarım ağırlaştıkça, sanki bileklerime örs bağlanmış gibi uzaklaşıyor. Sonunda onu gözden kaybediyorum, ama çok büyük ve vücudu dar tünellere sığmıyor, bu yüzden yaprakların hışırtısını takip ederek labirentin içinden onu izlemeye çalışıyorum.

Ve sonra daha fazla çığlık geliyor.

Gözlerim dökülmemiş yaşlarla yanıyor, alnımda basınç oluşuyor.
Bu şimdiye kadarki en kötü meydan okuma. *Bizden ne istiyorlar?*

Bir dönüş daha yapıyorum, sonra bir dönüş daha, sonra alçak çiçek kutularıyla dolu, rengârenk açan ve alçak bir taş çitle çevrili başka bir avluya rastlıyorum. Tesni ve kız kardeşi yine karşımda ve hayal kırıklığım mideme doğru inen kaya gibi sert bir topağa dönüşüyor. Canavar, titreyen ve birbirlerine tutunan iki Fae'yi köşeye sıkıştırdığı yerde pirzolarını yalarken boğazımdan bir hıçkırık yükseliyor.

"Onları rahat bırakın!" Tekrar deniyorum. "Hadi, seni aşırı büyümüş it. Buraya gel ve bir kemik al." Kocaman omzunun üzerinden bakıyor ve bu sefer sırtıttığına yemin edebilirim, bana yine benim saçmalıklarına kanmayacağını söylüyor. Daha kolay bir av için burada kalıyor.

Ben tepki veremediğim devasa bir kolunu savuruyor ve Tesni'nin kız kardeşini belinden yakalayarak devasa bir pençenin içine hapsediyor. "Kyri!" Tesni çığlık atarak Kyri'nin kolunu tutuyor ve onu geri çekmeye çalışıyor. Ama canavar yüz kat daha güçlüdür ve kızı Tesni'nin pençesinden kolayca çekip çıkarır, bir gülün yaprağını koparır gibi kolaylıkla koparır. Kyri o kadar yüksek sesle çığlık atıyor ki kulaklarım zonkluyor. Canavar geri adım atıp onu omzunun üzerinden çekerken kısa bacakları çırpınıyor ve tekmeliyor.

"Hayır!" Çığlık atarak canavara doğru hamle yapıyorum ve kılıcımı savurarak bacağının arkasında derin bir kesik açıyorum. Kan kıpkırmızı akıyor, kürkünü ıslatıyor ve canavar kükreyerek dişlerinden tükürükler saçarak bana doğru dönüyor. Diğer elini savurarak beni karnımdan yakalıyor ve açıklığa doğru uçuruyor.

Bir yığın halinde yere yığılmadan önce taş çitlerden birine çarptığımda kolumdan ve başımdan acı fişkırıyor. İnleyip yuvarlanırken kan görüşümü lekeliyor. Kıpkırmızı bir perdenin arkasından bakarken Tesni'nin hâlâ kız kardeşine ulaşmaya çalıştığını görüyorum, canavar onunla oynuyor, girip çıkıyor, burnundan gürleyen bir tür kıs kıs gülüyor.

Yavaşça kendimi yukarı itiyorum, burkulan omzum protesto çığlıkları atıyor. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüğümde, bıçak gibi bir acı merkezimi delip geçiyor. Acının şiddetiyle öğürüyorum, safra boğazımdan yukarı tırmanıyor. Aşağı baktığımda, tuniğimin kanla kayganlaştığını görüyorum; dört uzun kesik kumaşı ve derimi kesmiş. Kan, kızıl bir pus halinde içimden fışkırıyor ve bayılmamak için kendimi zor tutarak çömelmiş pozisyonumda sallanıyorum.

Canavar kükreyerek dikkatimi Tesni'nin hâlâ kız kardeşini kurtarmaya çalıştığı yere çekiyor.

"Onu yere bırak," diye zayıfça bağıriyorum ama faydası yok. Canavar başını eğip son bir bakışla beni delip geçiyor. Sonra dönüp uzaklaşıyor, Tesni'nin avazı çıktığı kadar bağırın sesi eşliğinde çitlerin arasında eriyor. Canavarı takip ediyor, beni yere yığıldığım, nefes nefese kaldığım ve gücümü toplamaya çalıştığım yerde bırakıyor. Burada işim bitmedi. Willow ve Tristan'ı bulmalıyım, eğer çoktan ölmedilerse.

Gözlerimi kırıştıtırırken zaman akıp gidiyor, bilincimin berraklaşmasını istiyorum. Sonra nazik ellerin bana dokunduğunu hissediyorum ve kumaşın yırtılma sesini duyuyorum. Tesni tuniğinin bir parçasını göbeğime sarıyor, yüzünden sümük ve gözyaşı damlıyor.

"Kız kardeşin," diye fısıldadım.

"Gitti," diye cevap veriyor Tesni, kalan koluyla burnunu silerken sesi titriyor. "Canavar çok hızlıydı. O gitti. Onu kaybettim." Sesi son iki kelimede parçalanırken, kalbinin göğsünde parçalanışını duyar gibi oluyorum. Kollarımdan birini yırtıyor ve beni derme çatma bandajlarla sarmaya devam ediyor.

"Kesikler derin görünmüyor," diyor. "Sanırım kafanı çarpmış olabilirsin." Şakağıma hafifçe dokunuyor ve irkiliyorum. Bu yüzden mi tutarlı bir düşünce oluşturmıyorum?

"Lor!" diye bağılıyor uzaktan biri ve beni uçurumun kenarından döndürmesi için ihtiyacım olan şey de bu. "Lor!"

"Willow?" Yavaşça doğruluyorum, dünya baş aşağı dönüyor ve acı gövdeyi sarıyor.

"Lor!" diye tekrar bağılıyor ses ve bu sefer aklımda hiçbir şüphe yok.

Tesni'nin kolunu kavradım.

"Onu bulmak zorundayım."

Tesni başını sallıyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. "Belki de senin için çok geç değildir."

Canavar beni fırlattığında uçup giden kılıcı bana uzatıyor ve elimi sıkıyor. "Onları bul Lor. Onları koru. Sanırım oyun bu."

"Lor!"

Başımı sallıyorum, kanımda acımasız bir kararlılık kaynaşıyor. Önemli olan tek şey bu. Yarışmayı unut. İntikamımı unut. Önemli olan tek şey Tristan ve Willow. Eğer onlara bir şey olursa, bunların hiçbir anlamı kalmaz.

Bir adım atıyorum, ağrım karnıma doğru ilerliyor ama damarlarımda akan cesaretle nefes alıyorum. Bunu görmezden gelebilirim. Hayatımın yarısını ıstırapın kıyısında yaşayarak geçirdim. Neredeyse beni ezecek kadar derin bir azaba saplandım. Acı, uzun yıllar boyunca varlığımın katı köşelerini tanımladı ve bu tür anılar, onları kaç kez temizlemeye çalışsam da asla solmayacak.

Acı bildiğim bir dildir. Binlerce kez yazdığım bir senaryo. Sadece Tristan ve Willow'u bulma ihtiyacıma odaklanarak yürümeye devam ediyorum, Willow tekrar adımı söylediğinde hızımı artırıyorum. "Geliyorum," diye bağılıyorum. "Geliyorum!" Ona bir şey olmasına izin veremem. Yaralarımın izin verdiği kadar hızlı adımlarla sesine doğru dönüyorum, yeşillikler gözümün önünden geçiyor.

Etrafım yemyeşil tünellerle çevrili, köşelere dağılıp kardeşime yetişmeye çalışıyorum ve onu kaybetmemek için Zerra'ya dua ediyorum. Bir başka uzun koridora döndüğümde, sonu karanlığa uzanıyor ve uzakta bir figür hareket ediyor.

Koyu renk saçlar ve zayıf bir beden, üzerinde gri bir tunik var, o kadar yırtık pırtık ki eskiden olduğu renk sadece hatıra olarak kalmış. Daha hızlı koşuyorum, yan tarafımdaki yaralar zonkluyor, bandajlarım kırmızıya dönüyor. O kadar hızlı koşuyor ki sanki bir şey onu kovalıyor. Bir yandan da etrafımı kolaçan etmeye çalışıyorum, her an bir saldırı olacaktı gibi. Hiçbir şeye güvenmiyorum.

"Willow!" Dinlemeyeceğini bile bile bağıriyorum.

Ama sonra yavaşlıyor ve sanki sesimi duymak istemiş gibi omzunun üzerinden bakıyor. "Willow!" Adını aramızdaki boşluğa bir bomba gibi fırlatıyorum ve bizi ayıran engel her neyse onu aşmayı umuyorum.

Yine de durmuyor, ileri dönüyor ve tekrar hızlanıyor.

"Willow." İşte o zaman sonunda çatlıyorum, ruhum yarıyor ve parçalara ayrılıyor. Umutsuzca onun peşinden koşarken, uzun zamandır gömülü olan gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyor. Ölürsen hiçbir şeyin önemi kalmayacak. Onu kurtaramazsam bunların hiçbirinin önemi kalmayacak. İkimiz de koşuyoruz, aramızdaki mesafe hiç değişmiyor. Neden durmuyor?

"Willow! Lütfen dur." Zayıflıyorum, bandajlarım kan sızdırıyor, şakağım zonkluyor, boğazım kuruyor ve mideme kramplar giriyor. "Willow. Bana geri dön."

Ben yavaş yavaş ona yaklaşırken koşuyoruz da koşuyoruz. Aramızdaki mesafe kapanıyor ve ben onun adını haykırıyorum ama o hala dönmüyor. Önünde, hiçbir şeyin ortasında duran kemerli ahşap bir kapı belirliyor. Ne bir duvar ne de bir bina var, sadece her yöne doğru tünel açan yeşil çitler var.

Willow, Yeraltı Dünyası'nın Efendisi onu kovalıyormuş gibi koşmaya devam ediyor. Tökezleyerek ona ayak uydurmaya çalışıyorum. Sonra gizemli kapıya ulaşıyor, kapıyı açıyor ve çarparak kapatmadan önce içinde kayboluyor.

"Willow!" Onu kaybettim. Momentum beni sert yüzeye doğru itiyor, kolu çevirmeden önce omzum yüzeye çarpıyor. Kilitli. Açılması için bağırarak ona vuruyorum. Kılıcımı kullanarak tahtaya vurup kırmaya çalışıyorum. "Bırakın gireyim! Willow! Bırak gireyim!"

Tuzlu gözyaşlarımın tadına bakarak etrafında dönüyorum. Her iki tarafta da aynı görünüyor; sadece hiçbir şeye açılan bir kapı.

Tüm vücudumu kullanarak, omzumu ve midemi parçalayan acıya karşı öğürerek ona doğru hamle yapıyorum. Kapıya tekrar tekrar çarparken zar zor kendime geliyorum.

Birdenbire, altımda kaldı ve patlayarak açıldı. İçine dalıyorum, ayağım takılıyor ve yüzüstü yere düşüyorum, acı beni parçalara ayırırken pürüzsüz bir yüzeye çarpıyorum.

Gözlerim kapalı, nefes nefese acının dinmesini bekliyorum, bayılmamak için kendimi zor tutuyorum ki aniden gök gürültüsünü andıran bir alkış kopuyor, yüzlerce sesin tezahüratıyla senkronize oluyor, çığlıklar ve haykırıışlar havaya yükseliyor ve beni dolu gibi şişliyor.

Kafa karışıklığı, tam ve mutlak kafa karışıklığı gözlerimi açmaya zorluyor. Göz kapaklarım birbirine yapışıyor, kan, ter ve gözyaşıyla birleşiyor. Sisinden altın mermerler ve masmavi bir gökyüzüne açılan cam tavan beni karşılıyor. Başımı kaldırıyorum. Taht odasında yatıyorum ve Atlas güzel yüzünde ışıltılı bir gülümsemeyle başımda duruyor.

Bölüm ThI rty-e ghtI

H çömeliyor ve nazık bir elini başıma koyarak artık iğrenç olan saçlarımdan bir tutamı düzeltiyor. "Sen yaptın

"diyor, hâlâ gülümseyerek. "Seninle çok gurur duyuyorum."

"Willow nerede?" Boğazım kurumuş ve çatlamış bir halde soruyorum.

"Ya Tristan?

Neredeler? İyiler mi?"

Birinin elleri beni nazıkçe sırtüstü yatırmaya yardım ederken Atlas'ın yüz ifadesi endişeyle buruşuyor. Şifacılar etrafıma üşüşerek başıma ve göbeğime yatıştırıcı dokunuşlar yapıyorlar. Görüşümde parlak bir ışık patlıyor ve yaralarım birbirine bağlanırken nefesim kesiliyor. "Neden beni iyileştiriyorlar?"

Alkışlar azalır, kalabalık şimdi birbirlerine alçak sesle fısıldayarak izlemektedir.

"Atlas? Neler oluyor?" Bana yardımsever bir gülümseme bahşediyor, ama kenarları bulanık, sanki birinin eliyle bulaştırdığı ıslak bir tablo gibi.

"Son mücadeleyi de atlattın," diyor, yanağıma usulca dokunup doğrulmama yardım ediyor, parmakları çenemin altında durup yüzümü ona doğru çeviriyor. "Güneş Aynası'nın önünde duracaksın."

"Ne?" Kafam o kadar karışık ki hiçbir şeye anlam veremiyorum. "Tristan ve Willow nerede?"

Atlas ağzını birbirine bastırıyor. "Üzgünüm Lor, ama burada değiller."

"Ne? Hayır, onları gördüm! Neredeler? Eğer onlara zarar verirsen-"

Atlas omzuma ağır bir el indiriyor. "Onlar bir yanılsamaydı. Gerçekten burada değillerdi." İğrenç farkındalık üzerime çökerken midemde çürümüş ve kokuşmuş bir şeyler çalkalanıyor. "Senin görevin sevdiklerini onlar kapıdan geçene kadar korumaktı. Sadece bir Haraç bunu başardı." Odanın diğer ucunda, en az benim hissettiğim kadar bitkin ve kanlı görünen Apricia'nın oturduğu yeri işaret ediyor. Başını ellerinin arasına almış, kürsünün basamaklarında otururken alışkın olduğum o kendini beğenmiş gülümseme yok.

"Yani Marici ve Tesni'nin kız kardeşi mi?" Ben soruyorum.

Atlas nazik bir sesle, sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi, "Gayet iyiler," diyor.

"Ama Halo ve Tesni. Çok korkmuşlardı." Öfke, kötü bir cadının ateşinde kaynayan bir kazan gibi göğsümde kabarıyor. "Tristan ve Willow ölecek diye çok korktum!"

"Üzgünüm, Lor. Ama bu son meydan okumaydı."

Elini sıkıp uzaklaşıyorum. Şifacılar işlerini bitirip yaralarımı kapattılar ve geride sadece hafif bir sızı bıraktılar.

"Öldüklerini sandılar!" Sesim daha da yükseliyor. "Senin derdin ne? Willow'un tehlikede olduğunu sanıyordum!"

"Lor," diyor Atlas, çömeldiği yerden kalkıp yaklaşarak ve elini uzatarak. "Sakin ol."

"S a k i n l e ſ m e y e c e ğ i m ! Sen bir canavarsın! Tesni ve Halo nerede? Neredeler!"

Atlas yatıştırıcı bir hareketle avuçlarını yukarı kaldırıyor. "Onlar iyi. Lor, diğer düşmüş haraçlarla birlikteler."

"Sadece öldürmediklerinizi demek istiyorsunuz!"

Kumandamın ipi gevşedi. Titriyorum. O kadar öfkeliyim ki, öfkemdeki katmanlar birbirinden ayrılıyor, beni çözüp kâğıt gibi ince bir demete dönüştürmekle tehdit ediyor.

Sonunda, sallanan bacaklarımın üzerinde duruyorum ve taht odasındaki herkesin yüzüne bakıyorum. Her yer iyi giyimli Fae'lerle dolu, hepsinin ağzı açık ve şaşkın. "Hepiniz de canavarsınız!" Çığlık atıyorum ve toplu bir irkilme oluyor, sanki Hepsini elimin tersiyle tokatladım. Keşke yapabilseydim. Göğsüm kabarıyor, artan öfkeme ayak uydurmak için yeterli havayı çekmekte zorlanıyorum. İyileştikten sonra bile, o uçurumda mahsur kaldığım günlerin ve labirentte koşarak geçirdiğim saatlerin gerginliği beni ikiye bölüyor. Kalbimi sıkıca tutuyorum, öksürürken karnımdaki yeni iyileşmiş yaralar çekiliyor.

"Lor," diyor Atlas yumuşak bir sesle, elini sırtıma koyup omurgamda aşağı yukarı gezdirerek. "Bunun tatsız olduğunu anlıyorum ama Denemeler'in kuralları böyle."

Hâlâ eğilmiş vaziyette, bir gözyaşının botumun üzerine düşmesini ve parmağımdan yuvarlanırken tozun içinde belirgin bir iz bırakmasını izliyorum. Hâlâ ağlıyorum ve sonunda ikiye bölündüğüm bu ana tanıklık etmek için bu kadar çok insanın burada olmasından nefret ediyorum. "Tristan ve Willow'un burada olduğunu sanıyordum," diye hıçkırıyorum. "Tehlikede olduklarını sanıyordum."

Atlas yaklaşıyor, eğiliyor ve ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Hâlâ Nostraza'dalar," diye sadece benim duyabileceğim kadar alçak sesle

fısıldıyor. "Ve yakında

onları dışarı çıkarabilirsin. Güneş Aynası sizi bekliyor."

Gözlerim kapanıyor ve dişlerimi sıkarak derin bir nefes alıyorum. "Tüm bunlardan sonra hâlâ sana bağlanmak istediğimi sanıyorsan, hayal görüyorsun."

"Lor," diyor, gözlerinin etrafında gergin çizgiler oluşuyor.

"Apricia'ya bağlanın. O çok daha mantıklı. Beni eve gönder Atlas. Bu mahkemenin bir parçası olmak istemiyorum. Geri dönmek istiyorum."

"Ne demek istiyorsun? Bana bağlanmak yerine o bok çukuruna geri mi döneceksin?"

Herkesin beni duyabilmesi için dik durarak, bitkin ruhumdan çıkarabildiğim en düşmanca bakışla onu iğneliyorum. "Evet."

Yüz ifadesi değişiyor, bir cephe çatlıyor ve ışığın altındaki karanlık parçacıkları ortaya çıkıyor. Gözlerindeki o nazik sabır yerini soğuk mavi ateşe bırakıyor. *Ah, demek bu o zaman.* Sözlerinde ve sevgisinde hep bir tuhaflık vardı. Hiçbir zaman tam olarak yerleşemedim. Güzelliği gözümü kamaştırdı. Nostraza'daki hayatıma o kadar zıt olan bu varoluştan büyülenmişim ki her şeyi göremiyordum.

Onun için yapabileceklerimi değil, beni *ben* olduğum için istediğine inanmak istedim.

Ama başından beri daha iyi bilmeliydim. Bunu göremeyecek kadar aptalmışım.

"Bu çok kötü Lor," diye fısıldıyor Atlas, sesinde ölümcül bir tehdit var. "Seni Aurora Kralı'ndan çaldım ve artık *benimsin*."

Ben daha bu sözleri sindiremeden omuzlarını dikleştiriyor, altın rengi ceketinin eteklerini çekiştiriyor. "Ayna'nın seçim yapma zamanı geldi," diye odadakilere duyurdu.

"Bunu yapmayacağım," diyorum kendimi toparlayarak. Yorgunluktan bir yığın halinde yere yığılmak istiyorum ama yerimde durup, kör edici bir parlıltıyla patlamak üzere olan altın bir yıldız gibi tepemde yükselen Atlas'a bakıyorum.

"Başka seçeneğin yok."

Cevap olarak tükürdüm. Sprey mükemmel elmacık kemiklerinden birine isabet edince gözlerini kırptırıyor ve tüm oda dehşet içinde soluk soluğa kalıyor. "Bunu yapmayacağım," diye tıslıyorum.

"Majesteleri," diyor bir muhafız, bana ters ters bakarak. "Onu zindanlara götüreceğim." İki muhafız yanımda belirdi.

"Hayır," diyor Atlas, gözlerini benden ayırmadan bir elini kaldırarak. "Ayna'nın önünde duracak. Gabriel, onu getir."

Gabriel önümde beliriyor ve her zamanki onaylamayan bakışlarını üzerime dikince hırlıyorum. Sanırım Atlas onu zindandan çıkardı. "Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme Lor."

"Sana ne?" Bağırıyorum. "Ölmemi istedin!" Göz kırptırıyor, onu şaşırttığımı gösteren tek işaret bu.

"Gabriel!" Atlas diyor ki. "Onu hemen getir."

Gabriel bana uzanıyor ve ben çığlık atıp tekmelemeye başlıyorum. "Hayır! Beni yalnız bırakın! Eve gitmek istiyorum!"

Gabriel ve diğer birkaç muhafız etrafımı sararak kollarımı ve bacaklarımı tutuyor. Şimdi arkamda, kollarımı arkamda tutuyor, bileklerimi bir mengene gibi kavırıyor. Kurtulmak için ellerimi sarsıyorum ve kollarımı o kadar sert çekiyor ki omuzlarım inliyor.

"Kıpırdama," diyor, öfkeyle.

"Hayır!" Çığlık atıyorum.

"Bundan emin misiniz Majesteleri?" Gabriel ses tonu gergin olan Atlas'a sorar. "Ne isterse yapabilirim."

"Kesinlikle hayır," diye yanıtlıyor Atlas. "O Ayna'ya gidiyor."

"Ama neden? Sana ne sunabilir ki Atlas?" Gabriel'in sesi çaresizliğin sınırlarında geziniyor, normalde soğukkanlı olan tavrı çatırdıyor.

Atlas ikimizin de önünde duruyor, bakışları Gabriell'inkiyle eşleşiyor. Atlas'ı tekmelemek için uzandım ama Gabriel bir hırıltıyla beni geri çekti. "Ben senin kralınım ve sana onu Ayna'ya getirmeni emrediyorum. Seni zindandan çıkardığıma pişman etme beni Gabriel, hâlâ çok iyi bir noktadasın."

Bir duraklama oluyor, odadaki kalabalık o kadar sessiz ki iğne atsan yere düşmez. Gabriel'in başını salladığını hissediyorum.

"Emredersiniz Majesteleri," diyor soğukkanlı bir sesle. Sonra beni itiyor, muhafızlar dört bir yanıma sarıyor, Gabriel hala bileklerimi tutuyor, ben ise var gücümle tekmeler savuruyorum. Sürüklenerek Apricia'nın yanında durmak zorunda kalıyorum, yüzünde temkinli bir ifadeyle bana bakıyor. Alnına kan bulaşmış ve normalde mükemmel olan saçları dağılmış.

Bakışlarımız buluşuyor ve bugün ikimizin de kazanamayacağı açık. Atlas, Apricia'nın ona bağlanma isteğine rağmen beni burada istediğini açıkça belli etti. Ama onu istemiyor ve şimdi bu odada nedenini gerçekten bilen tek kişi benim.

Anlamadığım şey Atlas'ın bu sırrı nasıl keşfetmiş olabileceği.

Hâlâ bileklerimi tutan Gabriel, homurdanarak beni ileri itiyor.

Ayna kocaman, boyumun üç katı kadar. Kalın oval çerçevesi altından yapılmış, bukleler ve çiçeklerle şekillendirilmiş. Altın ipekle kaplı bir duvara yaslanmış, yüzeyi o kadar parlak ve pürüzsüz ki durgun bir göl gibi görünüyor.

Yansımamla yüzleşiyorum. Yüzümdeki kan. Gözlerimdeki vahşi bakış.

"Bırakacağım," diye fısıldıyor Gabriel kulağıma. "Sen de burada duracak ve sana söyleneni yapacaksın. Eğer parmağını yerinden oynatırsan, Atlas'ın ne dediği ya da bana ne olacağı umurumda değil, seni anında öldürürüm. Bu mu?

Anlaşıldı mı?" Yavaşça omzumun üzerinden ona bakıyorum. Gözlerinde gördüğüm şey bana kesinlikle bunu kastettiğini söylüyor. Başımı sallıyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Az önce seni öldürmekle tehdit ettim Lor. Sen tuhaf, küçük bir yaratıksın."

"Beni burada istemediğini biliyorum ama yine de bana yardım ettin. Beni daha güçlü yaptın. Senin yardımın olmadan bu kadar ilerleyebileceğimi sanmıyorum. Yol boyunca kesinlikle ölürdüm."

"Ben sadece işimi yapıyordum," diye yanıtlıyor, sesi soğuk. "Yine de. İyi yapmışsın."

"Sana söyledim, sen iyi görünüyorsan ben de iyi görünüyorum." "Ben olsam da olmasam da buraya gelebilirdin Lor" demeden önce gözlerinde yakaladığım yumuşaklık pırıltısını hayal edip etmediğimden emin değilim.

Sözlerine şaşırarak kaşlarımı çatıyorum, gözlerimdeki yaşlar yeniden birikiyor. Sonunda gitmelerine izin verdiğime göre, onları durduramıyor gibiyim.

"Vakit geldi," diye araya giriyor Atlas. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, her zamanki gibi güzel ama parlaklığı donuk bir parıltıya dönüşmüş.

Gabriel sonunda bileklerimi bırakıyor ve ben hâlâ Atlas'a bakarak kollarımı sallıyorum. Yavaşça bakışlarımı ayaklarıma yöneltiyorum ve kendimi çıkacağımı hiç hayal etmediğim bir yolculuğun bir sonraki adımına hazırlıyorum. Haftalardır burada durduğumda ne olacağını merak ediyordum. Ayna'nın ne göreceğini.

Hayatımın en derin nefesiyle bir adım ileri atıyorum, sonra bir adım daha, başımı kaldırıp Aynaya bakmadan önce yumuşak ayak seslerim odada yankılanıyor.

Bölüm I rty-nI ne

Tpürüzsüz parlak yüzeyi, gölete düşen bir taş gibi dalgalanıyor ve sonra eriyerek başka bir yeri ve başka bir zamanı ortaya çıkarıyor.

Saklanan ama asla unutulmayan bir anı.

Ormanın içinde bir kulübe ve uzaktan gelen gürleyen nal sesleri. Annem tezgahın başında durmuş, yüzünde un izleri ile ekmek yoğuruyor.

Babam elinde bir kılıçla odaya giriyor. Korku dolu bir bakış alışverişinde bulunuyorlar ve sonra beni ve kız kardeşimi evin arkasına doğru götürüyorlar.

Bir tuzak kapısı ve ucunda tek bir kırmızı taş olan bir kolye. Annemin gözyaşları ve babamın acımasız teslimiyeti. Karanlıkta Willow'a sokuldum, bizi korumak için ölen anne babamızın çılgınca çığlıklarını duydum. Ama bu yeterli değildi. Bir ışık parlaması ve bir adamın müstehzi yüzü ve ardından çığlıklar benim oldu.

Haftalar, günler süren yolculuklar, ağabeyim ve kız kardeşimle birlikte bir arabanın arkasında domuz gibi bağlanarak. Tristan'ı ormanda saklanırken buldular ve onu etkisiz hale getirmeden önce Aurora Kralı'nın üç askerini öldürdü. Annemizin ve babamızın yasını tutarak birbirimize sokulduk. Bildiğimiz her şeyi kaybetmenin yasını tutuyoruz. Mirasımız artık gerçekten sonsuza dek yok olmuştu.

Avluda durduğumuz yerde Nostraza'nın karanlık taş duvarları beliriyor, etrafımıza yumuşak taneler halinde kar yağıyor.

Aurora Kralı önümde duruyor, bizi incelerken elleri arkasında. Boyu neredeyse benim iki katım. Babam küçük değildi ama bu İmparatorluk Fae'si şimdiye kadar gördüğüm en iri adam. Keskin hatlar, zalimlik ve kötülük için yetiştirilmiş kusursuz bir yüzü tanımlıyor. Sonsuz siyah gözlerinde renk şeritleri dönüyor.

Sözleri kulaklarımda yankılanıyor. Günlerimin sonuna kadar hatırlayacağım sözler.

Bu duvarların arkasına yerleştirileceğim ve kim olduğumu unutacağım. Kim olabileceğimi unutacağım. Yaşayan başka bir ruha asla söylememek için. Yaşamamıza izin vermeyi seçtiğini anlamalıyım - ben, erkek kardeşim ve kız kardeşim, bu dünyada sahip olduğum tek insanlar - çünkü biz çocuğuz ve zararsız olduğumuza inanıyor. Ve hala bir gün işe yarama ihtimalim var. Her iki durumda da, Nostraza'nın acımasız gerçeklerine yenik düşersem, her halükarda rahatsız edilmeyecek.

Çocuk olalım ya da olmayalım, masumiyetimiz o gün sonsuza dek elimizden alındı. On iki uzun yıl geçti.

Bu olayları anlık olarak yeniden yaşarken ciğerlerim sıkışıyor. O kadar çok yaşadım ki, derimin altına kan ve külle yazıldılar. Bedenime zar zor tutunan ruhum kadar benim bir parçam oldular.

Sonra bir ses kafamın içinde ahenkli notalar halinde dönen bir vals gibi süzülüyor. Bu Ayna'ydı ve benimle konuşuyordu.

Ah, burada neyiz varmış?

O zaman söylentiler

doğruymuş.

Hepimiz çok ama çok uzun zamandır bekliyoruz, Majesteleri.

Gözümün önünde ne yapıyorsun?

Nasıl oldu da evinden bu kadar uzaklaştın?

Belki de bilmiyorsun bile. Ne

olduğunu? Kim olduğunuzu?

Çok uzun zaman oldu, belki de bu bilgi hafızadan silinmiştir.

Ama hala hatırlayanlar var. Sanırım

seni gücün için istedi?

Bu Fae'ler çok aptal.

Hatalarından asla ders almazlar.

Üzgünüm, Majesteleri, ama ait olduğunuz yer burası değil.

Bu yasak.

Bu bir daha asla gerçekleşemez.

Ouranos hayatta kalamazdı, sen de

kalamazdın. Dünyayı yok etmeye çalıştıktan

sonra Taç'ın nereye gittiğini bilmiyorum.

O da zaman içinde kayboldu.

Belki de yıkıma yenik düştü.

Hâlâ var mı emin değilim.

Bu bilgi benim gücümü aşıyor ama sizin için tek yolun

bu olduğunu biliyorum.

Eğer bulursanız, lütfen geri dönün ve önümde tekrar eğilin.

O gün geldiğinde, size bir hediyem olacak, Majesteleri.

Tacı ara ve beni tekrar bul.

Ayna siyaha dönüyor ve sonra saf beyaz ışıkla parlıyor, ben de geri çekiliyorum, sanki su altından yeni çıkmışım gibi nefes nefese kalıyorum. Ayak seslerinin yavaş tıkırtısını duyana kadar oda tamamen sessiz.

Atlas bana yaklaşıyor, gözleri her yerimi arıyor. "Ne oldu?"

Başımı sallıyorum, sesimin uysal ve kırık çıkmasını istiyorum. "Beni reddetti."

"Ne?" Atlas yaklaşıyor, beni kendine çekerken eliyle tuniğimin önünü kavırıyor. "Sana ne söyledi?"

"Hiçbir şey. Sadece Aphelion'un gerçek kraliçesinin ben olmadığımı. O olduğunu." Kararsız bir parmağımla Apricia'yı işaret ediyorum, yalan dilimden dökülüyor ve aramızda bir gümbürtüyle düşüyor. Atlas hırlıyor, tuniğimi daha sıkı kavırıyor.

"Bu olamaz," diyor yüzünü benimkine yaklaştırarak. "Bana doğruyu mu söylüyorsun?"

"Tabii ki," diye kekeliyorum.

Bana ters ters baktı ve sonra beni iterek bıraktı.

"Ayna için hazırım Majesteleri," diyor Apricia, dağınık saçlarını omzunun üzerinden savurarak. Etkisi tam olarak aynı değil ama şu anda bile onun ruhuna hayranım.

"Hayır," diye tersledi Atlas. "Bu yarışma sona erdi."

Etrafında döner ve omuzları kamburlaşmış ve yumrukları iki yanında toplanmış bir şekilde herkese bakar.

Uzun cübbeli bir Fae öne çıkar. "Majesteleri, Denemeleri bitirmelisiniz. Dördüncü görev bu kez tamamlandı ve her Haraç Ayna'nın önünde durmalı.

Eğer bunu yapmazsanız, sonuçları korkunç olacaktır." Atlas dişlerini gıcırdatıyor ve başka bir Fae öne çıkıyor. "O haklı, Majesteleri. Bunu şimdi tamamlamalısınız yoksa tacınızı ve tüm

senin sihrin. Kuralları biliyorsun."

Atlas'ın çenesindeki bir kas kıpırıyor, gözleri parlıyor. Bu odadaki herkesi yok etmek istiyormuş gibi görünüyor. Apricia'ya "İyi," diye homurdanıyor. "Yap şunu."

Onun emrini yerine getirmek için sıcıyor, Atlas beyaz ateşle bakarken Ayna'nın önüne geçiyor. Gabriel yine yanımda ama beni dizginlemiyor.

Apricia omuzlarını dikleştirir ve Ayna'nın önüne geçer. O yüzleşirken oda sessizliğe gömülüyor. Acaba ayna onunla da mı konuşuyor? Acaba o da en acı anlarından bazılarını yeniden hatırlamaya zorlanıyor mu?

Sessizlik saatlerce sürüyormuş gibi geliyor, hava o kadar gergin ki makasla kesip pencerelere asabilirsiniz. Atlas, Apricia'nın arkasında adımlıyor, eliyle çenesini kavırıyor, belli aralıklarla onu izliyor ve sonra bana korkudan dizlerimin bağını çözen bir bakış fırlatıyor. Benim için planı neydi? Şimdi ne yapacak?

Ayna aniden odayı parıltıyla dolduran altın rengi bir ışıkla patlar. Apricia parlıyor, cildi sanki güneş göğsünün içine girmiş gibi parlıyor, koyu renk saçları sanki su altında yüzüyormuş gibi abanoz şeritleri halinde etrafında yükseliyor.

Daha parlak ve daha parlak, gözlerimizi, kollarımızı ve ellerimizi yüzümüze siper etmek zorunda kalana kadar parlıyor. Bir titreşim var, alçak bir uğultu, odanın içinde şarkı söylüyor, tenoru dişlerimin arkasına çarpıyor.

Birkaç saniye sonra ışık sönüyor ve sadece teninde parıldayan belli belirsiz bir altın çizgisi kalıyor. Apricia yavaşça yüzünü bize dönüyor ve artık eskisi gibi olmadığı çok açık. Hâlâ güzel, ama şimdi Atlas'la aynı doğaüstü niteliğe sahip. Bu dünyaya ait olmayan bir şey. Gülümsemesi o kadar geniş ki tek bir nefesiyle binlerce mumu yakabilir.

O anda salondaki herkes diz çöküp başını öne eğiyor. "Güneş Kraliçesi", kalabalıktaki fısıltılar arasında dalgalanıyor.

Gabriel, Atlas ve ben ayakta durarak, saygılarını sunan eğilmiş bedenlerin bulunduğu odayı inceliyoruz. Apricia gülümsüyor, ellerini birbirine kenetliyor ve krala öyle bir hayranlık ifadesiyle bakıyor ki neredeyse onun için üzüleceğim. Atlas ise gökyüzünü yırtıp, top yapıp göklere fırlatacak kadar öfkeli görünüyor.

Kendimi durduramayıp, "Artık eve gidebilir miyim?" diye bağırdım. Buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum. Gabriel'e bakıyorum. "Kaybedersem beni geri göndereceğini söylemiştin. Eve gitmek istiyorum."

Atlas, "Hayır," diye kükreyerek odada karşılıklı bir irkilmeye yol açtı. "Bu iş daha bitmedi! Hiçbir yere gitmiyorsunuz."

Gabriel'e sesleniyor. "Onu kilitleyin."

"Ne! Bunu yapamazsın! Ben yanlış bir şey yapmadım."

Bana doğru hışımla geliyor, sesini ölümcül bir fısıltıya indiriyor. "Gitmiyorsun Lor. Sana benim olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim."

"Neden? Benden ne istiyorsun?"

Bakışlarını daraltıyor, beni ölçüp biçiyor, belki de sonunda beni ilk kez görüyor. "Biliyor musun Lor? Bunca zamandır masum, masum gözlü yalancıyı mı oynuyordun?"

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," diyorum ve derimi soymakla tehdit eden içgüdüsel dalgalar halinde ondan öfke fişkırıyor.

"Onu götürün," diye tıslıyor. "Güvende olduğundan emin olun ve başına yirmi dört saat nöbetçi koyun."

Bununla birlikte, çekilip alındım ve sarayın içine doğru sürüklendim, aşağıya, aşağıya, altın duvarlar ve parlak zeminler kaybolup yerini kasvetli taş ve yalnız, kavernöz bir yankıya bırakana kadar derinliklerine indim.

Bir hücreye tıklandıktan sonra, kapı arkamdan hem yabancı hem de tanıdık gelen bir çınlamayla çarpıyor. Dönüyorum ve parmaklıkları kavrayıp sallıyorum. Gabriel diğer tarafta duruyor, merakla beni inceliyor, başı eğik.

"Atlas kimseye ne söylemiyor? Az önce orada ne demek istedi? Sen *kimsin* Lor?" Aynı şeyi birkaç hafta önce de sormuştu ve o zaman da ona yalan söylemiştim, şimdi de yalan söylemeye devam edeceğim.

"Ben hiç kimse değilim! Ben Nostraza'dan bir mahkumum! Hiçbir şeyi olmayan aşağılık bir ölümlüyüm!

Eve gitmek istiyorum!"

Gabriel başını sallıyor, pişmanlık aramızdaki sınırsız boşluğu boyuyor. "Bunu yapamam, Lor."

"Kimsin *sen*, Gabriel?" Bağıriyorum. "Bir an beni öldürmeye çalışıyorsun, sonra da kendinden başka birini gerçekten önemsiyormuş gibi davranıyorsun."

Hücreme doğru adım atıyor, yüzü benimkine o kadar yakın ki nefesinin öpücüğünü hissediyorum. "Ben kralıma sadık bir hizmetkârım Lor. Pervasızca bir şey yaptığından endişelendim. Onun için tehlikeli olduğunu düşündüm." Duruyor ve burun delikleri açılıyor. "Ama belki de küçücük bir parçam - sonsuz derecede küçük bir parçam - senden hoşlanıyor ve ruhuna hayranlık duyuyordu. Ama bunun bir önemi yok. Atlas şimdi ve sonsuza dek benim görevim. *Sen* artık yarım kalmış bir işsin."

"Atlas pisliğin teki," diye çıkışıyorum ve Gabriel'in gözleri kararıyor. "O seni hak etmiyor."

Gabriel'in omuzları düşüyor ve ben sözlerimden pişmanlık duyarak kastettiğimden daha güçlü bir darbe indiriyorum. "Belki değil ama başka seçeneğim yok Lor. Bu benim bağlı olduğum hayat."

Gitmek için döndü ama ben ona seslendim. "Bekle!" Durdu ve omzunun üzerinden baktı. "Beni Nostraza'dan aldığın gece bir isyan duydum. Sen mi

"Hayal ettiğimi söylediğinde bana yalan mı söyledin?"

Başını iki yana sallar. "Seni dışarı çıkarabilmek için dikkatini dağıtmam gerekiyordu. İçeride aylardır çalışan adamlarım vardı."

"Birinin ölüp ölmediğini gördün mü?"

Yüz ifadesi yumuşar. "Arkadaşlarına ne olduğunu bilmiyorum. Özür dilerim."

"Tamam," diye fısıldayarak cevap verdim. Bir şey bilme ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyordum ama yine de umutluydum. Hayatta *olmalılar*. Eğer gitmiş olsalardı eminim bunu hissederdim.

İsteksizce dönüyor, o uğursuz sözleri aramızda bırakıyor ve iki muhafıza beni izlemelerini emrediyor. Bununla birlikte gözden kayboluyor ve ben de kaybolana kadar onun uzaklaşan ayak seslerini dinliyorum.

O gidince iki muhafıza baktım. Önlerine bakıyorlar, beni fark etmiyorlar. Karanlık hücreme doğru yürüyorum, kendimi gölgelere saklıyorum. Duvardan aşağı kayarak yere düşüyorum ve boynuma taktığım kolyeyi çıkarıp madalyonu açıyorum.

Taşı çıkarıp avucumun içinde tutuyorum, orada bir damla kan gibi hayatla titreşiyor. Aurora Kralı'nın ordusunun ailem için geldiği gün, annem mücevheri elime verdi ve onu güvende tutmam gerektiğini söyledi. Ve sonuçlarını tam olarak anlamadan, onu benden aldığından beri her gün bunu yaptım.

Bir tarafı bıçakla kesilmiş gibi şeffaf, belki de serseri bir büyüünün kırbaıyla. Diğer yüzler ise zayıf ışığı yakalayacak şekilde yontulmuş, bu küçük taş parçasının içerdiği çok sayıda tarih ve kaderle parlıyor.

Ayna'nın sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanıyor.

Majesteleri... Burası sizin ait olduğunuz yer değil.

Taç... zaman içinde kayboldu... sizin için tek yol bu... Size bir hediyem olacak... Majesteleri... Majesteleri... Majesteleri...

Atlas her şeyi yanlış hesaplamış.

Aynanın beni kendisine bağlayacağını düşündü ama artık yolumun başka bir yöne çıktığını biliyorum. Eminim onun takip etmemesi gereken bir yön.

Ya Ayna farklı bir seçim yapmış olsaydı? *Bunun* yasak olduğunu söylerken ne demek istemişti? Yasak olan neydi? Ouranos'un hayatta kalamayacağı şey neydi?

Ne olursa olsun, Ayna beni Güneş Kralı'nın planlarından şimdilik kurtardı.

Tristan ve Willow'a söz verdiğim gibi, son on iki yıldır olduğu gibi sırrımı taşıyacağım. Anılarımı ellerinden geldiğince bütün tuttular, ailemin asla paylaşma şansı bulamadığı hikayeleri bana anlattılar.

Aurora Kralı bizi bulduğunda Tristan on yedi yaşındaydı, neredeyse yetişkin bir adamdı. Her zaman geçmişimizin bekçisi oldu, ben anlayacak yaşa gelene kadar bekledi.

Atlas neyle tehdit ederse etsin, bu sırları benden asla alamayacak. Ailemin uğruna canını verdiği mirası onurlandırana kadar son nefesime kadar bu sırları saklayacağım.

Hazır olana kadar. Ne yapmam gerektiğini anlayana kadar.

Hâlâ avucumdaki kıpkırmızı mücevheri tutarken, köşedeki yerimden başımı kaldırıp, bulanık ve karanlık olan ama artık temizlenmiş bir geleceğe giden yolu görüyorum.

Bir kez daha tutsağım ama artık kafeste değilim.

Hücremdeki kasvete bakarken ağzımın kenarı yukarı kalkıyor ve gülümsüyorum.

EpIlogue

LBoğuk gümbürtüler ve homurtularla uykumdan uyandım. Düşen bir beden. Biri parmaklıklarına çarpıyor ve ardından yere düştüğü belli oluyor. Doğruluyorum ve görüşümü kaplayan karanlık ağların arasından neler olduğunu anlamaya çalışıyorum. Atlas beni buraya atalı birkaç gün oldu ve ne onu ne de Gabriel'i gördüm.

O zamandan beri.

Ama şimdi hücremdeki parmaklıkların ardında bir figür belirliyor ve içgüdülerim bana onu buraya kimsenin davet etmediğini söylüyor.

Uzun boylu ve iri yapılı bir Fae erkeği, ellerini kalçalarına dayamış duruyor. Sanırım zırh giyiyor, yine de emin olmak zor. Hücremin dışındaki tek bir meşalenin ürettiği ışığa doğru ilerlediğinde, gözlerinde muzip bir parıltıyla gülümsüyor.

"Son zamanlarda başımın belası oldun, biliyorsun değil mi?" Göz kırpıyorum. "Ben mi?"

Birine eliyle işaret ediyor, o da görüş alanıma giriyor, elleri hücredeki parmaklıkların etrafında dönüyor. Başka bir Fae. İnce ve minyon, dizlerine kadar sarkan siyah bir etek ve siyah deri bir korse giyiyor. Parmaksız eldivenler ellerini örtüyor ve onu bir hale gibi çevreleyen renkli bir aura ile parlıyor. Bileğini oynatıyor ve kilit sesini duyuyorum.

"Bizimle geliyorsun hayatım," diyor erkek, beni Güneş Sarayı'ndan çalmak için burada olduğu belli olmasına rağmen rahat bir duruş sergiliyor.

"Kimsin sen?" Ayağa kalkıp kendimi duvara yaslayarak soruyorum. "Bize ilgili seyirciler diyebilirsiniz."

Kadın gözlerini deviriyor ve adamın kalın pazularına ters vuruyor. "Onu korkutmayı bırak," diyor ve sonra bana nazik bir gülümseme veriyor. "Sana zarar vermek istemiyoruz. Seni Aphelion'dan çıkarmak için buradayız."

Kaşlarımı çattım. "Buna neden inanayım ki? Elbette bana zarar vermek istemediğini söyleyeceksin."

Bir nefes veriyor ve erkeğin duruşunu taklit ederek ellerini kalçalarına koyuyor. "Evet, bu doğru."

"Ya kendi isteğinle gelirsin ya da biz seni zorlarız," diyor erkek, kollarını geniş göğsünde kavuştururken hâlâ gülümseyerek. Sözlerinde tehdit yok ama tehdit olduklarını anlıyorum. Dişi tekrar iç geçiriyor ve ona pis bir bakış fırlatıyor.

"Bak, burada işler pek iyi gitmiyor. Atlas'ın mutlu olmadığını duydum." Hücre duvarlarını işaret ediyor. "Peki, kaybedecek neyin var?"

Haklı olduğu bir nokta var. Dişi hareket ediyor ve ben onun siyah gözlerindeki parıltıyı yakalıyorum. Renk şeritleri. Zümrüt, kırmızı ve menekşe. Birdenbire, uzun zamandır nefret ettiğim ama aynı zamanda hatırlayabildiğim tek evim olan bu yer için garip, derin bir melankoliye kapılıyorum. Tristan'ı çok özleyorum ve

Willow. Hayatlarımız kıskanılacak gibi olmasa da, en azından birbirimize sahiptik. Sadece bir yanılsama olsalar bile, onları labirentte görmek kalbimin özellikle onlar için ayırdığım odasını derinlemesine kesti.

Bana gerçekten bir seçenek sunmadığını anlayarak ileriye doğru kararsız bir adım atıyorum. Atlas'ın kendi isteğimle gitmeme izin vermeyeceğini zaten biliyorum. Muhtemelen şu anda Apricia'nın Güneş Kraliçesi tacı üzerindeki hak iddiasını kırmanın bir yolunu arıyordur. Öyle ya da böyle, Atlas istediğini elde etmeye çalışacak. Taht odasında beni tehdit etme şekli bana burada bir daha güvende olmayacağımı söyledi.

"Tamam," diyorum, ışığa çıkıyorum.

Kadın çenesini eğiyor. "Mükemmel seçim."

İtiraz etmeye fırsat bulamadan erkek tarafından uzaklaştırıldım, güçlü kolları beni kaldırıp omzunun üzerinden fırlattı. İtiraz etmeye ya da onunla mücadele etmeye zahmet etmiyorum. Bunu kabul etmişim ve şu anda seçeneklerim oldukça sınırlı.

Birkaç karanlık koridordan geçip sonunda dışarı çıktığımızda adımlarının ritmini hissediyorum, uzaktan okyanusun sesi geliyor. Pelüş kadife koltukları olan bir arabanın arkasına bırakılıyorum. Erkek bileklerimi tutuyor ve kalın bir deri kordonla birbirine bağlıyor.

"Hey!" diye yakınıyorum ama o beni görmezden geliyor, hareketleri hızlı ve etkili.

Başıma bir torba geçiriliyor, boğuk protestolarım da dikkate alınmıyor. Sonra ayak bileklerimi birbirine bağlıyor ve ben de Atlas'la şansımı denemeli miydim diye düşünmeye başlıyorum.

Başka biri içeri girdiğinde arabanın alçaldığını hissediyorum. "Bu gerçekten gerekli mi?" Dişi Fae'nin sorduğunu duyuyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor erkek. "Bunun için üzgünüm, tatlım."

Başımın yan tarafında keskin bir acı var ve sonra karanlıktan başka bir şey yok.

Kendime geldiğimde yine taşınyordum. Dünya karanlık ve sessiz. Yere bırakılıyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor. Korkunç bir hata yaptım.

Sonunda biri çantayı çekip çıkarıyor ve ben başımı sallıyorum. Gözlerim yavaşça karanlığa alışıyır. Dışarıdaki aydan gelen tek ışığı sağlayan küçük bir penceresi olan taş bir odadayız.

Burada biri benimle birlikte duruyor, duruşu rahat ve ellerini ceplerine sokmuş. Uzun siyah saçlı ve koyu renk gözlü bir erkek Fae, hava ciğerlerimden süpürölürken ışığa doğru adım atıyor.

Aurora Prensi başını eğiyor, kurnazlık ifadesinin zarif hatlarına işlemiş, bakışları tepeden tırnağa üzerimde geziniyor. Siyah gözleri, kaybettiğim pek çok şeyi hatırlatan o mücevher tonlu tonlarla titriyor.

Ancak o anda, kaderden, talihden, görünürde bir olasılık duygusundan oluşan bir iplik, odanın içinde spiral çizerek ilerler. Parçalanmış ama asla unutulmamış bir mirasın ufalanmış kalıntılarına yeni bir hikaye diker.

Ben bir mahkûmum ama artık kafeste değilim.

"Merhaba, 3452 numaralı mahkûm," diyor Prens, ağzının kenarına bir sırtıma yerleşerek. "Aurora'ya tekrar hoş geldiniz."

*Okuduğunuz için teşekkürler ve umarım beğenmişsinizdir. Bundan sonra ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorsanız, **Aurora Kralı'nın Kuralı** için bugün **ön sipariş** verebilirsiniz!*

2023'ün başlarında izleyin.

*Nishajtuli.com adresinden bültenime kaydolarak **Wicked is the Reaper** kitabının ücretsiz kopyasını edinin.*

Teşekkür

Tüm bu yazma işi tam bir macera oldu ve bu macerada olduğum için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi anlatamam.

Melissa, yazar eşim, senin coşkun, mizahın, vahşi ve sevimli ruhun olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Bria, bir kitabım daha bittiğinde ilk başvurduğum kişilerden biri oldun.

Shaylin, sende ruh ikizimi bulmuş gibi hissediyorum. Çok yetenekli ve zekisin ve bu taslağa ve geri kalan her şeye damganı vurduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az.

Ashyle, içgörün ve bilgeliğin için teşekkür ederim - her şey için çok keskin bir gözün var.

Priscilla ve Elayna'ya - bu kitaptaki son gözlerim olduğunuz ve bu yolculukta bana katıldığınız için teşekkür ederim. Önümüzdeki yıllarda yanınızda pek çok kitap yayınlamayı dört gözle bekliyorum.

Bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olan beta okuyucularına teşekkür ederim: Raidah, Elyssa, Nefer, Suzy, Ashley, Alexis, Catina, Emma, Rachel, Chelsea, Stacy, Holly, Elaine ve Kelsie.

BookTok ve Bookstagram'daki okur topluluğuna, kendini kanıtlamak zorunda olan yepyeni bir yazar için bu kadar hevesli ve destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. Gerçekten de tüm bunları mümkün kılan sizlersiniz.

Her zaman kitap okuyan ve bana bakıp "bunu yazamaz mısınız?" diyen anneme. Evet, sanırım sonunda yazdım.

Çocuklarım Alice ve Nicky'ye, beni çıldırtıyor olsanız bile hayatımda hiç bitmeyen bir neşe kaynağısınız. Sevimli olmanız iyi bir şey. Bazen benimle konuştuğunuzda kafamda hikayeler yazarken dikkatim dağıldığında bana sabır gösterdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve tabii ki yıllar önce tanıştığımızdan beri bana olan desteği ve inancı bir gün bile azalmayan eşim Matthew'a. Bu işin peşinden gitmem için bana alan ve özgürlük tanıdığın ve dramatik olanın ben olmama izin verdiğin için teşekkür ederim. Bunu anlayan bir partnerim olmasaydı bunu yapamazdım derken abartmıyorum.

Ayrıca yazan Nİ sha

Thorne'un Laneti

Wicked is the Reaper (Kitap 0.5, bir ön roman) Bir

Krallığı Uyandırmak (Kitap 1)

Bir Krallığı Kurtarmak İçin (2. Kitap, 2023'te çıkacak)

Ouranos'un Eserleri

Güneş Kraliçesinin Davası (1. Kitap)

Aurora Kralı'nın Yönetimi (2. Kitap, 2023'te çıkacak)

Yazar Hakkında

Nisha her zaman göremediği dünyalara takıntılı olmuştur. Florin'den Prythian'a, ona cesur bir kahraman, rüzgârlı bir kale ve gerçek aşkın öpücüğünü verin ve sonsuza dek sayfalarda kaybolacaktır. Harika kıyafetler içinde ejderhaları öldüren kahramanlar için bonus puanlar.

Nisha yazmadığı zamanlarda genellikle iki çocuğundan birinin bir şeye ihtiyacı vardır (zaten onları çok sever). Onlar nihayet yatağı girdikten sonra, genellikle e-okuyucusuyla ya da Kanada kışında hayatta kalmak için mükemmel olan kazak ve atkı örerken bulunur.

Daha Fazlası İçin Takip Edin

Web sitesi ve bülten: <https://nishajtuli.com> TikTok:

<https://www.tiktok.com/@nishajtwrites> Instagram:

<https://www.instagram.com/nishajtwrites> Twitter:

<https://twitter.com/NishaJT>

Pinterest: <https://www.pinterest.ca/nishajtwrites>

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.se

singlelogin.re

go-to-zlibrary.se

single-login.ru

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.